JO NESBØ

CRIME

BESTSELLER INTERNAȚIONAL

Fantoma

AL NOUĂLEA VOLUM
DIN SERIA *HARRY HOLE*

Una dintre cele mai bune cărți
ale unui mare scriitor de *crime*.

THE GLOBE AND MAIL

FICTION CONNECTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Jo Nesbø

Fantoma

Traducere din limba engleză de
Bogdan Nicolae Marchidanu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Alexandra Fusoi

Design și ilustrație copertă:
Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

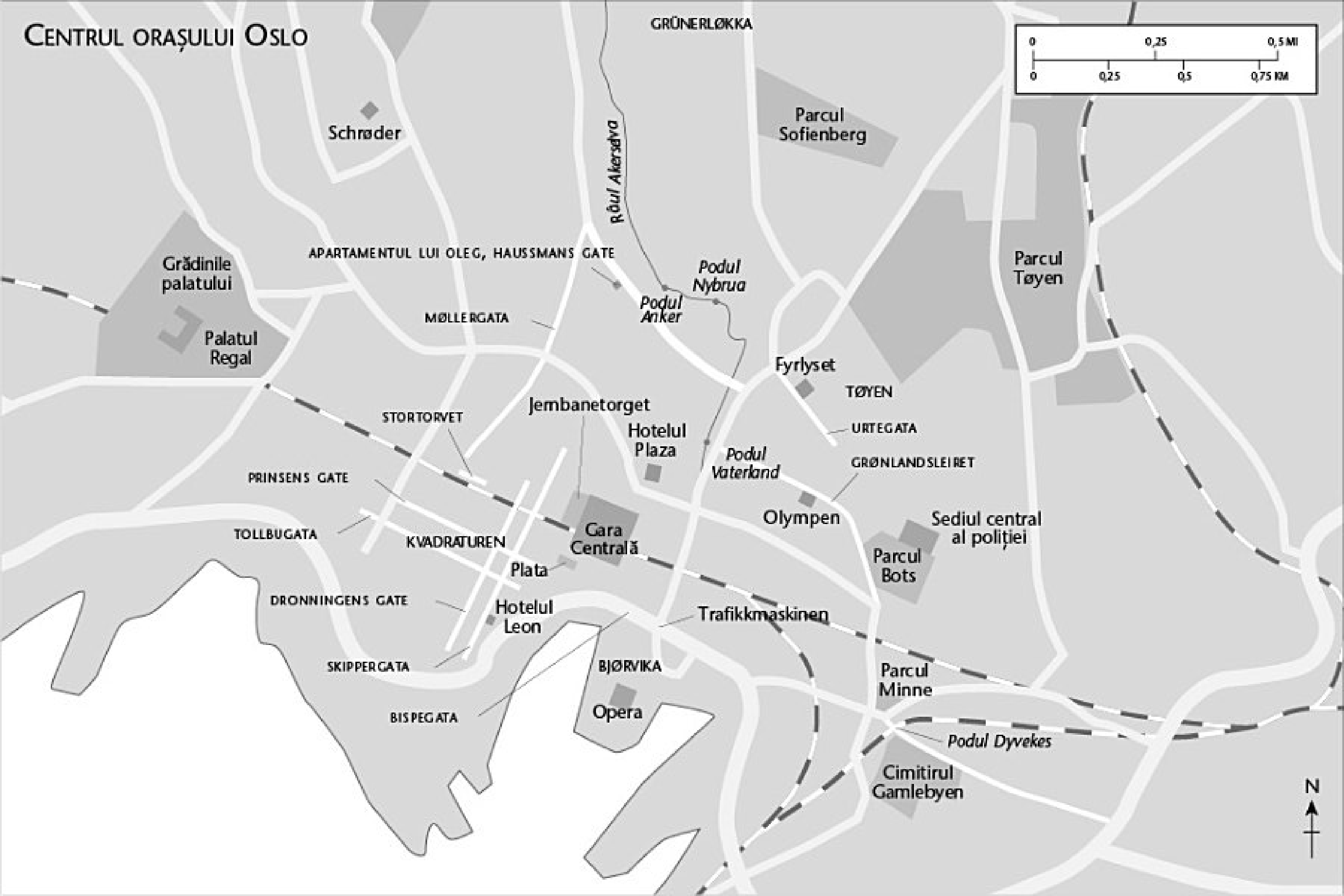
Dtp:
Răzvan Nasea

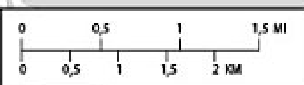
Corectură:
Cristina-Gabriela Teodorescu
Andreea-Lavinia Dădârlat

Titlul original: Gjenferd
Autor: Jo Nesbø

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1520-4
ISBN (EPUB): 978-606-40-1866-3

Centrul orașului Oslo
0
0,25
0,5 MI
0
0,25
0,5
0,75 KM
GRÜNERLØKKA
Schrøder
Parcul Sofienberg
Râul Akersalva
Grădinile palatului
Palatul Regal
APARTAMENTUL LUI OLEG, HAUSSMANS GATE
Podul Nybrua
Podul Anker
MØLLERGATA
Parcul Tøyen
Fyrlyset
TØYEN
URTEGATA
GRØNLANDSLEIRET
STORTORVET
Jernbanetorget
Hotelul Plaza
Podul Vaterland
PRINSENS GATE
TOLLBUGATA
KVADRATUREN
Olympen
Sediul central al poliției
Gara Centrală
Plata
Parcul Bots
DRONNINGENS GATE
Hotelul Leon
Trafikkmaskinen
SKIPPERGATA
BJØRVIKA
Parcul Minne
Opera
BISPEGATA
Podul Dyvekes
Cimitirul Gamlebyen
N

Oslo și împrejurimile

HOLMENKOLLEN
RIS
SOGN
GREFSEN
Frederikkeplassen
Spitalul Ullevål
Râul Akerselva
BLINDERN
BLINDERNVEIEN
KIRKEVEIEN
Spitalul Radium
Cimitirul Vestre
MADSERUD ALLÉ
Parcul Frogner
Oslo Tennis Club
Podul Sanner
grünerløkka
Parcul Sofienberg
Podul Anker
Podul Nybrua
TØYEN
Podul Vaterland
Palatul Regal
KVADRATUREN
Parcul Bots
BJØRVIKA
BISPEGATA
Podul Dyvekes
Parcul Minne
Cimitirul Gamlebyen
EKEBERG
MANGLERUD
OPPSAL
HØYENHALL
Krimteknisk
Stadionul Valle Hovin
ALNABRU
FURUSET
FORNEBU

Hartă de ansamblu

Aeroportul Gardermoen
Oslo
LILLESTRØM
DRAMMEN
RYGGE
KRISTIANSAND

Partea întâi

1

Țipetele o chemau. Ca niște sulițe acustice, străpungeau toate celelalte zgomote ale nopții din centrul orașului Oslo: bâzâitul constant al mașinilor de dincolo de fereastră, sirenele îndepărtate care se apropiau și apoi dispăreau, clopotele bisericii din apropiere care începuseră să bată. Plecă în căutarea hranei. Își ridică nasul deasupra linoleumului murdar de pe podeaua bucătăriei, sortând sunetele cu iuțeală în trei categorii: atrăgătoare, amenințătoare și irelevante pentru supraviețuire. Mirosul înțepător de scrum de țigară. Aroma dulce de sânge pe un tampon de vată. Izul amărui de *lager* Ringnes din interiorul unui capac de sticlă. Moleculele gazoase de sulf, salpetru și dioxid de carbon care ieșeau dintr-un cartuș gol de metal pentru un glonț de plumb de 9x18 mm, denumit și Makarov, după arma pentru care fusese adaptat inițial calibrul. Fum de la o țigară care încă mocnește, cu filtru galben și foiță neagră, purtând pe ea simbolul vulturului imperial rusesc. Tutunul era comestibil. Și iată, mai încolo: iz de alcool, piele, grăsime și smoală. Un pantof. Îl mirosi. Și decise că nu e la fel de ușor de mâncat ca haina din garderobă, cea care mirosea a petrol și a animalul putrezit din care fusese croită. După asta, creierul mamei-șobolan se concentră asupra modului de a-și croi drum prin ceea ce se găsea în fața ei. Încercase din ambele părți, încercase să se strecoare dincolo, dar, în ciuda faptului că avea doar douăzeci și cinci de centimetri lungime și cântărea cu mult sub o jumătate de kilogram, nu reușise. Obstacolul zăcea pe o parte, cu spatele la perete, și bloca intrarea în cuib, iar cei opt nou-născuți ai ei, orbi și lipsiți de păr, țipau din răsputeri după lapte. Muntele de carne mirosea a sare, sudoare și sânge. Era un trup uman. O ființă omenească vie; urechile ei sensibile detectau bătăile slabe de inimă printre țipetele de foame ale bebelușilor ei.

Era înfricoșată, dar n-avea de ales. Hrănirea puilor era mai importantă decât toate pericolele, toate eforturile, toate celelalte instincte. Se ridică, ținând nasul în aer și așteptând ca soluția să vină către ea.

Clopotele bisericii sunau acum în acord cu inima omenească. O bătaie, două. Trei, patru…

Își dezgoli dinții de șobolan.

Iulie. La naiba. N-ar trebui să mori în iulie. Oare chiar aud clopote de biserică, sau nenorocitele alea de gloanțe au avut halucinogene în ele? Bun, deci aici se oprește totul. Și care e diferența? Aici sau acolo. Acum sau mai târziu. Dar oare chiar merit să mor în iulie? Cu toate păsările cântând, sticlele ciocnindu-se una de alta, râsetele de la Akerselva și toată veselia asta a verii auzindu-se chiar în fața ferestrei? Oare am meritat să zac pe podeaua unui sălaș de drogați infectat, cu o gaură în plus în corp, din care îmi ies toate cele: viață, secunde și imagini ale tuturor întâmplărilor care m-au adus aici? Toate întâmplările, mari și mici, întreaga gamă de evenimente fortuite și semideterminate; ăsta să fiu eu, asta să fie totul, asta să fie viața mea? Doar aveam planuri, nu? Iar acum totul e doar o grămadă de praf, un banc fără poantă, atât de scurt, încât poate fi spus înainte să înceteze să mai bată clopotul ăla nebun. Pe focurile iadului! Nimeni nu mi-a spus că moartea doare așa de tare. Ești acolo acum, tată? Nu pleca, nu acum. Ascultă, uite cum sună bancul: mă cheamă Gusto. Am trăit până la nouăsprezece ani. Tu ai fost un tip rău care a regulat o femeie rea și nouă luni mai

târziu m-am ivit eu și am fost expediat la o familie adoptivă înainte să apuc să strig „Tată“! Iar acolo am provocat câte probleme am fost în stare. Ăia au strâns mai tare în jurul meu pătura care mă sufoca și m-au întrebat ce vreau ca să mă liniștesc. O înghețată? Habar n-aveau că oamenii ca tine și ca mine sfârșesc împușcați la un moment dat, eradicați ca o molimă, că noi suntem contagioși și răspândim stricăciune și ne înmulțim ca șobolanii dacă avem ocazia. Ăia nu pot da vina decât pe ei înșiși. Însă vor lucruri. Toată lumea vrea ceva. Aveam treisprezece ani când am zărit în ochii mamei adoptive ce dorea.

— Ești atât de chipeș, Gusto! a zis ea.

Intrase în baie — eu lăsasem ușa deschisă și mă abținusem să dau drumul la duș, ca să n-o avertizeze sunetul apei. A stat acolo o clipă prea mult înainte de a ieși. Iar eu am râs, deoarece acum știam. Ăsta e talentul meu, tată: îmi dau seama ce-și doresc oamenii. Oare l-am moștenit de la tine? Și tu erai așa? După ce a plecat, m-am privit în oglinda mare. Nu fusese prima care să spună că sunt chipeș. Mă dezvoltasem mai devreme decât alți băieți. Înalt, zvelt, deja cu umeri largi și plin de mușchi. Păr atât de negru, că sclipea, ca și cum toată lumina se reflecta din el. Pomeți înalți. Bărbie pătrată. O gură mare, lacomă, dar cu buze pline ca ale unei fete. Piele netedă și bronzată. Ochi căprui-închis, aproape negri. „Șobolanul maro“, îmi spusese unul dintre băieții din clasă. Cred că îl chema Didrik. Urma să ajungă pianist de concert. Eu împlinisem cincisprezece ani și el rostise vorbele tare în sala de clasă. „Șobolanul ăla maroniu nici măcar nu știe să citească corect.“

Eu am râs și, evident, am știut de ce spusese asta. Știam ce vrea. Kamilla. O iubea în taină; iar ea mă iubea la modul deschis. După petrecerea clasei, am pipăit-o ca să simt ce avea pe sub haine. Nu cine știe ce. Le-am spus asta câtorva băieți și presupun că Didrik a aflat și a decis să-mi închidă gura. Nu mă interesa să fac parte din „gașcă“, dar bullyingul e bullying. Așa că m-am dus la Tutu, de la clubul MC, motocicliștii. Făcusem deja ceva trafic cu stupefiante pentru ei la școală și le-am spus că aveam nevoie de respect dacă voiam să fac o treabă decentă. Tutu a zis că se ocupă el de Didrik. După aia, Didrik a refuzat să explice cum de și-a prins două degete în ușa de la toaleta băieților, însă nu mi-a mai zis niciodată „șobolan maro“. Și — mi-am amintit! — nici n-a mai devenit pianist. La dracu’, chestia asta doare enorm! Nu, nu am nevoie de consolare, tată, am nevoie de întremare. O ultimă doză și promit că voi părăsi lumea asta fără niciun zgomot. Uite, iar a bătut clopotul de la biserică. Tată?

2

Era aproape miezul nopții în Gardermoen, principalul aeroport din Oslo, când cursa SK-459 de la Bangkok se încadra pe locul alocat din dreptul Porții 46. Căpitanul Tord Schultz frână și opri complet avionul Airbus 340, după care închise rapid alimentarea cu combustibil. Scrâșnetul metalic al motoarelor cu reacție se transformă într-un tors molcom, apoi încetă. Tord Schultz își notă automat timpul, trei minute și patruzeci de secunde de la aterizare și douăsprezece minute înainte de ora programată. El și copilotul se apucară de lista de verificări pentru închiderea și parcarea avionului, care avea să rămână acolo peste noapte. Împreună cu bunurile. Căută în geanta unde se afla jurnalul. Septembrie 2011. În Bangkok era încă sezonul ploios și fusese extrem de cald, ca de obicei, iar lui îi fusese dor de casă și de primele seri răcoroase de toamnă. Oslo în septembrie. Nu exista un loc mai bun pe întreaga planetă. Completă formularul cu combustibilul rămas în rezervoare. Factura de combustibil. Trebuise să găsească o cale să-l justifice. Asta după cursele de la Amsterdam sau Madrid pe care le efectuase mai rapid decât era rezonabil din punct de vedere economic, consumând combustibil în valoare de mii de coroane ca să reușească. În cele din urmă, șeful lui îl admonestase.

— De ce ai consumat atât? îl întrebase țipând. N-ai avut pasageri care trebuiau să prindă zboruri de legătură!

— Cea mai punctuală linie aeriană din lume, mormăise Tord Schultz ca răspuns, citând sloganul comercial al firmei.

— Cea mai proastă linie aeriană din lume din punct de vedere economic! Asta e cea mai bună explicație pe care ai găsit-o?

Tord Schultz ridicase din umeri. La urma urmei, nu putea mărturisi motivul, și anume că deschisese larg conductele de combustibil pentru că avusese el ceva de rezolvat. Era vorba de zborul care-i fusese repartizat, cel către Bergen, Trondheim sau Stavanger. Era extrem de important să meargă *el*, și nu vreun alt pilot.

Era prea bătrân ca șefii să-i facă altceva decât să tune și să fulgere la el. Evitase să comită erori serioase, firma avusese grijă de el și mai avea doar câțiva ani până ajungea la cele două cifre cinci alăturate, la cincizeci și cinci, când avea să fie scos la pensie orice s-ar fi întâmplat. Tord Schultz oftă. Mai avea câțiva ani ca să pună lucrurile la punct, să evite să sfârșească drept pilotul cel mai nenorocit din punct de vedere economic din lume.

Semnă jurnalul, se ridică și părăsi cabina ca să le arate pasagerilor un zâmbet larg cu dinții lui strălucitor de albi pe chipul de pilot bronzat. Zâmbetul care le transmitea că el era însuși domnul Încredere. Era pilot. Titlul profesional care pe vremuri îl făcuse să pară cineva de soi în ochii altora. Văzuse cum oamenii, bărbați și femei, tineri și bătrâni, se uitau imediat cu atenție la el odată ce se pronunța cuvântul magic „pilot“ și descopereau nu doar carisma, nonșalanța și farmecul lui tineresc, ci și dinamismul și precizia căpitanului, intelectul superior și curajul unui om care sfida legile fizicii și temerile inerente ale simplilor muritori. Însă asta era cu multă vreme în urmă. Acum, oamenii se uitau la el mai degrabă ca la un șofer de autobuz ce era și îl întrebau care erau cele mai ieftine bilete către Las Palmas și de ce spațiul pentru picioare era mai mare la Lufthansa.

La naiba cu ei. La naiba cu toți.

Tord Schultz se postă la ieșire lângă însoțitoarele de zbor, se îndreptă de spate și zâmbi, spunând „Bun-venit înapoi, domnișoară“ cu un accent texan, așa cum învățase la școala de zbor din Sheppard. Primi zâmbete de mulțumire. Fusese o vreme când își putea aranja o întâlnire în sala de sosiri, cu zâmbetul lui. Și chiar făcuse asta. De la Cape Town la Alta. Femei. Multe femei. Ceea ce fusese o problemă. Dar și soluția la problemă. Femei. Multe femei. Asta fusese problema. Și soluția. Femei. Multe femei. Femei noi. Iar acum? Părul i se rărea sub șapca de căpitan, însă uniforma croită special îi sublinia silueta înaltă, cu umeri largi. Pe asta dăduse el vina că nu ajunsese să zboare cu avioane de vânătoare la școala de pilotaj și ajunsese pilot pe avioane de transport de marfă Hercules, caii de povară ai cerurilor. Acasă le spusese că avea șira spinării cu câțiva centimetri prea lungă, că în carlinga unor avioane ca Starfighter, F-5 și F-16 nu încăpeau decât pitici. Adevărul era că nu făcuse față concurenței. Din acele vremuri reușise să-și mențină doar corpul, singurul care nu se destrămase, care nu se prăbușise. Așa cum se întâmplase cu căsniciile lui. Cu familia lui. Cu prietenii lui. Cum se întâmplaseră toate astea? Unde fusese el când se întâmplaseră? Probabil într-o cameră de hotel din Cape Town sau Alta, cu nasul plin de cocaină ca să compenseze băuturile de la bar care omoară potența și cu scula înfiptă în vreo domnișoară ca să compenseze tot ce nu era el și n-avea să fie niciodată.

Privirea lui Tord Schultz se opri asupra unui bărbat care înainta spre el de-a lungul coridorului. Mergea cu capul aplecat, însă și așa tot îi depășea ca înălțime pe ceilalți pasageri. Era zvelt și cu umerii largi, ca și el. Însă mai tânăr. Părul blond tuns scurt îi stătea ridicat ca o perie. Părea norvegian, însă, în mod clar, nu era un turist aflat în drum spre casă, ci, mai degrabă, un expat cu un bronz șters, aproape cenușiu, tipic albilor care au petrecut multă vreme în Asia de Sud-Est. Costumul maro din in, de comandă, îi conferea un aspect de calitate și seriozitate. Poate că era un om de afaceri. Probabil, din cauza unei lipse de activitate înfloritoare, călătorise la clasa economică. Însă atenția lui Tord Schultz nu fusese atrasă nici de costum, nici de înălțime, ci de cicatrice. Aceasta se întindea de la colțul din stânga al gurii și aproape că îi ajungea la ureche, ca o seceră în formă de zâmbet. Grotescă și încântător de dramatică.

— Ne vedem.

Tord Schultz fu uluit, însă nu reuși să răspundă înainte ca individul să treacă de el și să iasă din avion. Vocea fusese aspră și răgușită, sugerând, împreună cu ochii injectați, că omul abia se trezise din somn.

Avionul se golise. Microbuzul cu personalul de curățenie era deja parcat pe pistă, în vreme ce echipajul se îndepărta în grup de avion. Tord Schultz observă imediat că rusul scund și îndesat coborâse primul din microbuz și îl urmări urcând scara către avion îmbrăcat în vesta lui galbenă de maximă vizibilitate, cu logoul firmei de curățenie, Solox, înscris pe ea.

Ne vedem.

Creierul lui Tord Schultz repeta cuvintele în vreme ce străbătea coridorul către centrul pentru echipajele de zbor.

— N-ai avut o geantă de voiaj deasupra? îl întrebă una dintre însoțitoarele de zbor, arătând înspre trollerul Samsonite al lui Tord.

Nu-și mai amintea cum o cheamă. Mia? Maja? În orice caz, o regulase o dată în timpul unei escale, în secolul anterior. Sau nu?

— Nu, răspunse Tord Schultz.

Ne vedem. Adică „ne revedem?“ Sau „văd că te uiți la mine“?

Trecură de despărțitura de la intrarea către centrul echipajelor de zbor, unde teoretic exista spațiu suficient pentru un ofițer vamal de statură mică. În nouăzeci și nouă la sută din cazuri, scaunul din spatele despărțiturii era gol și Tord Schultz nu fusese niciodată oprit

și inspectat în cei treizeci de ani de când lucra pentru compania aeriană.

Ne vedem.

Adică „te văd foarte bine“. Și „îmi dau seama cine ești“.

Tord Schultz trecu prin ușa către centru.

Serghei Ivanov se asigură, ca de obicei, că era primul care coboară din microbuz când acesta opri pe pistă lângă Airbus și urcă în fugă scara de acces în avionul gol. Duse aspiratorul în carlingă și încuie ușa în spatele lui. Își puse mănușile din latex și le trase până unde începeau tatuajele, basculă capacul din față al aspiratorului și deschise dulăpiorul căpitanului. Scoase de acolo mica geantă de voiaj Samsonite, îi desfăcu fermoarul, scoase placa de metal de la fund și verifică cele patru pachete de un kilogram de forma cărămizilor. După aceea, puse pachetele în aspirator și le presă ca să intre între tub și punga mare pentru praf, pe care o golise înainte. Apăsă la loc capacul frontal, descuie ușa carlingii și porni aspiratorul. Totul fu gata în câteva secunde.

După ce aranjă și puse în ordine cabina pasagerilor, echipa de curățenie părăsi avionul, aruncă sacii menajeri albaștri în spatele unui Daihatsu și se întoarse în aeroport. Mai erau doar câteva zboruri care aterizau și decolau înainte de închiderea aeroportului pe ziua de azi. Ivanov se uită peste umărul lui Jenny, șefa de tură. Se uită la ecranul computerului, unde se vedeau sosirile și decolările. Nicio întârziere.

— Iau eu Bergen, rosti Serghei cu vocea lui aspră.

Cel puțin vorbea limba; cunoștea ruși care trăiau în Norvegia de zece ani și care erau încă obligați să apeleze la engleză. Însă când Serghei ajunsese în țară, adus de unchiul lui, cu aproape doi ani în urmă, acesta îi spusese limpede că trebuia să învețe norvegiana și îl consolase spunându-i că era posibil să fi moștenit ceva din talentul lui la limbile străine.

— Bergen e acoperită, îi spuse Jenny. Poți aștepta Trondheim.

— O să iau Bergen, insistă Serghei. Poate să facă Nick Trondheim.

Jenny se uită la el.

— Cum vrei. Să nu te spetești muncind, Serghei.

Serghei se duse la un scaun de lângă perete și se așeză. Se lăsă cu grijă pe spate. Pielea din jurul umerilor îl durea încă în locurile unde îl tatuase artistul norvegian. Omul lucrase după schițele pe care le primise Serghei de la Imre, tatuatorul din închisoarea Nijni Taghil, așa că mai era câte ceva de făcut la el. Serghei se gândi la tatuajele pe care le aveau locotenenții unchiului său, Andrei și Peter. Liniile bleu de pe pielea celor doi cazaci din Altai vorbeau despre viețile lor dramatice și faptele lor mărețe. Numai că și Serghei avea o poveste. O crimă. Fusese o crimă minoră, însă fusese deja transpusă în tatuaj sub forma unui înger. Și poate că avea să mai existe încă o crimă. Una majoră de data asta. Unchiul lui spusese că *lucrul care trebuia făcut* putea deveni imperativ și îl avertizase să fie pregătit mental și să continue să se antreneze cu cuțitul. Îi spusese că urma să sosească un bărbat. Nu era sigur, ci probabil.

Probabil.

Serghei Ivanov își privi mâinile. Își păstrase pe ele mănușile din latex. Evident, era o coincidență că echipamentul lor standard de lucru îi permitea să nu lase niciun fel de amprente pe pachete dacă lucrurile mergeau prost într-o zi. Mâinile nu-i tremurau deloc. Făceau treaba de atâta amar de vreme, încât ajunsese să se alerteze singur din când în când asupra riscurilor. Spera doar ca mâinile lui să fie la fel de calme atunci când va trebui să realizeze *ce era necesar — șto nujno*. Atunci când va trebui să câștige tatuajul pentru care comandase deja modelul. Rechemă în minte imaginea: el descheindu-se la cămașă în sufrageria casei din Taghil, cu toți frații lui *urka* prezenți, și arătându-le noile lui tatuaje. Care n-aveau nevoie de comentarii și vorbe. Așa că el n-o să spună nimic. O să se vadă totul

în ochii lor: înceta să mai fie micul Serghei. Se ruga deja de săptămâni întregi noaptea să vină individul. Și ca *necesarul* să devină imperios de realizat.

Auzi în stația de emisie-recepție apelul pentru curățenie în avionul de Bergen.

Serghei se ridică în picioare. Căscă.

Procedura din a doua carlingă era și mai simplă.

Deschide aspiratorul și pune conținutul lui în geanta de voiaj din vestiarul copilotului.

Pe drumul spre ieșire, se întâlni cu echipajul care venea către clădire. Serghei Ivanov evită privirea copilotului, se uită în jos și observă că avea același gen de troller ca și Schultz. Samsonite Aspire GRT. În aceeași nuanță de roșu. Fără mica geantă roșie de voiaj care putea fi prinsă de partea de sus. Nu știau nimic unul despre celălalt, nimic despre motivațiile personale, nimic despre trecutul personal sau despre familii. Tot ce îi lega pe Serghei, Schultz și tânărul copilot erau numerele telefoanelor lor mobile neînregistrate, achiziționate în Thailanda, pe care le puteau folosi ca să-și trimită mesaje text dacă apăreau modificări de program. Serghei se îndoia că Schultz și copilotul știau unul de celălalt. Andrei limita informațiile la strictul necesar. Din acest motiv, Serghei habar n-avea ce se întâmpla cu pachetele. Însă putea bănui. Căci atunci când un copilot de pe o cursă internă între Oslo și Bergen pătrundea în aeroport nu existau controale vamale sau de securitate. Ofițerul ducea geanta de voiaj la hotelul din Bergen unde stătea echipajul. O ciocănitură discretă în ușa camerei de hotel în toiul nopții și patru kilograme de heroină își schimbau proprietarii. Chiar dacă noul drog de pe piață, violina, trăsese în jos prețurile la heroină, prețul străzii pentru un sfert de uncie era tot cel puțin 250 de coroane. Asta însemna 1 000 gramul. Dat fiind faptul că drogul — deja diluat — era diluat din nou, suma totală ajungea la opt milioane de coroane. Putea și el să calculeze. Destul ca să știe că era plătit prost. Însă mai știa și că o să merite o plată mai bună după ce va fi făcut *ce era necesar*. Iar după doi ani cu un salariu mărit, își va putea cumpăra o casă în Taghil, unde își va găsi o siberiană frumoasă și poate o să-i lase pe maică-sa și pe taică-su să se mute cu el când o să îmbătrânească.

Serghei Ivanov simți cum îl mănâncă tatuajul dintre omoplați.

Ca și cum pielea lui abia aștepta următoarea imprimare.

3

Bărbatul în costum din in coborî din expresul de la aeroport în gara centrală din Oslo. Își spuse că ziua trebuie să fi fost caldă și însorită în vechiul lui oraș natal, deoarece aerul era încă plăcut și învăluitor. Ducea cu el o geantă mică din pânză, aproape comică. Părăsi gara prin partea de sud, cu pași rapizi și supli. Afară, inima orașului — despre care unii susțineau că nu exista — bătea neobosită. În ritm nocturn. Cele câteva mașini care mergeau în Trafikkmaskinen[1] ieșiră, una câte una, spre est, către Stockholm și Trondheim, spre nord, către alte părți ale orașului, sau spre vest, către Drammen și Kristiansand. Ca dimensiuni și formă, Trafikkmaskinen semăna cu un brontozaur, un gigant aflat pe moarte care avea să dispară în curând pentru a fi înlocuit de case și sedii de firme în splendidul cartier nou al orașului, cu splendida clădire nouă a Operei. Bărbatul se opri și se uită la aisbergul alb dintre Trafikkmaskinen și fiord. Câștigase deja premii pentru arhitectură din toată lumea; oamenii veneau de departe ca să se plimbe pe acoperișul din marmură albă italiană care cobora direct în mare. Lumina din ferestrele largi ale clădirii era la fel de strălucitoare ca lumina lunii care se reflecta în construcție.

„Iisuse, ce mai îmbunătățire“, își spuse bărbatul în sinea lui.

Nu promisiunile de viitor ale dezvoltării urbane le vedea în fața ochilor, ci trecutul. Pentru că aici fusese sălașul drogurilor, teritoriul narcomanilor, unde copiii pierduți ai orașului se injectau și-și trăiau momentele de euforie în spatele barăcilor care-i ascundeau parțial. Un paravan șubred între ei și părinții lor social-democrați, neștiutori și bine intenționați. „Ce mai îmbunătățire“, își spuse el din nou. Făceau o călătorie spre iad, dar în împrejurimi mai frumoase.

Trecuseră trei ani de când fusese ultima dată acolo. Acum, totul era nou. În același timp, totul era neschimbat.

Se cuibăriseră pe o fâșie de iarbă între gară și șosea, ca la marginea drumului. La fel de drogați. Stând întinși pe spate, cu ochii închiși, ca și cum soarele era prea puternic, înghesuiți unii în alții, încercând să-și găsească o venă încă viabilă sau stând ghemuiți cu genunchii îndoiți și rucsacuri în spate, fără să fie siguri dacă veneau sau plecau. Aceleași chipuri. Nu erau aceleași cadavre vii ca atunci când venea el acolo, pentru că oamenii ăia muriseră demult și definitiv. Însă erau aceleași chipuri.

Pe drumul către Tollbugata mai erau și alții. Cum aveau legătură cu motivul întoarcerii lui, încercă să-și facă o impresie. Încercă să vadă dacă erau mai mulți sau mai puțini. Observă că în Plata se făcea iarăși trafic. Plata — micul pătrat de asfalt de la vest de Jernbanetorget, care pe vremuri era vopsit în alb, fusese o zonă de schimb liberă pentru droguri, înființată ca autoritățile să poată supraveghea ce se petrecea și poate să-i surprindă pe tinerii care cumpărau stupefiante pentru prima dată. Însă pe măsură ce afacerile se dezvoltaseră și Plata dezvăluise o altă față a orașului Oslo, care se dovedise unul dintre cele mai nenorocite locuri din Europa pentru heroină, devenise o pură atracție turistică. Cifra de afaceri pentru heroină și statisticile privind supradozele erau de multă vreme o sursă de rușine pentru capitala țării, dar nu reprezentau nici pe departe o pată atât de vizibilă precum Plata. Ziarele și televiziunile ofereau constant restului țării imagini cu tineri drogați, hălăduind prin centrul orașului la lumina zilei, ca niște zombi. Vina era mereu dată pe

politicieni. Când era la putere dreapta, stânga tuna: „Centre insuficiente de tratament", „Sentințele cu închisoarea generează utilizatori de droguri", „Noua împărțire pe clase sociale naște bande și trafic de droguri în zonele cu imigranți". Când era la putere stânga, dreapta tuna: „Avem prea puțini polițiști", „Accesul în țară pentru solicitanții de azil e prea facil", „Șase deținuți din șapte sunt străini".

Ca atare, după ce fusese atacat din toate părțile, consiliul orășenesc din Oslo luase inevitabila decizie: să se salveze. Să ascundă gunoiul sub preș. Să închidă Plata.

Bărbatul în costum din in zări un tânăr îmbrăcat cu un tricou în culorile alb și roșu ale echipei de fotbal Arsenal, stând pe niște trepte, cu patru oameni care se bâțâiau pe picioare în fața lui. Capul suporterului lui Arsenal se legăna în stânga și în dreapta, ca la un pui. Capetele celorlalți patru erau nemișcate, cu ochii fixați asupra traficantului care purta culorile echipei Arsenal și care aștepta să mai vină și alții, iar grupul să devină o adevărată cohortă de cinci, poate șase clienți. După aceea, traficantul avea să accepte plata comenzilor și să-i ducă pe clienți la droguri. Probabil după colț sau în vreo curte dosnică, unde aștepta partenerul lui. Principiul era simplu: omul cu drogurile nu lua contact cu banii și omul cu banii nu lua niciodată contact cu drogurile. Așa, poliției îi era mai greu să obțină dovezi solide de trafic de droguri împotriva celor doi. Cu toate astea, bărbatul în costum din in era surprins, căci ceea ce vedea era vechea metodă de trafic folosită în anii ’80 și ’90. Pe măsură ce poliția renunțase să încerce să prindă dealerii de pe străzi, traficanții renunțaseră la rutinele elaborate și adunarea grupurilor de clienți și începuseră să le vândă direct clienților pe măsură ce se iveau; banii într-o mână, drogurile în cealaltă mână. Oare poliția reîncepuse să aresteze dealerii de pe stradă?

Pe lângă el trecu pedalând un bărbat îmbrăcat cu costum de biciclist, cu cască, ochelari portocalii și un jerseu gros, în culori aprinse. Mușchii coapselor i se evidențiau pe sub pantalonii scurți mulați, iar bicicleta părea scumpă. Probabil de aceea o luase cu el când grupul de clienți îl urmase pe suporterul Arsenal pe după colțul clădirii. Acum, totul era nou. În același timp, totul era neschimbat. Însă acum erau mai puțini, nu?

Prostituatele de la colțul cu Skippergata i se adresară în jargon englezesc — *Hey, baby! Wait a minute, handsome!* —, însă el se mulțumi să clatine din cap. Se părea că zvonurile despre lipsa lui de dorință, sau poate despre problemele lui financiare, se răspândeau mai repede decât mergea el, deoarece alte fete nu se mai arătară interesate de el. Pe vremea lui, prostituatele din Oslo se îmbrăcau cu haine practice, cu blugi și jachete groase. Nu erau multe pe atunci; cererea depășea oferta. Însă acum concurența era mai acerbă și fetele purtau fuste scurte, tocuri înalte și ciorapi de plasă. Africancelor părea să le fie deja frig. „Stați să vedeți în decembrie", le zise el în gând.

Pătrunse mai adânc în Kvadraturen, primul centru al orașului Oslo, ajuns acum un deșert din asfalt și cărămidă, cu clădiri administrative și birouri pentru mai bine de un sfert de milion de furnici lucrătoare care plecau spre casă la 4 sau 5 după-amiaza, cedând cartierul rozătoarelor nocturne. Când regele Christian al IV-lea construise orașul cu cvartale pătrate, conform idealurilor renascentiste de ordine geometrică, populația era ținută sub control de incendii. Legendele spuneau că în anii bisecți puteai vedea acolo oameni în flăcări care alergau printre case, le puteai auzi urletele, îi vedeai cum ard și dispar, lăsând în urmă un pumn de cenușă pe jos, iar dacă reușeai s-o strângi înainte s-o împrăștie vântul, casa în care locuiai nu avea să ardă niciodată. Din pricina riscului de incendii, Christian al IV-lea construise drumuri largi după standardele sărăcimii din Oslo. Casele erau ridicate din cărămidă, un material de construcție complet atipic Norvegiei. Mergând de-a lungul unuia dintre aceste ziduri de cărămidă, omul în costum din in trecu pe lângă ușa deschisă a unui bar. Fumătorii care stăteau în picioare în jurul intrării erau învăluiți de muzică, o variantă a melodiei „Welcome to the Jungle" a trupei Guns N’Roses, o versiune de tip reggae dansant

care își bătea joc de Marley și Rose, Slash și Stradlin. Se opri în dreptul unui braț întins.
— Ai un foc?
O cucoană durdulie, cu sânii mari, spre patruzeci de ani, ridică privirea spre el. Țigara i se plimba provocator în sus și în jos între buzele roșii.
Bărbatul ridică o sprânceană și se uită la prietena femeii, care râdea stând în spatele ei, cu o țigară aprinsă în gură. Durdulia remarcă și izbucni și ea în râs, făcând un pas în lateral ca să se echilibreze mai bine pe picioare.
— Nu mai fi atât de lent, zise femeia cu un accent de Sørland, similar cu al prințesei moștenitoare.
Bărbatul auzise că exista pe piața neagră o prostituată care se îmbogățise arătând ca prințesa, vorbind ca ea și îmbrăcându-se ca ea. Și că onorariul ei de 5 000 de coroane pe oră includea un sceptru din plastic pe care clientul îl putea folosi cum voia.
Femeia îi puse mâna pe braț când încercă să treacă mai departe, se aplecă spre el și îi suflă un damf de vin roșu direct în față.
— Ești un tip arătos. Ce-ar fi să-mi dai… un foc?
Bărbatul întoarse spre ea celălalt obraz. Cel oribil. Obrazul de tip care-nu-e-deloc-arătos. Simți cum femeia tresare și își ia mâna când vede urma lăsată de cui din perioada când era în Congo. Se întindea de la gură la ureche, ca o ruptură prost cusută.

Bărbatul se îndepărtă când muzica trecu pe Nirvana. „Come As You Are". Versiunea originală.
— Hașiș?
Vocea venea dinspre o poartă, însă bărbatul nu se opri și nici nu se întoarse.
— *Speed*?
Era curat de trei ani și n-avea intenția să se apuce din nou.
— Violină?
Cu atât mai puțin acum.
Un tânăr se oprise pe trotuar, în fața lui, lângă doi traficanți; le arăta ceva în timp ce vorbea. Tânărul își ridică privirea la apropierea lui, privindu-l cu ochii lui cenușii scrutători. „Ochi de polițist", își zise el în gând, lăsând capul în jos și traversând strada. Poate că fusese un pic paranoic; în definitiv, era puțin probabil să-l recunoască un ofițer de poliție atât de tânăr.
Iată și hotelul. Bordelul. Leon.
Era aproape pustiu pe partea asta a străzii. Pe cealaltă parte, sub un felinar, îl zări pe ciclistul care vindea droguri lângă bicicleta lui, împreună cu un alt ciclist, îmbrăcat tot în echipament profesionist. Dealerul îl ajuta pe celălalt să-și injecteze drogul în gât.
Bărbatul în costum din in clătină din cap și se uită la fațada clădirii din fața lui.
Același banner, cenușiu de la atâta mizerie, atârnând sub ferestrele de la etajul trei și ultimul etaj. „Patru sute de coroane pe noapte!" Acum, totul era nou. În același timp, totul era neschimbat.

Recepționerul de la hotel Leon era nou. Un tinerel, care îl întâmpină pe bărbatul în costum din in cu un zâmbet uimitor de politicos și o lipsă de neîncredere uluitoare, cel puțin pentru hotelul Leon. Tânărul îi ură un „Bun-venit" din inimă, fără urmă de ironie în voce, și îi ceru pașaportul. Bărbatul în costum din in presupuse că era luat drept străin datorită tenului bronzat și a costumului și îi dădu recepționerului pașaportul norvegian roșu, uzat și plin de ștampile. Prea multe ca să reflecte o viață bună.
— A, da, zise recepționerul, și i-l dădu înapoi.
Omul puse un formular pe tejghea și îi dădu un pix.

— Secțiunile marcate sunt suficiente.

„Formular de cazare la Leon?“ își zise bărbatul surprins. Poate că până la urmă se schimbase câte ceva. Luă pixul și îl zări pe recepționer holbându-se la mâna lui, mai exact la degetul mijlociu. Care fusese cel mai lung deget al lui până ce fusese retezat într-o casă de pe Holmenkollen. Acum, prima articulație era înlocuită de o proteză gri-albăstruie din titan. Nu era de mare ajutor, însă conferea echilibru pentru celelalte degete când trebuia să prindă ceva și nu-l deranja deloc, pentru că era foarte scurtă. Singurul dezavantaj era că trebuia să dea explicații nesfârșite la controalele de securitate din aeroporturi.

Completă rubricile *Prenume* și *Nume*.

Data nașterii.

O completă știind că acum arăta mai mult a om de patruzeci și ceva de ani decât fosila distrusă care plecase din Norvegia cu trei ani înainte. Se supusese unui regim strict de exerciții, hrană sănătoasă, mult somn și — evident — niciun fel de substanțe care să dea dependență. Scopul regimului nu fusese să pară mai tânăr, ci să evite moartea. În plus, îi plăcuse. De fapt, îi plăcuseră întotdeauna rutina, disciplina, ordinea. Și atunci, de ce fusese viața lui haotică, autodistructivă și formată dintr-un șir de relații destrămate printre perioadele negre de intoxicare? Căsuțele goale de pe formular îl priveau întrebător. Numai că erau prea mici pentru răspunsurile pe care le cereau.

Adresa stabilă.

Ei bine, apartamentul de pe Sofies gate fusese vândut cu trei ani înainte, imediat după ce plecase, ca și casa părinților lui din Oppsal. În cazul ocupației lui curente, să aibă o adresă oficială ar fi implicat un anumit risc. Așa că scrise ceea ce scria de obicei când se caza în alte hoteluri: Chungking Mansion, Hong Kong. Ceea ce nu era mai puțin adevărat decât orice altceva.

Ocupația.

Crimă. Nu scrise nimic aici. Secțiunea nu fusese marcată.

Număr de telefon.

Scrise un număr fictiv. Telefoanele mobile puteau fi urmărite, ca și conversațiile și locurile de unde efectuai apelul.

Număr de telefon cea mai apropiată rudă

Cea mai apropiată rudă? Ce soț ar dezvălui de bunăvoie numărul soției când se caza la hotelul Leon? În definitiv, era tot ce puteai găsi mai apropiat de un bordel în Oslo.

Recepționerul îi citea evident gândurile.

— În caz că vă simțiți rău și trebuie să sunăm pe cineva, zise el.

Harry dădu din cap. Dacă sufereai un infarct în timpul actului sexual.

— Nu trebuie să treceți nimic dacă nu…

— Nu, răspunse bărbatul, uitându-se la cuvinte.

Cea mai apropiată rudă. O avea pe Sis. O soră suferind de ceea ce ea însăși numea „un pic de sindrom Down“, dar care se descurcase mereu în viață mult mai bine decât fratele ei mai mare. În afară de Sis, nu mai exista nimeni. Absolut nimeni. Toți ceilalți erau la fel, cele mai apropiate rude.

Bifă „Numerar“ la modul de plată, semnă formularul și i-l înapoie recepționerului. Care îl parcurse rapid cu privirea. După care Harry zări iluminarea și neîncrederea pe chipul tânărului.

— Sunteți… sunteți Harry Hole?

Harry Hole încuviință.

— E vreo problemă?

Tânărul clătină din cap și înghiți în sec.

— Perfect, zise Harry. Îmi dați și o cheie?
— O, îmi cer scuze! Iată. Camera 301.
Harry luă cheia și observă că pupilele tânărului se lărgiseră, iar vocea i se gâtuise.
— E... e vorba de unchiul meu, zise tânărul. El conduce hotelul. Stătea aici înainte de mine. Mi-a povestit de dumneavoastră.
— Sper că doar lucruri frumoase, zise Harry, apucând geanta de pânză și pornind spre scară.
— Liftul...
— Nu-mi plac lifturile, replică Harry fără să se întoarcă din drum.
Camera era la fel ca înainte. Ponosită, mică și mai mult sau mai puțin curată. Nu, de fapt draperiile erau noi. Verzi. Bățoase. Probabil dintr-un material care nu se șifona. Asta îi aduse aminte de ceva. Își atârnă costumul în baie și porni dușul, astfel încât aburii să netezească cutele. Costumul îl costase 800 de dolari Hong Kong la Punjab House de pe Nathan Road, însă în munca lui reprezenta o investiție esențială; nimeni nu respecta un om îmbrăcat în zdrențe. Se băgă sub duș. Apa fierbinte îi dădea furnicături. După aceea, străbătu gol încăperea și deschise fereastra. Etajul doi. Spre curtea din spate. Printr-o fereastră deschisă se auzeau gemete de entuziasm simulat. Se prinse de bara draperiei și se aplecă în afară. Privi drept în jos către un tomberon deschis și recunoscu izul dulceag al gunoiului. Scuipă și auzi flegma cum se lovește de hârtiile din tomberon. Însă foșnetul care urmă nu era de hârtie. Se auzi o pârâitură, după care draperiile verzi bățoase căzură pe podea în jurul lui. La naiba! Scoase bara subțire de prindere din tivul draperiei. Era tipul vechi, cu două capete rotunjite; bara se mai rupsese înainte și cineva încercase s-o repare cu bandă adezivă maro. Harry se așeză pe pat și deschise sertarul noptierei. Înăuntru erau o Biblie cu o copertă din piele sintetică bleu și o trusă de cusut care conținea ață neagră înfășurată pe o bucată de carton și un ac înfipt în el. Gândindu-se mai bine, Harry își dădu seama că ideea nu era deloc proastă. După ce își făceau treaba, oaspeții își puteau coase la loc nasturii de la prohab smulși și puteau citi despre iertarea păcatelor. Se întinse pe pat și se uită la tavan. Acum, totul era nou. Totul... Închise ochii. Nu ațipise deloc în timpul zborului, așa că acum, cu sau fără diferența de fus orar, cu sau fără draperii la fereastră, va trebui să doarmă. Începu să viseze același vis pe care-l avusese în fiecare noapte în ultimii trei ani: alerga de-a lungul unui coridor, fugind din calea unei avalanșe cumplite care înghițea tot aerul din jur, lăsându-l pe el incapabil să respire.
Totul era doar o chestiune de mers mai departe și ținut ochii închiși încă un pic.
Pierdu șirul gândurilor; acestea se îndepărtau de el.
Cea mai apropiată rudă.
Rudă. Kith.
Cea mai apropiată rudă.
Asta era el. De aceea se întorsese.

Serghei conducea pe E6 către Oslo. Abia așteptând să ajungă în patul din apartamentul lui din Furuset. Avea grijă să nu depășească 120 la oră, chiar dacă șoseaua era practic pustie la ora aia. Îi sună telefonul mobil. Telefonul mobil. Discuția cu Andrei durã puțin. Acesta vorbise cu unchiul lui, *atamanul* — șeful —, așa cum îi spunea Andrei Unchiului. După ce încheie conversația, Serghei nu se mai putu abține. Apăsă pedala până la podea. Țipă de încântare. Sosise omul. Acum, în seara aceea. Era acolo! Deocamdată, Serghei nu trebuia să facă nimic, căci Andrei spusese că situația s-ar putea rezolva de la sine. Numai că acum trebuia să fie și mai bine pregătit, mental și fizic. Trebuia să exerseze cu cuțitul, să doarmă, să fie în alertă. În cazul în care ceea ce trebuia făcut devenea imperativ.

[1] Fost nod rutier pe trei niveluri în Bjørvika, în Oslo, tranzitat de circa 140 000 de vehicule pe zi; a fost demolat în 2013. *(N.r.)*

4

Tord Schultz abia dacă auzi avionul care vuia deasupra lui în vreme ce se așeza pe canapea respirând cu greutate. Avea o peliculă subțire de transpirație pe torsul dezgolit, iar ecoul zgomotului produs de fier pe fier încă mai răsuna din pereții goi ai sufrageriei. În spatele lui erau greutățile și bancheta tapisată cu imitație de piele, pe care luceau urmele de sudoare. Pe ecranul televizorului, Donald Draper privea prin norul de fum al țigării și sorbea whiskey dintr-un pahar. Un alt avion vui pe deasupra clădirii. *Mad Men.* Anii '60. Femei îmbrăcate cu haine decente. Băuturi decente servite în pahare decente. Țigări decente, fără aromă de mentol și fără filtru. Zilele când ceea ce nu te omora te făcea mai puternic. Cumpărase doar primul sezon al serialului și se uitase la el de mai multe ori. Nu era deloc sigur că aveau să-i placă și celelalte sezoane.

Tord Schultz privi dunga albă de pe măsuța de cafea și își șterse marginea cardului de identitate. Îl folosise ca să mărunțească drogul, ca de obicei. Cardul pe care îl atașa de buzunarul uniformei sale de căpitan, cardul care îi dădea acces la spațiul aerian, la carlinga piloților, la cer, la salariu. Cardul care îl făcea să fie ce era. Cardul care i-ar fi fost luat, împreună cu toate celelalte, dacă ar fi fost descoperit. Tocmai de aceea i se părea în regulă să-l folosească. În toată minciuna în care trăia, cardul avea în el ceva onest.

Plecau înapoi către Bangkok a doua zi dis-de-dimineață. Două zile de odihnă la Sukhumvit Residence. Bine. Avea să fie bine acum. Mai bine ca înainte. Nu-i plăcuse aranjamentul când zbura dinspre Amsterdam. Prea multe riscuri. După ce se descoperise cât de implicate erau echipajele sud-americane în traficul cu cocaină de la Schiphol, toate echipajele, indiferent de companie, ajunseseră să riște să li se verifice bagajele de mână și să fie supuse controalelor corporale. În plus, aranjamentul fusese să ducă el pachetele la aterizare și să le țină în geanta lui până când zbura, în aceeași zi, pe o cursă internă până la Bergen, Trondheim sau Stavanger. Curse interne pe care *trebuia* să zboare el, chiar dacă asta însemna că era nevoit să compenseze întârzierile de la Amsterdam și să consume mai mult combustibil. Când ajungea pe Gardermoen, se afla, bineînțeles, tot timpul în zona restricționată, așa că nu avea parte de verificări vamale, însă uneori trebuia să țină drogurile în geanta de voiaj și șaisprezece ore înainte de a le livra. Și nici aceste livrări nu erau mereu lipsite de riscuri. Parcări publice. Restaurante cu prea puțini clienți. Hoteluri cu recepționere curioase.

Rulă o bancnotă de 1 000 de coroane pe care o scosese dintr-un plic primit ultima oară când fusese aici. Existau tuburi de plastic special confecționate în acest scop, însă el nu era de genul să folosească așa ceva: nu era consumatorul înrăit despre care îi spusese ea avocatului de divorțuri că e. Nemernica susținuse că vrea divorțul deoarece nu dorea să-și vadă copiii crescând alături de un tată dependent de droguri și n-avea niciun chef să vadă cum se duc pe droguri casa și căminul lor. Și nu avea de-a face cu stewardesele, căci nu dădea doi bani pe asta, încetase să-și mai facă griji de ani buni, când începuse să se ocupe de asta vârsta lui. Însă ea și avocatul îi dăduseră un ultimatum. Ea urma să ia casa, copiii și resturile moștenirii pe care el nu le risipise încă. Dacă nu, îl reclamau pentru posesie și uz de cocaină. Strânsese suficiente dovezi ca până și avocatul lui să spună că risca să fie condamnat și dat afară de la serviciu.

Alegerea fusese simplă. Nu-l lăsase să păstreze decât datoriile.

Se ridică în picioare, se duse la fereastră și se uită afară. Cu siguranță aveau să ajungă în curând, nu?

Aranjamentul de acum era nou. Trebuia să transporte un pachet pe o cursă externă, către Bangkok. Dumnezeu știa de ce. Să vândă castraveți grădinarului, cum ar veni. În fine, era cea de-a șasea călătorie, iar până atunci totul decursese fără probleme.

În casele din jur se vedeau lumini, dar erau departe. „Locuințe singuratice“, își spuse el. Când Gardermoen era bază militară, casele fuseseră ocupate de ofițeri. Niște cutii identice, fără etaj și cu pajiști largi și golașe între ele. Cea mai mică înălțime posibilă, astfel încât să nu fie lovite de nicio aeronavă care zbura jos. Cea mai mare distanță posibilă între case, astfel încât să nu se întindă un incendiu provocat de o prăbușire.

Locuiseră aici în timpul stagiului lui militar obligatoriu, când pilota avioane de transport Hercules. Copiii alergaseră printre case, mergând în vizită la alți copii. Sâmbetele, vara. Bărbați în jurul grătarelor, purtând șorțuri și ținând în mână pahare cu tărie. Discuții răsunând dinspre ferestrele deschise, dincolo de care femeile pregăteau salate și beau Campari. Ca într-o scenă din *Cursa spațială*, filmul lui favorit, cel cu primii astronauți și pilotul de teste Chuck Yeager. Ale naibii de atrăgătoare nevestele piloților. Chiar dacă erau doar piloți de avioane Hercules. Fuseseră fericiți pe atunci, nu? Oare de-aia venise înapoi? O nevoie inconștientă de a se întoarce în timp? Sau de a descoperi când o luase totul razna, ca să repare trecutul?

Zări mașina apropiindu-se și se uită din reflex la ceas. Constată că întârziaseră 18 minute.

Se duse la măsuța de cafea. Inspiră de două ori, apoi puse bancnota rulată la capătul de jos al liniei, se aplecă și trase praful pe nas. Simți usturimea în mucoase. Își linse vârful degetului, îl plimbă peste praful rămas, după care își frecă gingiile. Avea un gust amar. În acea clipă se auzi soneria.

Erau aceiași mormoni ca de obicei. Unul scund, unul înalt, îmbrăcați amândoi cu cele mai bune haine de duminică. De sub mânecile hainelor li se vedeau însă tatuajele. Imaginea era aproape comică.

Cei doi îi dădură pachetul. Jumătate de kilogram înfășurat ca un cârnat lung, care se potrivea perfect în interiorul plăcii de metal din jurul mânerului telescopic al genții de cabină. Trebuia să scoată pachetul după ce aterizau în Suvarnabhumi și să-l bage sub mocheta din spatele dulapului din carlingă al piloților. După care nu mai avea treabă cu pachetul; de restul avea să se ocupe probabil echipa de la sol.

Când Mr. Small și Mr. Big veniseră cu propunerea să ducă pachete în Bangkok, i se păruse o tâmpenie. La urma urmelor, în Oslo erau cele mai mari prețuri pe stradă pentru narcotice, așa că de ce să exporți? Nu insistase, căci știa că n-avea să primească răspuns, însă îi convenea. Subliniase însă că traficul de heroină în Thailanda se pedepsea cu moartea dacă erai prins, așa că voia mai mulți bani.

Râseseră. Mai întâi cel scund, apoi cel înalt. Iar Tord se întrebase dacă nu cumva canalele nervoase mai scurte generau reacții mai rapide. Poate de aceea se construiau carlingile avioanelor de luptă cu reacție atât de joase, ca să fie excluși piloții înalți și lenți.

Tipul scund îi explicase lui Tord în engleza lui aspră cu accent rusesc că nu era vorba de heroină, ci de ceva nou, atât de nou, încât nici măcar nu exista vreo lege care să interzică produsul. Însă când Tord îi întrebase de ce era nevoie să transporte în secret o substanță legală, ei râseseră și mai tare și îi spuseseră să tacă și să răspundă da sau nu.

Tord Schultz răspunsese da, deoarece îi dădea târcoale un alt gând. Care ar fi fost consecințele dacă ar fi refuzat?

Toate astea se petrecuseră cu șase zboruri în urmă.

Tord Schultz cercetă pachetul. Se gândise de câteva ori să șteargă cu detergent de vase prezervativele și pungile pe care le foloseau, însă i se spusese că nu-i așa ușor să păcălești câinii, care fac distincția între mirosuri. Secretul era să te asiguri că punga de plastic e perfect etanșă.

Tord Schultz așteptă. Nu se întâmplă nimic. Își drese glasul.

— O, aproape că am uitat, zise Mr. Small. Livrarea de ieri…

Își strecură mâna în interiorul hainei cu un rânjet diavolesc pe față. Sau poate că nu era diavolesc, poate că ăsta era umorul celor din blocul estic. Tord simți impulsul să-l pocnească, să-i sufle fum de țigară direct în față, să-i scuipe whiskey vechi de 12 ani direct în ochi. Umor occidental. În loc de toate astea, îngăimă un „mulțumesc“ și luă plicul. Îl simțea subțire între degete. Înăuntru erau probabil bancnote mari.

După aceea se postă iarăși la fereastră și urmări mașina dispărând în beznă, auzind motorul acoperit de vuietul unui Boeing 737. Poate un 600. Oricum, de generație nouă. Cu un sunet mai ascuțit decât versiunile clasice. Își zări reflecția în geam.

Da, le luase banii. Și va continua să-i ia. Va continua să ia orice îi aruncă viața în cale. Căci el nu era Donald Draper. Nu era Chuck Yeager și nici Neil Armstrong. El era Tord Schultz. Un pilot cu șira lungă și datorii. Și cu o problemă legată de cocaină. Trebuia să…

Gândurile îi fură înăbușite de zgomotul următorului avion.

Ale naibii clopote de biserică! Le poți vedea, tată, pe așa-zisele mele rude apropiate stând lângă sicriul meu? Plângând cu lacrimi de crocodil, cu expresii sobre care spun „Gusto, de ce n-ai învățat să fii ca noi?“. Ei bine, ipocriți nenorociți ce sunteți, n-am putut! N-am putut să fiu ca mama mea adoptivă, o toantă răsfățată cu capul în nori, care îndruga mereu cât de minunat este totul dacă citești cartea potrivită, dacă îl asculți pe gurul potrivit, dacă mănânci nenorocitele de ierburi potrivite. Iar când cineva contrazicea înțelepciunea aia de doi bani pe care și-o însușise, juca întotdeauna pe aceeași carte: „Dar uită-te la lumea pe care am creat-o: război, nedreptate, oameni care nu mai trăiesc în armonie cu ei înșiși“. Am trei lucruri să-ți spun, *baby*. Unu: războiul, nedreptatea și lipsa de armonie sunt firești. Doi: tu ești cea mai puțin armonioasă din toată mica noastră familie dezgustătoare. Ți-ai dorit doar iubirea care ți se refuza și n-ai dat doi bani pe iubirea care ți se oferea. Îmi pare rău, Rolf, Stein și Irene, dar ea avea loc doar pentru mine. Iar asta face punctul numărul trei cu atât mai amuzant: nu te-am iubit niciodată, *baby*, oricât de mult ai considerat tu că o meriți. Îți spuneam mamă pentru că asta te făcea fericită și îmi ușura mie viața. Când am făcut ce am făcut a fost pentru că m-ai lăsat tu, pentru că nu mă puteam abține. Pentru că așa sunt eu.

Rolf. Cel puțin tu mi-ai zis să nu îți spun tată. Ai încercat pe bune să mă iubești. Însă nu ai putut să păcălești natura; ți-ai dat seama că iubeai mai mult ceea ce însemna sângele și carnea ta: Stein și Irene. Când le spuneam altora că sunteți „părinții mei adoptivi“, vedeam expresia de suferință din ochii mamei. Și pe cea de ură din ochii tăi. Nu pentru că expresia „părinți adoptivi“ te reducea la unica funcțiune pe care o aveai în viața mea, ci pentru că am rănit-o pe femeia pe care tu, greu de înțeles, o iubeai. Cred că erai suficient de onest ca să te vezi așa cum te vedeam eu: o ființă care, la un moment dat în viața ei, intoxicată de idealism, și-a luat sarcina de a crește copilul altcuiva, dar care a înțeles repede că are probleme financiare. Suma lunară pe care o primeai ca să ai grijă de mine nu acoperea cheltuielile reale. Atunci ai descoperit că ai de-a face cu un cuc aciuat în cuibul tău. Că mănânc tot. Tot ce îți plăcea ție. Și pe toți cei pe care îi iubeai. Ar fi trebuit să-ți dai seama mai devreme și să mă dai afară, Rolf! Ai fost primul care și-a dat seama că fur. Inițial au fost doar 100 de coroane. Am negat. Am zis că mi-i dăduse mama. „Nu-i așa, mamă? Tu mi-ai dat banii.“ Iar mama a dat din cap după oarește ezitări, cu lacrimi în ochi, și a zis că probabil a uitat. După aia a fost vorba de 1 000. Din sertarul de la biroul tău. Bani care erau pentru vacanța noastră, ai zis tu.

„Singura vacanță pe care mi-o doresc e să stau fără tine“, ți-am răspuns eu. Atunci m-ai plesnit prima dată. Și parcă a declanșat ceva în tine, pentru că ai continuat să lovești. Eram deja mai înalt și mai lat în umeri decât tine, dar n-am putut să lupt niciodată. Nu cu mușchii și pumnii. M-am luptat cu tine în alt mod, unul în care să câștig. Numai că ai continuat să dai în mine, de data asta cu pumnul încleștat. Iar eu știam motivul. Voiai să-mi distrugi fața. Să-mi iei puterea. Însă a intervenit femeia căreia îi spuneam mamă. Așa că ai rostit cuvântul. Hoțule. Suficient de adevărat. Însă asta însemna că eram obligat să te zdrobesc, micuțule.

Stein. Fratele mai mare cel tăcut. Primul care a recunoscut cucul după pene, dar suficient de isteț ca să păstreze distanța. Lupul singuratic inteligent și șmecher care și-a luat tălpășița și a plecat într-un oraș studențesc, cât de departe era posibil și imediat ce a fost în stare. Care a încercat să o convingă pe Irene, draga lui soră mai mică, să vină cu el. S-a gândit că își putea termina școala în nenorocitul de Trondheim, că i-ar face bine să plece departe de Oslo. Însă mama a împiedicat evacuarea lui Irene. Evident, ea nu știa nimic. Nu dorea să știe.

Irene. Atrăgătoarea, pistruiata, încântătoarea, fragila Irene. Erai prea bună pentru lumea asta. Tu erai tot ce nu eram eu. Și, cu toate astea, mă iubeai. M-ai fi iubit dacă ai fi știut? M-ai fi iubit dacă ai fi știut că o regulez pe maică-ta de la vârsta de 15 ani? Dacă ai fi știut că o regulez pe mama ta smiorcăită, îmbibată de vin roșu, că o penetrez pe la spate în timp ce se sprijinea de ușa toaletei, de ușa pivniței sau de ușa bucătăriei, iar eu îi șopteam „mami“ în ureche pentru că asta ne excita pe amândoi? Ea îmi dădea bani, îmi păzea spatele dacă se întâmpla ceva, spunea că doar vrea să mă împrumute până ce ajungea bătrână și urâtă, iar eu cunoșteam vreo fată dulce. Iar când îi răspundeam „Dar, mami, tu chiar *ești* bătrână și urâtă“, râdea și mai voia.

Mai am încă urme de la pumnii și picioarele pe care mi le-a dat tatăl meu adoptiv în ziua când l-am sunat la muncă și i-am spus să vină acasă la ora 15, că trebuie să-i spun ceva important. Am lăsat ușa de la intrare întredeschisă ca să nu-l audă și ea când intră. Și i-am vorbit la ureche ca să înăbuș zgomotul pașilor lui; i-am spus nimicurile dulci pe care-i plăcea să le audă.

Am văzut în fereastra bucătăriei reflecția lui stând în pragul ușii de la bucătărie.

S-a mutat a doua zi. Lui Irene și lui Stein li s-a spus că mami și tati nu se înțelegeau de ceva vreme și deciseseră să se separe pentru o vreme. Irene a fost devastată. Stein se afla în orașul lui studențesc și a răspuns cu un mesaj text: „Trist. Unde vreți să merg de Crăciun?“

Irene a plâns și a tot plâns. Mă iubea. Evident că m-a căutat după aia. L-a căutat pe Hoț.

Clopotele bisericii răsună a cincea oară. Plânsete și nasuri trase dinspre strane. Cocaină, câștiguri incredibile. Închiriază un apartament în centrul orașului, în West End, înregistrează-l pe numele unui drogat pe care îl plătești cu o doză, apoi începe să vinzi cantități mici prin scări de bloc și pe la porți, iar după aia crește prețul când încep să se simtă în siguranță; consumatorii de cocaină plătesc oricât pentru siguranță. Ridică-te în picioare, ieși, renunță la droguri, devino cineva. Nu muri ca un amărât de ratat. Preotul tușește.

— Ne aflăm aici ca să-l comemorăm pe Gusto Hanssen.

O voce din spate:

— H-h-hoțul.

Gașca lui Tutu stând acolo în jachete de motocicliști și cu bandane. Iar mult mai în spate, scâncetul unui câine. Rufus. Bunul și credinciosul Rufus. Te-ai întors? Sau eu sunt cel care a plecat deja?

Tord Schultz își puse valiza Samsonite pe banda transportoare ce șerpuia înspre aparatul cu raze X lângă care se afla, zâmbitor, ofițerul de securitate.

— Nu pricep de ce i-ai lăsat să-ți dea un astfel de orar, zise însoțitoarea de zbor. Bangkok de două ori într-o săptămână.

— Eu le-am cerut, răspunse Tord, trecând prin detectorul de metale.

Cineva de la sindicat propusese ca membrii echipajelor să intre în grevă pentru că erau obligați să se expună la radiații de câteva ori pe zi. Niște studii americane arătaseră că procentul de piloți și membri ai echipajelor de zbor care mureau de cancer era mai mare decât în cazul restului populației. Numai că agitatorii în favoarea grevei nu spuseseră nimic despre speranța lor de viață mai mare. Echipajele de zbor mureau de cancer deoarece nu prea existau alte motive să moară. Duceau cele mai sigure vieți din lume. Cele mai plictisitoare vieți din lume.

— Chiar vrei să zbori atât de mult?

— Sunt pilot. Îmi place să zbor, minți Tord, dându-și jos valiza de pe bandă, întinzând mânerul și plecând mai departe.

Însoțitoarea de zbor ajunse lângă el în câteva secunde, țăcănitul tocurilor ei pe pardoseala de marmură cenușiu-închis a aeroportului din Oslo aproape acoperind larma glasurilor sub grinzile arcuite de lemn și oțel. Din nefericire, nu reuși să acopere și întrebarea ei aproape șoptită.

— Pentru că te-a părăsit, Tord? Pentru că ai prea mult timp la dispoziție și n-ai cu ce să-l umpli? Pentru că nu vrei să stai acasă...

— Pentru că am nevoie de orele suplimentare, o întrerupse el.

Cel puțin asta nu era o minciună sfruntată.

— Știu exact cum e. Știi că am divorțat iarna trecută.

— A, da, zise Tord, care nici măcar nu știa că fusese căsătorită.

Îi aruncă o privire. 50 de ani? Se întrebă cum arăta dimineața fără machiaj și bronzul fals. O însoțitoare de zbor trecută, cu un vis destrămat de însoțitor de zbor. Era destul de sigur că n-o încălecase niciodată. Cel puțin nu din față. Oare cine glumise așa? Unul dintre piloții bătrâni. Unul dintre piloții ăia de avioane de luptă cu ochi albaștri și duri. Unul dintre cei care reușiseră să se retragă înainte ca situația lor să se prăbușească. Mări pasul când cotiră pe coridorul care ducea spre centrul echipajelor de zbor. Ea respira tot mai greu, dar tot ținea pasul cu el. Poate că, dacă își menținea ritmul, rămânea fără suflare și nu mai putea vorbi.

— Ăăă, Tord, dacă tot stăm peste noapte în Bangkok, poate că...

El căscă zgomotos. Și își dădu seama imediat că femeia se simțise ofensată. Era încă un pic amețit după noaptea de dinainte — se mai lăsase cu ceva vodcă și prafuri după plecarea celor doi mormoni. Nu așa de mult ca să cadă la vreun test, însă suficient ca să-i fie groază de lupta cu somnul în cele unsprezece ore de zbor.

— Uite! exclamă ea pe tonul acela idiot folosit de femei atunci când vor să spună că au văzut ceva incredibil, absolut, minunat de drăguț.

Iar el se uită. Venea spre ei. Un câine mic, cu păr deschis și urechi lungi, cu ochi triști și o coadă din care dădea cu entuziasm. Un springer spaniel. Era dus în lesă de o femeie cu păr blond, cercei mari, ochi blânzi, căprui și un zâmbet universal de scuze întipărit pe chip.

— Nu e un scump? toarse ea lângă el.

— Mmm, răspunse Tord cu un ton grav.

Câinele își înfipse botul în pântecul pilotului din fața lor, după care își continuă drumul. Omul se întoarse cu o sprânceană ridicată și un zâmbet strâmb în colțul gurii, ca pentru a sugera o expresie neobrăzată, copilărească. Numai că Tord nu putea continua raționamentul ăsta. Nu putea continua niciun raționament în afara celui propriu.

Câinele purta o vestă galbenă pe corp. Același gen de vestă cu care era îmbrăcată femeia cu cercei lungi. Pe ambele veste scria VAMĂ.

Câinele se apropie și ajunse la doar cinci metri de ei doi.

Nu ar fi trebuit să fie o problemă. Nici nu putea fi o problemă. Drogurile erau puse în

prezervative, cu un strat dublu de pungi etanșe pe deasupra. Nu putea scăpa nici măcar o moleculă de acolo. Așa că trebuia doar să zâmbească. Să se relaxeze și să zâmbească. Nici prea mult, nici prea puțin. Tord se răsuci către vocea care sporovăia lângă el, ca și cum cuvintele rostite i-ar fi solicitat o concentrare profundă.

— Scuzați-mă.

Trecuseră de câine, iar Tord merse mai departe.

— Scuzați-mă!

Vocea era mai fermă.

Tord privi înainte. Ușa de la centrul echipajelor de zbor se găsea la mai puțin de zece metri distanță. Siguranță. Zece pași. Obiectiv îndeplinit.

— Scuzați-mă, domnule!

Șapte pași.

— Cred că despre tine e vorba, Tord.

— Ce?

Tord se opri. Trebuia să se oprească. Privi în urmă cu o expresie care spera să nu trădeze surprinderea mimată. Femeia cu vestă galbenă venea spre ei.

— Câinele v-a marcat.

— Zău?

Tord se uită la câine. „Cum?“ se întrebă el.

Câinele se uită la el, dând nebunește din coadă, ca și cum Tord era noul lui amic de joacă.

Cum? Strat dublu de pungi etanșe și prezervative. Cum?

— Asta înseamnă că trebuie să vă verificăm. Vă rog să veniți cu noi.

Amabilitatea nu dispăruse din ochii ei căprui, însă vocea devenise imperativă. În acel moment, își dădu seama cum. Aproape că-și atinse cardul de identitate de la piept cu degetele.

Cocaina.

Uitase să șteargă cardul după ce mărunțise ultima liniuță. Asta trebuia să fie.

Însă era vorba doar de câteva grame, pe care le putea explica ușor spunând că împrumutase cuiva cardul la o petrecere. Nu era cea mai mare problemă acum. Valiza. Avea să fie cercetată. Ca pilot, fusese instruit și practicase procedurile de urgență atât de des, încât acestea deveniseră aproape automatisme. Asta era intenția, evident, chiar când te cuprindea panica, asta făceai, creierul intervenea în lipsa altor ordine: procedurile de urgență. De câte ori nu văzuse cu ochii minții această situație, în care vameșii îi cereau să meargă cu ei? De câte ori nu se gândise ce era de făcut? De câte ori nu exersase totul în mintea lui? Se întoarse către însoțitoarea de zbor cu un zâmbet resemnat, zări ecusonul cu numele ei și zise:

— Se pare că am fost marcat, Kristin. Poți tu să-mi duci bagajul?

— Bagajul vine cu noi, replică vameșa.

Tord Schultz se răsuci pe călcâie.

— Credeam că ați spus că animalul m-a indicat pe mine, nu bagajul.

— Așa e, dar…

— Înăuntru sunt documente de zbor care trebuie verificate de echipaj. Asta dacă nu doriți să vă asumați responsabilitatea pentru întârzierea unui Airbus 340 plin către Bangkok.

Observă fără să vrea că își umflase literalmente pectoralii pe sub haina lui de căpitan.

— Dacă pierdem intervalul orar alocat, ar putea însemna o întârziere de câteva ore și o pierdere de sute de mii de coroane pentru linia aeriană.

— Mă tem că regulile…

— Trei sute patruzeci și doi de pasageri, i-o reteză Schultz. Mulți dintre ei copii.

Spera ca femeia să audă îngrijorarea din vocea căpitanului, și nu începutul de panică al unui traficant de stupefiante.

Vameșa mângâie câinele pe cap și îl privi pe Tord.

„Arată ca o gospodină“, își zise el. O femeie cu copii și responsabilități. O femeie care ar trebui să înțeleagă situația neplăcută în care se afla el.

— Valiza vine cu noi, spuse ea.

Undeva în spate apăru un alt funcționar al aeroportului. Se postă acolo, cu picioarele desfăcute și cu brațele încrucișate.

— Haideți să terminăm cu povestea asta, oftă Tord.

Șeful Diviziei de Criminalistică din Oslo, Gunnar Hagen, se lăsă pe spate în scaunul rotativ și îl studie cu privirea pe bărbatul în costum din in. Trecuseră trei ani de când tăietura cusută de pe fața lui era roșie ca focul, iar el arăta ca un om aflat la capătul puterilor. Însă acum fostul lui subordonat arăta sănătos, pusese pe el câteva kilograme mai mult decât necesare, iar umerii costumului nu mai atârnau pe el. Costum. Hagen și-l amintea pe anchetatorul criminalist în blugi și bocanci, niciodată îmbrăcat cu altceva. Cealaltă diferență era ecusonul de pe rever care spunea că e vizitator, nu angajat: HARRY HOLE.

Postura pe scaun era însă aceeași, mai mult orizontală decât în poziție așezată.

— Arăți mai bine, zise Hagen.

— Și orașul tău arată mai bine, răspunse Harry, plimbând o țigară neaprinsă printre dinți.

— Așa ți se pare?

— Minunată clădirea Operei. Mai puțini drogați pe străzi.

Hagen se ridică și se duse la fereastră. De la etajul șase al sediului poliției putea vedea noul cartier din Oslo, Bjørvika, scăldat în razele soarelui. Curățenia era în plină desfășurare; demolările se încheiaseră.

— S-a înregistrat o scădere masivă a numărului de supradoze fatale anul trecut. Prețurile au crescut, consumul a scăzut. Iar Consiliul orășenesc a obținut ce dorea. Oslo nu mai e în fruntea statisticilor europene la numărul de supradoze.

— *Happy days are here again*.

Harry își duse mâinile la ceafă, părând cât pe ce să alunece de pe scaun.

Hagen oftă.

— Nu mi-ai zis ce te aduce în Oslo, Harry.

— Nu?

— Nu. Sau, mai exact, la Divizia de Criminalistică.

— Nu e firesc să le fac o vizită foștilor colegi?

— Ba da, e firesc, însă pentru alți oameni, normali și sociabili.

— Ei bine…

Harry mușcă din filtrul țigării Camel.

— Eu mă ocup cu crimele.

— Adică te *ocupai* cu crimele, nu?

— Hai să reformulez: profesia mea, domeniul meu sunt crimele. Și este în continuare singurul domeniu despre care mai știu câte ceva.

— Și ce vrei?

— Să-mi practic meseria. Să anchetez crime.

Hagen ridică o sprânceană.

— Ți-ar plăcea să lucrezi din nou pentru mine?

— De ce nu? Dacă nu mă înșel prea mult, eram printre cei mai buni.
— Rectificare, zise Hagen, întorcându-se din nou spre fereastră. Erai *cel mai bun*.
Repetă ce spusese, cu ton mai scăzut:
— Cel mai bun și cel mai rău.
— Mă interesează una dintre crimele legate de narcotice.
Hagen zâmbi sec.
— Care dintre ele? Am avut patru în ultimele șase luni. N-am înaintat un milimetru cu niciuna dintre ele.
— Gusto Hanssen.
Hagen nu răspunse, privind mai departe la oamenii întinși pe iarbă. Gândurile țâșniră libere în mintea lui. Escroci care obțineau necuvenit ajutor social. Hoți. Teroriști. De ce vedea așa ceva în loc să vadă angajați care muncesc din greu și care se bucurau de câteva ore binemeritate de soare în septembrie? Privire de polițist. Orbire de polițist. Abia dacă auzi vocea lui Harry în spatele lui.
— Gusto Hanssen, 19 ani. Cunoscut de poliție, traficanți și consumatori. Descoperit mort într-un apartament de pe Hausmanns gate pe 12 iulie. Hemoragie masivă letală după ce a fost împușcat în piept.
Hagen izbucni în râs.
— De ce vrei singura crimă lămurită?
— Cred că știi de ce.
— Da, știu, oftă Hagen. Dar dacă ar fi să te angajez din nou, ți-aș da una dintre celelalte crime. Cazul polițistului sub acoperire.
— O vreau pe asta.
— În mare, sunt vreo sută de motive pentru care n-o să primești niciodată cazul ăsta, Harry.
— Cum ar fi?
Hagen se întoarse spre Harry.
— Poate că e suficient să-l menționez pe primul. Cazul a fost deja soluționat.
— Și în afară de ăsta?
— Cazul nu e la noi. E la Kripos. N-am niciun post liber. Dimpotrivă, încerc să reduc personalul. Nu ești eligibil. Să continui?
— Hmm. Unde e?
Hagen arătă spre fereastră. Peste peluză, către clădirea din piatră cenușie aflată dincolo de frunzele galbene ale teilor.
— Botsen, răspunse Harry. În custodie.
— Deocamdată.
— Vizitele sunt interzise?
— Cine te-a găsit în Hong Kong ca să-ți spună de caz? A fost…?
— Nu, i-o reteză Harry.
— Și atunci?
— Și atunci.
— Deci cine?
— Poate că am citit pe net.
— Mă îndoiesc, replică Hagen zâmbind subțire, cu ochi lipsiți de expresie. Cazul a apărut în ziare doar o zi înainte să fie uitat. Și n-au fost date nume. Doar un articol despre un drogat care a împușcat alt drogat pentru o doză. Nimic de interes pentru nimeni. Nimic care să scoată cazul în evidență.
— În afară de faptul că drogații erau adolescenți, zise Harry. 19 ani. Și 18.
Vocea lui își schimbase timbrul.

Hagen ridică din umeri.

— Suficient de mari să omoare, suficient de mari să moară. La anul poate că ar fi fost recrutați în armată.

— Poți să-mi aranjezi o întâlnire?

— Cine ți-a spus, Harry?

Harry își frecă bărbia.

— Un amic de la Krimteknisk.

Hagen zâmbi. De data asta, zâmbetul i se reflectă și în ochi.

— Ești foarte amabil, Harry. Din câte știu eu, ai trei prieteni în poliție. Printre ei, Bjørn Holm de la Krimteknisk. Și Beate Lønn de la Krimteknisk. Deci care a fost?

— Beate. Îmi aranjezi o vizită?

Hagen se așeză pe marginea biroului și se uită lung la Harry. Privi apoi spre telefon.

— Cu o condiție, Harry. Să promiți că te ții cât se poate de departe de cazul ăsta. Între noi și Kripos sunt toate bune și frumoase acum și nu vreau necazuri cu ei.

Harry se strâmbă. Se lăsase atât de mult pe scaun, că își putea vedea catarama de la curea.

— Deci tu și regele Kripos ați devenit amici?

— Mikael Bellman nu mai lucrează acolo, răspunse Hagen. De aici și toate cele bune și frumoase.

— Ați scăpat de psihopat? *Happy days*…

— Dimpotrivă, replică Hagen cu un râset forțat. Bellman e mai prezent ca oricând. E chiar în clădirea asta.

— O, la dracu'. Aici, la Criminalistică?

— Doamne ferește. Conduce Orgkrim de mai bine de un an.

— Înțeleg că aveți acronime noi.

— Crimă organizată. S-au unit o mulțime din departamentele vechi. Jafuri, trafic, droguri. Toate sunt la Orgkrim acum. Mai mult de două sute de angajați, cea mai mare unitate din Departamentul de Infracțiuni.

— Hmm. Mai mulți decât avea el la Kripos.

— Dar salariul i-a scăzut. Și știi ce înseamnă când oamenii acceptă slujbe mai prost plătite, nu?

— Vor mai multă putere, răspunse Harry.

— El a fost cel care a adus sub control piața drogurilor, Harry. După o muncă susținută sub acoperire. Arestări și raiduri. Acum sunt mai puține bande și nu mai avem războaie între ele. Cifrele legate de supradoze sunt, cum am mai spus, în scădere…

Hagen îndreptă un deget spre tavan.

— Iar Bellman e pe val. Se duce în sus, Harry.

— Și eu, replică Harry, ridicându-se în picioare. La Botsen. Mă aștept să găsesc un permis de vizitator la recepție când ajung acolo.

— Adică ne-am înțeles?

— Sigur că da, zise Harry, apucând mâna întinsă a fostului său șef.

O scutură cu putere de două ori, după care porni spre ușă. Hong Kong însemnase o școală bună pentru minciuni. Îl auzi pe Hagen ridicând receptorul telefonului, însă când ajunse în pragul ușii se răsuci pe călcâie.

— Cine e al treilea?

— Cum?

Hagen se uita telefon în vreme ce apăsa tastele cu degetul greoi.

— Cel de-al treilea prieten pe care îl am în poliție?

Șeful de secție duse receptorul la ureche, se uită la Harry cu o privire obosită și rosti,

oftând:

— Tu cine crezi că e?

După care:

— Alo? Aici e Hagen. Vreau un permis de vizitator… Da?

Hagen își puse o palmă peste receptor.

— Nicio problemă. Acum s-au dus la masă, dar să fii acolo în jur de 12.

Harry zâmbi, rosti un „mulțumesc“ din vârful buzelor și închise încet ușa în urma lui.

Tord Schultz stătea în picioare în cabina vameșilor, încheindu-se la pantaloni și punându-și haina pe el. Vameșii numai că nu-i examinaseră și orificiile corpului. Acum, un vameș — femeia care îl oprise — aștepta afară. Ca un examinator extern după o probă orală.

— Vă mulțumim pentru cooperare, zise ea, arătându-i ieșirea.

Tord bănuia că avuseseră loc discuții lungi între vameși dacă să-și ceară scuze pentru că fusese marcat de câine, iar apoi asupra lui nu fuseseră găsite stupefiante. Orice persoană astfel oprită, întârziată din drum, suspectată și făcută de rușine ar fi considerat fără îndoială că i se cuvin scuze. Însă chiar trebuia să te plângi de cineva care își face treaba? Câinii indicau mereu oameni nevinovați, iar scuzele ar fi însemnat o recunoaștere parțială a faptului că exista o hibă în procedură, o problemă a sistemului. Pe de altă parte, puteau să-și dea seama după epoleți că e căpitan. Nu un simplu membru al echipajului, nu un ratat de cincizeci și ceva de ani care era tot copilot, pe locul din dreapta, pentru că se alesese praful de cariera lui. Nu, el avea patru trese pe umăr, ceea ce arăta oricui că el dădea ordinele și deținea controlul; era un om care stăpânea situațiile și era stăpân peste propria lui viață. Tresele arătau că aparținea castei brahmanice a aeroportului. Un căpitan era genul de persoană care ar fi trebuit să primească scuze de la un vameș, indiferent că acestea erau potrivite sau nu.

— Nicio problemă, e bine să știi că stă cineva de veghe, replică Tord, uitându-se după bagaj.

În cel mai rău caz, vameșii cercetaseră deja bagajul, iar câinele nu detectase nimic acolo. Razele X nu puteau trece prin plăcuțele metalice din jurul ascunzătorii pentru pachet.

— Ajunge și bagajul imediat, zise femeia.

Trecură câteva secunde în care cei doi se uitară în tăcere unul la altul.

„Divorțată“, își spuse Tord.

În acea clipă apăru alt vameș.

— Bagajul dumneavoastră… zise omul.

Tord îl privi și citi totul în ochii lui. Simți un nod în stomac, apoi îl simți urcând și lovindu-l în esofag. Cum? Cum?

— Am scos totul din el și l-am cântărit, explică vameșul. O valiză Samsonite Aspire GRT goală de 26 de inchi cântărește 5,8 kilograme. Geanta dumneavoastră cântărește 6,3 kilograme. Vreți să ne explicați de ce?

Vameșul era prea bun profesionist ca să zâmbească larg, însă Tord Schultz îi văzu expresia de triumf de pe față. Omul se aplecă un pic în față și își coborî vocea:

— … sau o facem noi?

Harry ieși în stradă după ce mâncase la Olympen. Ospătăria veche, ușor dărăpănată, pe care și-o aducea aminte fusese renovată și transformată într-o versiune scumpă de local din estul orașului transplantată în vestul lui, cu picturi impunătoare ale fostului cartier

muncitoresc din Oslo. Nu că localul n-ar fi fost atrăgător, cu candelabre și toate cele. Ba chiar macroul fusese bun. Doar că nu era… Olympen.

Își aprinse o țigară și traversă parcul Bots, care se afla între sediul poliției și zidurile vechi și cenușii ale închisorii. Trecu pe lângă un bărbat care prindea un poster roșu pe scoarța unui tei bătrân și protejat, cu un aparat de capsat. Nu părea conștient că tocmai comite o infracțiune gravă chiar sub geamurile de pe fațada clădirii care adăpostea cel mai mare număr de polițiști din Norvegia. Harry se opri câteva clipe. Nu ca să oprească infracțiunea, ci ca să vadă posterul. Anunța un concert al formației Russian Amcar Club la Sardines. Harry își amintea formația, demult destrămată, și clubul părăginit. Olympen. Harry Hole. În mod clar era anul învierii morților. Dădu să plece mai departe, când auzi o voce tremurătoare în spatele lui.

— Ai ceva violină?

Harry se întoarse. Bărbatul din spatele lui era îmbrăcat cu o geacă G-Star nouă și curată. Era aplecat, ca și cum era împins de la spate de un vânt puternic, și avea postura tipică de consumator de heroină, cu genunchii îndoiți. Harry era cât pe ce să răspundă, dar își dădu seama că G-Star i se adresa băiatului cu posterul, care însă își văzu de drum fără să zică nimic. Acronime noi pentru departamente, termeni noi pentru droguri. Trupe vechi, cluburi vechi.

Fațada închisorii districtuale Oslo, cunoscută în termeni populari ca Botsen, era construită la mijlocul secolului al XIX-lea și avea o intrare înghesuită între două aripi mai largi, care-l ducea întotdeauna cu gândul la un deținut îngrămădit între doi polițiști. Apăsă pe butonul soneriei, se uită în camera video, auzi bâzâitul și deschise ușa. Înăuntru îl aștepta un gardian în uniformă, care îl escortă în sus pe scări, apoi printr-o ușă, pe lângă alți doi gardieni, și în sala pentru vizitatori, o încăpere dreptunghiulară fără ferestre. Harry mai fusese acolo. Aici se întâlneau deținuții cu persoanele dragi. Cineva încercase, cam fără tragere de inimă, să creeze o atmosferă confortabilă. Harry evită canapeaua și se așeză pe un scaun, perfect conștient de cele ce se petreceau acolo în cele câteva minute în care un deținut avea voie să stea împreună cu soția sau iubita.

Așteptă. Observă că încă avea ecusonul poliției pe gulerul hainei, așa că îl scoase și îl băgă în buzunar. Visul de azi-noapte cu coridorul îngust și avalanșa fusese mai rău decât de obicei; fusese îngropat de viu și i se umpluse gura cu zăpadă. Însă nu din acest motiv îi bătea lui inima tare acum. Să fi fost din pricina așteptării? Sau a groazei?

Ușa se deschise înainte să ajungă la o concluzie.

— Douăzeci de minute, rosti gardianul, după care plecă trântind ușa în urma lui.

Băiatul care stătea în fața lui era atât de schimbat, încât Harry fusese cât pe ce să strige că-i aduseseră pe altcineva, că nu era el. Băiatul era îmbrăcat cu blugi și un hanorac negru pe care scria Machine Head, iar Harry își dădu seama — după ce calculă timpul scurs — că nu era o referire la vechiul album Deep Purple, ci la o nouă trupă de heavy metal. Evident că ideea de heavy metal constituia un indiciu, însă adevărata dovadă se afla în ochii și pomeții înalți ai băiatului. Mai exact, ochii căprui și pomeții înalți ai lui Rakel. Asemănarea dintre ei era aproape șocantă. În mod cert, băiatul nu moștenise frumusețea mamei lui — căci avea o frunte mult prea proeminentă, ceea ce îi dădea o înfățișare aproape agresivă. Care era întărită de silueta subțiratică pe care Harry bănuise dintotdeauna că o moștenise de la tatăl lui de la Moscova. Un alcoolic pe care băiatul nu îl cunoscuse niciodată cu adevărat — avea doar câțiva ani când Rakel îl adusese cu ea la Oslo. Unde ulterior avea să-l cunoască pe Harry.

Rakel.

Marea iubire a vieții lui. Cât se poate de simplu. Și cât se poate de complicat.

Oleg. Oleg cel inteligent și serios. Oleg, care era atât de introvertit și care nu se

deschidea față de nimeni în afară de Harry. Harry nu-i spusese niciodată lui Rakel, dar știa mai multe decât ea despre ce gândea, simțea și dorea Oleg. Oleg și el jucând Tetris pe Game Boy, amândoi la fel de nerăbdători să doboare recordul. Oleg și el patinând la Valle Hovin; perioada când Oleg își dorise să devină alergător pe distanțe mari și se dovedise că avea și talent. Oleg, care zâmbea, răbdător și îngăduitor, de câte ori Harry îi promitea că la toamnă sau la primăvară aveau să se ducă la Londra ca să vadă meciul lui Tottenham pe White Hart Lane. Oleg, care uneori îi spunea „tati“ atunci când era târziu, era somnoros și nu se mai concentra. Harry nu-l mai văzuse de ani buni, ani buni de când Rakel îl dusese departe de Oslo, departe de amintirile oribile ale Omului de zăpadă, departe de lumea plină de violență și crime a lui Harry.

Iar acum stătea acolo, lângă ușă, avea 18 ani, era pe jumătate maturizat și se uita la Harry fără nicio expresie pe chip sau, cel puțin, fără nicio expresie pe care să o poată interpreta Harry.

— Bună, zise Harry.

La dracu', nu-și testase vocea; sunase ca un horcăit aspru. Băiatul putea crede că era cât pe ce să plângă sau ceva de genul ăsta. Ca să se distragă, sau să-i distragă atenția lui Oleg, Harry scoase un pachet de Camel și își băgă o țigară între buze.

Își ridică privirea și văzu că Oleg se înroșise la față. Și furia. Furia aceea explozivă, care apărea din senin, întunecându-i privirea și făcându-i vasele de sânge de pe gât și de pe frunte să se umfle și să tremure ca niște corzi de chitară.

— Stai liniștit, n-o s-o aprind, zise el, dând din cap înspre afișul cu FUMATUL INTERZIS de pe perete.

— Mama e, nu?

Și vocea era mai matură. Și îngroșată de furie.

— Ce e?

— Ea a trimis după tine.

— Nu, am…

— Ba sigur că ea a fost.

— Nu, Oleg, de fapt, nici nu știe că am venit în țară.

— Minți! Minți ca de obicei!

Harry căscă gura de uimire.

— Ca de obicei?

— Așa cum mințeai că o să fii mereu alături de noi și toate tâmpeniile alea. Dar acum e prea târziu. Așa că poți să te întorci în… Timbuktu!

— Oleg! Ascultă-mă…

— Nu! Nu te ascult! N-ai ce căuta aici! Nu poți să vii acum și să faci pe tăticul, înțelegi?

Harry îl văzu pe băiat înghițind un nod. Văzu dezlănțuirea furiei și un nou val de întunecime învăluindu-l.

— Nu mai însemni nimic pentru noi. Ai fost cineva care a apărut, a stat prin preajmă câțiva ani, după care…

Oleg încercă să pocnească din degete, dar acestea alunecară unul pe lângă celălalt fără sunet.

— Ai dispărut.

— Nu-i adevărat, Oleg. Și știi foarte bine.

Harry își auzi vocea, fermă și sigură acum, care îi spunea că era la fel de calm și sigur ca un portavion. Însă nodul din stomac îi spunea altceva. Era obișnuit să se țipe la el în cursul interogatoriilor și asta n-avea nicio importanță, cel mult îl făcea să fie mai calm și mai analitic. Dar cu băiatul ăsta, cu Oleg… împotriva lui n-avea nicio apărare.

Oleg râse amar.

— Vrei să vedem dacă îmi reușește acum?

Își apăsă din nou degetul mijlociu de degetul mare.

— Dispărut… gata, am reușit!

Harry ridică mâinile.

— Oleg…

Băiatul clătină din cap și bătu în ușa din spatele lui, fără să-și ia privirea de la Harry.

— Paznic! Vizita s-a terminat! Lasă-mă să ies!

Harry rămase lipit de scaun câteva momente după plecarea lui Oleg. După aceea se ridică anevoie în picioare și ieși în parcul scăldat de razele soarelui.

Se opri și se uită la sediul poliției. Gândindu-se. După care porni spre clădirea unde se țineau dovezile. Se opri la mijlocul drumului, se sprijini de un copac și închise pleoapele așa de strâns, că simți cum lăcrimează. Lumina aia nenorocită. Nenorocita de diferență de fus orar.

5

— Vreau doar să le văd. Nu iau nimic, zise Harry.

Ofițerul de serviciu de la biroul de probe se uită la Harry și ezită.

— Haide, Tore, doar mă cunoști.

Nilsen își drese glasul.

— Da, dar lucrezi din nou aici, Harry?

Harry ridică din umeri.

Nilsen își înclină capul și își coborî pleoapele până când pupilele deveniră doar pe jumătate vizibile. Ca și cum filtra ceea ce vedea. Căuta să elimine ceea ce nu era important. Iar ceea ce rămase era evident în favoarea lui Harry.

Nilsen oftă din rărunchi, se făcu nevăzut și se întoarse cu o cutie. Așa cum presupusese Harry, în cutie se găseau lucrurile găsite asupra lui Oleg când fusese arestat. Numai când se lua decizia că persoanele reținute vor rămâne în custodie mai mult de câteva zile erau mutate la Botsen, dar nu erau transferate întotdeauna și efectele lor personale.

Harry studie conținutul cutiei. Monede. Un inel cu două chei, un craniu miniatural și o insignă cu trupa Slayer. Un briceag cu o singură lamă, iar în rest, șurubelnițe și chei imbus. O brichetă. Și încă un obiect.

Obiect care îl cutremură pe Harry, chiar dacă știa deja de existența lui. Ziarele vorbiseră despre „o reglare de conturi în lumea drogurilor".

Era o seringă de unică folosință, încă în ambalajul de plastic.

— Asta e tot? întrebă Harry, luând inelul cu chei.

Îl ținu sub tejghea și cercetă cheile. Lui Nilsen în mod clar nu-i plăcea că Harry ținea ceva în afara razei sale vizuale, așa că se aplecă peste tejghea.

— Niciun portofel? întrebă Harry. Niciun card bancar sau act de identitate?

— Așa se pare.

— Poți verifica lista cu conținutul, te rog?

Nilsen luă lista împăturită de pe fundul cutiei, își puse ochelarii și se uită la foaia de hârtie.

— Mai era un telefon mobil, însă a fost luat. Probabil că au vrut să vadă dacă a sunat-o pe victimă.

— Hmm, făcu Harry. Altceva?

— Ce să mai fie? zise Nilsen, uitându-se pe foaie și ajungând la concluzia că verificase tot. Nimic.

— Mersi, asta a fost tot. Mersi de ajutor, Nilsen.

Nilsen dădu încet din cap. Tot cu ochelarii pe nas.

— Cheile.

— Da, corect.

Harry le puse înapoi în cutie. Îl urmări pe Nilsen cum se asigură că erau amândouă.

Harry plecă, traversă parcarea și intră pe Åkebergveien; merse mai departe spre Tøyen și Urtegata. Micul Karachi. Mici băcănii, hijaburi și bătrâni pe scaune de plastic în fața cafenelelor. Apoi o luă spre Fyrlyset, localul Armatei Salvării pentru săracii orașului. Harry

știa că într-o zi ca aceea locul era liniștit, însă imediat ce venea iarna și se lăsa frigul o să vină grămadă. Cafea și sendvișuri proaspete. Un rând de haine curate, din colecțiile de cu un an în urmă și bluze albastre de trening din surplusul aflat în depozitele armatei. În infirmeria de la etajul întâi: îngrijirea celor mai proaspete răni de pe câmpul de bătălie al narcoticelor sau — dacă situația era serioasă — o injecție cu vitamina B. Harry se gândi o clipă dacă să treacă pe la Martine. Poate că încă lucra acolo. Un poet scrisese odată că, după marea dragoste, în viață urmau doar iubiri minore. Martine fusese o iubire minoră. Însă nu ăsta era motivul real. Oslo nu era un oraș mare, iar marii consumatori de droguri se adunau fie acolo, fie la cafeneaua Mission de pe Skippergata. Nu era deloc imposibil să-l fi cunoscut pe Gusto Hanssen. Și pe Oleg.

Harry decise însă să ia lucrurile în ordinea firească, așa că porni din nou la drum. Trecu de Akerselva. Se uită în jos de pe pod. Apa maronie pe care și-o amintea din copilărie era limpede ca un pârâu de munte. Se spunea chiar că acum puteai prinde păstrăvi acolo. Acolo erau și ei, pe cărările de pe ambele maluri ale râului: dealerii. Acum, totul era nou. În același timp, totul era neschimbat.

O luă pe Hausmanns gate. Trecu de Jakobskirke. Se uită la numerele caselor. Un indicator spre Teatrul Cruzimilor. O ușă acoperită de graffiti cu o față râzăreață pe ea. O casă arsă complet, deschisă și curățată. Acolo era. O clădire de apartamente tipică pentru Oslo, construită în anii 1800, de culoare deschisă, sobră, cu patru etaje. Harry împinse ușa de la intrare, care se deschise. Nu era încuiată și dădea direct spre scară. Care mirosea a urină și gunoi.

Urcând treptele, Harry observă semnele codificate. Balustradele desprinse. Uși care purtau cicatricile broaștelor smulse, alături de încuietori suplimentare, mai noi și mai solide. Se opri la etajul doi și își dădu seama că ajunsese la locul crimei. Bandă alb cu portocaliu lipită pe ușă.

Băgă mâna în buzunar și scoase cele două chei pe care le extrăsese de pe inelul lui Oleg cât Nilsen citea inventarul cutiei. Habar n-avea pe care dintre cheile proprii le folosise ca să le înlocuiască pe acestea, însă, în definitiv, Hong Kong nu era locul unde să fie cel mai dificil să faci unele noi.

O cheie Abus, despre care Harry știa că este o cheie de securitate, căci își cumpărase și el odată una similară. Însă cealaltă cheie era un model Ving. O introduse în broască, unde intră pe jumătate, apoi se opri. Împinse mai tare. Încercă să o răsucească.

— La naiba.

Își scoase telefonul mobil. Numărul ei apărea la contacte la litera B. Cum erau stocate doar opt nume, o singură literă era îndeajuns.

— Lønn.

Ce îi plăcea lui Harry cel mai mult la Beate Lønn, dincolo de faptul că era unul dintre cei mai buni doi ofițeri de analiză criminalistică cu care lucrase, era că întotdeauna rezuma informațiile la esență și că — așa cum făcea și el — nu folosea cuvinte de prisos când era vorba despre un caz.

— Bună, Beate. Sunt în Hausmanns gate.

— Locul crimei? Ce cauți...?

— Nu pot intra. Ai cheia?

— Dacă am cheia?

— Tu te ocupi de toată povestea de-aici, nu?

— Evident că am cheia. Dar n-am de gând să ți-o dau ție.

— Bineînțeles că nu. Numai că sunt câteva lucruri pe care trebuie să le verifici de două ori la locul unei crime, nu? Îmi amintesc ceva despre un guru care spunea că, în cazurile de

crimă, un ofițer de analiză criminalistică nu poate fi niciodată suficient de minuțios.

— Deci asta ții minte, nu?

— A fost primul lucru pe care li l-a spus cursanților. Cred că aș putea să vin și eu cu tine și să văd cum lucrezi.

— Harry…

— Nu ating nimic.

Tăcere. Harry știa că o exploatează. Era mai mult decât o colegă, era o prietenă și, cel mai important, era ea însăși mamă.

Beate oftă.

— În 20.

Pentru ea era de prisos să mai adauge și „de minute".

Pentru el era de prisos să spună „mulțumesc". Așa că închise telefonul.

Polițistul Truls Berntsen mergea încet pe coridoarele de la Orgkrim. Asta deoarece, din experiența lui, cu cât erau mai lenți pașii, cu atât trecea mai repede timpul. Și timp avea din belșug. În birou îl așteptau un scaun hodorogit și un birou mic cu o stivă de rapoarte, care se aflau acolo în principal de dragul aparențelor. Mai exista un computer pe care îl folosise mai ales ca să navigheze pe net, însă și asta devenise plictisitor după ce apăruseră restricțiile legate de site-urile la care aveau voie să se uite. Și cum el se ocupa de narcotice, și nu de delicte sexuale, s-ar fi putut trezi în scurt timp că trebuie să dea explicații. Berntsen își duse ceașca plină ochi cu cafea până la birou. Fu extrem de atent să nu o verse peste broșura cu noul Audi Q5. 211 cai-putere. Un SUV, dar nu mașină de pakistanezi. O mașină de bandiți. Lăsa în urmă vehiculul de patrulă Volvo V70. Era o mașină care arăta că erai cineva. Îi demonstra ei, cu noua ei casă din Høyenhall, că el era important. Că nu mai era un nimeni.

„Menținerea statutului actual. Ăsta e obiectivul acum. Am avut realizări certe", spusese Mikael la ședința cu toată lumea de luni. Ceea ce însemna: asigurați-vă că nu-și bagă nasul nimeni din afară.

— Sigur că ne dorim întotdeauna să fie și mai puține droguri pe străzi. Însă atunci când realizezi atât de multe într-un timp atât de scurt, apare mereu pericolul unei recidive. Amintiți-vă de Hitler și de Moscova. N-ar trebui să ne lăcomim.

Berntsen știa în linii mari ce însemna asta. Zile lungi cu picioarele pe birou.

Uneori își dorea să fi fost tot la Kripos. Crimele nu erau ca stupefiantele, nu însemnau politică, însemnau doar rezolvarea unui caz și atât. Numai că Mikael Bellman insistase ca Truls să vină cu el de la Bryn la sediul central al poliției, spunând că avea nevoie de aliați acolo, pe teritoriu inamic, avea nevoie de cineva în care să poată avea încredere, de cineva care să-l acopere dacă era atacat. Restul se subînțelegea: așa cum Mikael îl acoperise pe Truls. Cum se întâmplase recent, în cazul băiatului aflat în custodie cu care Truls fusese un pic cam dur și care, din mare nefericire, se alesese cu o rană pe față. Evident, Mikael îl mustrase public pe Truls, spunând că detesta violența în rândul poliției, că nu voia așa ceva în departamentul lui și că acum, din păcate, era responsabilitatea lui de șef să-l raporteze pe Truls la avocata poliției, care să evalueze dacă era cazul să meargă mai departe la Unitatea Specială. Însă vederea băiatului aproape că revenise la normal, Mikael se ocupase de avocatul băiatului, acuzația de posesie de droguri fusese anulată, iar după aceea nu se mai întâmplase nimic.

La fel cum nu se întâmpla nimic acolo.

Zile lungi cu picioarele pe birou.

Și tocmai pe birou era Truls pe cale să-și pună picioarele — așa cum făcea de cel puțin zece ori pe zi —, când se uită înspre parcul Bots și șirul de tei bătrâni de pe mijlocul aleii care ducea înspre închisoare.

Era acolo.

Posterul roșu.

Simți furnicături pe piele și pulsul crescând. Iar starea de spirit i se modifică brusc.

Într-o fracțiune de secundă se îndreptă de spate, își puse haina și lăsă în plata Domnului cafeaua.

Biserica Gamlebyen se afla la opt minute de mers alert de sediul central al poliției. Truls Berntsen o luă pe Oslo gate către parcul Minne, lăsă în urmă podul Dyvekes și ajunse în inima orașului, unde se aflase inițial Oslo. Biserica era lipsită de podoabe, astfel încât părea săracă, fără a avea ornamentele în exces ale noii biserici în stil romantic de lângă sediul central al poliției. Numai că biserica Gamlebyen avea o istorie mult mai interesantă. Asta dacă măcar jumătate din ceea ce îi povestise bunica lui în copilăria petrecută în Manglerud era adevărat. Familia Berntsen se mutase dintr-un bloc dărăpănat din centrul orașului către orașul-satelit Manglerud când fusese ridicat acesta, la sfârșitul anilor ’50. Ciudat, dar tocmai ei — familia autentică de Oslo, muncitori de trei generații — se simțiseră acolo ca niște imigranți, pentru că majoritatea locuitorilor din orașele-satelit erau fermieri sau oameni veniți de departe pentru a-și clădi o viață nouă. Iar când tatăl lui începuse să bea zdravăn în anii ’70 și ’80 și să stea în apartament țipând la oricine și orice, Truls se ducea de câte ori putea la Mikael, cel mai bun — și singurul — prieten al lui. Sau la bunica lui din Gamlebyen. Ea îi povestise că biserica Gamlebyen fusese construită peste o mănăstire din anii 1200, unde călugării se izolaseră ca să se roage în timpul ciumei, deși lumea spunea că de fapt voiseră să scape de îndatorirea creștină de a-i îngriji pe bolnavi. După opt luni în care călugării nu dăduseră niciun semn de viață, cancelarul spărsese porțile mănăstirii, unde găsise șobolanii înfruptându-se din cadavrele în putrefacție ale călugărilor.

Povestea favorită pe care bunica i-o spunea la culcare era despre azilul de boli psihice — cunoscut pe plan local drept „Casa de nebuni“ — construit în același loc, unde unii bolnavi se plângeau că pe coridoare umblă noaptea oameni cu glugi pe cap. Și că atunci când gluga unuia dintre ei fusese dată jos, se zărise o față palidă, cu mușcături de șobolan și găvane goale. Însă povestea care îi plăcea cel mai mult lui Truls era cea despre Askild Øregod, Askild Urechi Bune. Askild trăise și murise cu mai bine de o sută de ani în urmă, în vremea când Kristiania, cum era cunoscut pe atunci Oslo, devenise un oraș în adevăratul sens al cuvântului, iar acolo exista de multă vreme o biserică. Se spunea că stafia lui hoinărea prin cimitir, pe străzile alăturate, prin cartierul portului și prin Kvadraturen. Însă niciodată mai departe de-atât, pentru că avea un singur picior și trebuia să se întoarcă în mormânt înainte de ivirea zorilor, îi spusese bunica lui. Askild Øregod își pierduse piciorul sub roata unei căruțe când avea trei ani, însă bunica lui Truls spunea că porecla legată de urechile mari era un exemplu de umor din estul orașului. Erau vremuri grele, iar pentru un copil cu un singur picior era evident cu ce se putea ocupa. Așa că Askild Øregod era cerșetor și devenise o priveliște familiară, țopăind prin orașul înfloritor, întotdeauna prietenos și dispus la palavre. Mai ales cu cei care ședeau prin baruri ziua. Care n-aveau slujbă. Cu toate astea, uneori aceștia apăreau brusc cu bani la ei. Și atunci primea și Askild adesea câte un ban. Numai că uneori avea nevoie de ceva mai mult, și se apuca să le spună polițiștilor care dintre ei se dovedise generos din cale afară în ultima vreme. Și care, aflat la al patrulea pahar — și fără să-l bănuiască pe cerșetorul inofensiv de-alături —, le spunea celorlalți că i se oferise ocazia să-l jefuiască pe aurarul de pe Karl Johans gate sau pe un negustor de cherestea din Drammen. Așa începuse să se răspândească zvonul că avea într-adevăr urechi bune, iar după ce a fost arestată o bandă de hoți din Kampen, Askild a dispărut. N-a mai fost văzut niciodată, însă pe treptele bisericii Gamlebyen au apărut într-o dimineață de iarnă o cârjă și două urechi retezate. Askild fusese îngropat undeva în cimitir,

însă nu fusese binecuvântat de niciun preot, așa că spiritul lui încă bântuia. Iar după lăsarea nopții, în Kvadraturen sau în jurul bisericii, puteai să dai peste un băiat care țopăia cu șapca trasă bine pe cap și cerșea doi øre. Și aducea ghinion să nu-i dai cerșetorului un bănuț.

Asta îi povestise bunica lui. Cu toate astea, Truls Berntsen îl ignoră acum pe cerșetorul înalt și subțire cu haină străină și piele bronzată care stătea la poarta cimitirului și porni numărând pe aleea dintre morminte, făcând stânga când ajunse la șapte, apoi dreapta când ajunse la trei și se opri la al patrulea mormânt.

Numele săpat în piatră nu-i spunea nimic. A.C. Rud. Omul murise în 1905, când Norvegia își câștigase independența, la doar 29 de ani, însă în afară de nume și de dată nu exista niciun alt text, niciun îndemn la odihnă veșnică sau vreun citat. Poate pentru că mormântul sărăcăcios era atât de mic. Însă suprafața goală și aspră a pietrei era perfectă pentru mesaje și probabil că ăsta fusese motivul pentru care fusese ales mormântul.

LTZHUSCRDTO DEAR

Truls descifră textul, folosind codul simplu pe care-l puseseră la punct, astfel încât cineva care trecea din întâmplare pe-acolo să nu înțeleagă mesajul. Începu de la sfârșit și citi literele în perechi, mergând înapoi de-a lungul textului până ce ajunse la ultimele trei litere.

ARDE TORD SCHULTZ

Truls Berntsen nu-și scrise mesajul. Nu era nevoie. Avea o memorie bună a numelor, care îl aducea tot mai aproape de scaunele de piele din manualul de prezentare al unui Audi model Q5 2.0 cu șase viteze. Se folosi de mâneca hainei pentru a șterge literele.

Când ieși din cimitir, cerșetorul ridică privirea. Ochi căprui mari. Probabil că era o bandă de cerșetori și o mașină mare care aștepta undeva. Mercedes, nu asta le plăcea lor? Se auzi clopotul bisericii. Prețul de listă pentru un Q5 era de 666 000 de coroane. Dacă numărul conținea vreun mesaj ascuns, Truls Berntsen nu-l vedea.

— Arăți bine, zise Beate în timp ce vâra cheia în broască. Ți-ai făcut rost și de un deget nou.

— *Made in Hong Kong*, replică Harry, mângâind ciotul scurt din titan.

Se uită la femeia mică și palidă care descuia ușa. Părul blond, scurt și rărit, prins într-o bentiță. Pielea atât de fragilă și străvezie, că i se vedea rețeaua de vene fine de la tâmple. Îi amintea de șoarecii fără păr folosiți în experimentele pentru studii legate de cancer.

— Când mi-ai scris că Oleg locuia la locul crimei, am crezut că pot să intru cu cheile lui.

— Broasca aia a fost probabil distrusă cu multă vreme în urmă, zise Beate, deschizând ușa. Tu ai venit direct aici. Noi a trebuit să reparăm broasca asta, ca să nu se întoarcă vreunul dintre drogați și să intervină la locul crimei.

Harry dădu din cap. Era tipic pentru locurile de consum. N-avea rost să montezi broaște, pentru că erau distruse imediat. În primul rând, dependenții spărgeau orice casă unde știau că s-ar putea să existe droguri. În al doilea rând, chiar și cei care locuiau acolo furau unii de la alții.

Beate trase într-o parte banda de protecție și Harry se strecură înăuntru. În cuierul din hol erau atârnate haine și pungi de plastic. Harry se uită într-una dintre pungi. Role de șervețele de hârtie, cutii goale de bere, un tricou ud pătat de sânge, bucăți de folie de

aluminiu, un pachet de țigări. Lângă un perete era o stivă de cutii de Grandiosa, un turn de pizza înclinat care se înălța până la jumătatea peretelui. Patru cuiere albe identice. Harry fu nedumerit de ele până își dădu seama că era vorba probabil de obiecte furate, pe care nu reușiseră să le transforme în bani gheață. Își aminti că în apartamentele drogaților dădeau mereu peste lucruri pe care crezuseră că le pot vinde la un moment dat. Găsiseră undeva 60 de telefoane mobile complet depășite într-o pungă, iar în altă parte, un moped parțial dezasamblat parcat în bucătărie.

Harry intră în sufragerie. Mirosea a amestec de sudoare, lemn îmbibat în bere, cenușă udă și ceva dulce, pe care nu-l putea identifica. Încăperea nu avea mobilier în sensul convențional al cuvântului. Pe podea erau întinse patru saltele, ca în jurul unui foc de tabără. Dintr-una din ele ieșea o bucată de sârmă îndoită la 90 de grade și modelată în formă de Y la capăt. Pătratul de podea de lemn dintre saltele era plin de semne de arsură în jurul unei scrumiere goale. Harry presupuse că echipa de anchetă o golise.

— Gusto era lângă peretele bucătăriei, aici, zise Beate.

Se oprise în cadrul ușii dintre sufragerie și bucătărie și îi arăta ceva cu degetul.

În loc să se ducă în bucătărie, Harry rămase lângă ușă și privi în jur. Era un obicei. Nu obiceiul analiștilor, care începeau cercetările dinspre exterior, cu analiza zonelor periferice ale locului crimei, și apoi avansau pas cu pas spre cadavru. Nu era nici obiceiul polițiștilor în uniformă sau a polițiștilor de patrulă, primii care ajungeau la locul crimei și care erau conștienți că ar putea contamina dovezile cu propriile amprente sau, și mai rău, le-ar putea distruge pe cele existente. Oamenii lui Beate făcuseră deja de mult ce aveau de făcut. Obiceiul ăsta era al anchetatorului. Care știa că are o singură ocazie să surprindă impresiile senzoriale, detaliile aproape imperceptibile, să le lase să-și pună amprenta înainte să se limpezească situația. Așa trebuia să se întâmple și acum, înainte să reintre în funcție zona analitică a creierului, partea care cerea fapte clare. Harry obișnuia să definească intuiția drept o serie de concluzii simple, logice, trase din impresiile normale pe care creierul era incapabil sau prea lent să le convertească în ceva inteligibil.

Însă acest loc al crimei nu-i spunea lui Harry prea multe despre omorul care avusese loc.

Tot ce vedea, auzea și adulmeca era un loc unde chiriașii temporari se adunau, se drogau, dormeau, rareori mâncau și, după o vreme, dispăreau. Spre un alt adăpost, o cameră de hostel, un parc, un container, un sac de dormit ieftin sub un pod sau un loc de odihnă din lemn alb, sub o piatră de mormânt.

— Bineînțeles că a trebuit să facem ceva curățenie, rosti Beate, răspunzând unei întrebări pe care Harry nici nu mai trebuise s-o pună. Era mizerie peste tot.

— Droguri?

— O pungă de plastic cu tampoane nefierte de vată.

Harry dădu din cap. Drogații cei mai chinuiți sau ajunși în faze finale păstrau vata pe care o foloseau ca să curețe impuritățile din droguri când le trăgeau în seringă. După aceea, în perioadele mai negre, fierbeau tampoanele și își injectau amestecul rezultat.

— Plus un prezervativ plin cu spermă și heroină.

— Da? întrebă Harry, ridicând o sprânceană. Ceva util?

Harry o văzu îmbujorându-se, o umbră a polițistei timide abia ieșite de pe băncile școlii de care încă își aducea aminte.

— Resturi de heroină, mai exact. Presupunem că prezervativul era folosit pentru depozitarea drogului, iar după ce se termina, era folosit în scopul lui principal.

— Hmm, făcu Harry. Drogați care-și fac griji pentru contracepție. Nu-i rău. Ai aflat cine…?

— Mostrele de ADN din interiorul și exteriorul prezervativului corespund cu două

cunoștințe mai vechi. O suedeză și Ivar Torsteinsen, mai cunoscut polițiștilor sub acoperire ca Hivar.

— Hivar?

— Obișnuia să amenințe polițiștii cu ace infectate și susținea că are HIV.

— Hmm, așa se explică prezervativul. Acte de violență în cazier?

— Nu. Doar sute de furturi, posesie și vânzare de droguri. Plus un pic de trafic.

— Dar a amenințat cu moartea cu o seringă?

Beate oftă și intră în sufragerie, cu spatele la el.

— Scuze, Harry, dar în cazul ăsta toate aspectele sunt lămurite.

— Oleg n-a făcut niciodată rău nici măcar unei muște, Beate. Pur și simplu nu-i stă în fire. În vreme ce acest Hivar…

— Hivar și fata suedeză sunt… în fine, au fost eliminați din anchetă, dacă se poate spune așa.

Harry se uită la spatele ei.

— Morți?

— Supradoză. Cu o săptămână înainte de crimă. Heroină impură amestecată cu fentanil. Presupun că nu și-au permis violină.

Harry își plimbă privirea în jur. Majoritatea dependenților fără un adăpost stabil aveau o rezervă, două, un loc secret unde puteau ascunde sau încuia câteva doze. Uneori și bani. Poate și alte lucruri valoroase. Era exclus să poarte cu ei asemenea lucruri, căci un drogat vagabond trebuia să se injecteze în public și, în momentul în care narcoticele își făceau efectul, devenea pradă sigură. Ăsta era motivul pentru care ascunzătorile erau sacre. Un dependent de droguri altfel complet apatic putea da dovadă de atâta energie și imaginație când venea vorba să-și ascundă lucrurile, încât nici polițiștii cu experiență și câinii special antrenați nu reușeau să le găsească. Narcomanii nu dezvăluiau niciodată altcuiva, nici măcar celor mai buni prieteni, unde se află ascunzătorile. Deoarece știau din experiență că nimeni nu le putea fi mai aproape decât o doză de codeină, morfină sau heroină.

— Ați căutat vreo ascunzătoare?

Beate clătină din cap.

— De ce nu? întrebă Harry, știind că e o întrebare stupidă.

— Pentru că presupun că ar fi trebuit să dezmembrăm tot apartamentul ca să găsim ceva și oricum nu ar fi fost relevant pentru anchetă, răspunse Beate cu răbdare. Pentru că trebuie să stabilim priorități pentru niște resurse limitate. Și pentru că aveam toate dovezile care ne trebuiau.

Harry dădu din cap. Primise răspunsul meritat.

— Și dovezile? continuă el cu voce înceată.

— Credem că ucigașul a tras de unde stau eu acum.

Era un obicei în rândul criminaliștilor să nu folosească nume. Beate întinse brațul în față. De la distanță mică.

— Mai puțin de un metru. Pulbere în și în jurul orificiilor de intrare.

— Au fost mai multe?

— Două focuri.

Beate se uită la el cu o expresie compătimitoare, care spunea că știe la ce se gândea Harry: se dusese șansa apărării de a susține că arma se descărcase accidental.

— Ambele gloanțe i-au pătruns în piept.

Beate își desfăcu arătătorul și mijlociul de la mâna dreaptă și le lipi de partea stângă a bluzei, ca și cum ar fi folosit limbajul semnelor.

— Presupunând că atât victima, cât și ucigașul erau în picioare și ucigașul a tras instinctiv, prima rană de ieșire arată că victima avea între 1,80 m și un 1,85 m. Suspectul are 1,83 m.

Iisuse. Se gândi la băiatul pe care îl văzuse stând în ușa camerei pentru vizitatori. Parcă mai ieri se luptau în joacă unul cu celălalt și Oleg abia dacă ajungea la pieptul lui Harry.

Beate se întoarse în bucătărie. Arătă înspre peretele de lângă soba unsuroasă.

— Gloanțele au intrat aici și aici, după cum poți vedea. Ceea ce confirmă ideea că al doilea foc l-a urmat rapid pe primul, în vreme ce victima cădea. Primul glonț a străpuns un plămân, al doilea a trecut prin partea de sus a pieptului, atingând umărul. Victima…

— Gusto Hanssen, zise Harry.

Beate se opri și se uită la el, după care încuviință.

— Gusto Hanssen nu a murit pe loc. S-au găsit amprentele lui în balta de sânge și avea sânge și pe haine, ceea ce arată că s-a mișcat după ce a căzut. Dar n-are cum să fi durat mult.

— Înțeleg. Și ce…?

Harry își trecu mâna peste față. Trebuia neapărat să încerce să doarmă câteva ore.

— Ce îl leagă pe Oleg de crimă?

— Două persoane au sunat la dispecerat la ora 9 fără trei minute să anunțe că au auzit ceva, probabil focuri de armă, venind dinspre bloc. Una dintre ele stă pe Møllergata, dincolo de trecere, cealaltă stă vizavi.

Harry miji ochii și privi prin geamul care dădea spre Hausmanns gate.

— Nu-i rău să fii în stare să auzi așa ceva de la un bloc la altul chiar în centrul orașului.

— Nu uita că era iulie. O seară caldă. Toate ferestrele erau deschise. Era vacanța de vară, abia dacă treceau mașini. Vecinii au încercat să convingă poliția să închidă adăpostul ăsta, așa că s-ar putea spune că pragul la care erau reclamate zgomotele era destul de jos. Polițistul de la dispecerat le-a spus să-și păstreze calmul și să nu piardă din ochi blocul până ajunge patrula. Au fost alertate imediat patrulele în uniformă. Au ajuns două mașini la 9 și 20 și au rămas în așteptarea cavaleriei.

— Delta?

— Durează întotdeauna un pic până-și pun băieții căștile și echipamentul blindat. După aceea, dispeceratul a informat mașinile de patrulă că vecinii văzuseră un băiat ieșind pe ușa principală și înconjurând blocul către Akerselva. Așa că doi ofițeri s-au dus până la râu, unde au dat peste…

Beate se opri până ce văzu cum Harry dă aproape imperceptibil din cap.

— … Oleg. N-a opus rezistență. Era atât de drogat, că abia mai știa ce face. Am descoperit urme de praf de pușcă pe mâna și brațul drept.

— Arma crimei?

— De vreme ce e vorba de un calibru neobișnuit, un Makarov de 9x18 mm, nu sunt prea multe variante.

— Păi, Makarovul este arma favorită a crimei organizate din fostele țări sovietice. Ca și Fort-12, care e folosit de poliția din Ucraina. Plus alte câteva.

— Așa e. Am descoperit cartușele goale pe podea, cu reziduuri de praf de pușcă. Pulberea de Makarov conține un amestec diferit de salpetru și sulf, așa că se folosește și un pic de alcool, ca în pulberile fără sulf. Compoziția chimică a prafului de pușcă din cartușul gol și din jurul rănii de intrare în corp corespunde cu reziduurile de pe mâna lui Oleg.

— Hmm. Și arma?

— Nu a fost recuperată. Am apelat la echipaje și scafandri care să caute în râu și în jurul lui, dar fără succes. Asta nu înseamnă că arma nu e acolo, cu tot mâlul și mizeria… în fine, îți imaginezi.

— Da.

— Doi dintre cei care stăteau aici au spus că Oleg avea un pistol și se lăuda că e tipul folosit de mafia rusească. Niciunul nu se pricepea la arme, dar după ce le-au arătat poze cu

circa o sută de arme, ambii au indicat un model Odessa. Care folosește, după cum probabil știi…

Harry încuviință. Makarov, 9x18 mm. Era de neconfundat. Prima dată când văzuse un Odessa își amintise de pistolul vechi cu aspect futurist de pe coperta *Foo Fighters*, unul dintre multele CD-uri care ajunseseră la Rakel și Oleg.

— Și presupun că martorii sunt beton, doar cu probleme minore legate de droguri?

Beate nu-i răspunse. Nici nu era nevoie. Harry era sigur că ea știe ce avea de gând, că încerca să se agațe de orice.

— Probele de sânge și de urină ale lui Oleg, zise Harry, îndreptându-și mânecile hainei, ca și cum ar fi fost important, chiar atunci și acolo, ca ele să nu se ridice. Ce au dezvăluit?

— Violina era un ingredient activ. Evident, se poate considera circumstanță atenuantă dacă ești sub influența drogurilor.

— Hmm. Asta presupune că era drogat înainte de a-l împușca pe Gusto Hanssen. Dar cum rămâne atunci cu motivația?

Beate se uită la Harry cu o privire goală.

— Motivația?

Știa la ce se gândea Beate: oare e posibil să-ți imaginezi că un dependent ucide un altul din alt motiv decât drogurile?

— Dacă Oleg era deja drogat, de ce ar fi ucis pe cineva? se miră el. Crimele legate de droguri ca asta sunt de regulă niște acte spontane, disperate, motivate de nevoia de narcotice sau de debutul simptomelor de sevraj.

— Motivația intră în domeniul tău, zise Beate. Eu mă ocup de analiză criminalistică.

Harry inspiră adânc.

— Bine. Altceva?

— Mi-am închipuit că o să vrei să vezi fotografiile, rosti Beate, deschizând o mapă subțire din piele.

Harry luă teancul de poze. Îl izbi în primul rând frumusețea lui Gusto. Nu găsea un alt termen potrivit. Cuvinte precum „chipeș“ sau „atrăgător“ nu erau suficiente. Chiar și mort, cu ochii închiși și cămașa îmbibată de sânge, Gusto Hanssen își păstra frumusețea greu de definit, dar evidentă, a unui Elvis Presley tânăr, genul de înfățișare care atrage atât bărbați, cât și femei, ca în cazul idolilor androgini înfrumusețați pe care-i găsești în orice religie. Răsfoi fotografiile. După câteva cadre cu tot corpul, fotograful se oprise la prim-planuri ale feței și rănilor produse de gloanțe.

— Ce-i asta? întrebă el, arătând spre o poză a mâinii drepte a lui Gusto.

— Avea sânge sub unghii. Am folosit bețișoare, dar mă tem că au fost distruse.

— Distruse?

— Se mai întâmplă, Harry.

— Nu și în departamentul tău.

— Sângele a fost distrus pe drumul spre laboratorul de testare ADN de la Patologie. De fapt, nici n-am fost foarte supărați. Sângele era destul de proaspăt, însă suficient de închegat ca să nu fie relevant pentru ora crimei. În plus, având în vedere că victima folosea ace, era foarte probabil să fi fost propriul ei sânge. Dar…

— … Dar dacă nu, ar fi fost interesant de știut cu cine se luptase el în ziua aia. Uită-te la pantofii lui… urmă el, arătându-i una dintre fotografiile cu întregul corp. Nu sunt pantofi Alberto Fasciani?

— Habar n-aveam că știi așa multe despre pantofi, Harry.

— Îi produce unul dintre clienții mei din Hong Kong.

— Client, ai? Din câte știu eu, pantofii originali Fasciani sunt produși doar în Italia.

Harry ridică din umeri.

— Diferența e imposibil de remarcat. Dar dacă sunt Fasciani, atunci nu se prea potrivesc cu restul hainelor. Arată ca o ținută de la Fyrlyset.

— Pantofii ar putea fi furați, zise Beate. Porecla lui Gusto Hanssen era Hoțul. Era celebru pentru că fura orice, mai ales droguri. Umblă vorba că ar fi furat un câine de adulmecat droguri retras din activitate în Suedia, pe care îl folosea ca să depisteze ascunzători de droguri.

— Poate că a dat peste ascunzătoarea lui Oleg, zise Harry. A spus ceva la interogatoriu?

— Nu scoate niciun sunet. N-a spus decât că totul e un vid în mintea lui. Nici măcar nu ține minte să fi fost în apartament.

— Poate că nici n-a fost.

— I-am găsit ADN-ul, Harry. Fire de păr, pete de transpirație.

— Locuia și dormea aici.

— Pe cadavru, Harry.

Harry rămase tăcut, privind în zare.

Beate ridică o mână, poate ca să și-o lase pe umărul lui, însă se răzgândi și o lăsă să cadă.

— Ai discutat cu el?

Harry clătină din cap.

— M-a dat afară.

— Îi e rușine.

— Cred că da.

— Vorbesc serios. Ești idolul lui. Pentru el e umilitor să-l vezi așa.

— Umilitor? I-am șters lacrimile și i-am îngrijit zgârieturile. Am alungat demonii și am lăsat lumina aprinsă.

— Băiatul ăla nu mai există, Harry. Oleg din prezent nu vrea să-l ajuți; vrea să se ridice la înălțimea ta.

Harry călcă pe podeaua de lemn și se uită la perete.

— Nu merit, Beate. Știe foarte bine.

— Harry…

— Nu vrei să coborâm la râu?

* * *

Serghei stătea în fața oglinzii, cu ambele brațe atârnând pe lângă corp. Trase siguranța și apăsă pe buton. Lama țâșni, reflectând lumina. Era un cuțit atrăgător, un cuțit cu arc siberian, un „fier“, cum îl numeau *urka* — interlopii din Siberia. Era cea mai bună armă din lume pentru înjunghiat. Un mâner lung și îngust, care ascundea o lamă lungă și subțire. Tradiția cerea să primești arma de la un criminal mai bătrân din familie, când făceai ceva care să merite. Numai că tradițiile începeau să dispară; acum puteai cumpăra, fura sau copia cuțitul. Cuțitul lui Serghei însă fusese un dar de la unchiul lui. Din ce spunea Andrei, *atamanul* păstrase arma sub saltea până ce i-o dăduse lui Serghei. Se gândi la legenda care spunea că, dacă băgai fierul sub salteaua unui bolnav, acesta absorbea durerea și suferința bolnavului și le transfera către următoarea persoană înjunghiată cu el. Era una dintre legendele pe care *urka* le îndrăgeau foarte mult; cum era și cea care spunea că oricine intra în posesia cuțitului tău avea să aibă curând un accident și să moară. Vechi superstiții și tradiții romantice, care erau pe cale de dispariție. Oricum, Serghei primise darul cu o venerație enormă, poate chiar exagerată. Și de ce n-ar fi făcut-o? Îi datora totul unchiului

său. El fusese cel care îl scosese din beleaua în care intrase și se ocupase de documente ca să poată veni în Norvegia; unchiul lui îi găsise chiar și slujba de om de curățenie de la Gardermoen. Era un serviciu bine plătit și ușor de găsit, însă părea genul de slujbă refuzată de norvegieni, care preferau să trăiască din ajutoarele sociale. Nici măcar delictele minore din Rusia nu fuseseră o problemă; unchiul lui îi aranjase cazierul. Așa că Serghei sărutase inelul albastru al binefăcătorului său când primise darul. Și trebuia să recunoască: cuțitul din mâna lui era splendid. Un mâner maroniu-închis, confecționat din corn de cerb, incrustat cu o cruce ortodoxă de culoarea fildeșului.

Serghei împinse din șold, așa cum fusese instruit, și simți că arma este bine echilibrată, apoi împinse tare în sus. Lovește și scoate. Lovește și scoate. Rapid, dar nu atât de rapid ca lama să nu pătrundă până la plăsele de fiecare dată.

Trebuia să ucidă cu cuțitul deoarece omul pe care avea să-l omoare era polițist. Iar când erau uciși polițiști, vânătoarea era întotdeauna mai aprigă, așa că era esențial să lase în urmă cât mai puține indicii. Un glonț putea fi întotdeauna legat de locuri, arme sau oameni. O tăietură cu un cuțit curat și neted era anonimă. Înjunghierea nu era la fel de anonimă, deoarece putea dezvălui lungimea și forma lamei, și de aceea Andrei îi spusese să nu-l înjunghie pe polițist în inimă, ci să-i taie artera carotidă. Serghei nu mai tăiase gâtul nimănui și nici nu înjunghiase pe cineva în inimă, ci doar împunsese cu cuțitul în coapsă un georgian, pentru simplul motiv că era georgian. Așa că decisese că are nevoie de ceva viu pe care să se antreneze. Vecinul lui pakistanez avea trei pisici și în fiecare dimineață când intra în holul blocului mirosul de pipi de pisică îi asalta nările.

Serghei își coborî cuțitul, rămase cu capul plecat și își îndreptă privirea în sus, ca să se vadă în oglindă. Arăta bine: atletic, amenințător, periculos, pregătit. Ca pe un poster de film. Iar tatuajul avea să dezvăluie că omorâse un ofițer de poliție.

Avea să se posteze în spatele polițistului. Să pășească în față. Cu mâna stângă avea să-l apuce de păr și să-i tragă capul pe spate. Avea să-i pună vârful cuțitului pe gât, în stânga, să străpungă pielea, apoi să tragă lama cu forță de-a latul gâtului într-o semilună. Chiar așa.

Inima avea să pompeze o grămadă de sânge; trei bătăi și fluxul avea să scadă. Creierul omului avea să fie deja mort.

Închise cuțitul cu arc și îl strecură în buzunar în vreme ce ieșea repede, dar nu în goană. Nu privi pe nimeni în ochi. Mergi și simte-te liber.

Se dădu înapoi un pas. Se îndreptă de spate și inspiră adânc. Vizualiză întreaga scenă. Expiră. Păși înainte. Mișcă lama până luci minunat, ca o bijuterie prețioasă.

6

Beate și Harry ieșiră în Hausmanns gate, cotiră la stânga, ocoliră colțul blocului și străbătură locul unde se afla clădirea arsă, încă acoperit de moloz cu cioburi de sticlă înnegrită și cărămizi arse. În spate era o pantă plină de vegetație care ajungea la râu. Harry observă că blocul lui Oleg nu avea uși în spate și că, deși nu existau alte căi de ieșire, se vedea o scară de incendiu îngustă coborând de la ultimul etaj.

— Cine stă în apartamentul de-alături? întrebă Harry.

— Nimeni, răspunse Beate. Spații goale de birouri. Acolo era *Anarkisten*, un ziar mic care…

— Îl știu. Nu era o revistă rea. Jurnaliștii de la secțiunea de cultură lucrează acum la ziarele mari. Camerele erau descuiate?

— Sparte. Probabil deschise de multă vreme.

Harry se uită la Beate, care dădu din cap cu un aer resemnat, confirmând ceea ce Harry nu mai trebuise să spună cu glas tare: în apartamentul lui Oleg s-ar fi putut afla cineva care scăpase nevăzut. Alt fir de păr de care să se agațe.

Coborâră către aleea care mergea pe lângă Akerselva. Harry constată că râul era suficient de îngust ca un băiat cu o forță decentă în braț să poată arunca arma pe malul celălalt.

— Dacă n-ați găsit arma încă… începu el.

— Procuratura nu avea nevoie de armă, Harry.

El dădu din cap. Reziduuri de praf de pușcă pe mâini. Martori care îl văzuseră lăudându-se cu arma. ADN-ul lui pe cadavrul băiatului.

În fața lor, sprijinindu-se de o bancă verde din fier, doi tineri albi îmbrăcați cu hanorace gri îi zăriră, își apropiară capetele și plecară în josul aleii.

— Se pare că dealerii încă mai adulmecă polițistul din tine, Harry.

— Hmm. Credeam că doar marocanii vând hașiș pe aici.

— A apărut concurența. Albanezi din Kosovo, somalezi, est-europeni. Solicitanți de azil care vând toată gama. *Speed*, metamfetamină, ecstasy, morfină.

— Heroină.

— Mă îndoiesc. În Oslo, heroina standard este aproape de negăsit. Contează violina, iar pe asta o obții doar pe lângă Plata. Asta dacă nu vrei să mergi până în Göteborg sau Copenhaga, unde se pare că a apărut recent violina.

— Tot aud despre această violină. Ce e?

— Un nou drog sintetic. Nu afectează respirația la fel de tare ca heroina standard, așa că sunt mai puține supradoze, chiar dacă distruge vieți. Dă dependență mare. Toți cei care o încearcă vor mai mult. Însă e atât de scumpă, că nu și-o permit mulți.

— Așa că își cumpără alte droguri în schimb?

— Aici e raiul morfinei.

— Un pas înainte, doi înapoi.

Beate clătină din cap.

— Important e războiul contra heroinei. Și pe ăsta l-a câștigat.

— Bellman?

— Deci ai auzit?

— Hagen a spus că a făcut praf cele mai multe bande de traficanți de heroină.
— Bandele de pakistanezi. Vietnamezii. *Dagbladet* l-a botezat „generalul Rommel" după ce a distrus o rețea majoră de nord-africani. Banda MC din Alnabru. Sunt cu toții închiși.
— Motocicliștii? Pe vremea mea, ăștia vindeau *speed* și își injectau heroină ca nebunii.
— Los Lobos. Aspiranți Hell's Angels. Credem că erau una dintre cele două rețele care vindeau violină. Însă au fost prinși în timpul unei razii masive, urmată de un raid în Alnabru. Ar fi trebuit să vezi rânjetul lui Bellman în ziare. Era acolo când a avut loc operațiunea.
— *Let's do some good?*
Beate râse. O altă trăsătură care îi plăcea la ea: era suficient de pasionată de filme ca să reacționeze când cita el replici aproape bune din filme aproape proaste. Harry îi oferi o țigară, pe care ea o refuză. El își aprinse una.
— Hmm. Cum naiba a reușit Bellman ce n-a reușit nici pe departe divizia de narcotice atâția ani cât am fost la sediul central?
— Știu că nu-ți place, dar adevărul e că e un bun lider. La Kripos îl iubeau și sunt ofticați pe șeful poliției pentru că l-a luat la sediul central.
— Hmm, spuse Harry, și trase fumul în piept.
Simți cum îi liniștește foamea sângelui. Nicotina. Un cuvânt din mai multe silabe, ca și heroina, ca și violina.
— Și cine a mai rămas?
— Asta e chestia când extermini molima. Deranjezi un întreg lanț alimentar și nu știi dacă nu cumva n-ai făcut decât să lași loc pentru altceva. Ceva mai rău decât ceea ce tocmai ai eliminat…
— Vreo dovadă în sensul ăsta?
Beate ridică din umeri.
— Dintr-odată nu am mai primit informații de pe stradă. Informatorii noștri nu știu nimic. Sau își țin gura. Au apărut doar zvonuri despre omul din Dubai. Nu l-a văzut nimeni, nimeni nu știe cum îl cheamă, e ca un soi de păpușar invizibil. Vedem că se vinde violină, dar nu-i putem localiza sursa. Dealerii pe care-i prindem declară că au luat-o de la alți vânzători de același calibru cu ei. Nu e firesc ca urmele să fie atât de bine acoperite. Iar asta ne spune că avem de-a face cu o rețea simplă, foarte profesionistă, care controlează importurile și distribuția.
— Omul din Dubai. Inteligența misterioasă. N-am mai auzit noi povestea asta? Iar la final se dovedește a fi un escroc de doi bani.
— Acum e altceva, Harry. În ultimul an au fost mai multe crime legate de droguri. Comise cu o brutalitate pe care n-am mai văzut-o. Și nimeni nu scoate o vorbă. Doi dealeri vietnamezi au fost găsiți spânzurați cu capul în jos de o grindă în apartamentul unde operau. Înecați. Aveau pe cap câte o pungă de plastic plină cu apă.
— Asta nu e metodă arăbească, ci rusească.
— Poftim?
— Ei spânzură oameni cu capul în jos, după care le pun pe cap o pungă de plastic și o leagă lejer la gât. După aceea toarnă apă pe la călcâie. Apa se scurge pe trup în pungă și o umple. Metoda se numește Omul de pe Lună.
— De unde știi?
Harry ridică din umeri.
— Era un chirurg bogat pe care-l chema Biraiev. În anii '80, a pus mâna pe unul dintre costumele originale de astronaut de pe *Apollo 11*. Două milioane de dolari pe piața neagră. Oricine încerca să-i tragă clapa lui Biraiev sau nu-și plătea datoria era băgat în costum. Filmau chipul amărâtului în timp ce turnau apă. După aceea filmul era trimis altor

datornici.

Harry suflă fumul spre tavan.

Beate se uită lung la el și clătină din cap.

— Cu ce te-ai ocupat în Hong Kong, Harry?

— M-ai întrebat și la telefon.

— Și n-ai răspuns.

— Exact. Hagen a zis că mi-ar putea da un alt caz în locul ăstuia. A pomenit ceva despre un tip sub acoperire care a fost ucis.

— Da, spuse Beate, părând ușurată că nu mai discutau despre cazul Gusto și despre Oleg.

— Despre ce a fost vorba?

— Un agent tânăr sub acoperire, de la Narcotice. A fost aruncat la mal unde coboară spre apă Opera. L-au văzut turiști, copii și așa mai departe. Mare scandal.

— Împușcat?

— Înecat.

— Și de unde știți că a fost crimă?

— Fără răni exterioare; de fapt, arăta ca și cum ar fi căzut accidental în mare — zona lui de acțiune era în jurul clădirii Operei. Numai că Bjørn Holm i-a verificat plămânii. Plini cu apă dulce. Iar în fiordul Oslo e, așa cum știi și tu, apă sărată. Se pare că l-a aruncat cineva în mare ca să pară că s-a înecat acolo.

— Ei bine, zise Harry, ca agent la Narcotice, ar fi trebuit să se plimbe în susul și în josul râului. Râul are apă dulce și se varsă în mare lângă clădirea Operei.

Beate zâmbi.

— Ce bine că te-ai întors, Harry. Însă Bjørn s-a gândit la asta și a comparat flora bacteriană, conținutul de microorganisme și așa mai departe. Apa din plămânii lui era prea curată ca să fie din Akerselva. Fusese filtrată. Eu cred că s-a înecat într-o cadă de baie. Sau într-un bazin în aval de uzina de purificare a apei. Sau…

Harry aruncă chiștocul pe alee în fața lui.

— O pungă de plastic.

— Da.

— Omul din Dubai. Ce știi despre el?

— Ce tocmai ți-am spus, Harry.

— Nu mi-ai spus nimic.

— Exact.

Se opriră lângă podul Anker. Harry se uită la ceas.

— Te duci undeva? întrebă Beate.

— Nu, răspunse Harry. M-am uitat la ceas ca să-ți ofer un pretext să spui că trebuie să pleci fără să ai impresia că mă lași baltă.

Beate zâmbi. „E atrăgătoare când zâmbește", își spuse Harry. Ciudat că n-avea pe nimeni. Sau poate că avea. Unul dintre cele opt nume din lista lui de contacte și nici măcar atât nu știa despre ea.

B de la Beate.

H era de la Halvorsen, fostul coleg al lui Harry și tatăl copilului lui Beate. Mort la datorie. Însă numărul lui nu fusese șters.

— Ai luat legătura cu Rakel? întrebă Beate.

R. Harry se întrebă dacă numele ei apăruse în discuție pentru că folosise el expresia „lăsat baltă". Clătină din cap. Beate aștepta. Numai că el nu avea nimic de adăugat.

Începură să vorbească amândoi în același timp.

— Presupun că ai…
— De fapt, trebuie…
Beate zâmbi.
— … trebuie să o șterg.
— Evident.
Harry se uită după ea cum se îndreaptă spre șosea.
Apoi se așeză pe o bancă și privi apele râului și rațele care se bălăceau într-un ochi cu apă liniștită.
Cele două hanorace se întoarseră. Veniră drept spre el.
— Ești *five-o*?
Jargon american pentru polițiști, furat probabil dintr-un serial TV. O bănuiseră pe Beate, nu pe el.
Harry clătină din cap.
— Și cauți niște…?
— Niște liniște, completă Harry. Liniște și pace.
Scoase o pereche de ochelari de soare Prada din buzunarul interior al hainei. Îi primise de la proprietarul unui magazin de pe Canton Road care rămăsese un pic în urmă cu plățile, dar care se considera tratat corect. Erau de damă, dar lui Harry nu-i păsa; îi plăceau.
— Apropo, strigă el în urma lor, aveți niște violină?
Unul dintre ei răspunse pufnind.
— În centru, zise celălalt, arătând peste umăr cu mâna.
— Unde, mai exact?
— Caută la Van Persie sau Fàbregas.
Râsul lor se estompă în vreme ce se îndepărtau către Blå, clubul de jazz.
Harry se lăsă pe spate și studie mișcările ciudat de eficiente cu labele ale rațelor, care le permiteau să alunece pe apă ca niște patinatori de viteză pe gheață.
Oleg își ținea gura. Așa cum își țin gura vinovații. Era privilegiul lor și unica strategie rațională. Așa că încotro s-o apuce? Cum să anchetezi ceva deja rezolvat, cum să răspunzi la întrebări care și-au găsit deja răspunsuri corespunzătoare? Oare ce credea că poate realiza? Să înfrângă adevărul negându-l? Așa cum, ca detectiv criminalist, văzuse rude ale suspecților rostind jalnicul refren: „Fiul meu? Nici vorbă!“ Știa de ce dorea să ancheteze crime. Deoarece era singurul lucru pe care îl putea face. Singurul lucru la care putea contribui cu ceva. El era gospodina care insista să gătească la priveghiul fiului ei, muzicianul care își aducea instrumentul la înmormântarea prietenului său. Din nevoia de a face ceva, ca o diversiune sau ca un gest de liniștire.
Una dintre rațe alunecă înspre el, sperând poate să capete câteva firimituri de pâine. Nu pentru că era convinsă, ci pentru că nu se știa niciodată. Pasărea își calculase consumul de energie versus probabilitatea de recompensă. Speranță. Gheață.
Harry se așeză mai drept pe bancă. Scoase cheile din buzunarul hainei. Tocmai își amintise de ce cumpărase atunci cheia de securitate. Nu pentru el. Ci pentru patinatorul de viteză. Pentru Oleg.

7

Polițistul Truls Berntsen avusese o discuție scurtă cu inspectorul de serviciu de la aeroport. Berntsen spusese că da, știe că aeroportul ține de poliția districtului Romerike și că el, personal, nu avea nimic de-a face cu arestarea, dar, în calitatea lui de detectiv de la Operațiuni Speciale, îl supraveghea pe arestat de ceva vreme și fusese recent avertizat de una dintre sursele lui că Tord Schultz a fost prins cu narcotice asupra lui. Își prezentase legitimația care demonstra că era ofițer de poliție de nivelul 3 și că lucrează la poliția districtuală Oslo pentru departamentele de Operațiuni Speciale și Orgkrim. Inspectorul ridicase din umeri și îl dusese fără alte comentarii pe Berntsen la una dintre cele trei celule de arest provizoriu.

După ce ușa celulei se închise în urma lui, Truls privi în jur ca să se asigure că nu mai e nimeni în celelalte două celule și pe coridor. După aceea, se așeză pe capacul toaletei și se uită la patul cu stinghii și la bărbatul care își ținea capul îngropat în palme.

— Tord Schultz?

Bărbatul își ridică privirea. Își scosese haina și, dacă nu ar fi fost insignele de pe cămașă, Berntsen nu și-ar fi dat seama că era căpitan de aeronavă. Căpitanii nu ar fi trebuit să arate așa. Nu îngroziți, palizi, cu pupilele ochilor mărite din cauza șocului. Pe de altă parte, așa arătau majoritatea oamenilor când erau reținuți prima dată. Durase ceva până îl localizase pe Tord Schultz în aeroport. Restul însă fusese simplu. Conform STRASAK, registrul oficial al infracțiunilor, Schultz nu avea cazier, nu avusese niciodată de-a face cu poliția și — conform registrului neoficial al poliției — nu se știa să aibă legături cu comunitatea drogurilor.

— Cine ești?

— Mă aflu aici în numele oamenilor pentru care lucrezi, Schultz, și nu mă refer la compania aeriană. Restul nu contează. În regulă?

Schultz arătă înspre legitimația care atârna de un șnur la gâtul lui Berntsen.

— Ești polițist. Încerci să mă păcălești.

— Ar fi bine dacă aș încerca să te păcălesc, Schultz. Ar fi o încălcare a procedurilor și o șansă pentru avocatul tău să-ți obțină achitarea. Însă o să rezolvăm problema asta fără avocați. În regulă?

Căpitanul continuă să se holbeze cu pupilele dilatate absorbind toată lumina pe care o puteau absorbi și orice urmă vagă de optimism pe chipul celuilalt. Truls Berntsen oftă. Nu putea decât să spere că Schultz avea să înțeleagă ce urma să-i spună.

— Știi ce e un „arzător"? întrebă Berntsen, făcând o scurtă pauză ca să vadă dacă primește răspuns. Este o persoană care distruge cazurile poliției. Se asigură că probele sunt contaminate sau dispar, că se comit erori în privința procedurilor legale, împiedicând astfel aducerea cazului în instanță, sau că se comit abuzuri în cursul anchetei, permițându-i astfel suspectului să plece liber. Înțelegi?

Schultz clipi de două ori și dădu încet din cap.

— Excelent, continuă Berntsen. În situația de-acum, suntem doi oameni în cădere liberă care au o singură parașută. Eu am sărit din avion ca să te salvez și deocamdată mă poți scuti

de manifestări de recunoștință, dar trebuie să ai încredere în mine sută la sută, căci altfel ne vom zdrobi amândoi de sol. *Capisce*?

Alte clipiri. Evident că nu înțelegea.

— A fost odată un polițist german, un „arzător". Lucra pentru o bandă de albanezi kosovari care importau heroină pe ruta balcanică. Drogurile erau aduse cu camionul de pe câmpurile de opiu din Afganistan în Turcia, apoi erau transportate prin fosta Iugoslavie și până la Amsterdam, de unde albanezii o trimiteau în Scandinavia. Multe granițe de trecut, o mulțime de oameni de plătit. Printre ei, și acest „arzător". Într-o zi, un tânăr albanez kosovar a fost prins cu un rezervor de combustibil plin cu opiu brut, bulgării nici măcar nu erau împachetați, doar puși direct în combustibil. Băiatul a fost reținut, iar în aceeași zi albanezii kosovari l-au contactat pe „arzătorul" lor german. S-a dus la tânăr, i-a explicat că el era „arzătorul" lui și că putea să stea liniștit, că problema se rezolvă. „Arzătorul" i-a spus că se întoarce a doua zi ca să-i spună ce să declare la poliție. Nu trebuia decât să-și țină gura. Numai că tipul, care fusese prins în flagrant delict, nu mai fusese niciodată la închisoare. Probabil că auzise prea multe povești cu aplecatul după săpun la duș; în orice caz, la primul interogatoriu a ciripit ca un pui și le-a spus polițiștilor totul despre „arzător", în speranța că va avea parte de un tratament favorabil din partea judecătorului. Așa. Ca să obțină dovezi împotriva „arzătorului", poliția a ascuns un microfon în celulă. Numai că „arzătorul", polițistul corupt, nu a apărut așa cum spusese. L-au găsit șase luni mai târziu. Împrăștiat în bucăți pe un câmp de lalele. Eu sunt băiat de la oraș, dar am auzit că și cadavrele umane pot deveni un îngrășământ bun.

Berntsen se opri și îl privi pe pilot, așteptând întrebarea obișnuită.

Între timp, pilotul se îndreptase pe pat, își recăpătase parțial culoarea în obraji și acum își drese cu putere glasul.

— De ce... ăăă, „arzătorul"? Nu el fusese cel care a vorbit.

— Deoarece nu există dreptate, Schultz. Există doar soluții necesare la probleme practice. „Arzătorul" care urma să distrugă dovezile devenise el însuși o dovadă. Fusese dat în gât, iar dacă îl prindea poliția, îi putea duce pe anchetatori la albanezii kosovari. Cum nu era fratele lor, ci doar un polițist corupt, era logic să fie expediat pe lumea cealaltă. În plus, știau că era vorba de uciderea unui polițist căreia polițiștii n-aveau să-i acorde prioritate. De ce ar fi făcut-o? „Arzătorul" își primise deja pedeapsa, iar poliția n-ar fi început o anchetă al cărei singur obiectiv ar fi fost să informeze publicul despre corupția din rândurile poliției. De acord?

Schultz nu răspunse.

Berntsen se aplecă în față. Vocea îi scăzu în volum, dar crescu în intensitate.

— Eu nu vreau să fiu descoperit pe un câmp de lalele, Schultz. Singura cale să ieșim din porcăria asta este să avem încredere unul în celălalt. O singură parașută. Ai priceput?

Pilotul își drese iar glasul.

— Ce s-a întâmplat cu tânărul albanez kosovar? I-a fost comutată sentința?

— Greu de spus. A fost găsit spânzurat de peretele celulei înainte să ajungă în instanță. Cineva îi zdrobise țeasta de un cârlig pentru haine.

Chipul căpitanului își pierdu din nou culoarea.

— Respiră, Schultz, zise Truls Berntsen.

Asta îi plăcea cel mai mult la misiunea asta. Sentimentul că, măcar de data asta, *el* controla situația.

Schultz se lăsă pe spate și își lipi capul de perete. Închise ochii.

— Și dacă refuz ajutorul tău și pretind că n-ai fost niciodată aici?

— Nu merge. Cel care ne-a angajat, și pe tine, și pe mine, nu te vrea în boxa martorilor.

— Așadar, ce spui tu e că n-am de ales?

Berntsen zâmbi. Și rosti fraza lui favorită:

— Schultz, de multă vreme nu mai ai de ales.

Stadionul Valle Hovin. O mică oază de beton în mijlocul unui deșert de pajiști verzi, mesteceni, grădini și ghivece cu flori pe verande. Iarna, pista era folosită ca ring de patinaj, vara, ca arenă de concerte, în principal pentru dinozauri ca Rolling Stones, Prince și Bruce Springsteen. Rakel chiar îl convinsese pe Harry să meargă cu ea la un concert U2, deși el fusese mereu un om al cluburilor și ura concertele pe stadion. După aceea, îl tachinase pe Harry că în adâncul sufletului era de fapt un fundamentalist al muzicii care-și ascundea adevăratele sentimente.

În cea mai mare parte a timpului însă, Valle Hovin era ca acum, pustiu, jerpelit, ca o fabrică veche care produsese ceva ce nu mai era folosit. Cele mai frumoase amintiri ale lui Harry erau cele de când îl urmărea pe Oleg antrenându-se pe gheață. Când ședea și îl urmărea pe băiat cum încearcă din răsputeri. Cum se luptă. Cum cade. Cum cade. Apoi cum reușește. Nu fuseseră cine știe ce realizări: un nou record personal, locul doi la un concurs pentru categoria lui de vârstă. Însă mai mult decât suficient ca lui Harry să-i crească inima naivă așa de tare, că fusese nevoit să adopte un aer de indiferență ca să nu se facă de râs și pe el, și pe Oleg.

— N-a fost rău, Oleg.

Harry privi în jur. Nimeni. Introduse cheia Ving în broasca vestiarului de sub standuri. Înăuntru, totul era neschimbat, cu excepția patinei timpului. Pe podeaua vestiarului se vedea praful; în mod clar nu mai fusese nimeni acolo de multă vreme. Era un loc unde puteai fi singur. Harry se plimbă printre dulapuri. Cele mai multe erau descuiate. Într-un târziu găsi ce căuta, broasca Abus.

Împinse vârful cheii în broasca zimțată. Nu intra. La naiba.

Harry se întoarse. Își plimbă privirea de-a lungul dulapurilor masive de fier. Se opri și se duse la următorul. Din nou o broască Abus. Iar în vopseaua verde se vedea un cerc. Un „O".

Primele obiecte pe care le observă când deschise fură patinele de curse ale lui Oleg. Lamele lungi și subțiri aveau un soi de roșeață pe margine.

Pe interiorul ușii dulapului, lipite de grilajul de ventilare, erau două fotografii. Două poze de familie. Într-una se vedeau cinci chipuri. Două fețe de copii și fețele celor care probabil le erau părinți îi erau necunoscute. Pe al treilea copil îl recunoscu. Deoarece îl văzuse în alte poze. Poze de la locul crimei.

Era vorba de puștiul arătos. Gusto Hanssen.

Harry se întrebă dacă nu cumva tocmai aspectul băiatului îi dăduse pe loc senzația că Gusto Hanssen nu-și avea locul în acea poză. Sau, mai exact, că nu aparținea acelei familii.

Ciudat, dar același lucru se putea spune și despre bărbatul înalt și blond care stătea în spatele femeii brunete și al fiului ei în cea de-a doua poză. Fotografia fusese făcută într-o zi de toamnă, cu câțiva ani în urmă. Ieșiseră la o plimbare în Holmenkollen, hălăduiseră printre copacii cu frunze ruginii, iar Rakel își pusese aparatul foto pe un bolovan mare și apăsase butonul de autodeclanșare cu întârziere.

Oare chiar el era în poza aia? Harry nu-și amintea să fi avut vreodată astfel de trăsături blânde.

Ochii lui Rakel sclipeau, iar el își închipui că-i aude râsul, acel râs pe care îl iubea, de care nu se plictisea niciodată și pe care încerca mereu să și-l amintească. Rakel râdea și cu alții, însă cu el și cu Oleg nuanța era diferită, rezervată doar pentru ei.

Harry inspectă restul dulapului.

Un pulover alb cu o bordură bleu. Nu era în genul lui Oleg, căci el purta jachete scurte și tricouri negre inscripționate cu Slayer și Slipknot. Harry mirosi puloverul. Urme vagi de parfum de damă. Pe raftul pentru caschete se vedea o pungă de plastic. Harry o deschise. Adulmecă rapid. Trusa unui narcoman: două seringi, o lingură, o bandă de cauciuc, o brichetă și niște tampoane de vată. Nu lipseau decât drogurile. Harry dădu să pună punga la loc, când zări ceva. Un tricou în fundul dulapului. Cu roșu și alb. Îl scoase de-acolo. Era un tricou de fotbal cu un slogan imperativ pe piept: Fly Emirates. Arsenal.

Se uită la poză, la Oleg. Până și el zâmbea. Zâmbea ca și cum era convins, cel puțin în acel moment, că e vorba de trei ființe umane care stau acolo și sunt de acord că e minunat, că totul va fi bine, că așa vor sta lucrurile. Și atunci, de ce o luaseră razna? De ce omul de la volan intrase în decor?

„Așa cum minți că o să fii mereu alături de noi."

Harry dezlipi pozele de pe ușa vestiarului și le strecură în buzunarul hainei.

Când plecă de acolo, soarele cobora dincolo de Ullern.

8

Vezi cum sângerez, tată? Scot sângele tău rău. Și sângele tău, Oleg. Pentru tine ar trebui să bată clopotele bisericii. Te blestem, blestem ziua în care te-am cunoscut. Fuseseși la un concert Judas Priest, la Spectrum. Eu mă învârteam pe acolo și m-am băgat în mulțimea care pleca.

— Uau, mișto tricou, am zis eu. De unde l-ai luat?

Te-ai uitat ciudat la mine.

— Din Amsterdam.

— Ai fost la Judas Priest în Amsterdam?

— De ce nu?

Nu știam nimic despre Judas Priest, dar am cercetat nițel și am aflat că era o trupă, nu un tip, iar solistul se numea Rob-nu-știu-cum.

— Excelent. Priest sunt cei mai tari.

Te-ai crispat o secundă și te-ai uitat la mine. Concentrat, ca un animal care a adulmecat o urmă. Un pericol, o pradă, un partener de antrenament. Sau — în cazul tău — un posibil suflet pereche. Căci îți purtai singurătatea ca pe o haină grea și udă, Oleg, mergeai aplecat și îți târșâiai picioarele. Te-am ales tocmai din pricina singurătății tale. Ți-am zis că îți cumpăr o Cola dacă îmi povestești despre concertul de la Amsterdam.

Așa că ai vorbit despre Judas Priest, concertul care avusese loc cu doi ani în urmă la Heineken Music Hall și despre doi prieteni de 18 și 19 ani care se împușcaseră după ce ascultaseră un album Priest cu mesajul ascuns „Fă-o". Doar că unul dintre ei a supraviețuit. Priest era o trupă de heavy metal, după ce fusese de speed metal. Iar douăzeci de minute mai târziu vorbeai așa de mult despre muzica gotică și moarte, că venise timpul să aduc vorba despre metamfetamine.

— Hai să ajungem pe culmi, Oleg. Să sărbătorim întâlnirea asta dintre două minți la fel. Ce zici?

— Ce vrei să spui?

— Cunosc niște tipi haioși care o să fumeze un pic în parc.

— Zău?

Erai sceptic.

— Nu chestii grele, doar niște „gheață".

— Nu iau așa ceva, scuze.

— La naiba, nici eu. Putem să fumăm un pic de pipă. Tu și cu mine. „Gheață" adevărată, nu porcăria de pulbere. Ca Rob.

Te-ai oprit și ai căscat gura.

— Rob?

— Da.

— Rob Halford?

— Sigur. Amicul lui cumpără de la tipul de la care o să cumpăr și eu acum. Ai ceva bani?

Am vorbit așa de natural, așa de firesc și de precis, că în ochii aceia serioși pe care i-ai fixat asupra mea nu se vedea nici urmă de bănuială.

— Rob Halford fumează „gheață”?

Mi-a dat hârtia de 500 de coroane pe care i-o cerusem. I-am spus să aștepte, m-am ridicat și am plecat. Am luat-o spre podul Vaterland. Iar când am ieșit din raza lui vizuală, în dreapta, am traversat șoseaua și am parcurs cei trei sute de metri până la gara centrală din Oslo în câteva minute. Gândindu-mă că n-aveam să-l mai văd niciodată pe nenorocitul de Oleg Fauke.

Abia când stăteam în tunelul de sub platforme cu o pipă în gură mi-am dat seama că noi doi nu terminaserăm. Nici pe departe. S-a postat deasupra mea fără să scoată o vorbă. S-a sprijinit de perete și s-a lăsat în jos lângă mine. A întins mâna. I-am dat pipa. A tras din ea. A tușit. După care a întins cealaltă mână.

— Restul.

Cu asta și-a început existența echipa Gusto–Oleg. Zilnic, după ce își termina treaba la Clas Ohlson, unde lucra peste vară la depozit, ne duceam în centrul orașului, prin parcuri, ne îmbăiam în apa jegoasă din parcul Middelalder și ne uitam cum se construiește un cartier nou al orașului, în jurul Operei.

Ne povesteam unul altuia ce aveam să facem și ce aveam să ajungem, despre locurile în care aveam să ne ducem, fumând și trăgând pe nas tot ce puteam cumpăra cu banii din slujba lui de vară.

I-am povestit despre tatăl meu adoptiv și cum mă dăduse afară deoarece mama mea adoptivă se dăduse la mine. Iar tu, Oleg, vorbeai despre un tip cu care fusese maică-ta, un copoi pe nume Harry, despre care pretindeai că e „cel mai tare”. Cineva în care puteai avea încredere. Numai că se petrecuse ceva rău. Mai întâi, între el și maică-ta. După aia, ai fost târât într-un caz de crimă la care lucra el. Atunci tu și maică-ta v-ați mutat în Amsterdam. Am zis că tipul era probabil „cel mai tare”, însă expresia era jalnică. Iar tu ai zis că „nenorocit” era și mai jalnic. Oare îmi spusese cineva vreodată că termenul mai bun era „nemernic”? Chiar și ăsta era copilăresc. Și oare de ce vorbeam o norvegiană atât de exagerat de argotică? Nici măcar nu eram din estul orașului. Am zis că exagerarea era un principiu de-ale mele, că sublinia o idee, iar „nenorocit” era un termen atât de greșit, că devenea corect. Soarele strălucea și mi-am zis că ăsta era cel mai bun lucru pe care îl zisese cineva despre mine.

Am cerșit amândoi bani pe Karl Johans gate ca să ne distrăm. Eu am șparlit un skateboard de pe Rådhusplassen și l-am schimbat pe *speed* în Jernbanetorget juma’ de oră mai târziu. Am luat barca spre Hovedøya, unde am înotat și am băut bere. Câteva tipe au vrut să merg cu ele pe iahtul lu’ tăticu și tu ai sărit de pe catarg și abia ai reușit să nu cazi pe punte. Am luat tramvaiul către Ekeberg ca să vedem asfințitul soarelui și acolo am dat peste un meci din Cupa Norvegiei și peste un amărât de antrenor de fotbal din Trøndelag, care se uita lung la mine, iar eu i-am zis că i-o sug pentru 1 000 de coroane. A dat banul și eu am așteptat până și-a dat jos pantalonii ca s-o șterg. Și tu mi-ai spus după că păruse „complet pierdut” și s-a întors spre tine, ca și cum ți-ar fi cerut să faci tu treaba. Iisuse, ce am mai râs!

Vara aia nu se mai termina. Însă s-a terminat până la urmă. Am cheltuit ultimul tău salariu pe cuie cu marijuana, din care suflam fumul înspre cerul palid și pustiu al nopții. Ai spus că o să te întorci la școală, o să iei note mari și o să te duci la Drept, ca maică-ta. Și că după aia o să te duci la nenorocitul de colegiu de poliție! Am râs de ne-au dat lacrimile.

Însă după ce a început școala, te-am văzut mai rar. Apoi, și mai rar. Stăteai cu maică-ta pe Holmenkollen, în vreme ce eu dormeam pe o saltea în sala de repetiții a unei trupe care mi-a spus că pot să rămân acolo dacă stau cu ochii pe instrumentele lor și dispar când făceau repetiții. Așa că am renunțat la tine, gândindu-mă că te simți bine odată revenit în viața convențională nenorocită. Cam atunci am început să fac trafic.

A fost ceva întâmplător. Mulsesem ceva de la o femeie cu care stăteam, după care m-am dus până în gara din Oslo și l-am întrebat pe Tutu dacă are ceva „gheață”. Tutu era cam

bâlbâit și era sclavul lui Odin, capul Los Lobos din Alnabru. Își căpătase numele din vremea când Odin, care avea nevoie să spele o valiză de bani din droguri, îl trimisese la un agent din Italia ca să parieze pe un meci despre care știa că era aranjat. Echipa gazdă trebuia să bată cu 2 la 0. Odin îl instruise pe Tutu cum să spună „two nill", și aici a fost punctul de cotitură. Tutu era așa de agitat și se bâlbâia atât de rău, că, atunci când a încercat să plaseze pariul, agentul a auzit doar „tu–tu" și asta a scris pe cupon. Cu zece minute înainte de final, echipa gazdă conducea, evident, cu 2–0 și totul era în regulă. Cu excepția lui Tutu, care văzuse pe cupon că pariase pe tu–tu: 2–2. Știa că Odin avea să-i zdrobească genunchii. Omul avea o idee fixă cu zdrobitul genunchilor. Însă atunci s-a ivit momentul de cotitură numărul doi. Pe banca de rezerve a oaspeților se afla un înaintaș nou din Polonia, care vorbea italiană la fel de prost cum vorbea Tutu engleză, așa că nu se prinsese că meciul era aranjat. Când antrenorul l-a trimis în teren, a jucat cât de bine a considerat el că trebuie pentru banii primiți ca salariu: a înscris. De două ori. Tutu era salvat. Însă în noaptea aia, când a aterizat Tutu la Oslo și s-a dus direct la Odin ca să-i spună despre fericitul concurs de împrejurări, l-a părăsit norocul. A început dându-i lui Odin vestea că făcuse o gafă și pariase pe rezultatul greșit. Și era așa de surescitat și se bâlbâia așa de tare, că Odin și-a pierdut răbdarea, a luat un revolver dintr-un sertar și — momentul de cotitură numărul trei — l-a împușcat pe Tutu în genunchi cu mult înainte să ajungă el la partea cu polonezul.

În fine, în ziua aia, la gara centrală, Tutu mi-a spus că nu mai a-a-avea „gheață" și că trebuia să mă descurc cu p-p-pulbere. Era mai ieftină și ambele sunt metamfetamină, dar eu n-o suport. „Gheața" înseamnă niște bucăți albe minunate de cristal care îți fac capul să explodeze, în vreme ce rahatul galben puturos pe care îl iei în Oslo e amestecat cu praf de copt, zahăr rafinat, aspirină, vitamina B12 și naiba mai știe ce. Sau, pentru cunoscători, analgezice zdrobite care au gust de *speed*. Însă am cumpărat ce avea, cu un mic discount pentru volum și mi-au mai rămas ceva biștari pentru niște A. Și cum amfetaminele sunt hrană sănătoasă prin comparație cu metamfetaminele, doar un pic mai lente, am tras pe nas niște *speed*, am diluat metamfetaminele cu praf de copt și le-am vândut în Plata cu un adaos fantastic.

A doua zi m-am întors la Tutu și am repetat isprava, și încă ceva în plus. Am tras pe nas o parte, am diluat marfa și am vândut restul. La fel și ziua următoare. I-am zis că puteam lua mai multă marfă dacă îmi dădea pe datorie, dar a râs. Când m-am întors a patra zi, Tutu mi-a spus că șeful lui se gândea să lucrăm pe baze mai sta-sta-stabile. Mă văzuseră vânzând și le plăcuse. Dacă vindeam două pachete pe zi, însemna 5 000 direct, fără întrebări. Și așa am devenit dealer pentru Odin și Los Lobos. Luam marfa de la Tutu dimineața și îi livram pe la 5 după-amiaza banii și ce mai rămânea nevândut. Schimb de zi. Nu rămânea niciodată ceva nevândut.

Totul a mers bine vreo trei săptămâni. Într-o miercuri, pe cheiul Vippetangen, vândusem deja două pachete, aveam buzunarele pline de biștari și nasul plin cu *speed*, când brusc n-am mai văzut niciun motiv să mă întâlnesc cu Tutu la gară. Așa că i-am trimis mesaj să-i spun că plec în vacanță și m-am urcat pe feribotul de Danemarca. Ăsta e genul de inconștiență cu care trebuie să te confrunți când iei prafuri prea mult timp și prea des.

La întoarcere, am auzit că mă căuta Odin. M-a speriat un pic, mai ales că știam cum s-a ales Tutu cu porecla. Așa că am stat la fereală și m-am învârtit pe lângă Grünerløkka. Așteptând Ziua Judecății. Însă Odin avea pe cap lucruri mai importante decât un mic traficant care îi datora câteva mii. În oraș apăruse concurența. „Omul din Dubai". Nu pe piața amfetaminelor, ci cu heroină, care era mai importantă decât orice altceva pentru Los Lobos. Unii spuneau că era vorba de ruși albi, alții că erau lituanieni, iar alții că era un pakistanez norvegian. Toți erau însă de acord că era vorba de o organizație profesionistă, care nu se temea de nimeni, și era bine să știi prea multe decât prea puține.

Era o toamnă de rahat.

Eram lefter de multă vreme, nu mai aveam slujbă și eram obligat să stau la fereală. Găsisem un cumpărător pentru instrumentele trupei în Bispegata, omul venise să le vadă și l-am convins că erau ale mele; la urma urmelor, stăteam acolo! Se punea doar problema să stabilim momentul să vină să le ia. Atunci a apărut Irene, ca un înger salvator. Drăguța și pistruiata de Irene. Era o dimineață de octombrie și eu eram ocupat cu niște tipi în parcul Sofienberg, când a apărut ea, aproape plângând de fericire. Am întrebat-o dacă are ceva bani și ea mi-a fluturat în față un card Visa. Cardul tatălui ei, Rolf. Ne-am dus la cel mai apropiat bancomat și i-am golit contul. La început, Irene nu a vrut, însă când i-am explicat că viața mea depindea de asta, a știut că trebuie să o facem. Ne-am dus la Olympen și am mâncat și am băut, apoi am cumpărat câteva grame de *speed* și ne-am întors acasă în Bispegata. Mi-a zis că se certase cu maică-sa. A rămas la mine în noaptea aia. A doua zi am luat-o cu mine la gară. Tutu ședea pe motorul lui, îmbrăcat cu o jachetă de piele cu un cap de lup pe spate. Avea barbișon, o eșarfă de pirat în jurul capului și tatuaje care îi ieșeau la iveală de sub guler, dar tot arăta ca un nenorocit de lacheu. Era cât pe ce să sară de pe motor și s-o ia la fugă când și-a dat seama că mă îndreptam spre el. I-am dat cei 20 000 datorați, plus alți 5 000 ca dobândă. I-am mulțumit că mi-a împrumutat bani de vacanță și am zis că sper să putem s-o luăm de la capăt. Tutu l-a sunat pe Odin, cu ochii la Irene. Îmi dădeam seama ce vrea. Și m-am uitat din nou la Irene. Biata Irene, cea frumoasă și palidă.

— Odin spune că vrea încă c-c-cinci, a zis Tutu. Dacă nu, am ordin să-ți dau o b-b-b-bă-bă-bă…

A inspirat profund.

— Bătaie, am completat eu.

— Chiar acum, a zis el.

— Bine. O să vând două pachete pentru tine azi.

— Va trebui să p-p-plătești pentru ele.

— Haide, le pot vinde în două ore.

Tutu s-a uitat la mine. A dat din cap spre Irene, care stătea în capul scărilor de la Jernbanetorget și aștepta.

— Ș-și-și ea?

— O să mă ajute.

— Fetele se pricep la v-v-vândut. Ia droguri?

— Nu încă, i-am răspuns eu.

— H-hoțule, a zis Tutu, zâmbind cu toată gura lui fără dinți.

Mi-am numărat banii. Ultimii. Întotdeauna erau ultimii. Sângele care se scurge din mine.

O săptămână mai târziu, un băiat s-a oprit în fața mea și a lui Irene lângă cafeneaua Elm Street Rock Cafe.

— Fă cunoștință cu Oleg, am zis eu, sărind de pe zid. Fă cunoștință cu sora mea, Oleg.

După care l-am îmbrățișat. Îmi dădeam seama că nu își plecase capul; se uita peste umărul meu. La Irene. Iar prin jachetă i-am simțit inima bătând mai repede.

Berntsen stătea cu picioarele pe birou și receptorul la ureche. Sunase la secția de poliție din Lillestrøm, districtul de poliție Romerike, și se prezentase ca fiind Thomas Lunder, asistent de laborator de la Kripos. Polițistul cu care discuta tocmai confirmase că primiseră punga cu ceea ce presupuneau că e heroină de la Gardermoen. Procedura standard cerea ca toate drogurile confiscate în țară să fie trimise pentru analize la laboratorul Kripos din Bryn, Oslo. O dată pe săptămână, o mașină Kripos trecea să colecteze probele de la toate secțiile din Østland. Alte districte trimiteau substanțele cu propriii curieri.

— Bine, zise Berntsen, jucându-se cu legitimația falsă pe care se vedea o fotografie și semnătura lui Thomas Lunder, Kripos. Oricum ajung în Lillestrøm, așa că iau eu pachetul pentru Bryn. Am vrea să testăm odată o cantitate așa de mare. Bun, ne vedem mâine-dimineață.

Închise și se uită pe fereastră. Privi zona nouă ridicată în jurul cartierului portuar Bjørvika înălțându-se către cer. Se gândi la toate detaliile minore: dimensiunile șuruburilor, filetul piulițelor, calitatea mortarului, flexibilitatea sticlei, tot ce trebuia să fie în regulă ca întregul să funcționeze. Îl încercă o satisfacție profundă. Deoarece chiar funcționa. Orașul ăsta chiar funcționa.

9

Ramurile lungi și subțiri, aproape feminine, ale pinilor se ridicau din liziera verde care arunca umbre neclare de după-amiază pe aleea cu pietriș din fața casei. Harry stătea în capătul aleii, ștergându-și transpirația după ce urcase panta abruptă din Holmendammen și cercetând casa întunecată. Grinzile masive, pătate cu negru, exprimau soliditate, securitate, un bastion împotriva naturii și intrușilor. Nu fusese suficient. Casele din jur erau mari, niște clădiri detașate lipsite de eleganță, care se aflau într-un proces continuu de îmbunătățire și extindere. Øystein, care apărea ca Ø în lista lui de contacte din telefon, spusese că bârnele îmbinate cu scoabe erau o declarație a dorului burghez de natură, simplitate și sănătate. Însă Harry vedea doar ceva malefic, pervertit, o familie asediată de un criminal în serie. Cu toate astea, ea decisese să păstreze casa.

Harry se duse până la ușă și apăsă butonul soneriei.

Dinăuntru se auziră pași grei, iar Harry își dădu seama că ar fi trebuit să dea telefon înainte.

Ușa se deschise.

Bărbatul din fața lui avea un breton blond, genul de breton care fusese des în tinerețe și fără îndoială îl avantajase și pe care-l păstrase și mai târziu, sperând că o să aibă efect și versiune mai ciufulită. Purta o cămașă bleu călcată, despre care Harry bănuia că e genul pe care-l purtase și în tinerețe.

— Da? rosti bărbatul.

Trăsături deschise și prietenoase. Ochi care păreau să nu fi întâlnit niciodată decât amabilitate. Un mic poloist brodat pe buzunarul de la piept.

Harry simți cum i se usucă gâtul. Aruncă o privire spre plăcuța cu numele locatarului de sub sonerie.

Rakel Fauke.

Cu toate astea, în fața lui stătea acest bărbat cu un chip atrăgător, care ținea ușa deschisă ca și cum ar fi fost casa lui. Harry știa că dispune de mai multe variante pentru o introducere bună, însă alese să întrebe:

— Cine ești dumneata?

Bărbatul din fața lui adoptă o expresie care lui Harry nu-i reușise niciodată. Se încruntă și zâmbi în același timp. Amuzamentul condescendent al persoanei superioare față de obrăznicia persoanei inferioare.

— De vreme ce dumneata ești afară, iar eu sunt înăuntru, mi s-ar părea mai firesc să fii primul care spune cine e. Și ce dorești.

— Cum vrei, răspunse Harry cu un căscat zgomotos.

Evident, putea da vina pe diferența de fus orar.

— Am venit să vorbesc cu doamna al cărei nume este scris sub sonerie.

— Și de unde ești?

— Martorii lui Iehova, zise Harry, uitându-se la ceas.

Bărbatul își mută automat privirea ca să îl caute pe cel de-al doilea membru obligatoriu al echipei.

— Mă numesc Harry și vin din Hong Kong. Unde e?

Bărbatul ridică o sprânceană.

— *Acel* Harry?

— Cum numele ăsta a fost unul dintre cel mai puțin folosite nume în Norvegia în ultimii 50 de ani, probabil putem presupune că da.

Bărbatul îl cercetă pe Harry cu o încuviințare scurtă și un zâmbet abia schițat pe buze, ca și cum creierul lui procesa informațiile pe care le primise despre personajul din fața lui. Însă fără niciun indiciu că avea de gând să se dea la o parte din cadrul ușii sau să răspundă la vreuna dintre întrebările lui Harry.

— Ei bine? insistă Harry, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul.

— O să-i spun că ai fost aici.

Piciorul lui Harry răspundea repede la comenzi. Ridică instinctiv laba piciorului, astfel că ușa se opri în talpă, și nu în fața pantofului. Era genul de truc pe care îl învățase în noua lui meserie. Bărbatul coborî privirea spre piciorul lui Harry, apoi se uită la fața lui. Amuzamentul condescendent dispăruse. Dădu să spună ceva. O remarcă acidă, care să restabilească ordinea. Însă Harry știa că se va răzgândi. Când vedea expresia de pe chipul lui Harry, cea care îi determina pe oameni să se răzgândească.

— Ar fi mai bine… zise bărbatul.

Tăcu. Clipi o dată. Harry așteptă. Confuzia. Ezitarea. Retragerea. A doua clipire. Bărbatul tuși.

— E plecată.

Harry rămase nemișcat. Lăsă tăcerea să vorbească în locul lui. Două secunde. Trei secunde.

— Nu… ăă, nu știu când se întoarce.

Pe fața lui Harry nu se clinti niciun mușchi, în vreme ce chipul celuilalt trecu de la o expresie la alta, de parcă ar fi căutat una în spatele căreia să se ascundă. În final, reveni la cea de la început: cea prietenoasă.

— Mă cheamă Hans Christian. Îmi… îmi cer scuze că am fost nevoit să fiu atât de negativist. Însă au apărut o mulțime de cereri bizare legate de caz și e foarte important ca Rakel să aibă parte de liniște acum. Sunt avocatul ei.

— Al ei?

— Al lor. Al ei și al lui Oleg. Vrei să intri?

Harry încuviință.

Pe masa din living se vedeau teancuri de documente. Harry se duse spre ele. Documente legate de caz. Rapoarte. Înălțimea teancului sugera că nu se zgârciseră cu cercetările.

— Să îndrăznesc să te întreb ce te-a adus aici? întrebă Hans Christian.

Harry frunzări printre hârtii. Teste ADN. Declarații ale martorilor.

— Ei bine, dar tu?

— Eu ce anume?

— De ce ești *tu* aici? Nu ai un birou unde să pregătești apărarea?

— Rakel vrea să fie implicată. E și ea avocat. Ascultă, Hole. Știu foarte bine cine ești și știu că ai fost apropiat de Rakel și de Oleg, dar…

— Și tu cât de apropiat ești?

— Eu?

— Da, pare că ți-ai asumat responsabilitatea pentru îngrijirea lor permanentă.

Harry ignoră tonul ridicat al propriei voci, știind că s-a dat de gol, știind că bărbatul îl privea uluit. Și știind și că-și pierduse avantajul.

— Rakel și cu mine suntem prieteni vechi, răspunse Hans Christian. Am crescut în

apropiere, am fost împreună la Drept și... în fine. Când petreci cei mai buni ani din viață împreună, se creează, evident, legături.

Harry dădu din cap. Știa că ar fi trebuit să tacă. Știa că orice ar fi spus ar fi înrăutățit situația.

— Hm. Cu astfel de legături, e ciudat că nu am auzit niciodată de tine și nici nu te-am văzut când eram cu Rakel.

Hans Christian nu reuși să răspundă, pentru că se deschise ușa. Și apăru ea.

Harry simți o gheară strângându-i inima și răsucind-o.

Silueta ei era neschimbată: dreaptă, zveltă. Chipul era neschimbat: în formă de inimă, cu ochi căprui-închis și gura largă căreia îi plăcea atât de mult să râdă. Părul era aproape neschimbat: lung, deși culoarea părea un pic mai deschisă. Însă ochii erau schimbați. Erau ochii unui animal vânat, măriți, înnebuniți. Dar când se opriră asupra lui Harry, parcă reveni ceva. Ceva din ființa care fusese ea. Ceva din ceea ce fuseseră ei doi.

— Harry, zise ea.

Auzindu-i vocea, Harry simți cum revine totul.

Făcu doi pași mari și o luă în brațe. Parfumul părului ei. Degetele ei pe spatele lui. Ea se desprinse prima din îmbrățișare. Harry se dădu un pas în spate și o privi.

— Arăți bine, zise el.

— Și tu.

— Mincinoaso.

Rakel zâmbi scurt. În ochi îi apăruseră deja lacrimi.

Rămaseră în picioare. Harry o lăsă să-l studieze, o lăsă să-i cerceteze chipul îmbătrânit cu cicatricea nouă.

— Harry, repetă ea, înclinându-și capul și izbucnind în râs.

Prima lacrimă îi tremură pe gene și se prelinse pe obraz, lăsând o dâră pe pielea ei moale.

Undeva din încăpere, un bărbat cu un mic poloist brodat pe cămașă tuși și zise că trebuie să ajungă la o întâlnire.

Rămaseră singuri.

În timp ce Rakel făcea cafea, Harry o văzu uitându-se fix la degetul lui de metal, dar niciunul dintre ei nu comentă nimic. Între ei exista un acord nescris să nu pomenească niciodată despre Omul de zăpadă. Așa că Harry se așeză la masa din bucătărie și vorbi despre viața lui în Hong Kong. Îi povesti ce putea să povestească. Ce voia el să relateze. Că slujba de „consultant pentru împrumuturi“ pentru conturile speciale ale lui Herman Kluit însemna de fapt întâlniri cu clienți care întârziau plata și cărora le împrospăta memoria prietenește. Pe scurt, consultanța însemna că-i sfătuia să dea bani cât mai repede posibil. Harry spuse că principala și practic singura lui calificare era că avea un metru și nouăzeci și doi de centimetri fără pantofi, avea umeri largi, ochi injectați și o cicatrice nou dobândită.

— Prietenos, profesionist. Costum, cravată, multinaționale din Hong Kong, Taiwan și Shanghai. Hoteluri cu room-service. Clădiri elegante de birouri. Bănci private civilizate, în stil elvețian cu o nuanță chinezească. Strângeri de mână occidentale și expresii de curtoazie. Și zâmbete asiatice. În general, plătesc a doua zi. Herman Kluit e mulțumit. Ne înțelegem unul cu celălalt.

Rakel turnă cafea pentru amândoi și se așeză. Inspiră adânc.

— Mi-am găsit o slujbă la Curtea Internațională de Justiție de la Haga, cu biroul în Amsterdam. Am crezut că dacă lăsăm în urmă casa asta, orașul ăsta, toată atenția...

„Și pe mine“, își zise Harry.

— ... amintirile, totul va fi bine. Și o vreme a fost. Însă după aceea a început. Întâi crizele

de nervi lipsite de sens. În copilărie, Oleg n-a ridicat niciodată vocea. Era morocănos, da, dar niciodată… așa. Spunea că i-am distrus viața când l-am luat din Oslo. Spunea așa fiindcă știa că nu mă pot apăra. Iar când începeam să plâng, plângea și el. Mă întreba de ce te-am alungat. Doar ne salvaseși de… de…

Harry dădu din cap, ca să nu fie nevoită să rostească numele.

— A început să vină târziu acasă. Spunea că se întâlnește cu prieteni, dar erau prieteni pe care eu nu-i cunoșteam. Într-o zi, a recunoscut că a fost la o cafenea din Leidseplein și a consumat hașiș.

— Palatul Bulldog cu toți turiștii ăia?

— Da. Mi-am zis că probabil e parte din viața în Amsterdam. Însă, în același timp, mă temeam. Tatăl lui… în fine, știi tu.

Harry încuviință. Genele aristocratice rusești ale lui Oleg moștenite de la taică-su. Momente de beatitudine, momente de furie și momente de depresie. Lumea lui Dostoievski.

— Stătea mult în camera lui și asculta muzică. Chestii grele și sumbre. Mă rog, știi trupele astea…

Harry încuviință din nou.

— Dar și discurile tale. Frank Zappa. Miles Davis. Supergrass. Neil Young. Supersilent.

Numele ieșeau de pe buzele ei atât de rapid și de firesc, încât Harry bănui că trăsese cu urechea.

— Pe urmă, într-o zi făceam curat în camera lui și am găsit două pastile cu fețe zâmbitoare pe ele.

— Ecstasy?

Rakel încuviință.

— După două luni, mi-am depus candidatura pentru un post la Procuratura Generală și m-am mutat înapoi.

— În vechiul, sigurul și nevinovatul Oslo.

Ea ridică din umeri.

— Aveam nevoie de o schimbare de peisaj. De un nou început. Și a funcționat. Oleg nu e genul care să aibă mulți prieteni, după cum știi, dar s-a întâlnit cu câțiva amici vechi și mergea bine la școală până când…

I se frânse vocea. Harry așteptă. Luă o gură de cafea și se pregăti pentru ce urma.

— Lipsea zile în șir. Nu știam ce să fac. Făcea ce voia. Am sunat la poliție, am sunat la psihologi, la sociologi. Legal, nu era adult, însă nimeni nu putea face nimic dacă nu existau dovezi de consum de droguri sau de încălcare a legii. Mă simțeam atât de neajutorată! Eu! Care crezusem mereu că părinții sunt de vină și care aveam întotdeauna o soluție la îndemână când o luau razna copiii altora. Nu fi apatic, nu reprima. Acționează!

Harry se uită la mâna ei, aflată pe măsuța de cafea, lângă a lui. La degetele delicate. La vinișoarele fine de pe pielea palidă, care în mod normal era bronzată la începutul toamnei. Nu-și urmă impulsul de a-și pune mâna peste a ei. Ceva stătea în cale. Oleg.

Rakel oftă.

— Așa că m-am dus în centru să-l caut. Noapte de noapte. Până când l-am găsit. Stătea la un colț pe Tollbugata și s-a bucurat să mă vadă. Zicea că era fericit. Avea o slujbă și stătea într-un apartament cu niște prieteni. Avea nevoie de libertate. Nu trebuia să-i mai pun atâtea întrebări. „Călătorea." Era versiunea lui de an sabatic în care să navigheze în jurul lumii, ca toți ceilalți puști din Holmenkollen. Făcea un voiaj în jurul lumii din centrul orașului Oslo.

— Cu ce era îmbrăcat?

— Cum adică?

— Nimic. Zi-i mai departe.
— A zis că o să vină acasă în curând. Și o să termine școala. Așa că am convenit să vină și să ia prânzul cu mine duminica.
— Și a venit?
— Da. Și când a plecat, am observat că fusese în dormitorul meu și îmi furase cutia cu bijuterii.
Inspiră adânc și tremurat.
— În cutie era inelul pe care mi l-ai cumpărat în Vestkanttorget.
— Vestkanttorget?
— Nu mai ții minte?
Harry încercă să-și amintească în mare viteză. În mintea lui existau câteva găuri negre, câteva pete albe pe care le reprimase și întinderi mari și pustii consumate de alcool. Însă erau și zone care aveau culoare și textură. Ca ziua când se plimbaseră prin târgul de vechituri Vestkanttorget. Oare Oleg fusese cu ei? Da, fusese. Bineînțeles. Fotografia. Declanșatorul cu întârziere al aparatului. Frunzele de toamnă. Sau astea fuseseră în altă zi? Se plimbaseră de la tarabă la tarabă. Jucării vechi, bibelouri, cutii ruginite de trabuc, discuri de vinil cu și fără copertă, brichete. Și un inel de aur.
Părea foarte singuratic acolo. Așa că Harry îl cumpărase și i-l pusese pe deget. Ca să-i ofere un cămin nou, spusese el. Sau ceva de genul ăsta. Ceva frivol, pe care știa că ea avea să-l perceapă ca pe o dovadă de sfiiciune, ca pe o declarație mascată de iubire. Și poate că asta și era — oricum, râseseră amândoi. De gest, de inel, de faptul că amândoi știau că celălalt știe. Și, mai presus de toate, pentru că era în regulă. Deoarece tot ce își doreau și, în același timp, nu-și doreau, se afla în acel inel vechi și ieftin. Un jurământ de a se iubi unul pe celălalt cu pasiune, pentru câtă vreme se putea, și de a se despărți când iubirea dispărea. Bineînțeles, când Rakel plecase, avusese alte motive. Mai bune. Însă Harry înțelese că avusese grijă de inelul lor țipător și-l ținuse în cutia cu bijuteriile moștenite de la mama ei austriacă.
— Ieșim un pic cât mai e soare? întrebă Rakel.

— Da, răspunse Harry, întorcându-i zâmbetul. Hai să ieșim.

O luară pe drumul care urca în serpentine către culme. Foioasele dinspre est erau atât de roșii, încât păreau cuprinse de flăcări. Lumina care cădea în fiord făcea apa să pară metal lichid. Însă, ca de obicei, Harry era fascinat de elementele construite de om ale orașului de dedesubt. Perspectiva asupra furnicarului. Casele, parcurile, șoselele, macaralele, navele din port, luminile care începeau să se aprindă. Mașinile și trenurile care alergau încoace și încolo. Suma activităților noastre. Și întrebarea pe care doar cineva care are timp să se oprească și să privească spre furnicile harnice își poate permite să o pună: De ce?
— Visez la pace și liniște, zise Rakel. Nu la mai mult. Dar tu? Tu ce visezi?
Harry ridică din umeri.
— La un coridor îngust în care mă aflu și peste care vine o avalanșă și mă îngroapă.
— Uau.
— În fine, știi claustrofobia mea.
— Visăm adesea despre ceea ce ne temem și dorim. Să dispărem, să fim îngropați. Într-un fel, asta îți dă un sentiment de securitate, nu?
Harry își vârî mâinile mai adânc în buzunare.
— Acum trei ani am fost îngropat de o avalanșă. Hai să spunem că asta-i tot.
— Deci n-ai scăpat de fantomele tale chiar dacă ai ajuns până în Hong Kong?
— A, ba da, am scăpat, răspunse Harry. Drumul le-a mai rărit rândurile.

— Zău?
— Ei bine, să știi că e posibil să lași lucrurile în urma ta, Rakel. Arta de a trata cu fantomele presupune să îndrăznești să te uiți la ele ferm, până știi că asta sunt. Fantome. Niște fantome lipsite de viață și de putere.
— Așa, zise Rakel pe un ton care îl făcu pe Harry să-și dea seama că nu-i plăcea subiectul. E vreo femeie în viața ta?
Întrebarea venise ușor, atât de ușor, încât lui nu-i veni să creadă.
— Păi…
— Povestește-mi.
Rakel își pusese ochelarii de soare. Era greu să-ți dai seama cât de mult voia să audă. Harry decise să schimbe ceva. Era greu să-și dea seama dacă voia *el* să audă.
— Era chinezoaică.
— Era? A murit?
Îi aruncă un zâmbet jucăuș. Harry își zise că părea în stare să suporte adevărul. Însă ar fi preferat să fi dat dovadă de un pic mai multă sensibilitate.
— O femeie de afaceri din Shanghai. Are grijă de *guanxi*, rețeaua ei de legături utile. Și de soțul ei chinez plin de bani și de-a dreptul antic. Și — când îi convine — de mine.
— Cu alte cuvinte, exploatezi firea ei grijulie.
— Aș vrea să pot spune așa.
— Da?
— Are cereri specifice legate de unde și când. Și cum. Îi place…
— Destul! răbufni Rakel.
Harry zâmbi ironic.
— Așa cum știi, am avut mereu o slăbiciune pentru femeile care știu ce vor.
— Destul, am zis.
— Recepționat.
Continuară să se plimbe în tăcere. Până ce, în fine, Harry rosti cuvintele care pluteau în jurul lor de la început.
— Ce e cu tipul ăsta, Hans Christian?
— Hans Christian Simonsen? Este avocatul lui Oleg.
— N-am auzit niciodată de vreun Hans Christian Simonsen când mă ocupam de cazuri de crimă.
— E din zonă. Am fost în același an la Drept. A venit și și-a oferit serviciile.
— Hmm. Așa.
Rakel râse.
— Mi se pare că m-a invitat o dată sau de două ori în oraș în studenție. Voia să mergem împreună la un curs de dans pe muzică de jazz.
— Doamne ferește.
Rakel râse din nou. Doamne, ce dor îi fusese de râsul ăsta!
— Așa cum știi, eu am avut mereu o slăbiciune pentru bărbați care știu ce vor, zise ea înghiontindu-l.
— Îhî, făcu Harry. Și cu ce te-ai ales de pe urma lor?
Rakel nu-i răspunse. Nu era nevoie. În schimb, între sprâncenele late și negre îi apăru încrețitura pe care o mângâiase de multe ori cu arătătorul, atunci când o observa.
— Uneori e mai important să ai lângă tine un avocat dedicat decât unul atât de experimentat, că știe rezultatul dinainte.
— Hm. Vrei să spui cineva care știe că e o cauză pierdută.
— Adică ar fi trebuit să apelez la unul dintre bătrânii ăia obosiți?
— Păi, cei mai buni chiar *sunt* dedicați.

— Aici e vorba de o crimă măruntă legată de droguri, Harry. Cei mai buni sunt ocupați cu cazuri de răsunet.

— Așadar, ce i-a spus Oleg avocatului său dedicat în legătură cu ce s-a întâmplat?

Rakel oftă.

— Că nu-și amintește. În afară de asta, nu vrea să spună nimic despre absolut nimic.

— Și pe asta îți bazezi tu apărarea?

— Uite ce e, Hans Christian e un avocat strălucit. Știe bine care e miza. E consiliat de cei mai buni avocați. Și muncește zi și noapte.

— Cu alte cuvinte, îi exploatezi firea grijulie?

De data asta, Rakel nu mai râse.

— Sunt mamă. E simplu. Sunt dispusă să fac orice e nevoie.

Se opriră unde începea pădurea și se așezară pe câte un butuc. Spre apus, soarele se afunda în coroanele copacilor ca un balon ostenit de Ziua Independenței.

— Știu de ce ai venit, evident, zise Rakel. Dar ce ai de gând mai exact?

— Să aflu dacă Oleg e vinovat mai presus de orice îndoială.

— Și asta pentru că...?

Harry ridică din umeri.

— Pentru că sunt detectiv. Pentru că așa este organizat mușuroiul ăsta de furnici. Nimeni nu poate fi condamnat până nu suntem siguri.

— Și tu nu ești sigur?

— Nu, nu sunt sigur.

— Și ăsta e singurul motiv pentru care ești aici?

Peste ei se lăsă umbra molizilor. Harry se înfioră în costumul lui de in; era clar că termostatul lui intern încă nu se ajustase la latitudinea de 59,9 grade nord.

— E ciudat, zise el. Am probleme să-mi amintesc diverse lucruri cu excepția unor momente fragmentare de când eram împreună. Îmi amintesc atunci când mă uit la o fotografie. Îmi aduc aminte cum eram când am făcut poza. Chiar dacă știu că nu e adevărat.

Se uită la ea. Rakel ședea cu bărbia sprijinită în palmă, iar soarele îi lucea în ochii mijiți.

— Dar poate că de-asta facem instantanee, continuă Harry. Ca să dispunem de dovezi false care să susțină pretenția falsă că eram fericiți. Pentru că gândul că n-am fost fericiți, măcar o perioadă în cursul vieților noastre, este de nesuportat. Adulții îi pun pe copii să zâmbească în poze, îi implică în minciună, așa că zâmbim și mimăm fericirea. Însă Oleg nu putea zâmbi niciodată dacă nu era fericit, nu putea minți, nu avea darul minciunii.

Harry se întoarse către soare, prinzând ultimele raze, întinse ca niște degete galbene printre cele mai înalte ramuri de pe culme.

— Am găsit pe ușa dulapului lui de la Valle Hovin o poză cu noi trei. Și știi ce, Rakel? În poza aia zâmbea.

Harry se uită atent la molizi. Puțina culoare rămasă se ștergea iute, iar acum rămăseseră ca niște șiruri de siluete de străjeri în uniforme negre. O auzi pe Rakel apropiindu-se, îi simți mâna luându-l de braț, îi simți capul sprijinindu-i-se de umăr și obrazul fierbinte prin stofa de in a costumului; îi inspiră parfumul părului.

— Eu n-am nevoie de nicio poză ca să-mi amintesc cât eram de fericiți, Harry.

— Hmm.

— Poate că s-a învățat singur să mintă. Ni se întâmplă tuturor.

Harry încuviință. O pală de vânt îl făcu să tremure. Oare el când se învățase să mintă? Când Sis întrebase dacă mama lor îi poate vedea din ceruri? Învățase atât de devreme în viață? Oare de-asta găsea că-i vine atât de ușor să mintă când susținea că nu știa cu ce se

ocupa Oleg? Oleg își pierduse inocența nu pentru că învățase să mintă și să-și injecteze heroină sau să-i fure maică-sii bijuteriile. Își pierduse inocența pentru că învățase, fără riscuri și eficient, să vândă droguri care mănâncă sufletul, fac trupul să se dezintegreze și trimit consumatorul în iadul rece și umed al dependenței. Dacă Oleg nu se făcea vinovat de uciderea lui Gusto, el tot ar fi vinovat. El le trimisese cu avionul. În Dubai.

Fly Emirates.

Dubaiul este în Emiratele Arabe Unite.

Nu existau arabi, ci doar dealeri îmbrăcați cu tricouri Arsenal care vindeau violină. Tricouri pe care le primiseră împreună cu instrucțiuni despre cum să vândă corect heroina: un om cu banii, un om cu drogurile. Un tricou ciudat și totuși banal, care arăta ce vând și din ce organizație fac parte. Nu era una dintre bandele obișnuite cu viață scurtă, care erau doborâte întotdeauna de propria lăcomie, prostie, indolență și nesăbuințe, ci o organizație care nu-și asuma riscuri inutile, care nu-și expunea susținătorii și care părea să dețină monopolul asupra noului drog favorit al consumatorilor. Iar Oleg făcea parte din ea. Harry nu știa multe despre fotbal, dar era destul de sigur că Van Persie și Fàbregas jucau la Arsenal. Și era absolut sigur că niciun suporter Spurs nu s-ar fi gândit să-și cumpere un tricou cu Arsenal dacă nu avea un motiv special. Oleg reușise să-l învețe măcar atâta lucru.

Oleg avea un motiv bun să nu vorbească nici cu el, nici cu polițiștii. Lucra pentru cineva sau ceva despre care nimeni nu știa nimic. Cineva sau ceva care-i făcea pe toți să-și țină gura. De acolo trebuia să înceapă Harry.

Rakel începuse să plângă și își îngropase fața în gâtul lui. Lacrimile ei îi încălzeau pielea, scurgându-i-se pe sub cămașă, peste piept și inimă.

Întunericul se lăsă rapid.

Serghei stătea întins pe pat și se uita în tavan.

Secundele treceau, una câte una.

Era partea cea mai lentă: așteptarea. Și el nici măcar nu știa sigur dacă avea să se întâmple. Dacă avea să fie necesar. Dormise prost. Visase urât. Trebuia să știe. Așa că îl sunase pe Andrei și întrebase dacă poate să stea de vorbă cu Unchiul. Însă Andrei îi răspunsese că *atamanul* nu era disponibil. Atât și nimic mai mult.

Așa fusese întotdeauna cu Unchiul. Cea mai mare parte a vieții lui, Serghei nici măcar nu știuse că exista. Începuse să se intereseze abia după ce Unchiul — sau omul lui de paie armean — își făcuse apariția și făcuse ordine. Era grăitor cât de puține știa restul familiei despre această rudă. Serghei aflase că Unchiul venise din Vest și se însurase cu cineva din familie în anii ’50. Unii spuneau că venise din Lituania, dintr-o familie de *kulaci*, țăranii care aveau pământuri și care fuseseră deportați masiv de Stalin, iar familia Unchiului fusese dusă în Siberia. Alții spuneau că făcea parte dintr-un mic grup de Martori ai lui Iehova care fusese dus din Moldova în Siberia în 1951. O mătușă bătrână spusese că, deși fusese un om citit, cu talent lingvistic și plin de curtoazie, Unchiul se adaptase rapid la stilul lor simplu de viață și adoptase vechile tradiții *urka* siberiene ca și cum ar fi fost ale lui. Și că poate exact capacitatea lui de a se adapta, împreună cu talentul lui evident pentru afaceri fuseseră cele care îi determinaseră în scurtă vreme pe alți *urka* să-l accepte ca lider. În scurtă vreme, ajunsese să conducă una dintre cele mai profitabile operațiuni de contrabandă din sudul Siberiei. În anii ’80, afacerea lui se extinsese așa de mult, că până la urmă autoritățile nu mai putuseră fi mituite ca să închidă ochii. Un vecin care-și aducea aminte de Unchiul spunea că atunci când venise poliția, în momentul în care Uniunea Sovietică se prăbușea în jurul lor, raidul fusese atât de violent și de sângeros, încât păruse mai degrabă un război-fulger decât o măsură de aplicare a legii. La început, se spusese că Unchiul ar fi murit. Se zicea că fusese împușcat în spate, și polițiștii, temându-se de represalii, se descotorosiseră

discret de cadavru în fluviul Lena. Unul dintre polițiști îi furase cuțitul și nu se putuse abține să nu se laude. Cu toate astea, după un an, Unchiul dăduse un semn de viață, tocmai din Franța. A spus că se ascunsese și nu voia decât să știe dacă soția lui era gravidă sau nu. Nu era, iar după asta, nimeni din Taghil nu mai avusese vești despre el ani buni. Până când murise soția Unchiului. Apăruse la înmormântare, spusese Tatăl nostru. Plătise pentru tot, iar o înmormântare ortodoxă rusă nu e deloc ieftină. Tot el le dăduse bani rudelor ei care aveau nevoie de ajutor. Tatăl nu se numărase printre ele, însă la el se dusese Unchiul când voise un inventar cu rudele rămase în Taghil ale soției lui. Și atunci îi fusese prezentat nepotul său, micul Serghei. A doua zi dimineață, Unchiul dispăruse, la fel de misterios și de inexplicabil cum apăruse. Anii trecuseră, Serghei devenise adolescent, apoi adult, și cei mai mulți credeau probabil că Unchiul — pe care și-l aminteau ca fiind bătrân încă de când fusese trimis în Siberia — era de mult oale și ulcele. Numai că atunci când Serghei fusese arestat pentru contrabandă cu hașiș, apăruse brusc un bărbat, un armean care se prezentase drept omul Unchiului, și rezolvase situația, iar apoi se ocupase de invitația în Norvegia din partea Unchiului.

Serghei se uită la ceas. Și se lămuri că trecuseră exact douăsprezece minute de când se uitase ultima dată. Închise ochii și încercă să-l vizualizeze. Pe polițist.

De fapt, mai exista un detaliu despre povestea așa-zisei morți a unchiului său. Polițistul care furase cuțitul fusese descoperit ulterior în taigaua siberiană, de fapt, ce mai rămăsese din el — căci restul fusese mâncat de un urs.

Era întuneric și afară, și înăuntru când sună telefonul.

Era Andrei.

10

Tord Schultz descuie ușa casei, scrută bezna dinăuntru și ascultă o vreme liniștea profundă. Se așeză pe canapea fără să aprindă lumina și așteptă vuietul liniștitor al următorului avion.

Îi dăduseră drumul.

Un bărbat care se prezentase ca fiind inspector intrase în celulă, se lăsase pe vine în fața lui și îl întrebase de ce naiba ascunsese făină în bagajul lui.

— Făină?

— Asta spun tehnicienii de la Kripos că au descoperit.

Tord Schultz repetase același lucru pe care îl spusese la arestare, procedura de urgență, anume că nu știa cum ajunsese punga de plastic în posesia lui și nici ce conținea aceasta.

— Mințiți, zisese inspectorul. Și n-o să vă scăpăm din ochi.

După care deschisese ușa celulei și îi făcuse semn din cap că poate pleca.

Tord tresări când un sunet ascuțit umplu camera pustie și întunecată. Se ridică și își croi drum către telefonul aflat pe un scaun de lemn, lângă banca de antrenament.

Era directorul de operațiuni. Acesta îi spuse lui Tord că fusese retras de pe cursele internaționale pentru viitorul previzibil și mutat pe cursele interne.

Tord întrebă de ce.

Șeful lui îi spuse că avusese loc o ședință de management în care fusese discutată situația lui.

— Trebuie să înțelegi că nu te putem lăsa pe curse externe când asupra ta planează o asemenea bănuială.

— Atunci de ce nu mă suspendați?

— Păi…

— Păi?

— Dacă te suspendăm și presa află despre arestare, o să ajungă imediat la concluzia că te considerăm vinovat și asta le va da apă la moară… fără supărare.

— Și voi?

Urmă o scurtă pauză înainte de răspuns.

— Compania ar avea de suferit dacă am recunoaște că ne-am bănuit unul dintre piloți că face trafic de droguri, nu crezi?

Răspunsul fusese intenționat dat ca să-l enerveze.

Restul se pierdu în zgomotul făcut de un TU-154.

Tord puse receptorul în furcă.

Bâjbâi până la canapea și se așeză. Își trecu degetele peste măsuța de cafea. Simți urme de mucus uscat, salivă și cocaină. Și acum? Ceva de băut sau o liniuță? Ceva de băut *și* o liniuță?

Se ridică. Tupolevul se apropia la mică înălțime. Luminile inundară întregul living și Tord se uită o secundă la reflexia lui în fereastră.

După care se lăsă iarăși bezna. Însă el văzuse. O văzuse în ochii lui și știa că avea să o vadă și pe fețele colegilor. Disprețul, condamnarea și — mai rău decât toate — mila.

Rute interne. N-o să te scăpăm din ochi. *Ne vedem*.

Dacă nu putea zbura în străinătate, nu mai avea nicio valoare pentru ei. N-avea să mai fie decât un element de risc, disperat, plin de datorii și dependent de cocaină. Un om aflat pe radarul poliției, un om sub presiune. Nu știa multe, dar tot știa mai mult decât suficient ca să fie conștient că putea distruge infrastructura pe care o construiseră. Iar ei vor face ce trebuia făcut. Tord Schultz își duse mâinile la ceafă și gemu zgomotos. Nu era născut să piloteze un avion de luptă. Intrase în vrie și nu era în stare să recapete controlul; nu făcea decât să stea și să se uite cum se apropie și se învârte pământul. Și știa că singura lui șansă de supraviețuire era să sacrifice avionul. Trebuia să se catapulteze. Să se arunce. Acum.

Trebuia să se ducă la cineva de la vârful poliției, cineva despre care să fie sigur că este mai presus de banii bandelor de traficanți de droguri. Trebuia să ajungă la cel mai înalt nivel.

„Da“, își zise Tord Schultz. Expiră cu putere și simți cum i se relaxează mușchi despre care nici nu-și dăduse seama că sunt încordați. Avea să se ducă la cel mai înalt nivel.

Însă întâi avea să bea ceva.

Și să tragă o liniuță.

Harry primi cheia camerei de la același băiat de la recepție.

Îi mulțumi și urcă treptele cu pași mari. Pe drumul de la stația de metrou din Egertorget până la hotelul Leon nu văzuse niciun tricou Arsenal.

Încetini pasul când se apropia de camera 301. Două dintre becurile de pe coridor dispăruseră, așa că era atât de beznă, încât abia vedea lumina pe sub ușa camerei lui. În Hong Kong, prețurile la electricitate erau așa de mari, că renunțase la prostul obicei norvegian de a lăsa lumina aprinsă când ieșea, dar acum nu putea fi sigur dacă nu cumva le aprinsese menajera. Dacă așa era, atunci femeia uitase și să încuie ușa.

Harry era cu cheia în mâna dreaptă, când ușa se deschise singură. În lumina singurei lămpi de tavan zări o siluetă. Era cu spatele la el, aplecată deasupra valizei lui de pe pat. Când ușa se izbi de perete cu un pocnet, silueta se întoarse calm. Un bărbat cu fața prelungă, ridată se uită la Harry cu ochi de St. Bernard. Era înalt, aplecat de spate și purta o haină lungă, un pulover de lână și un guler murdar de preot la gât. Prin părul lung și neîngrijit se vedeau pe chip cei mai mari ochi pe care îi văzuse Harry vreodată. Bărbatul avea probabil cel puțin 70 de ani. El și Harry nu puteau fi mai diferiți, dar în prima clipă i se păru că se uita la o reflexie a sa.

— Ce naiba faci? întrebă Harry de pe coridor.

Procedură de rutină.

— Ce ți se pare că fac?

Vocea era mai tânără decât fața, sonoră, cu accentul suedez pe care, nu se știe de ce, îl adoră trupele suedeze de dance și predicatorii.

— Am spart ușa ca să văd dacă ai ceva de valoare, evident.

Nu doar accentul era suedez, omul chiar vorbea suedeza. Ridică ambele mâini. În dreapta avea un adaptor universal, în stânga, o ediție broșată din *Pastorala americană* de Philip Roth.

— N-ai absolut nimic, nu?

Bărbatul aruncă obiectele pe pat. Se uită în valiză, apoi privi întrebător spre Harry.

— Nici măcar un aparat de ras.

— Ce…

Harry ignoră procedurile de rutină, intră în cameră și trânti capacul valizei.

— Ușurel, fiule, rosti intrusul, ridicând palmele în sus. Nu o lua personal. Ești nou în clădirea asta. Singura întrebare era cine avea să te jefuiască primul.

— Cine? Te referi…?

Bătrânul întinse o mână.

— Bun-venit. Eu sunt Cato. Stau la 310.

Harry se uită la mâna lată ca o tigaie înnegrită.

— Haide, zise Cato. Mâinile mele sunt singura parte a mea pe care e recomandat să le atingi.

Harry își rosti numele și strânse mâna omului. Era o mână surprinzător de moale.

— Mâini de preot, spuse individul parcă citindu-i gândurile. Ai ceva de băut, Harry?

Harry dădu din cap înspre valiză și ușile deschise ale dulapului.

— Știi deja.

— Că n-ai nimic, da. Mă refer la tine. În buzunarul hainei, de exemplu.

Harry scoase o consolă Game Boy și o aruncă pe pat, unde erau împrăștiate toate celelalte lucruri ale lui.

Cato se uită la Harry înclinând capul până când urechea i se lipi de umăr.

— Cu costumul ăsta, aș fi zis că ești unul dintre oaspeții cu ora, nu pe termen lung. Oricum, ce faci pe aici?

— Cred că asta ar trebui să te întreb eu pe tine.

Cato își puse o mână pe brațul lui Harry și se uită în ochii lui.

— Fiule, zise el cu vocea lui sonoră, mângâind cu două degete stofa costumului. Costumul e foarte frumos. Cât ai dat pe el?

Harry era cât pe ce să răspundă. Un amestec de curtoazie, ripostă și amenințare. Însă își dădu seama că n-avea rost. Renunță. Și zâmbi.

Cato zâmbi și el.

Ca o reflexie.

— N-am timp să sporovăiesc. Trebuie să plec la muncă, zise Cato.

— Anume?

— Iată. Ești și tu interesat un pic de semenii tăi muritori. Le propovăduiesc nefericiților cuvântul Domnului.

— Acum?

— Chemarea mea n-are orar de funcționare. La revedere.

Cu o plecăciune galantă, bătrânul se întoarse și se îndepărtă. Când trecea pragul ușii, Harry zări unul dintre pachetele lui nedesfăcute de Camel ieșind din buzunarul hainei lui Cato. Închise ușa în urma lui. În încăpere rămăsese un miros de bătrânețe și cenușă. Se duse să deschidă fereastra. Imediat, încăperea se umplu de sunetele orașului: zumzetul îndepărtat și constant al traficului, muzică de jazz venind pe o fereastră deschisă, o sirenă îndepărtată de poliție, un nefericit care își striga durerea printre case, urmat de zgomot de sticlă spartă, vântul foșnind printre frunze uscate, țăcănitul tocurilor femeilor. Zgomotele orașului Oslo.

O mișcare ușoară îl făcu să se uite în jos. Lumina felinarului din curte cădea direct pe tomberon. Zări mișcarea unei cozi maro. Un șobolan stătea pe margine și adulmeca înspre el cu un nas lucios. Lui Harry îi aminti de ceva ce spusese înțeleptul lui patron, Herman Kluit, și care făcea poate referire la slujba lui: „Un șobolan nu e nici bun, nici rău. Face doar ceea ce trebuie să facă un șobolan".

Asta era cea mai neplăcută parte a iernii în Oslo. Partea de dinainte să înghețe apele fiordului, când vântul suflă, sărat și înghețat, pe străzile din centrul orașului. Ca de obicei, stăteam pe Dronningens gate și vindeam *speed*, Stesolid și Rohypnol. Băteam cu picioarele în

pământ ca să mă încălzesc. Nu-mi mai simțeam degetele de la picioare și mă întrebam dacă profitul din acea zi ar fi trebuit investit în cizmele Freelance oribil de scumpe pe care le văzusem în vitrină la Steen & Strøm. Sau în „gheață", căci auzisem că era de vânzare în Plata. Poate că era mai bine să șutesc niște *speed* — Tutu n-avea cum să observe — și să cumpăr cizmele. Însă gândindu-mă mai bine, am zis că e mai sigur să șutesc cizmele și să mă asigur că Odin primea ce i se cuvenea. În definitiv, stăteam mai bine decât Oleg, care fusese nevoit să înceapă de la zero vânzând hașiș în iadul înghețat de pe malurile râului. Tutu îi dăduse zona de sub podul Nybrua, unde intra în competiție cu oameni din toate locurile nenorocite ale lumii și era probabil singura persoană care vorbea fluent norvegiană între podul Anker și port.

Am văzut în susul străzii un tip cu tricou Arsenal. De obicei acolo stătea Bisken, un tip din Sørland, plin de bube și cu o zgardă de câine la gât. Omul era nou, dar procedura era la fel: își aduna un grup în jurul lui. Până atunci strânsese trei tipi care așteptau. Dumnezeu știe de ce erau ăia atât de înfricoșați. Copoii lăsaseră zona în pace, iar dacă îi luau pe sus pe dealerii de pe stradă, o făceau doar de dragul aparențelor, când dădea din gură vreun politician.

Un tip îmbrăcat de parcă se ducea la ceremonia de confirmare a trecut de grup și i-am văzut pe el și pe Arsenal schimbând niște gesturi abia perceptibile cu capul. Tipul s-a oprit în fața mea. Purta un trenci de la Ferner Jacobsen, costum Ermengildo Zegna și avea cărare pe o parte à la Silver Boys. Era un tip masiv.

— Vrea cineva să te vadă, a spus el în engleză, cu un ton gutural rusesc.

Am crezut că e vorba de povestea obișnuită. Îmi văzuse fața, credea că sunt de închiriat și voia o felație sau curul meu de adolescent. Trebuie să mărturisesc că în zile ca asta mă gândeam serios să îmi schimb profesia; scaune de mașină încălzite și un tarif pe oră de patru ori mai mare.

— Nu, mersi, i-am răspuns în engleză.

— Răspunsul corect este da, vă rog, a replicat el, prinzându-mă de braț și trăgându-mă aproape pe sus către o limuzină neagră, care în clipa următoare a tras aproape fără zgomot la marginea trotuarului.

S-a deschis portiera din spate și, cum orice rezistență era inutilă, am început să mă gândesc la un preț corespunzător. În definitiv, violul plătit e mai bun decât cel neplătit.

Am fost împins pe bancheta din spate și am auzit portiera închizându-se cu un pocnet ușor, de mașină scumpă. Prin geamurile care din afară păruseră negre și impenetrabile, am văzut că ne îndreptam spre vest. La volan era un tip micuț, cu un cap mult prea mic pentru toate chestiile alea mari care trebuiau să încapă acolo: un nas imens, o gură fără buze, ca de rechin, și ochi bulbucați care păreau lipiți cu clei. Și el avea un costum ca de înmormântare elegant și o cărare ca de băiat de cor. S-a uitat la mine în oglinda retrovizoare.

— Vânzări bune, ei?

— Ce vânzări, cretinule?

Micuțul mi-a zâmbit prietenos și a dat din cap. În sinea mea mă hotărâsem să le fac reducere de grup dacă îmi cereau, dar acum vedeam în ochii lui că nu pe mine mă voiau. Era vorba de altceva, dar deocamdată nu îmi dădeam seama ce. Am văzut primăria apărând și dispărând în urma noastră. Ambasada americană. Slottsparken. Mai departe spre vest. Kirkeveien. Sediul radioteleviziunii. Apoi case și locuințe de bogătași.

Am oprit în fața unei construcții masive de lemn aflate pe un deal și cei doi directori de pompe funebre m-au condus la poartă. În vreme ce pășeam pe pietriș către ușa de stejar, m-am uitat în jur. Proprietatea era de dimensiunile unui teren de fotbal, cu meri și peri, un turn de ciment ca un buncăr, ca magaziile mari din țările deșertice, și un garaj dublu cu bare de fier, care dădea impresia că adăpostea mașini de intervenție. Toată adunătura era înconjurată de un zid înalt de 2–3 metri. Deja aveam o presimțire legată de locul către care ne îndreptam.

Limuzină, engleză mârâită, „vânzări bune“, casă ca o fortăreață.

În hol, cel mai mare dintre cei doi costumați m-a percheziționat, după care el și micuțul s-au dus într-un colț, unde era o măsuță acoperită cu postav roșu și grămezi de icoane vechi și crucifixuri pe tot peretele. Și-au scos armele din tocurile de pe umăr, le-au pus pe fetrul roșu și au așezat câte o cruce pe fiecare pistol. După care s-a deschis ușa către un salon.

— *Ataman*, a zis bărbatul, arătându-mi pe unde s-o iau.

Bătrânul trebuie să fi avut cel puțin aceeași vârstă ca fotoliul din piele pe care stătea. M-am holbat la el. Degete îmbătrânite, încovoiate în jurul unei țigări negre.

Dinspre căminul imens se auzeau pârâituri vesele, așa că am avut grijă să mă așez suficient de aproape de foc ca să simt căldura în spate. Lumina flăcărilor juca pe cămașa albă de mătase și pe fața moșului. Și-a lăsat țigara jos și a ridicat mâna ca și cum s-ar fi așteptat să-i sărut piatra mare albastră pe care o purta pe inelar.

— Safir birmanez, a zis el. 6,6 carate, 4 000 și jumate de dolari pe carat.

Avea accent. Nu îl sesizai ușor, dar era acolo. Polonia? Rusia? Oricum, ceva estic.

— Cât face? a continuat el, sprijinindu-și bărbia pe inel.

Mi-au trebuit câteva secunde ca să pricep la ce se referă.

— Puțin sub 30 000, am zis eu.

— Cât de mult sub?

M-am gândit.

— Pe-aproape de 29 700.

— Cursul de schimb pentru dolar e 5,83.

— În jur de 170 000.

Moșul a dat din cap.

— Mi-au spus că ești bun.

Ochii îi străluceau mai albaștri decât nenorocitul de safir birmanez.

— Au creiere, am replicat eu.

— Te-am urmărit la treabă. Ai multe de învățat, dar îmi dau seama că ești mai deștept decât ceilalți imbecili. Îți dai seama când ai de-a face cu un client și știi cât e dispus să plătească.

Am ridicat din umeri. Mă întrebam ce era el dispus să plătească.

— Dar mi-au spus și că furi.

— Doar atunci când merită efortul.

Moșul a râs. În fine, cum era prima dată când îl vedeam, am crezut că râsul ăla e mai degrabă un acces de tuse, cum e când ai cancer de plămâni. Se auzea un soi de gâlgâit din gât, ca pufăiturile scoase pe vremuri de ambarcațiunile cu motor. După aia și-a fixat ochii lui reci și albaștri de evreu asupra mea și a rostit, pe un ton care sugera că îmi explica a doua lege a lui Newton:

— Ar trebui să poți să te descurci și cu următorul calcul. Dacă furi de la mine, te omor.

Îmi curgea sudoarea pe spate. M-am silit să-i susțin privirea. Parcă mă holbam la nenorocita de Antarctică. Nimic. Pustiu rece și înghețat. Dar eu știam ce vreau. Numărul unu: bani.

— Gașca de motocicliști te lasă să vinzi zece grame pe cont propriu la fiecare 50 de grame vândute pentru ei. Șaptesprezece la sută. Pentru mine vinzi doar marfa mea și ești plătit cu bani gheață. Cincisprezece la sută. Ai propriul tău colț de stradă. Sunteți trei care lucrați. Omul cu banii, omul cu drogurile și iscoada. Șapte la sută pentru omul cu drogurile, trei la sută pentru iscoadă. Te socotești cu Andrei la miezul nopții.

A dat din cap înspre gorila mai scundă.

Colț de stradă. Iscoadă. *Cartelul drogurilor* toată ziua.

— S-a făcut, am zis eu. Dă-mi tricoul.

Moșul a zâmbit, genul de zâmbet de reptilă care are darul de a-ți arăta clar ce loc ocupi

în ierarhie.

— Se ocupă Andrei.

Am continuat să sporovăim. M-a întrebat despre părinții și prietenii mei, dacă aveam unde să locuiesc. I-am spus că locuiam cu sora mea adoptivă și am mințit doar cât era necesar, căci aveam senzația că știa deja răspunsurile. O singură dată m-a lăsat fără grai, când a întrebat de ce vorbeam un soi de dialect depășit din estul orașului, dacă am crescut într-o familie educată din nord, și am răspuns că din pricina tatălui meu adevărat, care era din estul orașului. Dracu' știe dacă așa e, dar așa mi te-am închipuit mereu, tată, plimbându-te prin est, lovit de ghinion, șomer, dur, cu un apartament înghețat nepotrivit să crești un copil. Sau poate că vorbeam așa ca să-i enervez pe Rolf și pe copiii vecinilor plini de bani. După care am descoperit că îmi oferea un soi de avantaj, ca un tatuaj; lumea se speria, fugea, îmi lăsa spațiu de manevră. În vreme ce turuiam despre viața mea, moșul îmi studia fața și tot lovea cu inelul de safir în brațul fotoliului, fără încetare, ca și cum era un soi de numărătoare inversă. Când a apărut o pauză în interogatoriu și singurul sunet care se auzea era bătaia aia, am avut senzația că o să explodăm dacă nu rup tăcerea.

— Mișto cocioabă, am zis.

A sunat atât de tupeist, că am roșit.

— A fost reședința șefului Gestapoului din Norvegia între 1942 și 1945. Hellmuth Reinhard.

— Cre' că vecinii nu te deranjează.

— Casa de alături e tot a mea. Acolo a stat locotenentul Reinhard. Sau viceversa.

— Viceversa?

— Pe aici nu totul e ușor de înțeles, a zis moșul.

Și-a arătat zâmbetul lui de șopârlă. Varanul uriaș.

Știam că trebuie să fiu prudent, dar nu m-am putut abține.

— Nu pricep un lucru. Odin îmi dă șaptesprezece la sută și cam asta e regula peste tot. Dar tu vrei o echipă de trei oameni și dai în total douăzeci și cinci la sută. De ce?

Ochii moșului s-au fixat pe o parte a feței mele.

— Pentru că e mai sigur cu trei decât cu unul, Gusto. Riscurile vânzătorilor mei sunt riscurile mele. Dacă pierzi toți pionii, e doar o chestiune de timp până ce ești făcut șah-mat, Gusto.

Părea să-mi repete numele ca să se delecteze de sunet.

— Dar profitul…

— Nu-ți bate tu capul cu asta, a ripostat el tăios.

După care a zâmbit și vocea i s-a înmuiat din nou.

— Marfa noastră provine direct de la sursă, Gusto. E de șase ori mai pură decât așa-zisa heroină care e mai întâi diluată în Istanbul, apoi în Belgrad și după aia în Amsterdam. Cu toate astea, noi plătim mai puțin pe gram. Pricepi?

Am încuviințat.

— Poți să o diluezi de șapte sau de opt ori mai mult decât ceilalți.

— O diluăm, dar mai puțin decât ceilalți. Noi vindem ceva ce poate fi numit heroină. Deja știi asta, și de-asta ai zis așa de repede da la un procent mai mic.

Lumina flăcărilor lucea pe dinții lui albi.

— Deoarece știi că o să vinzi cel mai bun produs din oraș, o să ajungi să ai profit de trei până la patru ori mai mare decât ai cu făina lui Odin. Știi asta pentru că vezi în fiecare zi: cumpărători care trec pe lângă șirul de dealeri de heroină ca să-l găsească pe cel îmbrăcat cu…

— … tricoul Arsenal.

— Clienții vor ști din prima zi că marfa ta e cea mai bună, Gusto.

După care m-a condus afară.

Cum șezuse cu o pătură de lână peste genunchi, am presupus că era schilod sau avea

ceva, dar s-a dovedit surprinzător de vioi. S-a oprit în ușă, în mod clar nedorind să-și arate fața pe afară. Și-a pus o mână pe brațul meu, deasupra cotului. Mi-a strâns ușor mușchiul.

— Ne vedem în curând, Gusto.

Am dat din cap. Știam că mai vrea ceva. *Te-am văzut la treabă.* Dintr-o limuzină cu geamuri fumurii, studiindu-mă ca și cum aș fi fost un nenorocit de tablou. Așa mi-am dat seama că am să obțin ce vreau.

— Iscoada trebuie să fie sora mea adoptivă. Iar omul cu drogurile, un băiat pe care-l cheamă Oleg.

— Pare în regulă. Altceva?

— Vreau numărul 23 pe tricou.

— Arșavin, a mormăit mulțumită gorila masivă. Rus.

Evident că nu auzise niciodată de Michael Jordan.

— O să vedem, a chicotit moșul.

A ridicat privirea spre cer.

— Acum, Andrei o să-ți arate ceva și după aia poți să începi.

Mă tot bătea cu mâna pe braț, iar zâmbetul părea o trăsătură permanentă. Eram speriat. Și entuziasmat. Speriat și entuziasmat ca un vânător de varani uriași.

Gorilele m-au dus cu mașina la debarcaderul pustiu din Frognerkilen. Aveau cheile unei porți și am mers mai departe printre ambarcațiunile mici lăsate acolo peste iarnă. La capătul unui chei, ne-am oprit și ne-am dat jos. Am rămas uitându-mă la apa calmă și neagră, în vreme ce Andrei a deschis portbagajul.

— Vino încoace, Arșavin.

M-am dus într-acolo și m-am uitat înăuntru.

Purta încă zgarda cu țepi și tricoul Arsenal. Bisken fusese dintotdeauna urât, însă când l-am văzut, aproape mi-a venit să vomit. Pe toată fața lui plină de coșuri se vedeau găuri mari negre de sânge închegat, o ureche era ruptă pe jumătate, iar într-una dintre orbite nu se mai afla ochiul, ci ceva care semăna cu o budincă de orez. După ce am reușit în cele din urmă să-mi desprind privirea de terciul ăla, am văzut că avea o găurică în tricou, deasupra „m"-ului de la Emirates. Ca o gaură de glonț.

— Ce s-a întâmplat? am îngăimat eu.

— A vorbit cu polițistul cu beretă.

Știam la cine se referă. Un polițist sub acoperire — sau cel puțin așa credea el că e — se învârtea prin Kvadraturen.

Andrei a așteptat, m-a lăsat să mă uit bine, apoi a întrebat:

— Ai priceput mesajul?

Am dat din cap. Nu mă puteam abține să nu mă uit la ochiul distrus. Ce mama dracului îi făcuseră?

— Peter, a spus Andrei.

Au ridicat împreună cadavrul din portbagaj, i-au scos tricoul Arsenal și l-au aruncat peste marginea cheiului. Apa neagră l-a înghițit fără un sunet și și-a închis fălcile peste el. Gata, dispărut.

Andrei mi-a aruncat tricoul.

— Ăsta-i al tău de-acum.

Mi-am băgat degetul prin gaura de glonț. Am întors tricoul și m-am uitat la spatele lui.

52. Bendtner.

11

Era 6:30 dimineața, cu un sfert de oră înainte de răsăritul soarelui, conform ultimei pagini din *Aftenposten*. Tord Schultz împături ziarul și îl lăsă pe scaunul de lângă el. Aruncă din nou o privire peste atriumul pustiu înspre ieșire.

— De obicei vine devreme, zise paznicul de la Securitas din spatele recepției.

Tord Schultz luase un tren de dimineață până în Oslo și privise orașul trezindu-se în timp ce mergea dinspre gara centrală pe Grønlandsleiret. Trecuse pe lângă o mașină de gunoi. Oamenii tratau tomberoanele de gunoi cu o asemenea duritate, că Tord socotea că spune mai multe despre atitudine decât despre eficiență. Piloți de F-16. Un zarzavagiu pakistanez scosese lădițele cu legume în fața magazinului și se oprise acolo, ștergându-și mâinile de șorț, și îl salutase zâmbind. Pilot de Hercules. După biserica Grønland, cotise la stânga. O fațadă enormă de sticlă, proiectată și construită în anii '70, se înălța deasupra lui. Sediul central al poliției.

La ora 6:37, se deschise ușa. Paznicul tuși, iar Tord ridică privirea. Primi o încuviințare tăcută de la paznic și se ridică în picioare. Omul care venea era mai scund decât el.

Mergea cu pas alert și avea părul mai lung decât s-ar fi așteptat Tord de la omul care răspundea de cea mai mare unitate de narcotice din Norvegia. Când se apropie, Tord observă dungile roz și albe de pe fața bronzată, aproape feminin de atrăgătoare a omului. Își aminti de o însoțitoare de bord care avea un defect de pigmentare, o dungă albă care se întindea în jos de la gâtul bronzat la solar, printre sâni, până la pubisul ras. Dunga făcea ca restul pielii să arate ca un ciorap de nailon bine întins.

— Mikael Bellman?

— Da, cu ce vă pot ajuta?

Omul zâmbi fără să încetinească pasul.

— Cu o discuție privată.

— Mă tem că trebuie să mă pregătesc pentru o ședință la prima oră, dar dacă sunați la…

— *Trebuie* să discut cu dumneata acum, zise Tord, el însuși surprins de tonul propriei voci.

— Chiar așa?

Șeful Orgkrim își trecuse deja legitimația prin poarta de acces, dar se opri ca să-l cerceteze.

Tord Schultz se apropie. Își coborî vocea, deși în sala vastă nu se mai afla decât paznicul.

— Mă numesc Tord Schultz, sunt pilot la cea mai mare companie aeriană scandinavă și am informații despre contrabandă cu droguri care sunt aduse în Norvegia via Gardermoen.

— Înțeleg. Despre ce cantitate vorbim?

— Opt kile pe săptămână.

Tord simți fizic privirea omului iscodindu-l. Știa că mintea lui aduna și procesa toate datele disponibile: limbajul trupului, hainele, postura, expresia facială, verigheta, pe care din cine știe ce motiv o mai purta, cercelul pe care nu-l avea în ureche, pantofii lustruiți, vocabularul, fermitatea privirii.

— Poate că ar trebui să vă înregistrăm, zise Bellman, dând din cap înspre paznic.

Tord Schultz clătină încet din cap.
— Aș prefera ca această întâlnire să rămână confidențială.
— Regula spune că toată lumea trebuie să se înregistreze, dar vă pot asigura că informațiile rămân aici, în sediul central al poliției.
Bellman îi făcu semn paznicului.
În liftul cu care urcară, Schultz își trecu degetul peste ecusonul pe care-l printase paznicul și îi spusese să-l poarte pe rever.
— S-a întâmplat ceva? întrebă Bellman.
— Absolut nimic, răspunse Tord, care însă continuă să frece ecusonul cu degetul, sperând să-și poată șterge numele.
Biroul lui Bellman era surprinzător de mic.
— Mărimea nu contează, rosti Bellman cu un ton care sugera că era obișnuit cu reacțiile altora. De aici s-au înfăptuit lucruri mărețe.
Arătă înspre o poză de pe perete.
— Lars Axelsen, șeful departamentului pentru jafuri de pe-atunci. A distrus banda Tveita în anii ’90.
Îi făcu semn lui Tord să ia loc. Scoase un carnețel, însă văzu încruntătura lui Tord și îl puse deoparte.
— Ei bine? zise el.
Tord inspiră adânc. Și vorbi. Începu cu divorțul lui. Avea nevoie de asta. Trebuia să înceapă cu motivul. După care trecu la când și unde. Apoi la „cine“ și „cum“. Iar la final, vorbi despre „arzător“.
Bellman stătu aplecat în față, urmărindu-l cu atenție. Abia când Tord pomeni de „arzător“ își pierdu expresia concentrată, deși profesională. După surpriza inițială, petele depigmentate de pe piele i se colorară în roșu. Priveliștea era bizară, ca și cum s-ar fi aprins o flacără pe dinăuntru. Tord Schultz pierdu contactul vizual cu Bellman, care își pironi privirea pe peretele din spate, uitându-se poate la poza lui Lars Axelsen.
După ce termină, Bellman oftă și ridică privirea.
Tord observă că în ochii lui apăruse o nouă expresie. Dură și sfidătoare.
— Îmi cer scuze, rosti șeful de departament. În numele meu, al profesiei mele și al forțelor de poliție. Îmi cer scuze că nu l-am dat afară pe nemernic.
Tord își spuse că Bellman vorbise probabil pentru sine, și nu pentru el, un pilot care făcuse contrabandă cu opt kile de heroină pe săptămână.
— Apreciez îngrijorarea dumneavoastră, zise Bellman. Mi-aș dori să pot spune că nu aveți de ce să vă temeți. Însă experiența amară îmi spune că, atunci când este expus public genul ăsta de corupție, scandalul nu se rezumă la o singură persoană.
— Înțeleg.
— Ați povestit și altcuiva despre chestia asta?
— Nu.
— Mai știe cineva că sunteți aici și vorbiți cu mine?
— Nu.
— Absolut nimeni?
Tord se uită la el. Zâmbi amar, fără să spună ce-i trecea prin cap: cui să spună așa ceva?
— Bine, zise Bellman. Chestiunea pe care mi-ați adus-o la cunoștință este importantă, gravă și extrem de delicată. Va trebui să acționez cu mare prudență ca să nu-i alertez pe cei care nu trebuie alertați. Asta înseamnă că va trebui să merg cu problema la nivel mai înalt. Să știți că ar trebui să vă rețin pentru ceea ce mi-ați spus, dar arestarea dumneavoastră acum ne-ar putea expune pe amândoi. Așa că, până la clarificarea situației, ar trebui să vă duceți acasă și să rămâneți acolo. Înțelegeți? Nu povestiți nimănui despre această întâlnire, nu

ieșiți din casă, nu deschideți ușa străinilor, nu răspundeți la apeluri telefonice de la numere necunoscute.

Tord dădu încet din cap.

— Cât va dura?

— Maximum trei zile.

— Recepționat.

Bellman păru pe cale să mai spună ceva, dar se opri și ezită înainte de a se decide într-un final.

— E ceva ce n-am reușit niciodată să înțeleg, rosti el. Cum de sunt unii dispuși să distrugă viețile altora pentru bani. Mă rog, poate că dacă ești un țăran afgan sărac... Dar un norvegian cu salariu de comandant de zbor...

Tord Schultz îl privi în ochi. Se pregătise pentru așa ceva; aproape că se simțea ușurat acum.

— Cu toate astea, faptul că ați venit aici de bunăvoie și că ați pus toate cărțile pe masă reprezintă un act de curaj. De acum înainte nu veți avea o viață prea ușoară, Schultz.

Cu asta, șeful Orgkrim se ridică și îi întinse mâna. Iar în mintea lui Tord apăru aceeași idee ca atunci când îl văzuse apropiindu-se de el în hol: Mikael Bellman avea înălțimea perfectă pentru un pilot de vânătoare.

* * *

Când Tord Schultz părăsea sediul central al poliției, Harry Hole suna la ușa lui Rakel. Aceasta deschise, îmbrăcată cu o rochie de casă, cu ochii mijiți și căscând.

— O să arăt mai bine mai încolo, zise ea.

— E bine că unul dintre noi o să arate mai bine, glumi Harry, pășind înăuntru.

— Succes, zise ea, oprindu-se în fața mesei din living încărcate cu documente. Aici e totul. Rapoarte. Poze. Articole de ziar. Declarații ale martorilor. E un avocat meticulos. Trebuie să plec la serviciu.

Până să plece ea trântind ușa, Harry își făcuse deja prima ceașcă de cafea și se pusese pe treabă.

După trei ore de lectură, trebui să facă o pauză ca să alunge descurajarea care începuse să-l copleșească. Luă ceașca și se duse la fereastra din bucătărie. Își spuse că se afla acolo ca să pună sub semnul întrebării vinovăția, nu ca să confirme nevinovăția. *Îndoiala* era suficientă. Și totuși... Dovezile n-aveau nicio urmă de ambiguitate. Iar toți anii de experiență ca anchetator criminalist se întorceau împotriva lui: lucrurile erau surprinzător de des exact așa cum păreau.

După alte trei ore, concluzia era aceeași. Nimic din documente nu sugera o altă explicație. Își zise că asta nu însemna că nu există una, ci doar că nu se află aici.

Plecă înainte să se întoarcă Rakel acasă, spunându-și că era încă afectat de diferența de fus orar și că trebuia să doarmă. Însă știa care e adevărul. Nu se putea decide să recunoască faptul că, din ce citise, era și mai greu să se agațe de vreo îndoială, îndoiala care era calea, adevărul, viața și singura speranță de mântuire.

Așa că își luă haina și plecă. Parcurse pe jos drumul din Holmenkollen, trecând de Ris, Sogn, Ullevål și Bolteløkka, până la restaurantul Schrøder. Se gândi să intre, însă se răzgândi. O luă spre est, peste râu, spre Tøyen.

Când deschise ușa de la Fyrlyset, lumina zilei începuse deja să se estompeze. Totul era așa cum ținea el minte. Ziduri deschise la culoare, decor de cafenea în culori palide, ferestre

mari care lăsau să intre cantitatea maximă de lumină. În această lumină de după-amiază, clienții ședeau în jurul meselor, cu cafea și sendvișuri. Unii își țineau capetele aplecate deasupra farfuriilor, ca și cum tocmai ajunseseră la linia de finiș după o cursă de cincizeci de kilometri, alții purtau discuții repezite în jargonul de neînțeles al narcomanilor, iar pe alții n-ai fi fost surprins să-i vezi bând un espresso amestecați în mulțimea burgheză de cărucioare de la United Bakeries.

Unii dintre ei primiseră haine second-hand, pe care le purtau acum sau le țineau în saci de plastic. Alții semănau cu niște agenți de asigurări sau directori de școală de provincie.

Harry se duse la tejghea, unde o fată plinuță, cu zâmbetul pe buze și îmbrăcată cu un hanorac cu emblema Armatei Salvării îi oferi cafea la filtru gratuită și pâine integrală cu *brunost*.

— Azi nu, mersi. Martine e aici?

— Lucrează în clinică.

Fata arătă cu degetul înspre tavan și sala de prim ajutor a Armatei Salvării de deasupra.

— Dar ar fi trebuit să termine…

— Harry!

Se întoarse.

Martine Eckhoff era la fel de minionă ca întotdeauna. Fața ei de pisicuță zâmbitoare avea aceeași gură disproporționat de largă și un nas care semăna cu un dâmb pe chipul micuț. Iar pupilele păreau să fi ajuns până la marginea irisurilor căprui, căpătând formă de gaură a cheii. Îi explicase odată că era vorba de un sindrom congenital cunoscut sub numele de colobom ocular.

Martine se ridică în vârful picioarelor și îl îmbrățișă lung și afectuos. Iar după aceea, continuă să-l țină strâns de ambele mâini, ridicând privirea spre el. Harry zări umbra care îi întunecă zâmbetul când îi văzu cicatricea de pe față.

— Ce… ce slab ești!

Harry râse.

— Mersi. Dar în vreme ce eu am slăbit…

— Știu, știu, replică imediat Martine. Eu m-am îngrășat. Toată lumea se îngrașă, Harry. Cu excepția ta. Apropo, am o scuză să fiu grasă…

Se bătu cu palma pe abdomen, unde puloverul din lână neagră stătea să plesnească.

— Mmm. Rikard e vinovatul?

Martine râse și încuviință cu entuziasm. Avea fața roșie și emana căldură ca un ecran cu plasmă.

Se duseră la singura masă liberă. Harry se așeză și se uită la semisfera neagră a abdomenului umflat în timp ce încerca să se lase în jos pe scaun. Părea o imagine nelalocul ei pe fundalul vieților date peste cap și lipsei de speranță din încăpere.

— Gusto, zise el. Știi ceva despre caz?

Martine scoase un oftat din rărunchi.

— Evident. Toți de-aici știu. Făcea parte din comunitate. Nu venea des, dar îl vedeam din când în când. Toate fetele care lucrează aici îl iubeau. Arăta foarte bine.

— Ce știi de Oleg, tipul despre care se spune că l-a ucis?

— Venea câteodată, împreună cu o fată.

Martine se încruntă.

— Se spune că l-a ucis? Deci există îndoieli?

— Asta încerc să stabilesc. O fată, zici?

— Drăguță, dar cam ștearsă. Ingunn? Iriam?

Se întoarse spre tejghea.

— Hei! Cum o cheamă pe sora adoptivă a lui Gusto?

Înainte să apuce să răspundă cineva, își aduse ea aminte:

— Irene!

— Păr roșcat și pistrui? întrebă Harry.

— Era atât de palidă, că, dacă n-ar fi fost părul, ar fi fost invizibilă. Vorbesc serios. Spre sfârșit, trecea lumina soarelui prin ea.

— Spre sfârșit?

— Da, vorbeam chiar adineauri. E ceva vreme de când n-a mai trecut pe la noi. I-am întrebat pe mulți dintre cei care vin aici dacă a plecat din oraș sau ce s-a întâmplat cu ea, dar nimeni nu pare să știe unde e.

— Îți aduci aminte să se fi întâmplat ceva cam în perioada crimei?

— Nimic aparte, în afara serii ăleia. Am auzit sirenele poliției și am știut că veneau probabil după vreunul dintre tinerii noștri enoriași, când unul dintre colegii tăi de aici a primit un telefon și a ieșit în fugă afară.

— Credeam că există o regulă nescrisă că polițiștii sub acoperire nu au voie să lucreze aici, în cafenea.

— Nu cred că era la lucru, Harry. Stătea singur la masa de colo, prefăcându-se că citește *Klassekampen*. Poate sună vanitos din partea mea, dar cred că era aici ca să mă supravegheze pe mine.

Martine își puse cochetă mâna pe piept.

— Presupun că încă atragi polițiștii singuri.

Ea râse.

— Eu am fost cea care te-a cercetat, sau ai uitat?

— O fată dintr-o familie creștină ca tine?

— De fapt, privirea lui fixă m-a excitat, însă a încetat când a început să se vadă sarcina. În fine, în seara aia a trântit ușa după el și l-am văzut îndreptându-se către Hausmanns gate. Locul crimei era la doar câteva sute de metri. Imediat după aceea au început să circule zvonuri că Gusto a fost împușcat. Și că Oleg a fost arestat.

— Ce știi despre Gusto, în afară de faptul că era atrăgător pentru femei și că provenea dintr-o familie adoptivă?

— I se spunea Hoțul. Vindea violină.

— Pentru cine lucra?

— El și Oleg vindeau droguri pentru motocicliștii din Alnabru, Los Lobos. Însă cred că s-au lipit de Dubai. Toți care erau abordați făceau așa. Aveau cea mai pură heroină, iar când a apărut violina, dealerii lui Dubai au avut-o primii. Presupun că așa e și acum.

— Ce știi despre Dubai? Cine e?

Martine clătină din cap.

— Nici măcar nu știu dacă e o persoană sau o bandă.

— Atât de vizibili pe străzi și totuși invizibili în culise. Nu știe nimeni?

— Probabil că știe cineva, dar cine știe nu spune.

Cineva strigă numele lui Martine.

— Stai acolo, zise Martine, chinuindu-se să se ridice. Mă întorc imediat.

— De fapt, trebuie să plec, replică Harry.

— Unde?

Urmă o secundă de tăcere în care amândoi își dădură seama că n-avea un răspuns plauzibil la întrebarea ei.

Tord Schultz ședea la masa de bucătărie, lângă fereastră. Soarele coborâse la orizont, însă era încă suficientă lumină ca să vadă pe oricine trecea pe drumul dintre case. Numai că nu putea vedea drumul. Luă o îmbucătură de pâine cu *servelat*.

Avioanele zburau pe deasupra acoperișurilor. Aterizau și decolau. Aterizau și decolau.

Tord Schultz asculta diversele sunete de motor. Era ca o cronologie: motoare vechi care sunau *corect*, aveau vuietul potrivit, strălucirea caldă care evoca amintirile frumoase, care-i dădeau un sens, ca o coloană sonoră ce avea o semnificație: slujbă, punctualitate, familie, mângâierile unei femei, recunoaștere din partea colegilor. Motoarele din noua generație deplasau mase de aer mai mari, însă erau precipitate, zburau mai rapid cu mai puțin combustibil, aveau eficiență mai mare și timp mai puțin pentru chestii neesențiale. Ca și pentru ceea ce era esențial din chestiile neesențiale. Tord se uită din nou la ceasul mare de pe frigider. Ticăia ca o mică inimă înfricoșată, rapid și frenetic. Șapte. Încă 12 ore. Curând avea să se întunece. Auzi un Boeing 747. Clasic. Cel mai bun. Sunetul tot crescu în intensitate până ce deveni un vuiet care zgâlțâia geamurile și făcea paharul de pe masă să tremure, lovindu-l de sticla pe jumătate goală. Tord Schultz închise ochii. Era sunetul optimismului legat de viitor, al puterii brute, al aroganței binemeritate. Sunetul invincibilității pentru un bărbat în floarea vârstei.

După ce sunetul se stinse, își dădu seama că liniștea din casă era diferită. Ca și cum aerul avea o altă densitate.

Ca și cum s-ar mai fi aflat cineva acolo.

Se întoarse spre dreapta, către living. Vedea prin ușă bancheta de exerciții cu greutăți și capătul îndepărtat al măsuței de cafea. Se uită la podeaua acoperită cu parchet și la umbrele din partea de living pe care nu o putea vedea. Își ținu răsuflarea și ascultă. Nimic. Doar ceasul care ticăia pe frigider. Așa că mai luă o îmbucătură de pâine, sorbi din pahar și se lăsă pe spătarul scaunului. Se apropia un avion mare. Îl auzea venind din spate. Sunetul acoperi complet ticăitul ceasului. Se gândea că va trece printre casă și soare, când peste el și masă căzu o umbră.

Harry merse pe Urtegata și apoi o luă pe Platous gate, înspre Grønlandsleiret. Mergea ca un automat către sediul central al poliției. Se opri în parcul Bots. Privi spre închisoare și zidurile ei cenușii și solide.

— Unde? întrebase ea.

Oare chiar avea vreo îndoială în legătură cu cine îl omorâse pe Gusto Hanssen?

SAS avea zilnic un zbor direct de la Oslo spre Bangkok, care decola puțin înainte de miezul nopții. De acolo, erau cinci zboruri pe zi către Hong Kong. Putea să se ducă la hotel Leon chiar acum. Ca să-și facă bagajul și să predea camera. Ar fi durat exact cinci minute. Expresul spre Gardermoen. Bilet cumpărat la ghișeul SAS. Ceva de mâncare și ziare în atmosfera de tranzit relaxantă și impersonală din aeroport.

Harry se întoarse. Văzu că posterul roșu cu concertul de cu o zi în urmă dispăruse. Merse mai departe pe Oslo gate și tocmai trecea pe lângă parcul Minne de lângă cimitirul Gamlebyen, când auzi o voce venind dinspre zona întunecoasă de lângă poartă.

— Ai două sutare de dat de pomană? rosti vocea în suedeză.

Harry încetini pasul și cerșetorul ieși la lumină. Avea o haină lungă și ponosită, iar urechile mari îi aruncau umbre pe față în lumina felinarului.

— Presupun că vrei un împrumut? zise Harry, căutând portofelul din buzunar.

— Colectă, zise Cato, întinzând mâna. N-o să vezi niciodată banii înapoi. Mi-am lăsat portofelul la hotelul Leon.

În respirația bătrânului nu se simțea nici urmă de alcool sau bere, ci doar un iz de tutun și ceva care îi amintea lui Harry de copilărie, de vremurile când se juca de-a v-ați

ascunselea la bunicul lui și se ascundea în dulapul de haine, unde inhala mirosul dulce, igrasios de haine care stau atârnate acolo ani buni. Probabil că erau la fel de vechi cum era și casa.

Harry dădu peste o bancnotă de cinci sute și i-o dădu lui Cato.

— Uite.

Cato se uită la bani. Își plimbă mâna peste bancnotă.

— Am auzit niște chestii, zise el. Se spune că ești copoi.

— Da?

— Și că bei. Care e otrava ta?

— Jim Beam.

— A, Jim. Amic cu Johnnie al meu. Și că îl cunoști pe băiat, Oleg.

— Dar *tu* îl cunoști?

— Pârnaia e mai rea ca moartea, Harry. Moartea e simplă, îți eliberează sufletul. Însă pârnaia îți consumă sufletul până ce nu mai rămâne nimic uman din tine. Până ce devii o fantomă.

— Cine ți-a spus de Oleg?

— Congregația mea e mare și am mulți enoriași, Harry. Eu îi ascult. Se spune că ești pe urmele individului ăluia. Dubai.

Harry se uită la ceas. În perioada asta a anului existau de obicei locuri din belșug la zboruri. Din Bangkok se putea duce și în Shanghai. Zhan Yin îi scrisese că era singură săptămâna asta. Se puteau duce împreună la casa de la țară.

— Sper să nu dai de el, Harry.

— N-am spus că…

— Cine dă de el moare.

— Cato, în noaptea asta o să…

— Ai auzit de Cărăbuș?

— Nu, dar…

— Șase picioare de insectă care îți găuresc fața.

— Trebuie să plec, Cato.

— Am văzut cu ochii mei.

Cato își sprijini bărbia pe gulerul lui de preot.

— Sub podul Älvsborg de lângă portul Göteborg. Un copoi care căuta o bandă de traficanți de heroină. I-au înfipt o cărămidă plină cu cuie în față.

Harry își dădu seama la ce se referea. *Zjuk*. Cărăbușul.

Metoda fusese inițial rusească și era folosită pentru informatori. Mai întâi, urechea informatorului era prinsă în cuie de podea, sub o bârnă. Apoi erau bătute pe jumătate șase cuie lungi într-o cărămidă, cărămida era legată de o frânghie atârnată de bârnă, iar informatorul era pus să țină capătul frânghiei între dinți. Ideea — și simbolismul metodei — era că, atâta vreme cât își ținea gura închisă, informatorul trăia. Harry văzuse efectele *zjuk*-ului practicate de Triada din Taipei pe un amărât pe care îl găsiseră pe o stradă dosnică din Tanshui. Folosiseră cuie cu floare mare, care nu făceau găuri prea mari când intrau. Când veniseră paramedicii și ridicaseră cărămida de pe cadavru, se desprinsese și pielea de pe față odată cu ea.

Cato îndesă bancnota de cinci sute în buzunarul pantalonilor cu una din mâini și și-o puse pe cealaltă pe umărul lui Harry.

— Înțeleg că vrei să-ți protejezi fiul. Dar cum rămâne cu celălalt? Și el avea un tată, Harry. Se spune că e sacrificiu de sine când părinții se luptă pentru copiii lor, dar de fapt se apără pe ei, cei care au fost clonați. Iar asta nu necesită curaj moral; e doar egoism genetic. În copilărie, tata ne citea din Biblie, și mie mi s-a părut că Avraam a fost laș când Domnul i-a

cerut să-și sacrifice fiul și el s-a supus. Crescând, am înțeles că un tată cu adevărat lipsit de egoism e dispus să-și sacrifice fiul dacă asta servește unui scop mai înalt decât simpla relație tată–fiu. Dacă există unul.

Harry își aruncă mucul de țigară pe jos.

— Greșești. Oleg nu e fiul meu.

— Nu? Atunci de ce ești aici?

— Sunt polițist.

Cato râse.

— A șasea poruncă, Harry. Să nu minți.

— Nu e a opta?

Harry călcă pe mucul nestins.

— Și, din câte țin minte, porunca spune să nu depui mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău, ceea ce înseamnă că e în regulă să minți despre tine. Dar poate că nu ți-ai terminat studiile teologice?

Cato ridică din umeri.

— Iisus și cu mine nu avem certificări oficiale. Suntem oameni ai Cuvântului. La fel ca toți vracii, ghicitoarele și șarlatanii, uneori dăm naștere unor speranțe false și mângâieri autentice.

— Nici măcar nu ești creștin, nu?

— Dă-mi voie să-ți spun acum și aici că mie credința nu mi-a adus nimic bun, ci doar îndoială. Așa că îndoiala a devenit testamentul meu.

— Îndoiala.

— Exact.

Dinții galbeni ai lui Cato luciră în lumina felinarului.

— Eu întreb: Este chiar atât de sigur că nu există un Dumnezeu, că n-are un plan?

Harry râse încetișor.

— Nu suntem atât de diferiți, Harry. Eu am un guler fals de preot; tu ai o insignă falsă de polițist. De fapt, cât de nezdruncinată e credința în evanghelia ta? Să-i aperi pe cei care și-au găsit calea și să te asiguri că cei care și-au pierdut-o sunt pedepsiți în funcție de păcatele lor? Nu ești și tu cineva care are îndoieli?

Harry scoase o țigară din pachet.

— Din păcate, în cazul ăsta nu există nicio îndoială. Mă duc acasă.

— Dacă așa stau lucrurile, îți urez drum bun. Eu am o slujbă de ținut.

Se auzi un claxon de mașină și Harry se întoarse automat. Farurile îl orbiră până să ia mașina curba. Luminile de poziție semănau cu licărul țigărilor în întuneric când mașina de poliție încetini ca să intre în garajul de la sediul central al poliției. Când Harry se întoarse la loc, Cato dispăruse. Bătrânul preot părea să se fi topit în noapte; Harry nu mai auzea decât zgomot de pași îndreptându-se către cimitir.

Avu nevoie de fix cinci minute ca să împacheteze și să predea camera de la hotelul Leon.

— Clienții care plătesc cu bani gheață beneficiază de o mică reducere, zise tânărul de la recepție.

Nu chiar totul era nou.

Harry se uită în portofel. Dolari Hong Kong, yuani, dolari americani, euro. Îi sună telefonul mobil. Harry îl duse la ureche în vreme ce scotea bancnotele și i le întindea

tânărului.

— Spune.

— Eu sunt. Ce faci?

La naiba. Avusese de gând să aştepte şi să o sune de la aeroport. Astfel încât despărţirea să fie cât mai simplă şi brutală cu putinţă. O desprindere rapidă.

— Predau camera. Pot să te sun eu în câteva minute?

— Am vrut doar să-ţi spun că Oleg l-a contactat pe avocatul lui. Ăăă… Adică pe Hans Christian.

— Coroane norvegiene, vă rog, zise tânărul de la recepţie.

— Oleg spune că vrea să se întâlnească cu tine, Harry.

— La dracu'!

— Pardon? Harry, mai eşti acolo?

— Accepţi Visa?

— E mai ieftin dacă vă duceţi la un ATM şi retrageţi numerar.

— Să se întâlnească cu mine?

— Asta a spus. Cât mai repede.

— Nu se poate, Rakel.

— De ce nu?

— Pentru că…

— E un ATM la doar o sută de metri mai încolo pe Tollbugata.

— Pentru că?

— Luaţi cardul, bine?

— Harry?

— În primul rând, nu se poate, Rakel. Nu are dreptul la vizite, iar eu nu mai am cum să aranjez şi a doua oară.

— Şi în al doilea rând?

— Nu văd rostul, Rakel. Am citit documentele. Şi…

— Şi ce?

— Cred că el l-a împuşcat pe Gusto Hanssen, Rakel.

— Nu acceptăm Visa. Mai aveţi şi altele? MasterCard, American Express?

— Nu! Rakel?

— Atunci să zicem dolari şi euro. Rata de schimb nu e foarte bună, dar e mai bine decât cu cardul.

— Rakel? Rakel? La dracu'!

— S-a întâmplat ceva, *herr* Hole?

— Mi-a închis. Ajunge?

12

Stăteam pe Skippergata și mă uitam cum plouă cu găleata. Iarna nu se instalase încă, însă plouase mult. Cu toate astea, cererea nu se redusese. Oleg, Irene și cu mine scoteam într-o zi mai mult decât făceam într-o săptămână întreagă pentru Odin și Tutu. Rotunjit, câștigam 6 000 pe zi. Numărasem toate tricourile Arsenal din centru. Moșul trebuia să scoată mai bine de două milioane de coroane pe săptămână, și era doar o estimare prudentă.

În fiecare noapte, înainte să ne facem socotelile cu Andrei, Oleg și cu mine adunam cu grijă toți banii încasați și îi potriveam cu marfa. N-a lipsit niciodată nici măcar o coroană. N-ar fi meritat.

Puteam avea încredere sută la sută în Oleg. Nu cred că avea destulă imaginație să se gândească să fure sau nici nu înțelegea conceptul. Sau poate că avea mintea și inima prea pline de Irene. Era aproape distractiv să-l vezi cum se gudura pe lângă ea. Și cât de oarbă era ea la manifestările lui de adorație. Pentru că Irene nu vedea decât un singur lucru.

Pe mine.

Nu mă deranja și nici nu mă mulțumea; așa stăteau lucrurile și așa stătuseră mereu.

O cunoșteam foarte bine, știam exact cum să-i fac inimioara nepătată să tresalte, gurița ei dulce să zâmbească și — dacă asta voiam — cum să-i umplu de lacrimi ochii albaștri. Aș fi putut-o elibera, aș fi putut deschide ușa și să-i spun să plece. Însă eu sunt un hoț, și hoții nu renunță la nimic din ce cred ei că ar putea fi transformat în bani gheață. Irene era a mea, însă două milioane pe săptămână aparțineau moșului.

E amuzant cum fac picioare 6 000 pe zi când pui cristale de metamfetamină sub formă de cuburi în băutură și porți haine care nu sunt cumpărate de la Cubus. De aceea încă dormeam în sala de repetiții împreună cu Irene, care se culca pe o saltea în spatele tobelor. Însă ea se descurca, nu se atingea nici măcar de o țigară asezonată, mânca rahaturi vegane și își deschisese un nenorocit de cont bancar. Oleg stătea la mă-sa, așa că se scălda probabil în bani. Se îndreptase, începuse să se pună pe învățat și chiar să se antreneze la Valle Hovin.

În timp ce stăteam pe Skippergata, mă gândeam și făceam socoteli în minte, am zărit o siluetă venind spre mine în ploaia torențială. Ochelari aburiți, păr rar lipit de țeastă, canadiană impermeabilă de genul pe care-l cumpără iubita ta grasă și urâtă pentru amândoi de Crăciun. Mă rog, fie iubita era urâtă, fie nu exista. Mi-am dat seama după mersul lui. Șchiopăta. Probabil că s-a inventat vreo expresie mai elegantă, dar eu îi zic picior strâmb; însă eu spun și „schilod“ și „negrotei“.

S-a oprit în fața mea.

Chestia e că nu mai eram deloc surprins de genul de oameni care cumpărau heroină, însă ăsta clar nu aparținea categoriei obișnuite de clienți.

— Cât…?

— Trei sute cincizeci sfertul.

— … plătiți pentru un gram de heroină?

— Să plătim? Noi vindem, dobitocule.

— Știu. Făceam un pic de cercetare.

M-am uitat la el. Jurnalist? Asistent social? Sau poate politician? Când lucram pentru Odin și Tutu, apăruse un idiot din ăsta și zisese că e dintr-un consiliu și niște comitete care se

cheamă RUNO și m-a întrebat politicos dacă vreau să merg la o întâlnire despre „droguri și tineret“. Ăia voiau să audă „vocile străzii“. M-am dus ca să mă distrez și i-am ascultat pălăvrăgind despre ceva numit Orașele Europene împotriva Drogurilor și un mare plan internațional pentru o Europă fără droguri. Am primit un suc și o chiflă și am râs de mi-au dat lacrimile. Însă tipa care conducea întâlnirea era genul MILF, blondă oxigenată, cu trăsături ca de bărbat, țâțe imense și o voce de sergent-major. O clipă m-am întrebat dacă nu-și făcuse operații și prin alte locuri, nu doar la țâțe. După întâlnire a venit la mine, mi-a zis că e secretara consiliului pentru servicii sociale și că vrea să mai stea de vorbă cu mine despre chestiile alea, am putea să ne întâlnim la ea într-o zi, dacă am „ocazia“. Până la urmă s-a dovedit că era o MILF fără M. Stătea singură la o fermă, când mi-a deschis ușa, era îmbrăcată cu pantaloni strâmți de călărie și dorea ca „povestea“ să aibă loc într-un grajd. Nu mă deranja deloc dacă avusese puță înainte și își schimbase sexul. O aranjaseră frumos și îi puseseră o pereche de balcoane care se legănau de mama focului. Însă e un pic ciudat să i-o tragi unei tipe care geme ca un aeromodel, la doar doi metri de niște armăsari masivi și focoși, care-ți aruncă priviri semiinteresate. După aia a trebuit să-mi scot paie dintre buci. Am întrebat-o dacă are să-mi împrumute 1 000 de coroane. Am continuat să ne vedem până ce am început să scot 6 000 pe zi, iar printre futaiuri a avut timp să-mi explice că o secretară nu stă toată ziua să scrie scrisori pentru șeful ei, ci are de-a face cu chestii practice de politică. Chiar dacă era o sclavă în acel moment, era persoana care punea lucrurile în mișcare. Iar după ce oamenii care trebuie înțelegeau asta, avea să fie rândul ei să ajungă consilier. Din ce spunea ea despre primărie, am aflat că toți politicienii — mărunți sau de rang înalt — voiau aceleași două lucruri: putere și sex. În ordinea asta. Când îi șopteam la ureche „membru al cabinetului“ în vreme ce îi băgam două degete până sus, o făceam să ejaculeze până la cocină. Nu glumesc. Iar pe fața tipului din fața mea puteam citi cam aceleași dorințe intense și perverse.

— Dispari de aici.

— Cine e șeful tău? Vreau să discut cu el.

Să-l duc la șef? Tipul fie era nebun, fie era de-a dreptul idiot.

— Întinde-o.

Nu s-a clintit, a rămas acolo cu șoldul oarecum strâmb și a scos ceva din buzunarul canadienei. O pungă de plastic cu un praf alb — părea să fie cam jumate de gram.

— Asta e o mostră. Du-o șefului tău. Prețul e de 800 de coroane pe gram. Atenție la dozare, împarte chestia asta în zece. Mă întorc poimâine, la aceeași oră.

Mi-a dat punga, s-a întors și a plecat șchiopătând.

În mod normal, aș fi aruncat punga în cel mai apropiat coș. Nici măcar nu puteam s-o vând ca să fac ceva bani pentru mine; aveam o reputație de păstrat. Însă licărul din ochii nebunului avea ceva. Ca și cum ar fi știut ceva. Așa că, după ce am terminat lucrul și ne-am făcut socotelile cu Andrei, m-am dus cu Oleg și Irene în Heroinparken. Acolo am întrebat dacă e cineva dispus să testeze o marfă nouă. Mai făcusem așa și cu Tutu. Dacă apărea ceva marfă nouă în oraș, te duceai acolo unde se învârteau cei mai disperați drogați, cei dispuși să testeze orice câtă vreme era gratuit, cei cărora nu le păsa dacă îi omoară, pentru că oricum îi pândea moartea după colț.

S-au oferit patru voluntari, dar au spus că vor o optime de heroină reală pe deasupra. Le-am zis că nu era o ofertă, și am rămas cu trei. Am împărțit marfa.

— Nu-i destul! a urlat unul dintre ei, cu dicția unui om lovit de apoplexie.

I-am spus să-și țină gura dacă vrea desert.

Irene, Oleg și cu mine am stat și ne-am uitat cum își caută vene care să mai fie viabile și apoi se injectează cu mișcări surprinzător de eficiente.

— O, Iisuse, a gemut unul dintre ei.

— Fffff… a urlat altul.

După care s-a lăsat tăcerea. O liniște deplină. Ca și cum am fi trimis o rachetă în spațiu și am fi pierdut orice contact cu ea. Însă eu știam deja, căci le văzusem extazul în ochi înainte de a dispărea: Houston, n-avem nicio problemă. Când au revenit pe pământ, se lăsase întunericul. Transa durase mai bine de cinci ore, de două ori mai mult decât la o doză normală de heroină. Grupul de test era unanim. Nu mai încercaseră niciodată ceva cu asemenea efect. Voiau mai mult, voiau restul pungii, acum, te rog, și se împleticeau spre noi ca niște zombi din *Thriller*. Am izbucnit în râs și am fugit de acolo.

Juma' de oră mai târziu, când ne-am așezat pe salteaua mea din sala de repetiții, ne-am gândit un pic. Un narcoman versat folosește de obicei un sfert de gram de heroină de pe stradă la fiecare doză, iar drogații cei mai înrăiți din Oslo intraseră în cea mai a naibii transă cu doar un sfert de doză! Tipul îmi dăduse marfă pură. Dar ce era? Arăta și mirosea ca heroina, avea consistența heroinei, dar să călătorești în paradis cinci ore cu o doză atât de mică? În fine, mi-am dat seama că nimerisem peste o mină de aur. Opt sute de coroane pe gram, care putea fi diluat de trei ori și vândut cu 1 400. Cincizeci de grame pe zi, 30 000 direct în buzunar. În buzunarul meu. Și în buzunarele lui Oleg și Irene.

Le-am descris propunerea de afaceri. Le-am explicat cifrele.

S-au uitat unul la altul. Nu păreau pe cât de entuziasmați mă așteptasem.

— Dar Dubai… a început Oleg.

Am mințit și le-am spus că nu era niciun pericol câtă vreme nu-l păcăleam pe moș. Întâi ne duceam la el și îi spuneam că noi ne oprim, că l-am cunoscut pe Iisus sau o altă tâmpenie de genul ăsta. Apoi așteptam un pic înainte să începem pe cont propriu, pe scară mică.

S-au uitat iar unul la celălalt. Mi-am dat brusc seama că era ceva acolo, ceva despre care nu-mi dădusem încă seama.

— Doar că… a zis Oleg, luptându-se să se concentreze asupra unui punct de pe perete. Irene și cu mine, noi…

— Voi ce?

S-a foit ca un vierme tras în țeapă, apoi i-a cerut din priviri ajutor lui Irene.

— Oleg și cu mine am decis să trăim împreună, a intervenit Irene. Economisim bani ca să dăm avansul pe un apartament în Bøler. Ne-am gândit să lucrăm până la vară, după care…

— După care?

— După care ne terminăm școala, a zis Oleg. Apoi începem să învățăm pentru facultate.

— Drept, a zis Irene. Oleg are note foarte mari.

A zâmbit așa cum zâmbea când credea că a spus vreo tâmpenie, însă obrajii ei de obicei palizi erau roșii și înfierbântați de plăcere.

Se furișaseră și intraseră în cârdășie pe la spatele meu! Cum reușisem să nu mă prind?

— Drept, am repetat eu, deschizând punga unde se afla mai mult de un gram de praf. Asta nu e pentru ăia care vor să ajungă șefii copoilor?

Nu mi-a răspuns niciunul dintre ei.

Am găsit lingura cu care mâncam fulgi de porumb și am șters-o de coapsă.

— Ce faci? m-a întrebat Oleg.

— Trebuie sărbătorit, am răspuns eu, turnând praful în lingură. În plus, trebuie să testăm marfa înainte să i-o recomandăm moșului.

— Deci e în regulă? a exclamat Irene cu o voce ușurată. Mergem mai departe ca înainte?

— Evident, draga mea.

Am pus bricheta sub lingură.

— Asta e pentru tine, Irene.

— Pentru mine? Dar nu cred că…

— De dragul meu, surioară.

M-am uitat la ea și am zâmbit. Zâmbetul despre care ea știa că eu știu că nu are antidot.

— E plicticos să intri în transă de unul singur, să știi. Te simți cam singur.

Praful sfârâia în lingură. Nu aveam vată, așa că m-am întrebat dacă să n-o trec printr-un filtru de țigară rupt. Numai că părea foarte curată. Albă, consistentă. Am lăsat-o să se răcorească vreo câteva secunde înainte s-o trag în seringă.

— Gusto… a început Oleg.

— Mai bine să fim atenți să nu luăm o supradoză, e marfă suficientă pentru trei. Ești și tu invitat, prietene. Dar poate că vrei doar să privești?

Nu era nevoie să ridic privirea. Îl cunoșteam prea bine. Inimă pură, orbit de dragoste și îmbrăcat cu armura curajului care îl determinase să sară de pe stâlpi înalți de 15 metri direct în apa fiordului Oslo.

— Bine, a zis el, și a început să-și ridice mâneca. Mă bag și eu.

Aceeași armură care avea să-l tragă la fund și să-l înece ca pe un șobolan.

Când m-am trezit, se auzeau bubuituri în ușă. Aveam senzația că am în cap o mină de cărbune în funcțiune și mi-era groază să risc și să deschid un ochi. Lumina dimineții se strecura prin crăpăturile dintre tocul ferestrei și scândurile bătute la geamuri. Irene era întinsă pe salteaua ei și am văzut pantofii albi Puma Speed Cat ai lui Oleg ivindu-se dintre două amplificatoare. Mi-am dat seama că oricine o fi fost la ușă, începuse să bată cu picioarele.

M-am ridicat și m-am dus clătinându-mă către ușă, încercând să-mi amintesc dacă am primit vreun mesaj despre repetițiile trupei sau echipamente care urmau să fie luate de-acolo. Am întredeschis ușa și din instinct mi-am proptit piciorul în ea. N-a folosit la nimic. Lovitura m-a împins în spate și am căzut peste tobe. Hărmălaia naibii. După ce am mutat din loc standurile talgerelor și toba mică, am ridicat privirea și m-am trezit uitându-mă la moaca dragului meu frate adoptiv, Stein.

Să ștergem „dragului".

Se făcuse mai mare, însă tunsoarea de soldat în regimentul de parașutiști și ochii negri, plini de ură, rămăseseră la fel. L-am văzut deschizând gura și rostind ceva, însă în urechi îmi răsuna zgomotul făcut de talgere. Când am observat că se apropie de mine, mi-am dus automat mâinile la față. Însă a trecut pe lângă mine, a pășit peste ansamblul de tobe și s-a dus drept spre Irene, pe saltea. Ea a scos un țipăt când a prins-o de un braț și a ridicat-o în picioare.

A ținut-o strâns cu o mână în vreme ce îi îndesa câteva lucruri personale în rucsac cu cealaltă. Când a început să o tragă după el spre ușă, Irene a încetat să mai opună orice rezistență.

— Stein… am dat eu să zic.

S-a oprit în prag și m-a privit cu o expresie întrebătoare, dar eu n-aveam nimic de adăugat.

— Ai făcut destul rău familiei ăsteia, a zis el.

Arăta ca nenorocitul de Bruce Lee când a ridicat piciorul și a trântit ușa de fier. S-a cutremurat aerul. Oleg și-a ițit capul deasupra amplificatorului și a zis ceva, dar eu eram tot surd.

Stăteam cu spatele la șemineu și simțeam cum mă furnică pielea de căldură. Flăcările și o nenorocită de veioză de anticariat erau singura sursă de lumină din cameră. Moșul ședea în fotoliul de piele și îl cerceta pe tipul pe care îl adusesem cu noi în limuzină de pe Skippergata. Purta tot canadiana impermeabilă. Andrei stătea în spatele lui și îi dezlega eșarfa de la ochi.

— Așa, a zis moșul. Dumneata furnizezi acest produs despre care am auzit atâtea.

— Da, a răspuns el, punându-și ochelarii și privind cu ochii mijiți prin încăpere.
— De unde provine?
— Mă aflu aici ca să-l vând, nu ca să dau informații despre el.
Moșul și-a mângâiat barba cu degetul mare și arătătorul.
— În cazul ăsta, nu mă interesează. În domeniul ăsta, când iei lucruri furate de la alții, se lasă întotdeauna cu cadavre. Iar cadavrele înseamnă necazuri și afectează afacerile.
— Nu sunt lucruri furate.
— Îndrăznesc să sugerez că am o idee destul de bună despre canalele de aprovizionare, iar ăsta e un produs pe care nu l-a mai văzut nimeni. Așa că repet: nu cumpăr nimic până nu primesc asigurări că povestea asta n-o să se întoarcă împotriva noastră.
— M-am lăsat adus aici legat la ochi pentru că înțeleg nevoia de discreție. Sper să dați dovadă de aceeași receptivitate față de mine.
I se aburiseră ochelarii de la căldură, dar nu i-a dat jos. Andrei și Peter îl percheziționaseră în mașină, în vreme ce eu îi cercetasem privirea, limbajul corpului, vocea, mâinile. Nu descoperisem decât singurătate. Nu exista nicio iubită urâtă și grasă, ci doar acest individ și drogul lui fantastic.
— Ai putea fi și polițist, a zis moșul.
— Cu ăsta? a ripostat individul, arătând spre picior.
— Dacă importi marfa, cum de n-am auzit de tine până acum?
— Deoarece sunt nou. Nu am cazier și nu mă cunoaște nimeni, nici la poliție, nici în branșă. Am o profesie așa-zis respectabilă și până acum am dus o viață normală.
A făcut o grimasă prudentă, despre care mi-am dat seama că ar fi trebuit să fie un zâmbet.
— O viață anormal de normală, ar putea spune unii.
— Hmm.
Moșul și-a mângâiat de mai multe ori bărbia. Apoi m-a prins de mână și m-a tras spre fotoliul lui, până am ajuns să stau lângă el, cu fața spre străin.
— Știi ce cred eu, Gusto? Cred că face chiar el produsul. Tu ce crezi?
M-am gândit.
— S-ar putea, am rostit eu.
— Știi, Gusto, nu e nevoie să fii chiar un Einstein al chimiei. Pe net sunt rețete detaliate despre prelucrarea opiului în morfină și apoi în heroină. Să spunem că ai zece kile de opiu brut. După aia faci rost de niște echipamente de fierbere, un frigider, un pic de metanol și un ventilator și, ce să vezi, te trezești imediat cu opt kile jumate de cristale de heroină. Le diluezi și obții 1,2 kile de heroină de vândut pe stradă.
Bărbatul în canadiană a tușit discret.
— E nevoie de ceva mai mult decât atât.
— Întrebarea e, a continuat moșul, cum obții opiul.
Străinul a clătinat din cap.
— Aha, a exclamat moșul, mângâindu-mă pe braț. Nu-i opiaceu. E opioid.
Străinul nu a răspuns.
— Ai văzut ce a recunoscut, Gusto?
Moșul a arătat cu degetul spre piciorul beteag al omului.
— Face un drog complet sintetic. Nu are nevoie de ajutorul naturii sau al Afganistanului, aplică doar chimia simplă și produce totul pe masa de bucătărie. Control total și fără contrabandă riscantă. Și e cel puțin la fel de tare ca heroina. Avem un băiat isteț printre noi, Gusto. Genul ăsta de întreprindere impune respect.
— Respect, am mormăit eu.
— Cât poți produce?

— În jur de două kile pe săptămână. Depinde.

— Iau tot, a rostit moșul.

— Tot?

Vocea bărbatului era egală și nu trăda surprindere.

— Da, tot ce produci. Pot să-ți fac o propunere de afaceri, *herr*…?

— Ibsen.

— Ibsen?

— Dacă nu vă deranjează.

— Absolut deloc. Ibsen era și un mare artist. Vreau să-ți propun un parteneriat, *herr* Ibsen. Integrare verticală. Noi controlăm piața și fixăm prețul. Profituri mai mari pentru amândoi. Ce zici?

Ibsen a scuturat din cap.

Moșul și-a înclinat capul zâmbind cu gura lui fără buze.

— De ce nu, *herr* Ibsen?

L-am văzut pe omuleț îndreptându-se de spate; părea să se înalțe brusc în canadiana lui lăbărțată, demnă de cea mai plictisitoare persoană din lume.

— Dacă vă dau monopolul, *herr*…

Moșul și-a unit degetele.

— Îmi poți spune cum dorești, *herr* Ibsen.

— Nu vreau să depind de un singur cumpărător, *herr* Dubai. E prea riscant. Și ar însemna că puteți forța scăderea prețului. Pe de altă parte, nu vreau prea mulți cumpărători, deoarece atunci ar crește riscul să dea de mine poliția. Am venit la dumneavoastră pentru că sunteți cunoscut ca fiind invizibil, dar îmi doresc încă un cumpărător. Am luat deja legătura cu Los Lobos. Sper să înțelegeți.

Moșul a râs.

— Ascultă și învață, Gusto. Avem aici nu doar un chimist, ci și un om de afaceri. Bine, *herr* Ibsen. Așa rămâne atunci.

— Prețul…

— O să plătesc cât ai cerut. Vei descoperi că în genul ăsta de afacere nu pierzi timpul cu târguieli, herr Ibsen. Viața e prea scurtă și moartea prea aproape. Să spunem că prima livrare va fi joia viitoare?

Pe drumul spre ieșire, moșul s-a comportat ca și cum avea nevoie să se sprijine de mine. Unghiile lui mi-au zgâriat pielea de pe braț.

— Te-ai gândit să exporți, *herr* Ibsen? Să știi că verificările la exporturile de droguri din Norvegia sunt inexistente.

Ibsen n-a răspuns. Însă mi-am dat seama. Ce dorea. Mi-am dat seama din felul în care se sprijinea pe piciorul beteag, cu șoldul în afară. Mi-am dat seama din felul cum îi lucea fruntea plină de sudoare pe sub părul rărit. Ochelarii i se dezaburiseră, iar în ochi avea același licăr pe care îl zărisem pe Skippergata. Răzbunare, tată. Omul voia răzbunare. Răzbunare pentru toate lucrurile de care nu avusese parte: respect, dragoste, admirație, acceptare, tot ce se spune că nu poți cumpăra cu bani. Deși poți, evident. Nu-i așa, tată? Viața îți datorează chestii, dar uneori trebuie să fii propriul tău recuperator de datorii. Iar dacă trebuie să ardem în iad pentru asta, raiul ar avea o populație foarte rară. Nu-i așa, tată?

Harry ședea lângă șosea și privea. Urmărea avioanele intrând și ieșind de pe pistă.

Avea să fie în Shanghai în mai puțin de optsprezece ore.

Îi plăcea Shanghaiul. Îi plăcea mâncarea, îi plăcea să meargă prin Bund de-a lungul râului Huangpu, către Peace Hotel, îi plăcea să se ducă în Old Jazz Bar și să-i asculte pe bătrânii muzicieni care se străduiau din greu să respecte standardele, îi plăcea ideea că

stăteau acolo și cântau fără vreo pauză vizibilă încă de la revoluția din 1949. Îi plăcea ea. Îi plăcea ce aveau împreună și ce nu aveau, dar nu luau în seamă.

Capacitatea de a nu lua în seamă. Era o calitate minunată, cu care el nu era înzestrat în mod natural, dar pe care o exersase în ultimii trei ani. Nu te dădeai niciodată cu capul de pereți dacă nu trebuia neapărat.

Cât de nezdruncinată e credința în evanghelia ta? Nu ești și tu cineva care are îndoieli?

Avea să fie în Shanghai în optsprezece ore.

Putea fi în Shanghai în optsprezece ore.

La naiba.

Îi răspunse când telefonul sună a doua oară.

— Ce vrei?

— Să nu închizi din nou, bine?

— Sunt aici.

— Ascultă, cât de tare îl ții în frâu pe Nils Christian?

— Hans Christian.

— E suficient de atașat de tine ca să-l convingi să mă ajute cu o cascadorie dubioasă?

13

Plouase toată noaptea, iar de unde stătea acum, în fața închisorii districtuale din Oslo, Harry putea vedea un strat proaspăt de frunze așezat ca o plapumă umedă și galbenă peste parc. Nu dormise mai deloc după ce se dusese direct de la aeroport la Rakel. Venise și Hans Christian, care nu protestase prea tare și plecase din nou. După aceea Rakel și Harry se așezaseră să bea ceai și vorbiseră despre Oleg. Despre cum fusese înainte. Despre cum fusese, dar nu și despre cum ar fi putut să fie. Către dimineață, Rakel îi spusese că poate să doarmă în camera lui Oleg. Înainte să se culce, Harry folosise computerul lui Oleg pentru a găsi articole vechi despre ofițerul de poliție găsit mort sub podul Älvsborg din Göteborg. Ziarele confirmau ce îi spusese Cato și mai găsise un articol și în *Göteborgstidningen*, cu niște zvonuri că decedatul ar fi fost un „arzător“, pe care tabloidul îl definea drept o persoană folosită de infractori ca să distrugă dovezile împotriva lor. Trecuseră doar două ore de când Rakel îl trezise cu o ceașcă de cafea aburindă și o șoaptă. Întotdeauna făcuse așa, începând ziua cu șoapte, adresate lui și lui Oleg, ca pentru a îndulci trecerea de la vis la realitate.

Harry se uită direct la camera de supraveghere, auzi bâzâitul și împinse ușa, intrând repede. Ridică servieta în față ca să o vadă toată lumea și își puse legitimația pe tejghea, întorcând spre ofițerul de serviciu obrazul bun.

— Hans Christian Simonsen… mormăi ofițerul fără a-și ridica privirea și parcurgând cu privirea lista din fața lui. Gata, găsit. Pentru Oleg Fauke.

— Corect, zise Harry.

Un alt polițist îl conduse pe coridoarele care duceau spre galeria deschisă din mijlocul închisorii. Pe drum, polițistul vorbi despre cât de caldă fusese toamna, zăngănind imensul lanț de chei de câte ori mai deschidea câte o ușă. Trecură prin sala comună, unde Harry zări o masă de ping-pong, cu două palete și o carte deschisă pusă deasupra, și o chicinetă, unde se aflau o pâine integrală, tot felul de pateuri de uns pe pâine și un cuțit. Nu se vedea însă niciun deținut.

Se opriră, iar polițistul descuie o ușă albă.

— Credeam că ușile celulelor sunt deschise la ora asta, rosti Harry.

— Celelalte sunt, însă deținutul de aici are regimul 171, răspunse ofițerul. Are voie să iasă o singură oră pe zi.

— Și atunci unde sunt toți ceilalți?

— Dumnezeu știe. Poate că au prins din nou Hustler Channel la televizor.

După ce ofițerul îl conduse înăuntru, Harry rămase lângă ușă până ce auzi pașii gardianului estompându-se în depărtare. Celula era una obișnuită. Zece metri pătrați. Un pat, un dulăpior, un birou și un scaun, rafturi pentru cărți, un televizor. Oleg stătea la birou și ridică surprins privirea.

— Ai vrut să mă vezi, rosti Harry.

— Credeam că n-am voie să primesc vizitatori, zise Oleg.

— Nu e vizită. Este o consultație cu avocatul tău.

— Avocat?

Harry încuviință. Și zări licărul de înțelegere din ochii lui Oleg. Deștept băiat.

— Cum…?

— Genul de crimă pentru care ești suspectat nu te califică pentru o închisoare de maximă securitate. N-a fost așa de greu.

Harry deschise servieta, scoase jocul Game Boy alb și i-l dădu lui Oleg.

— Uite. E pentru tine.

Oleg își plimbă degetele pe ecran.

— Unde l-ai găsit?

Harry avu impresia că vede o urmă de zâmbet pe chipul serios al băiatului.

— Model de epocă cu baterie. L-am găsit în Hong Kong. Aveam de gând să te zdrobesc la Tetris data următoare când ne vedeam.

— Niciodată! exclamă Oleg, râzând. Nici la Tetris, nici la înot subacvatic.

— Atunci, în Frogner Lido? Mmm. Parcă țin minte că eram cu un metru în fața ta…

— Mai degrabă cu un metru *în urma mea*! Mama a fost martor.

Harry rămase nemișcat, ca să nu strice nimic, bucuros că vede fericirea pe fața tânărului.

— Despre ce voiai să vorbești cu mine, Oleg?

Chipul tânărului se umbri din nou. Se jucă un pic cu consola, întorcând-o pe toate fețele, ca și cum ar fi căutat butonul de pornire.

— Nu te grăbi, Oleg, dar, de multe ori, cel mai simplu e să începi cu începutul.

Tânărul ridică privirea și se uită la Harry.

— Pot să am încredere în tine? Indiferent despre ce ar fi vorba?

Harry dădu să răspundă, dar se opri. Se mulțumi să dea din cap.

— Trebuie să-mi faci rost de ceva…

Harry simți că parcă îi răsucește cineva un cuțit în inimă. Știa deja ce-o să spună Oleg în continuare.

— Pe aici nu au decât *speed*, însă eu am nevoie de violină. Poți să mă ajuți, Harry?

— De-asta m-ai chemat?

— Ești singura persoană care a reușit să treacă de interdicția de vizite.

Oleg se uită fix la Harry cu ochii lui negri și solemni. Un ușor zvâcnet sub ochi îi trăda disperarea.

— Știi că nu pot, Oleg.

— Bineînțeles că poți!

Vocea lui Oleg era aspră și metalică între zidurile celulei.

— Cum e cu oamenii pentru care vindeai, nu-ți pot face ei rost?

— Ce să vând?

— Nu mă minți!

Harry lovi cu palma peste capacul servietei.

— Am găsit un tricou Arsenal în vestiarul tău din Valle Hovin.

— Ai spart…?

— Am găsit și asta.

Harry puse fotografia de familie pe birou.

— Fata din poză — știi unde e?

— Cine…?

— Irene Hanssen. Prietena ta.

— Cum…?

— Ați fost văzuți împreună la Fyrlyset. În dulapul tău e un pulover care miroase a flori sălbatice și un kit de droguri pentru două persoane. Să împarți ascunzătoarea de droguri e ceva mai intim decât să împarți patul conjugal, nu? Plus că maică-ta mi-a spus că te-a văzut

în oraș, arătând ca un idiot fericit. Diagnosticul meu: îndrăgostit.

Mărul lui Adam se ridică și coborî în gâtul tânărului.

— Ei bine? insistă Harry.

— Nu știu unde e! Bine? A dispărut pur și simplu. Poate că a luat-o iar frati-su. Poate că e la dezintoxicare pe undeva. Poate că a luat un avion și s-a ușchit din tot rahatul ăsta.

— Sau poate că veștile nu sunt așa de bune, zise Harry. Când ai văzut-o ultima dată?

— Nu-mi amintesc.

— Ba îți amintești cu detalii.

Oleg închise ochii.

— Acum 122 de zile. Cu mult înainte de chestia cu Gusto, așa că nu văd ce legătură are asta cu cazul?

— Se leagă totul, Oleg. O crimă este ca o balenă albă. O persoană dispărută este ca o balenă albă. Dacă vezi de două ori o balenă albă, atunci e vorba de aceeași balenă. Ce poți să-mi spui despre Dubai?

— E cel mai mare oraș, dar nu și capitala Emiratelor Arabe U…

— De ce îi protejezi, Oleg? Ce nu-mi poți spune?

Oleg descoperise butonul de pornire de la Game Boy și îl apăsă de mai multe ori. Apoi scoase bateriile, deschise coșul de gunoi metalic de lângă birou și le aruncă acolo, după care îi întinse jocul înapoi lui Harry.

— E mort.

Harry se uită la Game Boy și îl strecură în buzunar.

— Dacă nu-mi poți face rost de violină, o să-mi injectez rahatul diluat care e pe aici. Ai auzit de fentanil și heroină?

— Fentanilul este o rețetă sigură pentru o supradoză, Oleg.

— Corect. Așa că după aia îi poți spune mamei că a fost vina *ta*.

Harry nu-i răspunse. Tentativa jalnică de manipulare nu-l înfuriase; îi venea să-l îmbrățișeze pe băiat și să-l țină strâns la piept. Nu avea nevoie să-i vadă lacrimile ca să-și dea seama de bătălia care avea loc în trupul și în mintea băiatului; aproape că simțea foamea sâcâitoare care îl măcina pe Oleg — era ceva fizic. Și atunci nu mai exista nimic, nici moralitate, nici dragoste, nici considerație, ci doar gândul chinuitor la transă, la pace, la plăcere. Harry fusese o singură dată pe punctul de a accepta o doză de heroină, însă o clipă de limpezime a minții îl determinase să refuze. Poate că fusese vorba de certitudinea că heroina avea să reușească ce nu reușise alcoolul — să-l ucidă. Poate că fusese vorba de fata care îi povestise cum devenise dependentă de la prima doză, deoarece nimic, nimic din ce își imaginase sau trăise nu putea depăși acel nivel de extaz. Poate că fusese vorba de amicul lui din Oppsal care intrase la dezintoxicare ca să-și aducă nivelul de toleranță la zero, în speranța că după aceea, când avea să ia o doză, o să fie la fel ca prima. Și care spusese că atunci când vedea semnul de vaccin pe coapsa fiului său de trei luni începea să plângă, pentru că-i declanșa o asemenea dorință de drog, încât era dispus să sacrifice totul ca să fugă din clinică direct până în Plata.

— Hai să cădem la o învoială, zise Harry, conștient că vorbea răgușit. Îți fac rost de ceea ce îmi ceri, iar tu îmi spui tot ce știi.

— Excelent! replică Oleg, iar Harry văzu cum i se dilată pupilele.

Citise undeva că, la consumatorii de heroină înrăiți, anumite zone din creier se puteau activa chiar dinainte să-și ia doza, că erau deja în transă din punct de vedere fizic când se înțepau în venă. Iar Harry știa și că acum vorbeau exact aceste zone din creierul lui Oleg, că singurul răspuns era „Excelent!“, indiferent dacă era o minciună sau adevărul.

— Dar nu vreau să o cumpăr de pe stradă, zise Harry. Ai violină în ascunzătoare?

Oleg păru să ezite o secundă.

— Ai fost la ascunzătoare.

Harry își aminti din nou că nu era adevărat că un heroinoman n-are nimic sfânt. Ascunzătoarea era sacră.

— Fii serios, Oleg. Nu ții droguri unde au acces și alți drogați. Unde e cealaltă ascunzătoare, rezervele?

— N-am decât una.

— N-am de gând să fur de la tine.

— N-am altă ascunzătoare, îți spun!

Harry își dădea seama că băiatul minte. Însă nu era prea important; însemna doar că s-ar putea să nu aibă violină acolo.

— Mă întorc mâine, zise Harry.

Se ridică, ciocăni în ușă și așteptă. Însă nu veni nimeni să deschidă. În cele din urmă, răsuci mânerul, iar ușa se deschise. Clar nu era o închisoare de maximă securitate.

Harry se întoarse pe unde venise. Nu era nimeni nici pe coridor, nici în sala comună unde observă că pâinea era tot pe masă, însă cuțitul fusese pus la locul lui. Merse mai departe spre galerie și, spre surprinderea lui, descoperi că și aceasta era descuiată.

Dădu de uși încuiate abia în zona de primire. Îi spuse polițistei din spatele geamului de la recepție despre ușile deschise, iar ea ridică dintr-o sprânceană și aruncă o privire spre monitoarele de deasupra ei.

— Oricum nimeni nu ajunge mai departe de-atât.

— În afară de mine, sper.

— Cum?

— N-are importanță.

Harry parcursese aproape o sută de metri prin parc către Grønlandsleiret când avu revelația. Încăperile goale, ușile deschise, cuțitul de pâine. Încremeni. Inima începu să-i bată atât de tare, că aproape i se făcu rău. Auzi o pasăre cântând. Mirosul de iarbă. Se răsuci pe călcâie și o luă la goană înapoi spre închisoare. Își simți gura uscată de frică și inima pompând adrenalină în tot corpul.

14

Violina a lovit orașul ca un nenorocit de asteroid. Oleg îmi explicase diferența dintre un meteorit și un meteoroid și toate celelalte porcării care puteau să ne cadă oricând în cap, iar ăsta era un asteroid, o namilă imensă și urâtă care putea face Pământul plat cu… La naiba, știi ce vreau să zic, tată, așa că nu râde. Stăteam acolo și vindeam optimi, sferturi, grame întregi și doze de cinci grame la un loc, de dimineața până noaptea. Centrul orașului era întors cu fundu' în sus. Atunci am mărit prețul din nou. Iar cozile erau și mai lungi. Și dup' aia am mărit iar prețul. Și cozile erau la fel de lungi. Și atunci am mai mărit prețul o dată. Și atunci s-a dezlănțuit iadul.

O bandă de albanezi kosovari ne-a jefuit echipa din spatele Bursei. Erau doi frați estonieni care lucrau fără iscoadă, iar albanezii kosovari au folosit bâte de baseball și boxuri. Au luat banii și marfa și le-au zdrobit șalele. După încă două nopți, o bandă de vietnamezi a atacat în Prinsens gate, cu zece minute înainte să vină Andrei și Peter să colecteze câștigurile zilei. L-au atacat pe omul cu marfa în curtea din spate, dar nici omul cu banii, nici iscoada n-au observat. Și toată lumea se întreba „ce urmează?"

Întrebarea a primit răspuns două zile mai târziu.

Locuitorii din Oslo care s-au trezit devreme și erau pe drum spre serviciu au zărit, înainte să vină poliția, un gălbejit atârnat cu capul în jos de podul Sanner. Era îmbrăcat ca un țăcănit, cu cămașă de forță și un căluș în gură. Frânghia legată în jurul gleznelor nu-i permitea să-și țină capul deasupra apei. Cel puțin nu după ce îl lăsau mușchii stomacului.

În seara aia, Oleg și cu mine am primit o armă de la Andrei. Era rusească, pentru că Andrei avea încredere doar în lucrurile rusești. Fuma țigări negre rusești, folosea un telefon mobil rusesc (Nu glumesc, tată; Gresso, un model scump de lux din lemn african, dar se pare că e rezistent la apă și nu emite semnale când e pornit, așa că nu poate fi depistat de copoi) și adora armele rusești. Ne-a explicat că era marca Odessa, o versiune ieftină de Stecikin, de parcă noi am fi avut habar ce însemnau astea. În fine, Odessa era specială pentru că putea să tragă rafale automate. Avea o magazie în care încăpeau 20 de cartușe de Makarov, 9x18 mm, la fel cum foloseau Andrei, Peter și alți câțiva. Am primit o cutie cu gloanțe, iar Andrei ne-a arătat cum să încărcăm, să ridicăm piedica și să tragem cu arma aia ciudată și butucănoasă. Ne-a zis că trebuie să o ținem strâns și să țintim un pic mai jos decât locul în care vrem să tragem. Și că n-ar trebui să țintim capul, cum credeam noi, ci oriunde în partea de sus a pieptului. Dacă răsuceam levierul mic la C, trecea pe foc automat și doar o ușoară apăsare pe trăgaci era suficientă ca să tragem trei sau patru focuri la rând. Însă ne-a asigurat că în nouă cazuri din zece era suficient să arăți arma. După ce a plecat, Oleg a zis că arăta de parcă ar fi fost o armă de pe coperta vreunui disc cu Foo Fighters și că să fie el al naibii dacă o să împuște pe cineva, că ar trebui s-o aruncăm la gunoi. Așa că i-am zis că o țin eu.

Ziarele au luat-o razna. Urlau despre război între bande, măcel pe străzi, Los Angeles și așa mai departe. Opoziția o tot ținea cu eșecul politicii împotriva infracțiunilor, eșecul politicii antidrog, eșecul președintelui Consiliului municipal, eșecul întregului Consiliu municipal. Un nebun de la Partidul Centrist a spus că Oslo era un oraș eșuat și că ar trebui șters de pe hartă, că era o rușine pentru țară. Cel mai rău a încasat-o șeful poliției, dar, după cum știm, rahatul se îngroapă, așa că după ce un somalez și-a împușcat cu sânge-rece doi membri ai tribului

lângă Plata, ziua în amiaza mare, șeful Orgkrim și-a dat demisia. Consiliera pentru Servicii Sociale — care era și șefa Comisiei pentru Poliție — a zis că infracționalitatea, drogurile și poliția cădeau în responsabilitatea statului, dar consideră că e de datoria ei să se asigure că toți cetățenii din Oslo puteau umbla pe străzi în siguranță. A fost drăguț din partea ei. Iar în spatele ei stătea secretara. Vechea mea amică. MILF fără M. Părea serioasă și profesionistă. Deși eu nu vedeam decât o cățea în călduri cu pantalonii de călărie în vine.

Într-o seară, Andrei a venit devreme, ne-a zis că am terminat pe ziua aia și că trebuie să merg cu el la Blindern.

Când am trecut de casa moșului, am început să am niște gânduri foarte negre. Însă, din fericire, tocmai atunci Andrei a intrat pe terenul vecinului, care evident că era tot al lui. Andrei m-a condus înăuntru. Casa nu era atât de pustie cum părea de-afară. În spatele zidurilor coșcovite și al ferestrelor crăpate, era mobilată și încălzită. Moșul stătea într-o cameră cu o bibliotecă din podea până în tavan, iar din boxele mari de pe podea se auzea ceva muzică clasică. M-am așezat pe singurul scaun liber din cameră, și Andrei a plecat închizând ușa după el.

— Am decis să îți cer să faci ceva pentru mine, Gusto, a zis moșul, punându-și o mână pe genunchiul meu.

Am aruncat o privire spre ușa închisă.

— Suntem în război, a continuat el, ridicându-se.

S-a dus la bibliotecă și a scos o carte groasă cu o copertă maronie și pătată.

— Textul ăsta a fost scris cu șase sute de ani înainte de nașterea lui Hristos. Eu nu pot citi în chineză, așa că nu am decât această traducere franțuzească, făcută acum mai bine de două sute de ani de un iezuit pe nume Jean Joseph Marie Amiot. M-am dus la o licitație și oferta mea de 190 000 a fost acceptată. Cartea este despre cum să păcălești dușmanul în război și este cea mai citată operă pe subiectul ăsta. A fost ca o biblie pentru Stalin, Hitler și Bruce Lee. Și știi ce?

A pus cartea la loc și a scos alta.

— Eu o prefer pe asta, a adăugat aruncând-o spre mine.

Era un volum subțire, cu o copertă albastră lucioasă, evident destul de nouă. Am citit titlul: *Șah pentru începători.*

— Șaizeci de coroane la reduceri, a zis moșul. Noi o să facem o mutare numită rocadă.

— Rocadă?

— O mutare defensivă laterală între rege și tură. O să formăm o alianță.

— Cu o tură?

— Gândește-te la turnurile primăriei.

M-am gândit.

— Consiliul municipal, a continuat moșul. Consiliera pentru Servicii Sociale are o secretară pe nume Isabelle Skøyen, care se ocupă de fapt de politica antidrog municipală. Am verificat cu o sursă de-ale mele și tipa e perfectă. Inteligentă, eficientă și extrem de ambițioasă. Conform sursei mele, motivul pentru care nu a ajuns mai sus ține de stilul ei de viață, care atrage atenția presei. E doar o chestiune de timp. Dă petreceri, spune ce are pe suflet și are amanți și în estul, și în vestul orașului.

— Sună absolut îngrozitor, am zis eu.

Moșul s-a uitat la mine cu o privire mustrătoare înainte de a continua:

— Tatăl ei a fost purtător de cuvânt al Partidului Centrist, dar a fost dat afară când a încercat să intre în politică la nivel național. Iar sursa mea îmi spune că Isabelle a moștenit visurile lui, și cum cele mai mari șanse le are Partidul Socialist, a părăsit partidulețul de fermieri al tatălui ei. Pe scurt, totul este flexibil la Isabelle Skøyen și poate fi adaptat ca să corespundă ambițiilor ei. Mai mult, e singură, cu o datorie deloc neglijabilă de achitat pentru ferma familiei.

— Și noi ce o să facem? am întrebat eu, ca și cum făceam parte din consiliul de administrație pentru violină.

Moșul a zâmbit, ca și cum considera fermecătoare remarca mea.

— O să o amenințăm ca să vină la masa negocierilor, unde o vom ademeni într-o alianță. Iar tu ești responsabil de partea cu amenințările, Gusto. De-asta te afli aici acum.

— Eu? Să ameninț o femeie politician?

— Exact. O femeie politician cu care te-ai regulat, Gusto. Un angajat al consiliului care și-a folosit poziția și statutul pentru exploatarea sexuală a unui adolescent cu probleme sociale considerabile.

Întâi nu mi-a venit să-mi cred urechilor. Până a scos o poză din haină și a pus-o pe masa din fața mea. Părea să fi fost făcută dintr-o mașină cu geamuri fumurii. Era din Tollbugata și arăta un băiat care urca într-un Land Rover. Se vedea numărul de înmatriculare. Băiatul eram eu. Mașina îi aparținea lui Isabelle Skøyen.

M-a trecut un fior rece pe șira spinării.

— De unde știi…?

— Dragul meu Gusto, ți-am spus că te supravegheam. Ce vreau eu să faci e să iei legătura cu Isabelle Skøyen pe numărul ei privat, pe care sunt sigur că îl ai, și să-i spui povestea pe care am pregătit-o pentru presă. Apoi să-i ceri o întâlnire extrem de privată între noi trei.

Moșul s-a dus la fereastră și s-a uitat la vremea mohorâtă.

— O să constați că-și găsește un loc liber în agendă.

15

În cursul ultimilor trei ani petrecuți în Hong Kong, Harry alergase mai mult decât în toată viața. Cu toate astea, în cele treisprezece secunde în care străbătu cei 100 de metri până la intrarea în închisoare, mintea lui parcurse diverse scenarii posibile, cu o temă comună: era prea târziu.

Sună la sonerie și se abținu să zguduie ușa cât aștepta să se deschidă. În sfârșit, se auzi un bâzâit, ușa se deschise și el alergă la recepție.

— Ați uitat ceva? îl întrebă polițista.

— Da, răspunse Harry, așteptând-o să-i descuie ușa. Sună alarma! strigă el, aruncând servieta pe jos și luând-o la fugă. Celula lui Oleg Fauke.

Pașii lui stârneau ecouri pe coridoarele pustii și în sala comună mult prea goală. Nu rămăsese fără suflu, însă respirația îi răsuna ca un vuiet în cap.

Urletul lui Oleg ajunse la el când se afla pe ultimul coridor. Ușa de la celulă era pe jumătate deschisă, iar secundele până să ajungă acolo i se părură un coșmar, o avalanșă, picioare care nu se mișcau destul de repede.

Ajunse în celulă și cercetă scena.

Biroul era răsturnat, iar hârtiile și cărțile erau împrăștiate pe jos. Oleg era în celălalt capăt al încăperii, cu spatele la dulăpior. Avea tricoul negru cu Slayer îmbibat cu sânge și ținea capacul metalic al coșului de gunoi în fața lui; ținea gura deschisă și urla fără oprire. Harry zări partea din spate a unui maiou mulat Gym Tech, deasupra lui, o ceafă lată de taur nădușită, mai sus, o țeastă lucioasă și, peste ea, o mână ridicată care ținea un cuțit de pâine. Auzi lovitura metalică în momentul în care lama cuțitului se izbi de capacul coșului de gunoi. Probabil că bărbatul observase schimbarea de luminozitate din încăpere, deoarece se răsuci pe călcâie. Coborî capul și lăsă cuțitul în jos, îndreptându-l spre Harry.

— Afară! șuieră el.

Harry își înăbuși tentația de a se uita la cuțit; se concentră, în schimb, asupra picioarelor. Observă că, în spatele bărbatului, Oleg alunecase pe podea. Prin comparație cu practicanții de arte marțiale, Harry dispunea de un repertoriu lamentabil de redus de mișcări ofensive. De fapt, dispunea doar de două. Și tot de două reguli. Prima: nu există reguli. A doua: atacă primul. Iar când trecu la acțiune, Harry recurse la mișcările mecanice ale cuiva care învățase, exersase și repetase doar două metode de atac. Se îndreptă spre cuțit, astfel încât atacatorul se văzu obligat să se retragă ca să poată lovi. Și până să-și ridice brațul, Harry ridică piciorul drept și-și roti șoldul. Când cuțitul venea înainte, piciorul lui Harry deja cobora. Îl lovi pe bărbat în genunchi, chiar deasupra rotulei. Și cum anatomia omenească nu e foarte bine protejată în fața violenței din unghiul ăsta, cvadricepsul cedă pe loc, urmat de ligamentele genunchiului și — cum rotula fusese presată în fața tibiei — tendonul patelar.

Bărbatul se prăbuși cu un țipăt și-și duse mâinile la rotulă, lăsând cuțitul să cadă zăngănind pe podea. Și făcu ochii cât cepele când o văzu într-o poziție cu totul diferită.

Harry împinse cuțitul și ridică piciorul ca să încheie atacul, așa cum fusese instruit: calcă pe mușchii coapsei adversarului, ca să-i provoci o hemoragie internă atât de masivă, încât să nu se mai poată ridica. Văzu însă că treaba era deja terminată, așa că renunță.

Auzi zgomot de pași alergând și zăngănit de chei pe coridor.

— Aici! strigă Harry, pășind peste bărbatul care țipa la Oleg.

Auzi gâfâieli dinspre ușă.

— Scoateți-l pe bărbatul ăsta și aduceți un doctor.

Harry era nevoit să strige ca să fie auzit peste urletele neîntrerupte.

— La naiba, ce…

— Lăsați asta acum, aduceți medicul.

Harry sfâșie tricoul cu Slayer și căută rana.

— Iar medicul trebuie să vină întâi aici. Ăla are doar genunchiul sucit.

Harry prinse fața lui Oleg în mâinile pătate de sânge, în timp ce auzea cum e târât afară bărbatul care urla.

— Oleg? Mă auzi? Oleg?

Băiatul își dădu ochii peste cap, iar cuvântul care-i scăpă de pe buze era așa de slab, că Harry abia îl auzi. Și simți o gheară în piept.

— Oleg, o să fie bine. N-a atins nimic vital.

— Harry…

— În curând o să ai parte de Crăciun. O să-ți dea morfină.

— Taci din gură, Harry.

Harry tăcu, iar Oleg deschise ochii, care aveau o lucire febrilă, disperată. Vorbi răgușit, dar destul de clar.

— Ar fi trebuit să-l lași să-și termine treaba, Harry.

— Ce spui tu acolo?

— Trebuie să mă lași s-o fac.

— Ce să faci?

Niciun răspuns.

— Ce să faci, Oleg?

Oleg îl prinse de ceafă, îi trase capul în jos și șopti:

— Nu poți s-o oprești, Harry. S-a întâmplat deja. Trebuie să-și urmeze calea. Dacă te amesteci, o să mai moară și alții.

— Cine o să moară?

— E prea mare, Harry. O să te înghită, o să înghită pe toată lumea.

— Cine o să moară? Pe cine protejezi, Oleg? Pe Irene?

Oleg închise ochii. Buzele abia i se mișcau, apoi nu se mai mișcară deloc. Harry avu senzația că băiatul arăta ca atunci când avea unsprezece ani și tocmai adormise după o zi lungă. Apoi Oleg vorbi:

— De tine e vorba, Harry. Pe tine o să te omoare.

Când plecă de la închisoare, ambulanțele ajunseseră deja. Se gândi la cum erau lucrurile înainte. Cum era orașul înainte. Cum era viața lui înainte. Când folosise computerul lui Oleg, căutase Sardines și Russian Amcar Club. Nu descoperise niciun indiciu că renăscuseră. În general, probabil că era prea mult să speri la o renaștere. Poate că viața nu te învață prea multe, în afară de un singur lucru: nu există cale de întoarcere.

Harry își aprinse o țigară, iar înainte de a trage primul fum, când creierul lui sărbătorea deja momentul în care nicotina avea să inunde sângele, auzi din nou acel sunet vag, sunetul pe care știa că-l va reauzi în minte toată seara și toată noaptea, acel cuvânt aproape

de neauzit care scăpase de pe buzele lui Oleg în celulă:

— Tată.

Partea a doua

16

Mama șobolan linse metalul. Avea gust de sare. Tresări când frigiderul se trezi la viață și începu să bâzâie. Clopotele bisericii continuau să bată. Mai exista o cale de intrare în cuib pe care n-o încercase. Nici nu îndrăznise să încerce, pentru că ființa umană care bloca intrarea nu era moartă încă. Însă țipetele ascuțite ale puilor o aduceau la disperare. Așa că încercă. Urcă pe mâneca hainei. Se simțea un miros vag de fum. Nu fum de țigară sau de lemn ars, ci altceva. Ceva sub formă de gaz care intrase în haine, dar fusese spălat, așa că mai rămăseseră doar câteva molecule de aer între cele mai adânci fibre ale țesăturii. Se apropie de cot, dar era prea îngust acolo. Se opri și ascultă. Undeva în depărtare se auzea o sirenă de poliție.

Au existat clipe scurte și alegeri, tată. Cele pe care le-am crezut lipsite de importanță, azi aici, mâine dispărute, cum s-ar zice. Numai că se adună. Și nici nu-ți dai seama când ajung ca un râu care te duce cu el. Și așa mergi. Așa mergeam și eu. În acel iulie nenorocit. Nu, nu mergeam încolo! Voiam să merg altundeva, tată.

Când am luat-o spre clădirea principală, Isabelle Skøyen stătea pe alee, îmbrăcată cu pantalonii ei strâmți de călărie și cu picioarele depărtate.

— Tu așteaptă aici, Andrei, a zis moșu'. Peter, tu verifică zona.

Ne-am dat jos din limuzină în miros de grajd, bâzâit de muște și sunete îndepărtate de talangă. I-a strâns rigidă mâna moșului, m-a ignorat pe mine și ne-a invitat înăuntru la o cafea, accentuând pe „o".

Pe coridor atârnau poze cu căluți de rasă pură, cupe câștigate la curse și dracu' mai știe ce. Moșul s-a uitat la poze și a întrebat dacă vreunul dintre cai era pursânge englez, lăudându-i picioarele zvelte și pieptul impresionant. M-am întrebat dacă se referea la cal sau la ea. Cu toate astea, a funcționat. Expresia lui Isabelle s-a mai înmuiat și ea a devenit mai puțin bățoasă.

— Hai să ne așezăm în salon și să stăm de vorbă, a spus moșul.

— Cred că o să mergem în bucătărie, a replicat ea, din nou cu o voce de gheață.

Ne-am așezat și ea a pus ibricul cu cafea în mijlocul mesei.

— Toarnă tu pentru toată lumea, Gusto, a cerut moșul, uitându-se pe fereastră. Aveți o fermă drăguță aici, *fru* Skøyen.

— Pe aici nu există nicio „*fru*".

— Unde am copilărit eu, le spuneam *fru* tuturor femeilor care puteau să se ocupe de o fermă, indiferent dacă erau văduve, divorțate sau necăsătorite. Era socotit un termen care arăta respectul.

S-a întors spre ea cu un zâmbet larg, iar ea i-a susținut privirea. Preț de câteva clipe, s-a lăsat o liniște atât de profundă, că nu se auzea decât musca idioată care se lovea de geam încercând să iasă.

— Mulțumesc, a răspuns ea.

— Bun. Haideți să uităm deocamdată de pozele alea, *fru* Skøyen.

Isabelle s-a îmbățoșat pe scaun. În cursul discuției telefonice pe care o avusesem cu ea,

încercase întâi să râdă de sugestia că am putea să trimitem presei fotografiile cu noi doi. A zis că era o femeie singură, activă sexual, care se culcase cu un bărbat mai tânăr, și ce dacă? În primul rând, era o secretară fără importanță a unui consilier, iar în al doilea rând, eram în Norvegia. Ipocrizia era un subiect vânat în alegerile prezidențiale americane. Așa că i-am zugrăvit amenințarea în culori vii, cu nuanțe exacte. Mă plătise pentru favoruri și puteam demonstra. Plătea ca să aibă parte de sex, iar în presă vorbea despre prostituție și droguri în numele comitetului pentru Servicii Sociale, nu?

Două minute mai târziu, stabileam locul și ora întâlnirii.

— Presa scrie și așa suficient despre viețile private ale politicienilor, a zis moșul. În loc de asta, haideți să vorbim despre o propunere de afaceri, *fru* Skøyen. Spre deosebire de șantaj, o propunere bună poate aduce avantaje ambelor părți. De acord?

Isabelle s-a încruntat. Moșul zâmbea.

— Prin propunere de afaceri nu vreau, evident, să se înțeleagă că sunt bani la mijloc. Chiar dacă ferma asta probabil că nu se întreține singură. Asta ar însemna corupție. Ce vă ofer eu este o tranzacție pur politică. Discretă, vă asigur, dar e o chestie care se practică zilnic la primărie. Și este și în interesul public, nu?

Skøyen a dat din cap, alertă.

— Chestia asta trebuie să rămână între dumneavoastră și noi, *fru* Skøyen. De ea va beneficia în primul rând orașul, deși, dacă aveți ambiții politice, pot să întrevăd un avantaj personal pentru dumneavoastră. Dacă așa stau lucrurile, atunci calea spre un loc în conducerea primăriei va deveni mai scurtă. Ca să nu mai vorbim de un rol în politica națională.

Ceașca de cafea a lui Isabelle s-a oprit la jumătatea drumului spre gură.

— Nu m-am gândit să vă cer să faceți ceva lipsit de etică, *fru* Skøyen. Vreau doar să scot în evidență interesele noastre comune, după care vă las să vă hotărâți dacă faceți ce cred eu că e bine.

— Să fac ce credeți *dumneavoastră* că e bine?

— Consiliul orășenesc este într-o situație dificilă. Chiar și înainte de evenimentele nefericite de luna trecută, obiectivul comitetului de conducere era să scoată Oslo de pe lista orașelor europene cu cel mai ridicat nivel de utilizare a heroinei. Trebuia să reduceți profiturile din droguri, dependența în rândul tinerilor și, nu în ultimul rând, numărul cazurilor de supradoză. În acest moment, pare foarte improbabil. Corect, *fru* Skøyen?

Isabelle n-a răspuns.

— E nevoie de un erou, sau de o eroină, care să rezolve problemele de jos în sus.

Ea a dat încet din cap.

— Și ce trebuie să facă este să elimine bandele și cartelurile.

Isabelle a pufnit.

— Mersi, dar asta au încercat toate orașele din Europa. Bandele noi răsar ca buruienile. Unde există cerere, vor exista mereu noi furnizori.

— Exact, a zis moșul. Ca buruienile. Văd că aveți căpșuni, *fru* Skøyen. Folosiți mulci?

— Da, trifoi fragifer.

— Pot să vă ofer eu un mulci, a zis moșul. Trifoi fragifer îmbrăcat cu tricouri Arsenal.

Isabelle s-a uitat la el. Vedeam cum creierul ei lacom lucrează cu turație maximă. Moșul părea mulțumit.

— Mulciul, dragul meu Gusto, a rostit moșul, luând o gură de cafea, este o buruiană pe care o plantezi și o lași să crească nestingherită ca să împiedice apariția altor buruieni. Pentru că trifoiul este un rău mai mic decât alternativa. Pricepi?

— Cred că da, am zis eu. Dacă buruienile cresc oricum, e o idee bună să plantezi o buruiană care nu distruge căpșunile.

— Exact. Iar în această mică analogie, viziunea consiliului municipal pentru un Oslo mai

curat reprezintă căpșunile, iar toate bandele care vând heroină periculoasă și generează anarhie pe străzi reprezintă buruienile. În vreme ce noi și violina suntem mulciul.

— Și?

— Și mai întâi trebuie să înlături buruienile. După care poți lăsa mulciul în pace.

— Și de ce e mult mai bine pentru căpșuni? a întrebat ea.

— Noi nu împușcăm pe nimeni. Acționăm cu discreție. Vindem un drog care nu duce la supradoze. Având monopolul asupra straturilor de căpșuni, putem ridica prețul atât de mult, încât vor fi recrutați tot mai puțini tineri. Fără ca profiturile noastre totale să scadă, trebuie să recunosc. Mai puțini utilizatori și mai puțini vânzători. Narcomanii nu vor mai umple parcurile și străzile din centrul orașului. Pe scurt, Oslo va deveni încântător pentru turiști, politicieni și alegători.

— Eu nu sunt în comitetul pentru Servicii Sociale.

— Nu încă, *fru* Skøyen. Însă nu comitetele elimină buruienile. Pentru asta au secretare. Ca să ia toate acele decizii mărunte, zilnice, care devin măsuri reale. Evident că urmați politicile adoptate de consiliu, dar dumneavoastră sunteți persoana care are zilnic legătură cu poliția, care discută activitățile și operațiunile din Kvadraturen, de exemplu. Evident, va trebui să vă definiți ceva mai bine rolul, dar păreți a avea talent pentru așa ceva. Un mic interviu despre politica legată de droguri din Oslo aici, o declarație despre supradoze colo. Așa că atunci când succesul devine evident, presa și colegii dumneavoastră de partid vor ști cine e eminența cenușie — își întinse pe față zâmbetul de varan —, adică mândrul câștigător pentru cele mai mari căpșuni de pe piață din acest an.

Am rămas cu toții nemișcați. Musca renunțase la tentativa de evadare când descoperise borcanul cu zahăr.

— Discuția asta n-a avut loc niciodată, a zis Isabelle.

— Evident că nu.

— Nu ne-am întâlnit niciodată.

— Trist, dar adevărat, *fru* Skøyen.

— Și cum vă gândiți că ar trebui aplicată… acțiunea de eliminare a buruienilor?

— Vă putem oferi noi o mână de ajutor. În această branșă există o lungă tradiție a turnătoriei pentru eliminarea rivalilor, iar noi vă vom oferi informațiile necesare. Evident, dumneavoastră veți oferi comitetului pentru Servicii Sociale sugestii pentru comisia Poliției, dar veți avea nevoie de o persoană de încredere în poliție. Poate cineva care să aibă de câștigat dacă e implicat în această poveste de succes. O persoană…

— O persoană ambițioasă care poate fi pragmatică atât timp cât este în interesul orașului să fie așa?

Isabelle Skøyen își ridică ceașca în chip de salut.

— Ne mutăm în salon?

Serghei stătea întins, nemișcat, pe bancă, în vreme ce omul cu tatuajele studia desenele în tăcere.

Când ajunsese, la ora fixată, la micul atelier de tatuaje, artistul desena un dragon uriaș pe spatele unui băiat care stătea întins, cu dinții încleștați, în timp ce o femeie, evident, mama lui, îl liniștea și îl întreba dacă tatuajul chiar trebuia să fie așa de mare. La sfârșit plătise și, când ieșeau, îl întrebase pe băiat dacă e bucuros că acum are un tatuaj mai mișto decât ale lui Preben și Kristoffer.

— Ăsta vi s-ar potrivi mai bine pe spate, zise artistul, arătând spre unul dintre desene.

— *Tupoi*, mormăi Serghei.

Idiot.

— Poftim?

— Totul trebuie să fie exact ca în desen. Trebuie să-ți spun asta de fiecare dată?

— Mda, bine, dar nu-l pot face pe tot azi.

— Ba da, poți, îl faci pe tot. Plătesc dublu.

— E urgent, ai?

Serghei răspunse dând scurt din cap. Andrei îl sunase zilnic, ținându-l la curent. Așa că, atunci când sunase puțin mai devreme, Serghei nu era pregătit. Pregătit pentru ceea ce urma să spună Andrei.

Ce trebuia făcut devenise imperativ.

Iar Serghei știuse că nu există cale de ieșire.

Se corectase singur imediat: cale de *ieșire*? Cine voia să iasă?

Poate că se gândise să scape pentru că îl avertizase Andrei. Îi spusese că polițistul a reușit să-l dezarmeze pe deținutul plătit de ei să-l omoare pe Oleg Fauke. E drept că deținutul era norvegian și nu mai omorâse pe nimeni cu cuțitul până atunci, însă asta însemna că acum lucrurile nu vor mai fi la fel de simple. Când îl împușcaseră pe dealerul lor, fusese o simplă execuție. De data asta, trebuia să se furișeze lângă polițist, să aștepte până ce acesta ajunge în poziția dorită și apoi să-l ucidă, când se aștepta cel mai puțin.

— Nu vreau să vă stric bucuria, dar tatuajele pe care le aveți deja nu sunt chiar niște opere de calitate. Liniile nu sunt clare, iar cerneala e proastă. N-ar trebui să le împrospătăm un pic?

Serghei nu răspunse. Ce știa individul ăla despre opere de calitate? Liniile nu erau clare deoarece cel care făcuse tatuajele în închisoare fusese nevoit să folosească o coardă de chitară atașată unui aparat electric de ras pe post de ac, iar cerneala fusese realizată din tălpi de pantofi topite amestecate cu urină.

— Desenul, zise Serghei, arătând cu degetul Acum!

— Și sunteți sigur că vreți un pistol? E alegerea dumneavoastră, dar din experiența mea oamenii sunt șocați de simboluri violente. Asta ca să fiți avertizat.

În mod cert, omul nu știa nimic despre tatuajele criminalilor ruși. Habar n-avea că pisica însemna că omul fusese condamnat pentru furt, iar silueta bisericii cu două cupole însemna că fusese condamnat de două ori. Nu știa că semnele de arsură de pe piept fuseseră făcute de un bandaj cu praf de magneziu pe care-l pusese direct pe piele ca să șteargă un tatuaj. Reprezenta organele genitale feminine și i-l făcuseră, când își ispășea a doua condamnare, membrii bandei georgiene Svart Såkorn, care credeau că le datorează bani după o partidă de cărți.

După cum tatuatorul nu știa nici că pistolul din desen, un Makarov, arma de serviciu a polițiștilor ruși, arăta că el, Serghei Ivanov, a ucis un polițist.

Omul nu știa nimic, însă era în regulă, căci era mai bine pentru toată lumea să le facă tatuaje cu fluturi, simboluri chinezești și dragoni colorați tinerilor norvegieni bine hrăniți, care credeau că tatuajele lor de catalog însemnau o declarație legată de ceva.

— Atunci începem? întrebă artistul.

Serghei ezită. Tatuatorul avusese dreptate, chiar era urgent. Dar de ce era atât de urgent, nu putea aștepta până murea polițistul? Deoarece dacă era prins după crimă și trimis într-o închisoare norvegiană, unde, spre deosebire de Rusia, nu existau tatuatori, n-ar mai fi putut să-și facă nenorocitul de tatuaj de care avea nevoie.

Însă mai exista și alt răspuns.

Oare își făcea tatuajul înainte de crimă pentru că, undeva în adâncul sufletului, îi era teamă? Atât de teamă, încât nu era sigur că putea duce treaba până la capăt? De-asta trebuia

să-și facă tatuajul acum, ca să distrugă toate punțile în urma lui, să taie toate căile de retragere, astfel încât să fie *nevoit* să comită crima? Niciun *urka* siberian nu poate trăi cu o minciună imprimată pe piele, asta se subînțelegea. Iar el fusese fericit, *știa* că fusese fericit, așa că de unde gândurile astea, de unde apăruseră?

Știa de unde apăruseră.

De la vânzătorul de droguri. Băiatul cu tricou Arsenal.

Care începuse să-i apară în vise.

— Da, să începem, rosti Serghei.

17

— Medicul crede că Oleg se va pune pe picioare în câteva zile, zise Rakel.

Se sprijinea de frigider și ținea în mână o ceașcă de ceai.

— Atunci o să trebuiască mutat undeva unde să nu ajungă la el absolut nimeni, răspunse Harry.

Stătea la fereastra din bucătăria ei și privea spre oraș, unde mașinile prinse în aglomerația orei de vârf de după-amiază formau niște viermi luminoși care abia se târau pe arterele principale.

— Poliția trebuie să aibă astfel de locuri pentru protecția martorilor, rosti ea.

Rakel nu se isterizase. Primise aproape cu resemnare vestea despre atacul asupra lui Oleg. Ca și cum aproape că se așteptase la așa ceva. În același timp, Harry îi zărea indignarea pe chip. Pe chipul încordat.

— Trebuie să rămână într-o închisoare, dar o să discut cu procurorul despre un transfer, zise Hans Christian Simonsen.

Avocatul venise imediat ce-l sunase Rakel, iar acum ședea la masa din bucătărie, cu pete de transpirație la subsuorile cămășii.

— Vezi dacă poți ocoli canalele oficiale, zise Harry.

— Cum adică? întrebă avocatul.

— Ușile erau descuiate, așa că trebuie să fi fost implicat cel puțin unul dintre gardieni. Câtă vreme nu știm exact despre cine e vorba, trebuie să presupunem că putea fi oricine.

— Nu ești un pic paranoic acum?

— Paranoia salvează vieți, replică Harry. Poți aranja, Simonsen?

— O să văd ce pot face. Acum unde e?

— E la spitalul Ullevål și m-am asigurat că e păzit de doi polițiști în care am încredere. Încă ceva: cel care l-a atacat pe Oleg e și el în spital, dar după aceea i se vor restricționa drepturile.

— Fără corespondență sau vizitatori? întrebă Simonsen.

— Da. Poți să te asiguri că aflăm ce-i spune avocatului sau ce zice în declarația pentru poliție?

— Asta e mai problematic.

Simonsen se scărpină în creștetul capului.

— Probabil că nu vor scoate nicio vorbă de la el, dar tu încearcă oricum, zise Harry, încheindu-se la haină.

— Unde te duci? întrebă Rakel, prinzându-l de braț.

— La sursă, răspunse Harry.

Era 8 seara și traficul din capitala țării cu cea mai scurtă zi de lucru se descongestionase deja de mult. Băiatul care stătea pe treptele de pe Tollbugata era îmbrăcat cu tricoul cu numărul 23. Arșavin. Avea gluga pe cap și era încălțat cu tenișii albi Air Jordan supradimensionați. Blugii Girbaud erau călcați și atât de bățoși, că aproape ar fi putut sta singuri în picioare. Echipament complet de băiat din bandele de stradă, copiat până la ultimul detaliu după cel mai nou material video Rick Ross, iar Harry presupuse că, atunci când pantalonii alunecau în jos, se ivea un șort de tip boxer, nicio cicatrice de rană de cuțit

sau glonț, însă dezvăluind cel puțin un tatuaj care glorifica violența.

Harry se duse la el.

— Violină, un sfert.

Băiatul îl privi de sus pe Harry, fără să-și scoată mâinile din hanorac și dădu din cap.

— Ei bine? zise Harry.

— Va trebui să aștepți, *boraz*.

Băiatul vorbea cu un accent pakistanez pe care Harry presupunea că îl lăsa la o parte când înghițea chiftelele maică-sii în casa lor sută la sută norvegiană.

— N-am timp să aștept ca să strângeți un grup.

— *Calmo*, nu durează mult.

— Îți plătesc cu o sută în plus.

Băiatul îl măsură cu privirea. Harry știa cam ce-i trecea prin cap: un om de afaceri urât cu un costum bizar, consum regulat, speriat de moarte că l-ar fi putut vedea familia și colegii. Cineva care cerea să fie jumulit.

— Șase sute, zise băiatul.

Harry oftă și încuviință.

— *Idra*, rosti băiatul, și se puse în mișcare.

Harry presupuse că trebuie să-l urmeze.

Dădură colțul și pătrunseră printr-o poartă deschisă într-o curte dosnică. Omul cu marfa era negru, probabil un nord-african, și se sprijinea de o stivă de paleți din lemn. Capul i se mișca în sus și în jos, în ritmul muzicii de la un iPod, și îi atârna una dintre căști.

— Sfert, ceru Rick Ross cu tricou Arsenal.

Omul cu marfa scoase ceva dintr-un buzunar adânc și i-l întinse lui Harry cu palma în jos, ca să nu poată fi văzut. Harry se uită la punga pe care o primise. Praful era alb, dar conținea și fărâme mărunte, negre.

— Am o întrebare, zise Harry, băgând punga în buzunarul hainei.

Cei doi se încordară, iar Harry zări mâna omului cu marfa îndreptându-se spre spate. Probabil avea un pistol de calibru mic în betelia pantalonilor.

— A văzut-o vreunul dintre voi pe fata asta?

Ridică poza familiei Hanssen.

Cei doi se zgâiră și clătinară din capete.

— Am 5 000 pentru oricine poate să-mi dea vreun indiciu, vreun zvon, orice.

Cei doi se uitară unul la celălalt. Harry așteptă. Băieții ridicară din umeri și-și întoarseră privirea spre Harry. Poate că îl lăsaseră să pună întrebarea pentru că mai trecuseră prin astfel de situații, când un tată își căuta fiica printre drogații din Oslo. Cu toate astea, le lipsea cinismul sau imaginația necesară pentru a inventa o poveste ca să încaseze recompensa.

— Bine, zise Harry. Dar salutați-l pe Dubai din partea mea și spuneți-i că am niște informații care s-ar putea să-l intereseze. Despre Oleg. Spuneți-i că poate veni la hotelul Leon și să întrebe de Harry.

În clipa următoare apăru arma. Iar Harry avusese dreptate, arăta ca o Beretta seria Cheetah. Armă de 9 mm, teșită, o jucărie periculoasă.

— Ești *baosj*?

Kebap norvegian. Adică polițist.

— Nu, răspunse Harry, încercând să stăpânească greața care apărea de câte ori era în fața țevii unei arme.

— Minți. Nu tragi violină, ești copoi sub acoperire.

— Nu mint.

Omul cu marfa îi făcu un semn din cap lui Rick Ross, care veni la Harry și-i ridică mâneca hainei. Harry încercă să-și ia privirea de la armă. Se auzi un fluierat ușor.

— Se pare că, până la urmă, *norskie* ăsta își bagă în venă, zise tânărul.

Harry folosise un ac de cusut obișnuit, pe care îl ținuse la flacăra unei brichete. Își făcuse înțepături adânci, mișcase acul înăuntru pe antebraț în patru sau cinci locuri și se frecase cu săpun cu amoniu ca să pară mai inflamate. La sfârșit, își perforase vena de la cot ca să-i dea sângele sub piele și să creeze niște vânătăi impresionante.

— Tot cred că minte, zise omul cu marfa, depărtându-și picioarele și apucând arma cu ambele mâini.

— De ce? Uite, are în buzunar și o seringă, și folie de aluminiu.

— Nu îi e frică.

— Ce naiba spui acolo? Uită-te la el!

— Nu-i e destul de frică. Hei, *baosj*, arată-ne o seringă acum.

— Te-ai țăcănit, Rage?

— Taci din gură!

— *Calmo*. De ce ești așa ofticat?

— Nu cred că lui Rage îi place că i-ai spus pe nume, zise Harry.

— Taci și tu! O doză! Și folosește punga ta.

Harry nu se mai injectase până atunci, cel puțin nu când era treaz, însă folosise opiu și știa ce înseamnă: să topească substanța până devenea fluidă și s-o tragă într-o seringă. Cât de greu putea fi? Se ghemui și turnă praf în folia de aluminiu. O parte din praf căzu pe jos, așa că își linse degetul, culese praful căzut și și-l frecă de gingii, încercând să pară nerăbdător. Avea un gust amar, ca și alte prafuri pe care le testase ca polițist. Dar se mai simțea și alt gust. O urmă aproape imperceptibilă de amoniac. Nu, nu de amoniac. Izul îi aduse aminte de mirosul de papaya răscoaptă. Aprinse bricheta, sperând că dealerii or să considere că e așa de stângaci pentru că avea o armă ațintită asupra lui.

În două minute, seringa era încărcată și pregătită.

Rick Ross își recăpătase calmul de băiat de cartier. Își suflecase mânecile până la coate și stătea acum cu picioarele depărtate, brațele încrucișate la piept și capul dat pe spate.

— Trage! ordonă el.

Imediat se strâmbă și ridică mâna.

— Nu tu, Rage!

Harry se uită la ei. Rick Ross nu avea semne pe antebrațele goale, iar Rage părea un pic prea impacientat. Hole ridică de două ori pumnul stâng spre umăr, își îndoi antebrațul și băgă acul seringii în unghiul de treizeci de grade corespunzător. Speră ca totul să arate profesionist pentru cineva care nu se injecta.

— Ahhh, gemu Harry.

Suficient de profesionist ca să nu aibă niciunul dintre cei doi motive să se întrebe dacă acul pătrunsese în venă sau doar în mușchi.

Își dădu ochii peste cap și se prăbuși în genunchi.

Cu destul profesionalism ca să-i păcălească.

— Nu uita să-i spui lui Dubai, șopti el.

După care ieși împleticindu-se în stradă și porni legănându-se spre vest, către Palatul Regal.

Se îndreptă de spate abia pe Dronningens gate.

Pe Prinsens gate simți efectul întârziat. Declanșat de urmele de drog care scăpaseră în sânge, care ajunseseră la creier pe căile ocolite ale capilarelor. Era ca o umbră îndepărtată a transei provocate de un ac înfipt direct în arteră. Și totuși, Harry simți cum i se umplu ochii de lacrimi. Era ca și cum te întâlneai cu o iubită pe care credeai că n-o s-o mai vezi niciodată. I se umplură urechile nu cu muzică divină, ci cu lumină divină. Și își dădu seama

dintr-odată de ce se numea violină.

Era 10 seara, iar luminile din birourile de la Orgkrim erau stinse și coridoarele erau pustii. Dar în biroul lui Truls Berntsen ecranul computerului arunca o lumină albăstruie asupra polițistului, care ședea cu picioarele întinse pe birou. Pariase 1 500 pe victoria lui Manchester City și era pe cale să piardă banii. Acum aveau însă o lovitură liberă. Optsprezece metri și Tévez.

Auzi ușa deschizându-se și duse automat arătătorul de la mâna dreaptă pe tasta *escape*. Dar era prea târziu.

— Sper că nu din bugetul meu e plătită vizionarea.

Mikael Bellman se așeză pe singurul scaun liber din birou. Truls observase că, pe măsură ce avansase în grad și ierarhie, Bellman își modificase pronunția cu care crescuseră împreună Manglerud. Doar când vorbea cu Truls mai revenea uneori la rădăcini.

— Ai citit ziarul?

Truls încuviință. Cum nu avea nimic altceva de citit, citise și restul după ce terminase paginile cu infracțiuni și sport. Văzuse destul de multe despre secretara consiliului, Isabelle Skøyen. Începuse să fie fotografiată la premiere și evenimente sociale după ce *Verdens Gang* îi publicase în vară un portret, cu titlul „Femeia care face curățenie pe străzi“. Fusese descrisă drept eminența cenușie a operațiunilor de eliminare a drogurilor de pe străzile din Oslo, simultan cu lansarea ei în politica națională. În orice caz, comitetul făcuse progrese. Truls avea senzația că decolteurile ei se lărgeau în ritm cu căderea opoziției, iar zâmbetul din poze devenise rapid la fel de generos ca și posteriorul.

— Am avut o discuție complet neoficială cu comisara poliției, zise Bellman. O să mă numească șef al poliției, în subordinea directă a ministrului de justiție.

— La dracu'! sări Truls.

Tévez lovise cu mingea transversala porții din lovitura liberă.

Bellman se ridică.

— Apropo, m-am gândit că ai vrea să știi. Ulla și cu mine o să invităm câteva persoane la noi sâmbăta viitoare.

Truls simți în inimă același junghi pe care îl simțea mereu când auzea numele Ullei.

— Știi tu, casă nouă, slujbă nouă. Iar tu ne-ai ajutat să facem terasa.

„V-am ajutat?“ își spuse Truls. „Eu am construit toată drăcia aia.“

— Așa că, dacă nu ești foarte ocupat… zise Bellman, arătând spre ecranul monitorului. Ești invitat.

Truls îi mulțumi și acceptă invitația. Așa cum făcea mereu de când erau mici, fusese de acord să stea pe lângă cei doi, să fie spectator la fericirea evidentă a lui Mikael Bellman și a Ullei. Acum era de acord cu o altă seară în care trebuia să ascundă cine era și ce simțea.

— Încă un lucru, zise Bellman. Îl mai ții minte pe tipul pe care te-am rugat să-l ștergi din registrul vizitatorilor de la recepție?

Truls încuviință fără să clipească. Bellman îl sunase și îi explicase că un anume Tord Schultz venise ca să-i ofere informații despre contrabanda cu droguri și să-i spună că aveau un tip care distrugea dovezile, un „arzător“, printre ei. Bellman își făcea griji pentru siguranța lui, iar numele trebuia eliminat din registru, pentru cazul în care „arzătorul“ lucra în sediul central și avea acces la astfel de date.

— Am încercat să-l sun de câteva ori, dar n-a răspuns. Sunt un pic îngrijorat. Ești absolut sigur că agentul de pază i-a șters numele și nu a aflat nimeni altcineva de vizita lui?

— Categoric da, domnule șef al poliției, replică Truls. Apropo, ai mai auzit ceva de la inspectorul ăla agasant de la aeroport?

— Nu, răspunse Bellman. Se pare că a acceptat că era vorba probabil de făină de cartofi. De ce?

— Mă întrebam doar, domnule șef al poliției. Salutări balaurului de acasă.

— Aș prefera să nu mai folosești termenul ăsta, bine?

Truls ridică din umeri.

— Așa îi spui tu.

— Mă refer la chestia cu șeful poliției. O să se anunțe oficial abia peste câteva săptămâni.

Directorul de operațiuni oftă. Ofițerul de la controlul traficului aerian sunase să anunțe că zborul de Bergen întârzia deoarece căpitanul nu se prezentase și nici nu sunase, așa că erau nevoiți să găsească rapid pe altcineva.

— Schultz trece prin clipe grele acum, zise directorul.

— Nu răspunde nici la telefon, rosti ofițerul.

— Mă temeam de asta. Poate că face niște drumuri singur în timpul lui liber.

— Așa am auzit și eu, da. Însă acum nu este în timpul lui liber. Aproape că am fost nevoiți să anulăm zborul.

— Are ceva probleme acum, așa cum am zis. O să discut cu el.

— Cu toții avem probleme, Georg. Va trebui să scriu un raport, înțelegi?

Directorul de operațiuni dădu să spună ceva, dar renunță.

— Evident.

După ce convorbirea se încheie, directorul de operațiuni își aduse aminte ceva. O după-amiază, vară, grătar. Campari, Budweiser și fripturi imense, aduse direct din Texas de un cursant. Nimeni nu-l văzuse furișându-se împreună cu Else într-un dormitor. Ea gemea încet, suficient de încet ca să nu fie auzită peste țipetele copiilor care se jucau, peste zgomotul avioanelor care aterizau și peste râsetele lipsite de griji care veneau pe fereastra deschisă. Avioane aterizând și decolând. Râsul răsunător al lui Tord la sfârșitul unei alte povești clasice despre zborurile lui. Și gemetele joase ale nevestei lui Tord.

18

— Ai cumpărat violină?

Beate Lønn se uită neîncrezătoare la Harry, care stătea în colțul biroului ei. Trăsese scaunul din calea luminii puternice a dimineții și ținea cu ambele mâini cana pe care i-o dăduse ea. Își atârnase haina pe spătarul scaunului, iar pe față avea broboane de sudoare.

— Doar n-ai...?

— Ești nebună?

Harry sorbi din cafeaua fierbinte.

— Bețivii nu sunt în stare să se apuce de așa ceva.

— Bine, pentru că altfel aș zice că a fost o doză ratată, zise ea, arătând spre el.

Harry își privi antebrațul. În afară de costumul de pe el, nu-și luase decât trei perechi de chiloți, o pereche de șosete și două cămăși cu mânecă scurtă. Se gândise să-și cumpere hainele de care avea nevoie în Oslo, însă până atunci nu avusese nicio clipă liberă. Iar în dimineața aia se trezise cu o senzație atât de asemănătoare unei mahmureli, încât aproape vomase în toaletă din obișnuință. Locul unde făcuse injecția intramusculară avea acum forma și culoarea hărții SUA la realegerea lui Reagan.

— Vreau să mă ajuți și să analizezi chestia asta, zise Harry.

— De ce?

— Din cauza fotografiilor de la locul crimei în care se vede punguța pe care ați găsit-o asupra lui Oleg.

— Da?

— Aveți niște camere foto fantastice. Se vede clar că praful era alb curat. Praful de aici are fragmente maro. Vreau să știu ce e.

Beate scoase o lupă din sertar și se aplecă deasupra prafului pe care-l presărase Harry pe coperta *Forensic Magazine*.

— Ai dreptate, zise ea. Mostrele pe care le-am avut erau albe, însă în ultimele luni nu s-a mai făcut nicio captură, așa că e interesant. Mai ales că un inspector de la poliția de la Gardermoen a sunat zilele trecute și a zis ceva similar.

— Ce anume?

— Că au găsit un pachet cu praf în bagajul de mână al unui pilot. Inspectorul se întreba cum de am ajuns noi la concluzia că era vorba de făină de cartofi. Văzuse cu ochii lui bucățelele maro.

— Credea că pilotul face contrabandă cu violină?

— N-am avut nicio captură de violină la granițe, așa că inspectorul probabil că n-a văzut niciodată așa ceva. Heroina albă este rară. Cea mai mare parte a mărfii care ajunge pe aici este maro, așa că inspectorul s-a gândit probabil că erau amestecate. Și, apropo, pilotul nu venea, ci pleca.

— *Pleca*?

— Da.

— Încotro?

— Bangkok.

— Ducea făină de cartofi în Bangkok?

— Poate că era pentru niște norvegieni, să-și facă sos alb la chiftelele de pește.

Beate zâmbi, roșind din pricina încercării de a fi amuzantă.

— Hmm. În altă ordine de idei, tocmai am citit despre un bărbat care lucra sub acoperire și a fost găsit mort în portul Göteborg. Au apărut zvonuri că era „arzător". A apărut vreun zvon despre el și în Oslo?

Beate clătină din cap.

— Nu. Dimpotrivă. Era mai cunoscut pentru dorința lui nebună de a-i prinde pe infractori. Înainte să fie ucis, spunea că a prins un pește mare, pe care vrea să-l scoată singur.

— Singur?

— N-a vrut să spună mai multe, nu avea încredere în nimeni. Sună familiar, Harry?

El zâmbi, se ridică și își îmbrăcă haina.

— Unde te duci?

— Să vizitez un vechi prieten.

— Nu știam că ai așa ceva.

— Vorba vine. L-am sunat pe șeful Kripos.

— Heimen?

— Da. L-am întrebat dacă poate să-mi dea o listă cu oamenii cu care a vorbit Gusto pe mobil înainte de crimă. Mi-a răspuns că, în primul rând, cazul e cu totul închis, așa că nici măcar n-au lista. În al doilea rând, și dacă ar fi avut, n-ar fi dat-o unui… cum a zis?

Harry închise ochii și numără pe degete…

— Polițist dat afară, bețiv sau trădător ca mine.

— După cum spuneam, nu știam să ai prieteni vechi.

— Așa că acum trebuie să încerc în altă parte.

— Bine. O să analizez azi praful ăsta.

Harry se opri în ușă.

— Ai spus că violina a apărut recent în Göteborg și Copenhaga. Asta înseamnă că a apărut după Oslo?

— Da.

— Nu se întâmplă invers de obicei? Drogurile noi apar întâi în Copenhaga, după care se întind spre nord?

— Probabil că ai dreptate. De ce?

— Încă nu sunt sigur. Cum spuneai că îl cheamă pe pilot?

— N-am spus. Schultz. Tord. Altceva?

— Da. Te-ai gândit cumva că omul ăla sub acoperire avea dreptate?

— Dreptate?

— Să-și țină gura și să nu aibă încredere în nimeni. Poate că știa că există pe undeva un „arzător".

Harry privi în jur la zona de recepție imensă, cu aer de catedrală, a sediului Telenor din Fornebu. La biroul aflat la zece metri depărtare așteptau doi bărbați. Harry îi văzu primind ecusoane de acces și fiind preluați de la barieră de persoana pe care o vizitau. În mod clar, Telenor avea măsuri de acces mai stricte, așa că planul lui de a da buzna în biroul lui Klaus Torkildsen nu mai era valabil.

Harry cântări situația.

Cu certitudine că Torkildsen nu avea să aprecieze vizita. Din simplul motiv că fusese

prins într-o situație jenantă în public și, deși reușise să păstreze secretul față de șefi, Harry folosise câțiva ani incidentul ca să-l determine să-i dea acces la informații, uneori dincolo de ceea ce avea dreptul legal o companie de telefonie să facă. Cu toate astea, fără autoritatea unei legitimații de polițist, probabil că Torkildsen nici nu ar fi acceptat să-l vadă pe Harry.

În dreapta celor patru porți de acces către lifturi era o poartă mai mare, care tocmai fusese deschisă pentru a permite accesul unui grup de vizitatori. Harry luă rapid o decizie. Grăbi pasul și se strecură în mijlocul vizitatorilor, îndreptându-se odată cu ei spre reprezentantul Telenor care ținea poarta deschisă. Harry se întoarse către vecinul lui, un om scund cu trăsături asiatice.

— *Nin hao*.

— Poftim?

Harry zări numele de pe ecuson. Yuki Nakazawa.

— A, japonez.

Harry râse și îl bătu ușor cu palma pe umăr, ca și cum ar fi fost un vechi amic. Yuki Nakazawa îi răspunse cu un zâmbet timid.

— Frumoasă zi, zise Harry, continuând să țină mâna pe umărul tipului.

— Da, răspunse Yuki. La ce companie ești?

— TeliaSonera, răspunse Harry.

— Foarte, foarte bună.

Trecură de angajatul Telenor, iar Harry îl văzu cu coada ochiului venind spre ei și știu cam ce avea să spună. Avu dreptate.

— Îmi cer scuze, domnule. Nu vă pot lăsa să intrați fără un ecuson cu numele.

Yuki Nakazawa îl privi surprins.

Torkildsen primise un birou nou. După ce merse aproape un kilometru printr-un spațiu de birouri deschis, Harry zări în fine o siluetă masivă familiară, aflată într-un cub de sticlă.

Intră direct.

Omul stătea cu spatele la el, cu un telefon lipit de ureche. Harry vedea șuvoiul de picături de salivă împrăștiate pe geam.

— Pune naibii mai repede în funcțiune serverul SW2!

Harry tuși.

Scaunul se roti. Klaus Torkildsen era și mai gras. Costumul surprinzător de elegant și de bine croit reușea parțial să ascundă șuncile care se revărsau, însă nimic nu putea ascunde expresia de spaimă care se lăți pe chipul extraordinar al bărbatului. Ce era extraordinar la acel chip era că, în ciuda spațiului imens avut la dispoziție pe față, ochii, nasul și gura erau atât de apropiate, încât semănau cu o mică insulă într-un ocean. Privirea i se opri asupra ecusonului lui Harry.

— Yuri… Nakazawa?

— Klaus.

Harry zâmbi larg și își desfăcu brațele pentru o îmbrățișare.

— Ce naiba cauți aici? șopti Torkildsen.

Harry își lăsă brațele în jos.

— Și eu mă bucur să te văd.

Se cocoță pe marginea biroului. Locul unde se așeza întotdeauna. Invadează și găsește punctul strategic. O cale simplă și eficientă de a domina. Torkildsen înghiți în sec și Harry văzu cum îi apar pe frunte broboane mari și strălucitoare de sudoare.

— Rețeaua mobilă din Trondheim, mormăi Torkildsen, arătând spre telefon. Ar fi trebuit să instaleze serverul ăla de săptămâna trecută. Nu mai poți avea încredere în nimeni. Sunt presat de timp. Ce dorești?

— Lista de apeluri telefonice de la și spre mobilul lui Gusto Hanssen, începând din mai.

Harry luă un pix și scrise numele pe un post-it galben.
— Acum sunt director. Nu mai lucrez la operațiuni.
— Nu, dar tot poți face rost de numere.
— Ai vreo autorizație?
— Dacă aș fi avut, m-aș fi dus direct la cineva din poliție în loc să apelez la tine.
— Atunci de ce nu autorizează chestia asta avocatul poliției?
Vechiul Torkildsen nu ar fi îndrăznit să întrebe așa ceva. Devenise mai dur. Avea mai multă încredere în el. Să fi fost promovarea? Sau altceva? Harry văzu spatele unei fotografii înrămate de pe birou. Genul de fotografie personală pe care o folosești ca să-ți amintești că ai pe cineva. Așadar, în afară de cazul în care era vorba de un câine, în poză era o femeie. Poate chiar cu un copil. Cine ar fi crezut? Bătrânul exhibiționist își găsise o femeie.

— Nu mai lucrez pentru poliție, zise Harry.
Torkildsen rânji.
— Și tot vrei informații despre convorbiri?
— Nu-mi trebuie mult, doar numărul ăsta de mobil.
— De ce aș face-o? Dacă ar afla cineva că ți-am dat genul ăsta de informații, aș fi dat afară. Și oricum n-ar fi greu de descoperit dacă am căutat ceva în sistem.
Harry nu răspunse.
Torkildsen râse amar.
— Înțeleg. Același șantaj murdar și laș. Dacă nu-ți fac rost de informații, încălcând regulamentul, te asiguri că află colegii mei despre condamnare.
— Nu, răspunse Harry. N-o să vorbesc. Doar îți cer o favoare, Klaus. E o chestie personală. Băiatul fostei mele iubite riscă închisoarea pe viață pentru ceva ce n-a făcut.
Harry văzu bărbia dublă a lui Torkildsen tremurând și stârnind un val care-i cutremură carnea pornind de la gât și dispărând apoi în trupul masiv. Harry nu i se adresase niciodată lui Klaus Torkildsen pe numele de botez până atunci. Torkildsen se uită la el. Clipi. Concentrat. Picăturile de sudoare luciră și Harry aproape că văzu calculele pe care și le făcea în cap, adunând, scăzând și — într-un târziu — obținând un rezultat. Torkildsen își aruncă brațele în sus și se lăsă pe spătarul scaunului, care gemu sub greutatea lui.
— Îmi pare rău, Harry, aș vrea să te fi putut ajuta. Însă acum nu-mi permit genul ăsta de compasiune. Sper că înțelegi.
— Bineînțeles, zise Harry, frecându-și bărbia. Este de înțeles.
— Mulțumesc, răspunse Torkildsen, vizibil ușurat și începând să se ridice greoi de pe scaun, ca pentru a-l însoți pe Harry afară din cușca lui de sticlă și din viața lui.
— Bine, zise Harry. Dacă nu-mi faci rost de numere, nu vor afla de isprava ta doar colegii, ci și soția. Ai copii? Da? Unul, doi?
Torkildsen se prăbuși înapoi pe scaun. Se uită la Harry cu o privire uluită. Era din nou vechiul Klaus Torkildsen care tremura.
— Ai… ai zis că n-o să…
Harry ridică din umeri.
— Îmi pare rău. Însă acum nu-mi permit genul ăsta de compasiune.

* * *

Era 10 și 10 seara și Schrøder era pe jumătate plin.

— Nu voiam să vii la birou, zise Beate. M-a sunat Heimen și mi-a zis că ai întrebat de o listă de apeluri telefonice, și că a auzit că ai venit să mă vezi. M-a avertizat să nu mă amestec în cazul Gusto.
— Păi, e bine că ai putut veni măcar aici, zise Harry.
Îi prinse privirea Ritei, care servea clienții cu bere în celălalt capăt al încăperii. Ridică două degete, iar Rita dădu din cap că a înțeles. Trecuseră trei ani de când nu mai venea pe-acolo, însă ea continua să înțeleagă limbajul semnelor transmise de fostul ei client regulat: o bere pentru însoțitor și o cafea pentru alcoolic.
— Prietenul tău te-a ajutat cu lista?
— Enorm.
— Și ce ai aflat?
— Probabil că Gusto era falit; a avut contul blocat de mai multe ori. Nu folosea prea mult telefonul, dar a avut câteva discuții scurte cu Oleg. A sunat-o de mai multe ori pe sora lui adoptivă, Irene, însă convorbirile au încetat brusc cu câteva săptămâni înainte de moartea lui. Altfel, multe dintre apeluri erau la Pizza Xpress. O să mă duc de-aici la Rakel și o să caut pe internet celelalte nume. Tu ce-mi poți spune despre analiză?

— Substanța cumpărată de tine este aproape identică cu primele mostre de violină examinate de noi. Dar e o mică diferență în compusul chimic. Și, pe urmă, sunt fragmentele maronii.
— Da?
— Nu e un ingredient farmaceutic activ. Sunt pur și simplu fragmente de înveliș folosit la pastile. Știi tu, ca să fie mai ușor de înghițit sau să aibă gust mai bun.
— Se poate depista producătorul?

— Teoretic, da. Însă am verificat și se pare că producătorii de medicamente își fabrică singuri învelișul, ceea ce înseamnă că sunt câteva mii în toată lumea.
— Deci nu ajungem nicăieri pe pista asta?
— Nu cu învelișul, răspunse Beate. Însă pe interiorul unora dintre ele mai sunt urme de conținut. A fost metadonă.
Rita aduse cafeaua și berea. Harry îi mulțumi și femeia plecă.
— Credeam că metadona e lichidă și vine în sticluțe.
— Metadona folosită la așa-numita dezintoxicare prin tratament medicamentos a dependenților de droguri vine în sticluțe. Așa că am sunat la spitalul St. Olav, unde fac cercetări pe opioide și opiacee. Mi-au spus că în tratamentul durerii se folosesc pastile de metadonă.
— Și în violină?
— Au spus că e posibil să fie folosită în procesul de producție metadona asta modificată.
— Asta înseamnă doar că violina nu e produsă de la zero, dar cu ce ne ajută pe noi?
Beate prinse paharul de bere în palmă.
— Ne ajută, pentru că sunt foarte puțini producători de pastile de metadonă. Iar unul dintre ei e din Oslo.
— AB? Nycomed?
— Spitalul Radium. Au propriul institut de cercetare și au produs o pilulă de metadonă pentru tratamentul durerilor severe.
— Cancer.
Beate încuviință. Cu o mână își duse paharul la gură, iar cu cealaltă luă ceva de pe masă.
— De la spitalul Radium?

Beate încuviință din nou.

Harry luă pastila. Era rotundă, mică și avea un R ștanțat pe învelișul maroniu.

— Știi ceva, Beate?

— Ce?

— Cred că Norvegia tocmai și-a creat o nouă ramură de export.

— Vrei să spui că e cineva în Norvegia care produce și exportă violină? întrebă Rakel.

Se sprijinea cu brațele încrucișate la piept de tocul ușii de la camera lui Oleg.

— Cel puțin sunt câteva elemente care sugerează că ar fi posibil, răspunse Harry, tastând următorul nume de pe lista primită de la Torkildsen. În primul rând, utilizarea drogurilor se extinde dinspre Oslo. Nimeni de la Interpol n-a văzut sau auzit de violină înainte să apară în Oslo și abia acum o poți găsi pe străzile din Suedia și Danemarca. În al doilea rând, substanța conține pastile de metadonă zdrobite, care sigur sunt produse în Norvegia.

Harry apăsă pe butonul de căutare.

— În al treilea rând, la Gardermoen a fost arestat un pilot cu o marfă care s-ar putea să fi fost violină, dar care ulterior a fost schimbată.

— Schimbată?

— În care caz avem un „arzător“ de dovezi în sistem. Ideea e că pilotul pleca spre Bangkok.

Harry îi simți parfumul și își dădu seama că se apropiase și stătea lângă umărul lui. Ecranul computerului era singura sursă luminoasă din camera întunecată.

— Ce vulpiță! Cine e?

Îi auzea vocea chiar lângă ureche.

— Isabelle Skøyen. Consiliul municipal. Una dintre persoanele pe care le-a sunat Gusto. Sau, mai exact, ea l-a sunat pe el.

— Tricoul cu donarea de sânge îi e o idee cam mic, nu?

— Face probabil parte din treaba unui politician să participe la campanii de donare de sânge.

— Ești politician dacă ești doar secretara consiliului?

— Mă rog, femeia spune că are grupa AB negativ, așa că e o simplă datorie civică.

— Da, e o grupă rară. De-aia te uiți așa de lung la imaginea asta?

Harry zâmbi.

— Pagina a fost accesată de multe ori. Crescătoare de cai. „Cea care face curățenie pe străzi.“

— I se atribuie meritele pentru închiderea bandelor de traficanți de droguri.

— Nu a tuturor, e evident. Mă întreb despre ce putea să discute cu Gusto.

— Păi, ea conduce eforturile comitetului pentru Servicii Sociale împotriva drogurilor, așa că poate l-a folosit ca să obțină informații.

— La 1 și jumătate noaptea?

— Hopa!

— Mai bine aș întreba-o.

— Da, sunt convinsă că ți-ar face plăcere.

Harry își înclină capul spre ea. Fața ei era atât de aproape, încât cu greu se mai putea concentra.

— Aud oare ce cred eu că aud, dragostea mea?

Ea râse încet.

— Deloc. Pare de proastă calitate.

Harry inspiră încet. Rakel nu se mișcase din loc.

— Și ce te face să crezi că nu-mi place proasta calitate?
— De ce vorbești în șoaptă?
Buzele lui Rakel se apropiaseră atât de mult, încât îi simțea răsuflarea.
Preț de câteva secunde, Harry nu auzi decât bâzâitul ventilatorului de la computer. Apoi Rakel se îndreptă brusc de spate. Îi aruncă o privire absentă, distantă, și își duse palmele la obraji ca pentru a-i răcori. După care se răsuci pe călcâie și plecă.
Harry se lăsă pe spătarul scaunului, închise ochii și înjură încet. O auzi zdrăngănind ceva prin bucătărie. Inspiră adânc de câteva ori. Hotărî că nimic din ce tocmai se petrecuse nu se petrecuse în realitate. Încercă să-și adune gândurile. Apoi merse mai departe.
Căută pe internet restul numelor. Unele rezultate erau de-acum zece ani, de la competiții de schi sau relatări de la reuniuni de familie, altele nici măcar atât. Erau oameni care nu mai existau, care se retrăseseră din lumina reflectoarelor societății moderne, care găsiseră adăposturi izolate, unde așteptau următoarea doză de drog și nimic altceva.
Harry își pironi privirea pe perete, pe un poster cu un tip cu pene pe cap. Sub poster era scris „Jónsi". Harry ținea vag minte că era ceva în legătură cu trupa islandeză Sigur Rós. Sunete eterice și cântat într-un falset neabătut. Destul de departe de Megadeth și Slayer. Dar sigur că gusturile lui Oleg s-ar fi putut schimba. Sau fusese influențat. Harry își duse mâinile la ceafă.
Irene Hanssen.
Fusese surprins de numărul de apeluri. Gusto și Irene vorbiseră la telefon aproape zilnic, apoi încetaseră brusc. După aceea, nici măcar nu mai încercase să o sune. Ca și cum s-ar fi despărțit. Sau poate Gusto știa că nu mai putea lua legătura telefonic cu Irene. Și apoi, cu doar câteva ore înainte să fie împușcat, Gusto sunase pe telefonul fix de la ea de-acasă. Și i se răspunsese. Conversația durase un minut și douăsprezece secunde. Oare de ce i se părea ciudat lui Harry? Încercă să meargă pe firul gândului și să-și dea seama de unde pornise. Dar se văzu nevoit să renunțe. Formă numărul de telefon fix. Niciun răspuns. Încercă numărul de mobil al lui Irene. O voce îi spuse că numărul era blocat temporar. Facturi neplătite.
Bani.
Totul începea și se sfârșea cu bani. Așa era întotdeauna cu drogurile. Harry încercă să-și amintească numele pe care i-l spusese Beate. Pilotul arestat cu prafuri în bagajul de mână. Memoria de polițist încă îi funcționa. Tastă TORD SCHULTZ în bara de căutare.
Apăru un număr de mobil.
Harry deschise un sertar de la biroul lui Oleg ca să caute un pix. Scoase de acolo *Masterful Magazine* și privirea îi căzu peste o tăietură de ziar băgată în folie de plastic. Își recunoscu imediat propriul chip, mai tânăr. Scoase folia de plastic și frunzări articolele. Erau toate despre cazuri la care lucrase Harry și în care îi apăreau numele sau poza. Era și un vechi interviu dintr-o publicație de psihologie în care răspundea — nu fără o oarecare iritare, din câte ținea el minte — la întrebări despre crime în serie. Harry închise sertarul. Privi în jur. Simțea nevoia să lovească în ceva. După aceea închise computerul, își strânse valijoara, ieși pe hol și își puse sacoul. Ieși și Rakel și-i scutură un fir invizibil de praf de pe guler.
— E foarte ciudat, zise ea. Nu te-am văzut de ani buni, abia începusem să te uit și acum iată-te din nou.
— Da, răspunse el. Și asta-i bine?
Un zâmbet schițat.
— Nu știu. E și bine, și rău. Pricepi?
Harry dădu din cap și o trase lângă el.
— Ești cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat vreodată, zise ea. Și cel mai bun. Chiar și acum, doar fiind aici, mă faci să uit de orice altceva. Nu, nu sunt sigură că e de bine.

— Știu.
— Ce-i aia? întrebă ea, arătând spre valiză.
— Mă duc la hotel Leon.
— Dar…
— Vorbim mâine. Noapte bună, Rakel.
Harry o sărută pe frunte, deschise ușa și ieși în seara caldă de toamnă.

Băiatul de la recepție îi spuse că nu era nevoie să completeze un formular nou de cazare și îi oferi tot camera 301. Harry îi atrase atenția că era în regulă câtă vreme era reparată bara draperiei.
— Iar s-a rupt? se miră băiatul. De la chiriașul precedent. Mă tem că era cam nervos.
Îi dădu lui Harry cheia de la cameră.
— Și el era polițist.
— Chiriaș?
— Da, era un client permanent. Un agent sub acoperire, cum îi spuneți voi.
— Hmm. Se pare că nu avea cine știe ce acoperire dacă *tu* știai.
Băiatul zâmbi.
— Mă duc să văd dacă am o bară de rezervă în magazie, spuse el, și plecă.
— Omul cu Bereta semăna bine cu tine, rosti o voce suedeză profundă.
Harry se întoarse.
Cato ședea pe un scaun în ceea ce cu multă îngăduință putea fi numit holul clădirii. Privea în jos și clătina încet din cap.
— Semăna foarte bine, Harry. Foarte pasionat. Foarte răbdător. Foarte încăpățânat. Din păcate. Nu la fel de înalt ca tine, bineînțeles, și avea ochi cenușii. Însă cu aceeași expresie de polițist în ei, și la fel de singur. A murit în același loc în care vei muri și tu. Ar fi trebuit să pleci, Harry. Ar fi trebuit să iei avionul.
Făcu un semn de neînțeles cu degetele lui lungi. Avea o expresie așa de tristă, că Harry se întrebă o clipă dacă n-avea să înceapă să plângă. Se ridică încet în picioare, în vreme ce Harry se întorcea spre băiatul de la recepție.
— E adevărat ce spune?
— Cine ce spune? se miră băiatul.
— El, zise Harry, întorcându-se să arate spre Cato.
Numai că acesta dispăruse deja. Probabil că se pierduse în bezna de lângă scară.

— Polițistul sub acoperire a murit aici, în camera mea?
Băiatul se uită lung la Harry înainte de a răspunde.
— Nu, a dispărut. A fost scos la mal lângă Operă. Mă tem că n-am o bară de rezervă, dar ce spuneți de firul ăsta de nailon? Îl puteți trece prin găicile draperiei și îl legați după aia de suporturile barei.
Harry dădu încet din cap.

* * *

Trecuse de ora 2 dimineața. Harry era încă treaz și își fuma ultima țigară. Pe podea zăceau draperia și firul subțire de nailon. O putea vedea pe femeia din cealaltă parte a curții interioare; femeia dansa lent un vals fără sunet și fără partener. Harry ascultă sunetele orașului și urmări fumul de țigară ridicându-se spre tavan. Studie cu atenție fuiorul șerpuit, siluetele aparent aleatorii desenate de fum și încercă să descopere un șablon în ele.

19

Au trecut două luni de la întâlnirea dintre moșu' și Isabelle ca să înceapă operațiunea de curățenie.

Primii săltați au fost vietnamezii. Ziarele au scris că poliția a făcut raiduri în nouă locuri simultan, a găsit cinci depozite de heroină și a arestat treizeci și șase de gălbejiți. Săptămâna următoare a fost rândul albanezilor kosovari. Copoii au folosit trupe de elită Delta ca să ia cu asalt un apartament din Helsfyr, despre care șeful țiganilor credea că n-are nimeni habar. Apoi a venit rândul nord-africanilor și al lituanienilor. Șeful de la Orgkrim, genul top-model cu gene lungi și arătos, a zis în ziare că primiseră ponturi anonime. În următoarele câteva săptămâni, vânzătorii de pe străzi, de la somalezi negri ca tăciunele la norvegieni albi ca laptele, au fost săltați și băgați la bulău. Însă niciunul dintre noi, care eram îmbrăcați cu tricouri Arsenal. Era deja limpede că aveam spațiu mai mare de manevră și cozile deveneau mai lungi. Moșu' recruta o parte din dealerii rămași șomeri, însă și-a respectat partea lui de înțelegere: traficul cu heroină devenea mai puțin vizibil în centrul orașului Oslo. Am redus importurile de heroină, căci câștigam mai mult cu violina. Violina era scumpă, așa că unii au încercat să o dea pe morfină, dar s-au întors repede.

Vindeam mai repede decât putea produce Ibsen.

Într-o marți, am rămas fără marfă pe la 12 jumate și, cum era strict interzisă folosirea mobilelor — moșu' credea că Oslo era nenorocitu' de Baltimore —, m-am dus la gară și am apelat telefonul rusesc Gresso dintr-una din cabinele telefonice. Andrei a zis că era ocupat, dar o să vadă ce poate face. Oleg, Irene și cu mine ne-am așezat pe treptele de la Skippergata, alungând clienții și relaxându-ne. După vreo oră, am văzut o siluetă șchiopătând spre noi. Era chiar Ibsen. Furios. Țipa și înjura. Până ce a văzut-o pe Irene. Atunci, parcă furtuna s-ar fi potolit și tonul a devenit mai domol. A venit după noi în curtea din spate, unde ne-a dat o pungă de plastic în care erau o sută de pachete.

— Douăzeci de mii, a zis el, întinzând laba. De data asta, banii în mână la livrare.

L-am luat deoparte și i-am zis că data viitoare când rămâneam fără marfă puteam să venim noi la el.

— Nu vreau vizitatori, a zis el.

— Aș putea plăti mai mult de două sute pachetul, am zis eu.

M-a privit suspicios.

— Ai de gând să începi pe cont propriu? Ce ar zice șeful tău?

— Chestia asta este între tine și mine, i-am răspuns. Vorbim de mărunțiș. Între zece și douăzeci de pachete pentru prieteni și cunoștințe.

A izbucnit în râs.

— Aduc și fata, i-am zis eu. Apropo, o cheamă Irene.

N-a mai râs. S-a uitat la mine. Apoi Picior Plat a încercat să râdă din nou, dar n-a mai putut. I se citea totul în ochi. Singurătatea. Lăcomia. Ura. Și dorința. Nenorocita de dorință.

— Vineri seară, a zis el. La 8. Bea gin?

Am încuviințat. Din clipa aia, avea să bea.

Mi-a dat adresa.

După două zile, moșu' m-a invitat la masa de prânz. O clipă am crezut că mă pârâse

Ibsen, deoarece țineam minte expresia lui. Am fost serviți de Peter și am stat la masa lungă din sufrageria rece, iar moșu' mi-a spus că eliminase importurile de heroină în întreaga țară și din Amsterdam, iar acum importa doar din Bangkok prin intermediul câtorva piloți de avion. A vorbit despre cifre, s-a asigurat că înțeleg și a repetat obișnuita lui întrebare: mă țineam departe de violină? Stătea în penumbră și mă privea fix, după care l-a chemat pe Peter și i-a spus să mă ducă acasă cu mașina. Pe drum m-am gândit să-l întreb dacă nu cumva moșu' era impotent.

Ibsen locuia într-un apartament tipic de burlac dintr-un bloc din Ekeberg. Televizor mare cu plasmă, frigider mic și nimic pe pereți. Ne-a turnat gin ieftin cu apă tonică răsuflată, fără lămâie feliată, dar cu trei cuburi de gheață. Irene îl privea. Zâmbea, era dulce și a lăsat discuția pe seama mea. Ibsen ședea cu un zâmbet de idiot pe față și se holba la Irene, deși reușea să-și închidă gura când amenința să i se scurgă saliva. Pusese o nenorocită de muzică clasică. Mi-am luat pachetele și am stabilit să mai trec pe la el peste două săptămâni. Cu Irene.

Apoi a apărut primul raport despre numărul în scădere de supradoze. Ce nu s-a scris acolo a fost că ăia care luau violină pentru prima dată ajungeau, după doar câteva săptămâni, să stea la coadă cu ochi ficși și spasme vizibile de sevraj. Și când stăteau acolo cu hârtiile boțite de o sută de coroane în mână și descopereau că prețul crescuse din nou, începeau să plângă.

La a treia vizită, Ibsen m-a luat deoparte și a zis că data următoare voia să vină doar Irene. I-am spus că e în regulă, dar că atunci voiam cincizeci de pachete, la o sută de coroane bucata. A încuviințat.

A fost nevoie de ceva efort ca s-o conving pe Irene, și de data asta n-au mai mers vechile trucuri. A trebuit să fiu dur. Să-i explic că asta era șansa mea. Șansa noastră. Să o întreb dacă vrea să continue să doarmă pe o saltea într-o sală de repetiții. În cele din urmă, a mormăit că nu asta voia. Însă nu voia nici să… Iar eu i-am zis că nu era nevoită să o facă, trebuia doar să fie drăguță cu bietul singuratic, pentru că el probabil nu prea avea parte de distracție cu piciorul ăla beteag al lui. A dat din cap și mi-a zis că trebuie să-i promit că nu-i spun lui Oleg. După ce a plecat spre vizuina lui Ibsen, m-am simțit atât de distrus, că am diluat un pachet de violină și am fumat ce rămăsese dintr-o țigară. M-am trezit cu cineva care mă scutura. Irene era deasupra saltelei mele și plângea așa de tare, că lacrimile îmi cădeau pe față și îmi intrau în ochi. Ibsen încercase să i-o pună, dar ea reușise să scape.

— Ai luat pachetele? am întrebat eu.

A fost evident o întrebare proastă. S-a pierdut cu totul. Așa că mi-am zis că trebuie să fac ceva să rezolv situația. Am pregătit o seringă și ea s-a uitat la mine cu ochi mari și umezi, în vreme ce eu găseam o venă albastră pe pielea ei fină și albă și introduceam acul. Am simțit cum spasmele ei se transplantează în corpul meu când am apăsat pe piston. Gura i s-a deschis într-un orgasm mut. Apoi extazul i-a adus o cortină strălucitoare în fața ochilor.

Poate că Ibsen era un ticălos, dar știa meserie.

Am știut și că o pierdusem pe Irene. Am zărit asta pe chipul ei când am întrebat-o de pachete. Lucrurile nu mai puteau fi niciodată la fel ca înainte. În noaptea aia am văzut-o cum alunecă într-o uitare binecuvântată, împreună cu șansa mea de a deveni milionar.

Moșu' continua să facă milioane. Și totuși, voia mai mult și mai repede. Ca și cum avea ceva de stins, o datorie care urma să ajungă curând la termen. Nu părea să aibă nevoie de bani; casa era la fel, limuzina era curată, dar neschimbată, iar personalul era compus din aceiași doi oameni: Andrei și Peter. Tot mai aveam un concurent — Los Lobos —, care își extinsese operațiunile de vânzare pe stradă. Recrutase vietnamezi și marocani care nu fuseseră săltați deja și vindea violină nu doar în centrul orașului, ci și în Kongsvinger, Tromsø, Trondheim și — se zicea — în Helsinki. Poate că Odin și Los Lobos câștigau mai mult decât

moșu', dar împărțeau piața, nu existau conflicte pentru teritoriu și se îmbogățeau și unii, și alții. Orice om de afaceri cu mintea la locul ei ar fi fost fericit cu situația aia.

Existau doar doi nori pe acest cer senin și strălucitor.

Unul era polițistul sub acoperire cu șapca lui idioată. Știam că poliția fusese informată că tricourile Arsenal nu reprezentau deocamdată o țintă prioritară, însă Omul cu Bereta tot își vâra nasul. Celălalt era că Los Lobos începuse să vândă violină în Lillestrøm și Drammen mai ieftin decât în Oslo, ceea ce însemna că unii dintre clienți se duceau acolo.

Într-o zi, am fost chemat la moșu' și am primit sarcina să duc un mesaj unui copoi. Îl chema Truls Berntsen, iar treaba trebuia să fie discretă. L-am întrebat de ce nu-i putea folosi pe Andrei sau pe Peter, însă moșu' mi-a explicat că nu voia să existe niciun contact care să poată pune poliția pe urmele lui. Era unul dintre principiile lui. Și chiar dacă eu aveam informații care îl puteau da în vileag, eram singura persoană în afară de Peter și Andrei în care avea încredere. Da, din multe puncte de vedere, avea încredere în mine. Mi-am zis atunci că Baronul Drogurilor are încredere în Hoț.

Mesajul era că aranjase o întâlnire cu Odin ca să discute despre Lillestrøm și Drammen. Urmau să se întâlnească joi seara, la ora 7, la McDonald's în Kirkeveien, Majorstuen. Rezervaseră tot etajul întâi pentru o petrecere privată cu copii. Îmi și imaginam scena, cu baloane, panglici, pălării de hârtie și un nenorocit de clovn. Căruia îi îngheța fața când vedea cine erau oaspeții: motocicliști masivi cu priviri criminale și țepi pe încheieturile degetelor, doi metri și jumătate de beton cazac, și pe Odin și moșu' țintuindu-se cu priviri ucigașe peste farfuriile cu cartofi prăjiți.

Truls Berntsen locuia singur într-un bloc de apartamente din Manglerud, dar, când am trecut pe-acolo într-o duminică dimineață, nu era nimeni acasă. Vecinul, care în mod evident auzise soneria lui Berntsen, și-a ițit capul de pe verandă și a strigat că Truls era la Mikael, unde construia o terasă. În vreme ce mă îndreptam spre adresa pe care mi-o dăduse, m-am gândit că Manglerud trebuie să fie un loc groaznic. În mod clar, toată lumea cunoștea pe toată lumea.

Mai fusesem în Høyenhall și înainte. E un fel de Beverly Hills al Manglerudului. Case mari, cu vedere spre Kværnerdalen, centrul orașului și Holmenkollen. M-am oprit în drum, uitându-mă la scheletul pe jumătate terminat al unei case. În față erau câțiva tipi la bustul gol, cu cutii de bere în mâini, râzând și arătând spre structura care în mod evident avea să fie terasa. L-am recunoscut imediat pe unul dintre ei. Tipul ca un model, cu gene lungi. Șeful nou de la Orgkrim. Când m-au zărit, au tăcut toți. Știam de ce. Erau toți polițiști și mirosiseră un bandit. O situație nasoală. Nu-l întrebasem pe moșu', dar mi-a trecut prin minte că Truls Berntsen făcea parte din alianța cu poliția pe care o sfătuise pe Isabelle Skøyen să o încheie.

— Da? a zis omul cu gene lungi.

Era în formă bună. Mușchi abdominali ca niște pietre. Încă aveam ocazia să mă retrag și să mă duc la Berntsen mai târziu. Așa că nu prea știu de ce am făcut ce-am făcut.

— Am un mesaj pentru Truls Berntsen, am rostit eu tare și limpede.

Ceilalți s-au întors către un bărbat care și-a lăsat berea jos și a venit spre mine mergând crăcănat. Nu s-a oprit decât când a ajuns atât de aproape, încât ceilalți nu-l puteau auzi. Avea părul blond și o mandibulă puternică, ieșită în afară, care arăta ca un sertar tras afară. Ochii mici porcini aruncau priviri suspicioase încărcate de ură. Dacă ar fi fost un animal de casă, ar fi fost eutanasiat pe temei pur estetic.

— Nu știu cine ești, a șoptit el, dar pot să bănuiesc, și n-am chef de astfel de vizite. Bine?

— Bine.

— Repede, zi ce ai de zis.

I-am spus de întâlnire și de oră. Și că Odin avertizase că avea să apară cu toată banda.

— Nici n-ar îndrăzni altfel, a zis Berntsen, și a gemut.

— Avem informații că tocmai a primit o cantitate imensă de cai, am zis eu.

Tipii de pe terasă se întorseseră la berile lor, însă îl vedeam pe șeful Orgkrim aruncând priviri spre noi. Am vorbit încet și m-am concentrat să transmit toate detaliile.

— Sunt ținuți în clubul din Alnabru, dar vor fi expediați mai departe în câteva zile.

— Sună a câteva arestări, urmate de un mic raid.

Berntsen a gemut din nou, și abia atunci mi-am dat seama că sunetul ăla era de fapt un râs.

— Asta e tot, am zis eu, întorcându-mă să plec.

Abia mă depărtasem câțiva metri, când am auzit că strigă cineva. Nu era nevoie să mă întorc ca să știu cine era. Văzusem totul imediat în privirea lui. În definitiv, asta e specialitatea mea. A venit lângă mine și eu m-am oprit.

— Cine ești? m-a întrebat el.

— Gusto.

Mi-am dat părul din ochi ca să-i vadă mai bine.

— Tu?

O secundă m-a privit surprins, ca și cum îi pusesem o întrebare grea. Apoi a răspuns cu un mic zâmbet:

— Mikael.

— Bună, Mikael. Unde te antrenezi?

A tușit.

— Ce cauți aici?

— Ce am zis. Îi transmit un mesaj lui Truls. Pot să iau o gură de bere?

Petele albe și ciudate de pe fața lui au părut să se lumineze brusc. Când a vorbit din nou, avea un ton încordat de furie:

— Dacă ai rezolvat ce aveai de rezolvat, îți sugerez să o ștergi.

M-am uitat în ochii lui. O privire furioasă. Mikael Bellman era atât de uluitor de frumos, că îmi venea să-i pun mâna pe piept. Ca să-i simt pielea asudată și încălzită de soare. Ca să-i simt mușchii încordați mecanic din cauza îndrăznelii mele. Sfârcul care s-ar fi întărit când îl strângeam între degete. Durerea încântătoare când m-ar fi pocnit ca să-și protejeze numele și reputația. Mikael Bellman. Simțeam dorința. Nenorocita mea de dorință.

— Ne mai vedem, am zis eu.

În noaptea aia am avut o revelație. Cum să reușesc ceva ce bănuiesc că tu n-ai reușit niciodată. Căci dacă ai fi făcut-o, nu m-ai fi abandonat, nu? Cum să devin întreg. Cum să devin uman. Cum să devin milionar.

20

Soarele strălucea așa de tare în fiord, că Harry era nevoit să mijească ochii apărați de ochelarii de soare de damă.

Oslo nu avea parte doar de o operație estetică facială în Bjørvika, ci îi și creștea un cartier nou, ca un sân de silicon înfipt în fiord, într-o zonă înainte plată și ternă. Minunea de silicon se numea Tjuvholmen și părea scumpă. Apartamente scumpe, cu priveliști exclusive spre fiord, cheiuri scumpe, magazine scumpe de bijuterii cu articole exclusiviste, galerii de artă cu podele din parchet adus din jungle de care nu auzise nimeni, mai spectaculoase ele însele decât operele artistice expuse. Iar sfârcul de pe vârful cel mai ieșit al fiordului era un restaurant cu prețuri de genul celor care făcuseră Oslo să detroneze Tokio în topul celor mai scumpe orașe din lume.

Harry intră și fu întâmpinat de un ospătar-șef amabil.

— O caut pe Isabelle Skøyen, zise Harry, cercetând cu privirea sala care părea plină până la refuz.

— Știți cumva pe ce nume este rezervată masa? întrebă chelnerul, cu un zâmbet care îi spunea lui Harry că toate mesele fuseseră rezervate cu săptămâni înainte.

Femeia care îi răspunsese lui Harry atunci când sunase la biroul comitetului de Servicii Sociale de la primărie fusese la început dispusă să-i zică doar că Isabelle Skøyen ieșise să ia prânzul. Însă după ce Harry îi spusese că tocmai ăsta era motivul pentru care suna, căci el stătea la Continental și o aștepta, secretara îngrozită se scăpase și-i spusese că prânzul era la Sjømagasinet!

— Nu, răspunse Harry acum. E-n regulă dacă intru să arunc o privire?

Chelnerul ezită. Îi cercetă costumul.

— Nu-ți face griji, zise Harry. O văd deja.

Trecu pe lângă chelner înainte să apuce acesta să ia o decizie.

Recunoscuse chipul și postura din imaginile de pe internet. Femeia se sprijinea de bar, cu coatele pe tejghea și cu fața către sala de mese. Probabil că aștepta pe cineva, dar arăta mai degrabă ca și cum se afla pe scenă. Iar când Harry se uită la bărbații de la mese, înțelese că probabil făcea ambele lucruri în același timp. Fața ei aspră, aproape masculină, era despicată în două de un nas drept ca o lamă. Cu toate astea, Isabelle Skøyen era atrăgătoare într-un mod convențional pe care alte femei l-ar fi putut considera drept „eleganță". Avea ochii machiați din belșug, cu o constelație de steluțe în jurul irisurilor reci și albastre, care îi dădeau un aer de animal de pradă. Din acest motiv, părul îi ieșea în evidență prin contrast comic: o claie blondă, de păpușă, aranjată în bucle largi de-o parte și de alta a feței masculine. Însă cel care atrăgea toate privirile era corpul ei.

Femeia avea o statură atletică, impozantă, cu umeri și șolduri late. Pantalonii negri strâmți scoteau în evidență coapsele masive, musculoase. Harry hotărî că sânii erau cumpărați de gata, susținuți de un sutien deosebit de inteligent sau, pur și simplu, impresionanți. Căutările pe Google arătaseră că femeia creștea cai la o fermă din Rygge; divorțase de două ori, ultima dată de un finanțist care făcuse avere de patru ori și o pierduse de trei ori; participase la competiții naționale de tir; era donatoare de sânge și avea probleme pentru că îi dăduse papucii unui coleg de partid fiindcă „era pămpălău"; în plus,

poza mai mult sau mai puțin bucuroasă pentru diverși fotografi la premiere de film sau teatru. Pe scurt: o femeie ahtiată după bani.

Harry intră în câmpul ei vizual, iar până la jumătatea drumului, ea tot nu-și mutase privirea de la el. Ca o persoană care consideră că are dreptul să se uite. Harry se duse direct spre ea, conștient că atrăgea cel puțin o duzină de perechi de ochi.

— Ești Isabelle Skøyen, zise el.

Femeia păru imediat pe punctul să-l repeadă, dar se răzgândi și își înclină capul.

— Asta e problema cu restaurantele astea prea scumpe din Oslo, nu? Toată lumea e cineva. Așa că…

Lungi cuvântul în timp ce-l privea din cap până în picioare.

— Cine ești?

— Harry Hole.

— Mi se pare că ai ceva familiar. Ai apărut la televizor?

— Acum mulți ani. Înainte de asta.

Arătă înspre cicatricea de pe față.

— A, da, tu ești polițistul care l-a prins pe asasinul în serie, nu?

Avea două moduri să meargă mai departe. Alese să fie direct.

— Da.

— Și acum ce faci? întrebă ea dezinteresată, cu privirea rătăcind peste umărul lui, spre ieșire.

Își strânse buzele roșii și făcu ochii mari de câteva ori. De încălzire. Probabil că avea un prânz important.

— Haine și pantofi, răspunse Harry.

— Văd și eu. Mișto costum.

— Mișto cizme. Rick Owens?

Femeia îl privi, parcă redescoperindu-l. Dădu să spună ceva, dar surprinse cu privirea o mișcare în spatele lui.

— Mi-a venit partenerul de prânz. Poate ne mai vedem, Harry.

— Hmm. Speram să discutăm ceva acum.

Ea râse și se aplecă în față.

— Îmi place mișcarea asta, Harry. Dar e ora 12, sunt trează ca o judecătoare și am deja o întâlnire la prânz. O zi bună.

Se îndepărtă pe tocurile ei înalte.

— Gusto Hanssen a fost amantul tău?

Harry rosti întrebarea cu ton scăzut, iar femeia se afla deja la trei metri distanță. Cu toate astea, se încordă, ca și cum ar fi găsit o frecvență care trecea prin larma de tocuri, glasuri și Diana Krall, care fredona în fundal, și o nimerise direct în timpan.

Se răsuci pe călcâie.

— L-ai sunat de patru ori într-o noapte, ultima dată la 2 fără 26 de minute.

Harry se așezase pe un scaun de la bar. Isabelle Skøyen străbătu înapoi cei trei metri. Era înaltă și îl domina. Lui Harry, scena îi amintea de Scufița Roșie și Lupul. Și nu ea era Scufița Roșie.

— Ce dorești, Harry, băiete? întrebă ea.

— Vreau să aflu tot ce știi despre Gusto Hanssen.

Nările îi fremătară, iar sânii ei maiestuoși se ridicară. Harry observă că avea pori negri mari, ca niște puncte dintr-o bandă desenată.

— Ca unul dintre puținii oameni din orașul ăsta preocupați să țină dependenții de droguri

în viață, sunt și unul dintre puținii oameni care își amintesc de Gusto Hanssen. L-am pierdut, și asta e trist. Apelurile există deoarece am numărul lui de mobil salvat în telefonul meu. Îl invitaserăm la o reuniune a comitetului RUNO. Am un bun prieten cu un nume asemănător, și uneori apăs pe tasta greșită. Se întâmplă.

— Când te-ai întâlnit ultima dată cu el?

— Ascultă, Harry Hole, șuieră ea printre dinți, apăsând pe Hole și apropiindu-și fața de el. Dacă am înțeles bine, nu ești polițist, ci o persoană care lucrează cu haine și pantofi. Nu văd niciun motiv să vorbesc cu tine.

— Chestia e, zise Harry, sprijinindu-se cu spatele de tejgheaua barului, că sunt extrem de dornic să discut cu cineva. Așa că dacă nu cu tine, atunci cu un ziarist. Iar ăștia sunt întotdeauna dispuși să afle despre scandaluri cu celebrități și alte chestii asemănătoare.

— Celebrități? rosti ea, afișând un zâmbet radios, adresat nu lui Harry, ci unui bărbat îmbrăcat în costum care stătea lângă chelnerul-șef și îi făcea semn. Eu sunt doar secretara consiliului, Harry. Pozele din ziare nu te fac o celebritate. Ai văzut și tu cât de repede ești uitat.

— Cred că ziarele te socotesc o vedetă în ascensiune.

— Chiar așa? Poate, însă și cele mai nenorocite tabloide au nevoie de ceva concret, iar tu nu ai nimic. Să apelezi numărul greșit este…

— … ceva ce se mai întâmplă. Ce nu se prea întâmplă însă…

Harry inspiră adânc. Femeia avea dreptate; n-o avea cu nimic la mână. Și de-asta nu fusese o idee grozavă să joace deschis.

— … este ca sângele AB cu Rh negativ să apară întâmplător în două locuri în același caz de crimă. Grupa asta apare la o persoană din două sute. Așa că atunci când raportul legiștilor arată că sângele de sub unghiile lui Gusto este AB cu Rh negativ, iar ziarele afirmă că tu ai această grupă de sânge, un detectiv bătrân nu poate decât să pună faptele cap la cap. Tot ce trebuie să fac este să cer un test ADN, după care vom ști cu certitudine de sută la sută în cine și-a înfipt ghearele Gusto înainte de a muri. Ăsta ți se pare un titlu de ziar oarecum de interes, Skøyen?

Secretara consiliului clipi, ca și cum pleoapele încercau să-i activeze gura.

— Spune-mi, nu cumva prințul moștenitor e în Partidul Socialist? întrebă Harry, îngustând ochii. Cum ziceai că îl cheamă?

— Putem avea o discuție, zise Isabelle Skøyen. Mai târziu. Dar va trebui să juri că-ți ții gura.

— Când și unde?

— Dă-mi numărul de telefon și te sun după serviciu.

Afară, apele fiordului luceau și scânteiau. Harry își puse ochelarii de soare și își aprinse o țigară ca să sărbătorească o cacealma reușită. Se așeză pe marginea golfului, bucurându-se de fiecare fum. Refuză să accepte senzația sâcâitoare care nu se dădea dusă și se concentră asupra jucăriilor scumpe și inutile pe care membrii cei mai bogați ai clasei muncitoare le amaraseră de-a lungul cheiului. Apoi strivi chiștocul cu piciorul, scuipă în apa fiordului și se pregăti de următoarea vizită de pe listă.

Harry îi confirmă recepționerei de la spitalul Radium că avea o programare, iar ea îi dădu un formular. Harry completă rubrica pentru nume și număr de telefon, dar lăsă rubrica „Companie“ goală.

— O vizită privată?

Harry clătină din cap. Știa că ăsta era un obicei al recepționerelor bune: să știe care e situația, să strângă informații despre cei care veneau și plecau și despre cei care lucrau

acolo. Iar dacă el, ca detectiv, ar fi avut nevoie să știe cum stă treaba cu toată lumea dintr-o instituție, se ducea șnur la recepționeră.

Femeia îl îndrumă spre biroul din capătul coridorului. Pe drum, Harry trecu pe lângă uși închise și panouri de sticlă care dădeau înspre camere mari unde se vedeau oameni în halate albe, mese pline de eprubete și standuri pentru eprubete de testare și lacăte masive pe dulapuri metalice, despre care Harry bănuia că ar fi un adevărat eldorado pentru orice dependent de droguri.

Harry se opri în capul holului și, ca să fie sigur, citi numele de pe plăcuță înainte de a ciocăni în ușă: Stig Nybakk. Aproape instantaneu se auzi dinăuntru o voce:

— Intră!

Nybakk era în picioare în spatele biroului, cu un telefon la ureche, însă îi făcu semn lui Harry și îi arătă un scaun. După trei de „Da“, doi de „Nu“, un „Măi, să fiu al naibii“ și un hohot de râs, omul puse receptorul jos și aținti doi ochi strălucitori asupra lui Harry, care nu se dezmințise și se prăbușise într-un scaun, cu picioarele întinse.

— Harry Hole. Probabil că nu mă ții minte, dar eu îmi amintesc de tine.

— Am arestat mulți oameni, replică Harry.

Un alt hohot sănătos de râs.

— Am fost împreună la școala din Oppsal. Eram cu câțiva ani mai mic decât tine.

— Cei tineri îi țin minte pe cei mai mari.

— Adevărat. Dar, ca să fiu sincer, nu te țin minte din școală. Ai apărut la televizor și cineva mi-a spus că ai fost la Oppsal și erai amic cu Tresko.

— Hmm.

Harry își studie vârfurile pantofilor ca pentru a semnala că nu era interesat să discute lucruri personale.

— Deci ai ajuns detectiv? Ce crimă anchetezi acum?

— Anchetez un deces legat de droguri, începu Harry, ca să fie cât mai aproape de adevăr. Te-ai uitat la chestiile pe care ți le-am trimis?

— Da.

Nybakk ridică din nou receptorul, tastă un număr și se scărpină în dosul urechii în vreme ce aștepta.

— Martin, poți veni până aici? Da, e în legătură cu testul.

Nybakk închise, după care urmară câteva secunde de tăcere. Nybakk zâmbi; Harry știa că mintea lui căuta cu febrilitate un subiect pentru a umple tăcerea. Nu zise nimic. Nybakk tuși.

— Stăteai în casa galbenă de lângă aleea pietruită. Eu am crescut în casa roșie din vârful dealului. Familia Nybakk?

— Corect, minți Harry, demonstrându-și din nou cât de puține lucruri își amintea din copilărie.

— Mai ai casa aia?

Harry își încrucișă picioarele. Știa că nu poate să scape până ajungea Martin.

— Taică-meu a murit acum câțiva ani. Vânzarea a durat ceva vreme, dar…

— Fantome.

— Poftim?

— E important să lași fantomele să plece înainte să vinzi, nu? Maică-mea a murit anul trecut, dar casa este încă goală. Căsătorit? Copii?

Harry clătină din cap. Și pasă mingea în terenul celuilalt.

— Însă văd că tu ești însurat.

— Cum?

— Verigheta.

Harry dădu din cap înspre mâna celuilalt.

— Am avut și eu una identică.

Nybakk ridică mâna cu verigheta și zâmbi.

— Ai avut? Sunteți separați?

Harry înjură în sinea lui. De ce naiba trebuiau oamenii să sporovăiască? Separați? Bineînțeles că era separat. Separat de persoana iubită. De cei pe care îi iubea. Harry tuși.

— Iată-te, exclamă Nybakk.

Harry se întoarse. O siluetă încovoiată, îmbrăcată cu un halat albastru de laborator, care îl privea cu ochii îngustați din ușă. Breton lung, negru, care atârna deasupra unei frunți înalte și palide, aproape albă ca zăpada. Ochi înfundați în orbite. Harry nici măcar nu-l auzise venind.

— El este Martin Pran, unul dintre cei mai buni oameni de știință ai noștri, zise Nybakk.

„Ăsta e Cocoșatul de la Notre-Dame“, își zise Harry.

— Ei, Martin? întrebă Nybakk.

— Ceea ce dumneavoastră numiți violină nu e heroină, ci un drog similar cu levorfanolul.

Harry își notă denumirea.

— Care ce e?

— Un opioid foarte puternic, interveni Nybakk. Un analgezic remarcabil. De șase până la opt ori mai puternic decât morfina. De trei ori mai puternic decât heroina.

— Chiar așa?

— Chiar așa, replică Nybakk. Și are efect dublu față de morfină. Între opt și douăsprezece ore. Dacă iei doar trei miligrame de levorfanol, iei un anestezic complet. Jumătate din doză prin injectare.

— Hmm. Pare periculos.

— Nu e chiar așa de periculos cum ți-ai închipui. Dozele moderate de opioide pure cum e heroina nu distrug corpul. Nu, în principal dependența este cea care distruge.

— Corect. Dependenții de heroină mor ca muștele.

— Da, dar din două motive principale. În primul rând, heroina este amestecată cu alte substanțe care o transformă într-o adevărată otravă. De exemplu, amestecă heroină cu cocaină și…

— *Speedball*, replică Harry. John Belushi…

— Odihnească-se în pace. A doua cauză obișnuită de deces este că heroina inhibă respirația. Dacă iei o doză prea mare, pur și simplu încetezi să mai respiri. Și, cum nivelul de toleranță crește, iei doze din ce în ce mai mari. Însă asta e interesant la levorfanol — nu inhibă respirația atât de mult. Așa e, Martin?

Cocoșatul încuviință fără să-și ridice ochii.

— Hmm, făcu Harry, uitându-se la Pran. Mai puternic decât heroina, cu efect mai îndelungat și risc redus de supradoză. Pare visul oricărui narcoman.

— Dependență, mormăi Cocoșatul. Și prețul.

— Poftim?

— Vedem asta la pacienți, oftă Nybakk. Devin dependenți imediat.

Pocni din degete.

— Însă pentru pacienții de cancer dependența nu este o problemă. Administrăm progresiv tipul și doza de analgezic conform unui grafic. Scopul e să prevenim durerea, nu să o combatem. Iar levorfanolul este scump de produs și de importat. Poate că ăsta e motivul pentru care nu-l vedem pe străzi.

— Ăsta nu e levorfanol.

Harry și Nybakk se întoarseră către Martin Pran.

— Este modificat.

Pran ridică privirea, iar Harry crezu că-i vede ochii strălucind, ca și cum tocmai se aprinsese o lumină în ei.
— Cum? întrebă Nybakk.
— O să dureze până descoperim cum, dar se pare că una dintre moleculele de clorină a fost înlocuită cu o moleculă de fluorină. S-ar putea să nu fie atât de scump de produs.
— Iisuse, rosti Nybakk. Vorbim despre Dreser?
— Posibil, replică Pran cu un zâmbet aproape imperceptibil.
— Doamne, Dumnezeule! exclamă Nybakk, scărpinându-se cu ambele mâini la ceafă de entuziasm. Atunci avem de-a face cu opera unui geniu. Sau un noroc fenomenal.
— Mă tem că nu mă prind, băieți, zise Harry.
— O, scuze, replică Nybakk. Heinrich Dreser. A descoperit aspirina în 1897. După aia, a lucrat la modificarea diacetimorfinei. Nu a trebuit să facă multe, o moleculă aici, o moleculă colo și gata, se fixează de alți receptori din corpul uman. Unsprezece zile mai târziu, Dreser a descoperit un nou medicament. Care a fost vândut ca medicament de tuse până în 1913.
— Și medicamentul era?
— Numele trebuia să fie un joc de cuvinte pornind de la o femeie curajoasă.
— Heroina, zise Harry.
— Corect.
— Dar cum e cu îmbrăcămintea? întrebă Harry, răsucindu-se către Pran.
— Se numește înveliș, preciză Cocoșatul. Ce e cu el?
Stătea cu fața către Harry, dar privirea lui era îndreptată altundeva, pe perete. „Ca un animal care caută înnebunit o cale de scăpare“, își zise Harry. Sau ca un animal de turmă care nu vrea să accepte provocarea ierarhică a creaturii care o privește drept în ochi. Sau pur și simplu ca un om cu inhibiții sociale ușor peste medie. Însă lui Harry îi atrăsese atenția și altceva, ceva legat de felul cum stătea, de postura lui încovoiată.
— Păi, zise Harry, criminaliștii spun că particulele maro din violină provin de la învelișul mărunțit fin al unei pastile. Și este același… înveliș folosit la pastilele de metadonă produse aici, la spitalul Radium.
— Și ce-i cu asta? ripostă Pran.
— Este posibil ca violina să fie produsă aici, în Norvegia, de cineva care are acces la pastilele voastre de metadonă?
Stig Nybakk și Martin Pran schimbară o privire.
— În prezent livrăm pastile de metadonă și altor spitale, așa că au acces la ele destul de mulți, zise Nybakk. Însă violina înseamnă chimie de mare clasă.
Expiră cu putere printre buze.
— Tu ce zici, Pran? Dispunem în cercurile științifice norvegiene de competența necesară ca să descoperim o asemenea substanță?
Pran clătină din cap.
— Dar din întâmplare? întrebă Harry.
Pran ridică din umeri.
— Sigur că se poate și ca Brahms să fi scris *ein deutsches Requiem* din întâmplare.
În încăpere se lăsă liniștea. Nici măcar Nybakk nu părea să mai aibă ceva de adăugat.
— Bine, zise Harry, ridicându-se de pe scaun.
— Sper că ți-am fost de ajutor, spuse Nybakk, întinzându-i mâna lui Harry peste birou. Salută-l pe Tresko. Presupun că încă mai face ture de noapte la Hafslund Energy și ține degetul pe întrerupătorul de curent al orașului, nu?
— Ceva de genul ăsta.
— Nu-i place lumina zilei?
— Nu-i place agitația.

Nybakk schiță un zâmbet.

Pe drumul spre ieșire, Harry se opri de două ori. O dată ca să cerceteze laboratorul gol în care fusese stinsă lumina peste zi. A doua oară, în fața ușii pe care era plăcuța cu numele lui Martin Pran. Pe sub ușă se vedea lumină. Harry apăsă cu grijă clanța. Încuiată.

Când ajunse la mașina pe care o închiriase, Harry își verifică întâi telefonul mobil. Văzu un apel pierdut de la Beate Lønn, dar nimic de la Isabelle Skøyen. În dreptul stadionului Ullevål, Harry își dădu seama că își programase prost călătoria în afara orașului. Cetățenii cu cea mai scurtă zi de muncă se îndreptau deja spre casă. Făcu cincizeci de minute până în Karihaugen.

* * *

Serghei stătea în mașină și bătea darabana cu degetele în volan. Teoretic, serviciul lui îl ferea de ora de vârf, dar, când lucra în tura de noapte, tot rămânea blocat în traficul de ieșire din oraș. Mașinile se scurgeau către Karihaugen ca o revărsare de lavă. Îl căutase pe polițist pe Google. Citise articole vechi. Cazuri de crimă. Prinsese un asasin în serie în Australia. Lui Serghei îi sărise în ochi pentru că în dimineața aceea urmărise pe Animal Planet un documentar din Australia. Era vorba despre inteligența crocodililor din Teritoriile de Nord, despre cum învățau obiceiurile prăzii lor. Când campau în zonă, turiștii o luau de obicei de-a lungul unui torent ca să strângă apă dimineața. Pe cărare, erau feriți de crocodilii care stăteau în apă și priveau. Dacă rămâneau și a doua noapte în același loc, ritualul se repeta și a doua zi. Dacă stăteau și a treia noapte, mai mergeau o dată de-a lungul cărării, dar de data asta nu mai vedeau niciun crocodil. Decât când sărea dintr-un tufiș și-și trăgea prada în apă.

Polițistul părea stânjenit în pozele de pe internet. Ca și cum nu-i plăcea să fie fotografiat. Sau urmărit.

Sună telefonul. Andrei. Care trecu direct la subiect.

— Stă la hotelul Leon.

Dialectul din sudul Siberiei suna de fapt ca o mitralieră, sacadat, însă Andrei îl făcea să pară moale și curgător. Rosti adresa de două ori, încet și clar, iar Serghei o memoră.

— Bine, spuse el, încercând să pară dornic de acțiune. O să cer numărul camerei. Și dacă nu e în capul unui coridor, o să aștept acolo, în capăt. Ca să trebuiască să-mi întoarcă spatele când pleacă din cameră și se duce spre scări sau spre lift.

— Nu, Serghei.

— Nu?

— Nu în hotel. La Leon o să se aștepte să venim.

Serghei era surprins.

— O să se aștepte?

Schimbă banda de mers și se strecură în spatele unei mașini închiriate, în timp ce Andrei îi povesti că polițistul luase legătura cu doi vânzători și-l invitase pe *ataman* la hotelul Leon. Mirosea de la o poștă a capcană. *Atamanul* dăduse ordine clare ca Serghei să execute misiunea în altă parte.

— Unde?

— Așteaptă-l în stradă, în fața hotelului.

— Dar unde să *o fac*?

— La alegerea ta, răspunse Andrei. Dar eu personal prefer o ambuscadă.

— Ambuscadă?
— Întotdeauna o ambuscadă, Serghei. Și încă ceva…
— Da?
— Începe să intre în zone în care nu vrem să intre. Ceea ce înseamnă că devine o urgență.
— Ce… înseamnă asta?
— *Atamanul* spune să stai cât ai nevoie, dar nu mai mult. Azi e mai bine decât mâine. Care e mai bine decât poimâine. Pricepi?

Când închise, Serghei era tot blocat în trafic. Nu se simțise niciodată în viața lui atât de singur.

Ora de vârf era la apogeu și ambuteiajul nu începu să se degajeze decât la Berger, chiar înainte de intersecția din Skedsmo. Harry stătea deja de o oră în mașină și scanase toate canalele radio până rămăsese la NRK Classical, în semn de protest. Douăzeci de minute mai târziu, văzu ieșirea spre Gardermoen. Sunase de vreo zece ori la Tord Schultz în cursul zilei, fără să dea de el. Colegul lui Schultz, pe care-l găsise în cele din urmă la linia aeriană, îi spusese că habar n-avea unde putea fi Schultz și că în general acesta stătea acasă când nu zbura. Îi confirmase adresa pe care Harry o descoperise pe internet.

Când deduse după indicatorul stradal că ajunsese unde trebuia, afară se lăsa noaptea. Merse încet cu mașina printre clădiri ca niște cutii de pantofi identice, situate de o parte și de alta a drumului proaspăt asfaltat. Unele case erau suficient de luminate ca să poată citi numerele și așa reuși să-și dea seama care era a lui Tord Schultz. Era complet întunecată.

Harry parcă mașina și ridică privirea. Pe cerul negru se ivi o săgeată argintie, un avion, tăcut ca o pasăre de pradă. Luminile măturară acoperișurile, apoi avionul dispăru în spatele lui Harry, ducând zgomotul după el ca o trenă de mireasă.

Harry se duse la ușa de la intrare, se așeză în fața geamului și sună. Așteptă. Sună din nou. Mai așteptă un minut.

După care lovi geamul.

Băgă mâna înăuntru, găsi zăvorul și deschise ușa.

Păși peste cioburi și merse mai departe către living.

Primul lucru care-l izbi fu bezna — era mai întuneric decât ar trebui să fie într-o încăpere, chiar și neluminată. Își dădu seama că draperiile erau trase. Draperii grele de camuflaj, de genul celor folosite în tabăra militară de la Finnmark ca să nu lase să intre lumina soarelui de la miezul nopții.

În al doilea rând, îl frapă impresia că nu era singur. Și cum experiența îi spunea că astfel de impresii erau aproape întotdeauna însoțite de senzații mai tangibile, Harry se strădui să-și dea seama ce ar putea fi și-și reprimă reacția firească: puls mai grăbit și nevoia să plece pe unde venise. Ascultă, dar nu auzea decât un ceas ticăind undeva, probabil în camera de-alături. Adulmecă. Un miros pătrunzător, stătut, însă mai era ceva, îndepărtat, dar familiar. Închise ochii. De regulă, le simțea înainte să ajungă la el. De-a lungul anilor, își dezvoltase strategii să se apere de ele. Însă acum îl asaltau înainte să apuce s-o ia la goană spre ușă. Fantomele. Mirosea ca locul unei crime.

Deschise ochii și fu amețit. Lumina. Se plimba peste podeaua livingului. După care se auzi zgomotul de avion, iar în clipa următoare camera se cufundă iarăși în beznă. Însă văzuse. Iar acum nu-și mai putea controla pulsul rapid și nevoia imperioasă de a ieși de acolo.

Era Cărăbușul. *Zjuk*. Plutea în aer chiar în fața lui.

21

Fața era desfigurată.

Harry aprinsese lumina din living și se uita acum în jos la bărbatul mort.

Urechea dreaptă fusese bătută în cuie de parchet, iar pe față se vedeau șase cratere negre, pline cu sânge închegat. Harry nu avea nevoie să caute arma crimei; atârna la înălțimea capului, chiar în fața lui. La capătul unei frânghii agățate de o bârnă era suspendată o cărămidă. Iar din cărămidă ieșeau șase cuie pline de sânge.

Harry se ghemui și întinse mâna. Cadavrul era rece și era clar că se instalase rigiditatea cadaverică, în ciuda căldurii din cameră. La fel și lividitatea cadaverică; combinația dintre gravitație și absența tensiunii arteriale lăsase sângele să se acumuleze în părțile de jos ale corpului și dăduse o culoare ușor roșiatică brațelor pe partea dinspre podea. Harry bănuia că omul era mort de mai bine de douăsprezece ore. Cămașa albă, călcată, se încrețise și se vedea o bucată din abdomen. Nu avea încă nuanța verzuie care arăta că bacteriile au început să consume cadavrul; ospățul începea, în general, după patruzeci și opt de ore și pornea dinspre stomac.

În afară de cămașă, bărbatul purta cravată, care fusese slăbită, pantaloni negri de costum și pantofi lustruiți. Ca și cum venise direct de la o înmormântare sau de la o slujbă unde uniforma era obligatorie.

Harry își scoase telefonul și se întrebă dacă să sune în centrală sau direct la Criminalistică. Tastă numărul centralei în timp ce privea în jur. Nu observase niciun semn de spargere și nici urme de luptă. În afară de cărămidă și de cadavru, nu existau acolo niciun fel de probe, iar Harry știa că atunci când aveau să ajungă, criminaliștii nu aveau să găsească nimic. Nici amprente, nici urme de pantofi, nici ADN. Și nici detectivii nu aveau să reușească mai multe; niciun vecin care să fi văzut ceva, nicio cameră de supraveghere la benzinăriile din zonă care să fi surprins figuri cunoscute, nicio convorbire telefonică relevantă de pe sau către telefonul lui Schultz. Nimic. Cât aștepta să-i răspundă cineva la telefon, Harry se duse în bucătărie. Se mișcă instinctiv cu grijă și evită să atingă ceva. Privirea i se opri asupra mesei din bucătărie și a unei farfurii cu o bucată de pâine și un cârnat pe jumătate mâncate. Pe spătarul scaunului se vedea un sacou care se potrivea cu pantalonii de pe cadavru. Harry inspectă buzunarele și găsi patru sute de coroane, un ecuson de vizitator, un bilet de tren și o legitimație de pilot. Tord Schultz. Zâmbetul profesional al chipului din poză semăna cu rămășițele pe care le văzuse în living.

— Dispeceratul.

— Am un cadavru aici. Adresa este…

Lui Harry îi atrase atenția ecusonul de vizitator.

— Da?

I se părea ceva familiar.

— Alo?

Harry ridică ecusonul. În partea de sus scria OSLO POLITIDISTRIKT. Dedesubt scria TORD SCHULTZ și o dată. Fusese la sediul central al poliției sau la o secție cu două zile înainte. Iar acum era mort.

— Alo?

Harry închise.

Se așeză.

Se gândi.

Petrecu nouăzeci de minute cercetând casa. După aceea, șterse cu atenție toate locurile unde ar fi putut lăsa amprente și își scoase punga de plastic pe care și-o prinsese în jurul capului cu un elastic ca să nu lase fire de păr. Regula stabilită de multă vreme le cerea tuturor detectivilor și altor polițiști care ar fi putut ajunge la locul unei crime să-și înregistreze amprentele și ADN-ul în baza de date a poliției. Dacă lăsa acum vreun indiciu, poliția ar fi aflat în cinci minute că Harry Hole fusese acolo. Roadele eforturilor lui erau trei pachețele de cocaină și patru sticle cu ceva ce bănuia a fi băutură de contrabandă. Altfel, situația era exact așa cum presupusese el: nimic.

Închise ușa în urma lui, se urcă în mașină și plecă.

Oslo Politidistrikt.

La naiba, la naiba, la naiba.

Când ajunse în centru, parcă mașina și rămase uitându-se în gol prin parbriz. După care formă numărul lui Beate.

— Bună, Harry.

— Două chestii. Aș vrea să-ți cer o favoare. Și să-ți ofer un pont anonim că a mai apărut un mort în cazul ăsta.

— Tocmai mi s-a spus.

— Deci știi? rosti Harry surprins. Metoda se numește *Zjuk*. „Cărăbuș“ în rusă.

— La ce te referi?

— La cărămidă.

— Ce cărămidă?

Harry inspiră adânc.

— Dar *tu* la ce te referi?

— La Gojke Tošić.

— Cine mai e și ăsta?

— Tipul care l-a atacat pe Oleg.

— Și?

— A fost descoperit mort în celula lui.

Harry privi drept spre niște faruri care se îndreptau spre el.

— Cum…?

— Acum verifică. Se pare că s-a spânzurat.

— S-a *eliminat* singur. L-au ucis și pe pilot.

— Ce?

— Tord Schultz zace pe podeaua livingului din casa lui din Gardermoen.

Trecură două secunde înainte să răspundă Beate.

— O să informez dispeceratul.

— Bine.

— Ce e a doua chestie?

— Cum?

— Spuneai că vrei să-mi ceri o favoare?

— A, da.

Harry scoase din buzunar permisul de vizitator.

— Mă întreb dacă ai putea verifica registrul vizitatorilor de la recepția sediului central al poliției. Ca să vezi dacă Tord Schultz a fost acolo acum două zile.

Tăcere din nou.

— Beate?
— Ești sigur că vreau să fiu amestecată în povestea asta, Harry?

— Sunt sigur că e o poveste în care n-ai vrea să fii amestecată.
— Du-te dracului.
Harry închise.

Își lăsă mașina în parcarea supraetajată din Kvadraturen și se îndreptă spre hotelul Leon. Trecu pe lângă un bar, iar cântecul care se auzea prin ușa deschisă îi aduse aminte de seara în care ajunsese: Nirvana cântând îmbietor „Come As You Are". Nu-și dădu seama că a intrat în bar decât când se trezi că stătea în fața tejghelei din încăperea sinuoasă.
Pe scaunele de la bar stăteau aplecați trei clienți. Arăta ca un priveghi care începuse de o lună și încă nu plecase nimeni. Mirosea a cadavre și carne stricată. Barmanul îi aruncă o privire care spunea comandă-acum-sau-pleacă-dracului în timp ce scotea încet un dop dintr-un tirbușon. Pe gâtul lui lat erau tatuate trei litere gotice mari. EAT.
— Ce să fie? strigă barmanul, reușind să-l acopere pe Kurt Cobain, care îi cerea lui Harry să vină ca prieten.
Harry își umezi buzele, care deveniseră brusc uscate ca iasca. Se uită la mâinile barmanului care răsuceau tirbușonul. Era un dispozitiv simplu, care necesita o mână fermă, exersată, dar intra cu doar câteva răsuciri, urmate de o smulgere rapidă. Dopul era străpuns chiar prin mijloc. Însă acolo nu era o vinotecă. Deci ce altceva se mai servea? Își zări imaginea distorsionată în oglinda din spatele barmanului. Fața desfigurată. Dar nu doar fața lui; toate fețele lor, toate stafiile, erau și ele acolo. Iar Tord Schultz era ultimul care li se alătura. Privirea lui cercetă sticlele de pe raft și descoperi ținta, ca o rachetă cu senzori de căldură. Vechiul inamic. Jim Beam.
Kurt Cobain nu avea nicio armă.
Harry tuși scurt. Doar unul.
Fără armă.
Dădu comanda.
— Ei? țipă barmanul, aplecându-se înainte.
— Jim Beam.
Nu era nicio armă.
— Gin cum?
Harry înghiți în sec. Cobain repeta cuvântul „memorie". Harry auzise melodia de o sută de ori înainte, dar își dădu seama că își închipuise întotdeauna că solistul spunea „the more", după care mai urma ceva.
In memoriam. Unde văzuse asta? Pe o piatră funerară?
Zări o mișcare în oglindă. Și în același moment începu să-i vibreze telefonul din buzunar.
— Gin cum? strigă barmanul, punând tirbușonul pe tejghea.
Harry își scoase telefonul. Se uită la ecran. R. Răspunse.
— Bună, Rakel.
— Harry?
Încă o mișcare în spatele lui.
— Aud doar zgomot, Harry. Unde ești?
Harry se întoarse și se îndreptă cu pași mari spre ieșire. Inspiră adânc aerul plin de noxe, și totuși mai curat.
— Ce faci? întrebă Rakel.
— Mă întreb dacă s-o iau la stânga sau la dreapta, răspunse Harry. Tu?

— Mă duc la culcare. Ești treaz?
— Cum?
— M-ai auzit. Și te aud și eu. Îmi dau seama când ești stresat. Iar zgomotul ăla pare de bar.

Harry scoase un pachet de Camel. Luă o țigară și văzu că-i tremură mâna.
— Mă bucur că ai sunat, Rakel.
— Harry?
Își aprinse țigara.
— Da?
— Hans Christian a aranjat ca Oleg să fie plasat în custodie într-o locație secretă. E undeva în Østland, dar nimeni nu știe exact unde.
— Nu-i rău.
— E un om bun, Harry.
— Nu mă îndoiesc.
— Harry?
— Sunt aici.
— Dacă am putea planta niște dovezi? Dacă iau eu crima asupra mea? M-ai ajuta?
Harry inspiră fumul.
— Nu.
— De ce nu?
În spatele lui Harry se deschise ușa. Însă nu auzi pași îndepărtându-se.
— Te sun de la hotel. Bine?
Harry închise și porni pe stradă fără a arunca nicio privire înapoi.

Serghei îl privi pe bărbat traversând grăbit strada.
Îl urmări intrând la hotelul Leon.
Fusese foarte aproape. Foarte aproape. Întâi în bar și acum acolo, pe stradă.
Avea încă mâna apăsată pe mânerul din corn de cerb al cuțitului din buzunar. Lama era scoasă și acum tăia căptușeala. De două ori fusese pe punctul de a face un pas în față ca să-i prindă părul cu mâna stângă și să-i taie o semilună pe gât cu cealaltă. E drept, polițistul era mai înalt decât își imaginase el, dar asta nu era o problemă.
N-avea să fie nicio problemă. Pe măsură ce pulsul îi revenea la normal, simți cum se calmează. Calmul pe care și-l pierduse, calmul pe care îl alungase groaza. Acum simțea din nou că abia așteaptă să-și îndeplinească misiunea, să devină una cu povestea care fusese spusă deja.
Căci acela era locul pentru ambuscadă. Serghei zărise privirea polițistului când se uitase la sticle. Aceeași privire pe care o avusese taică-său când se întorsese de la închisoare. Serghei era crocodilul din torent, crocodilul care știa că omul avea să meargă pe aceeași cărare ca să ia ceva de băut, crocodilul care știa că totul era o chestiune de așteptare.

Harry stătea întins pe patul din camera 301, suflând fumul de la țigară spre tavan și ascultându-i vocea la telefon.

— Știu că ai făcut lucruri mai grave decât plantarea unor dovezi, zise ea. Deci de ce nu? De ce nu pentru cineva pe care-l iubești?
— Bei vin alb, zise el.
— De unde știi că nu e vin roșu?
— Aud.

— Explică-mi de ce nu mă ajuți.
— Îmi dai voie?
— Da, Harry.
Harry stinse țigara în ceașca goală de cafea de pe noptieră.
— Eu, omul care încalcă legea și polițistul lăsat pe tușă, consider că legea înseamnă ceva. Sună ciudat?
— Zi-i mai departe.
— Legea este zidul pe care l-am înălțat noi la marginea prăpastiei. Cel care încalcă legea dărâmă zidul. Așa că trebuie să-l reparăm. Vinovatul trebuie să ispășească.
— Nu, *cineva* trebuie să ispășească. Cineva trebuie să fie pedepsit ca să arătăm societății că omorul este inacceptabil. Orice țap ispășitor poate reconstrui zidul.
— Folosești elemente din lege cum îți convine. Ești avocat. Tu știi mai bine.
— Sunt mamă. Muncesc ca avocat. Dar cu tine cum e, Harry? Ești polițist? Asta ai ajuns? Un robot, un sclav în mușuroiul de furnici și de idei avute de alții? Acolo ai ajuns?
— Hmm.
— Ai un răspuns?
— Păi, tu de ce crezi că am venit în Oslo?
Pauză.
— Harry?
— Da?

— Scuze.
— Nu plânge.
— Știu. Scuze.
— Nu spune asta.
— Noapte bună, Harry. Eu…
— Noapte bună.

Harry se trezi. Auzise ceva. Ceva care înăbușea zgomotul pașilor lui în timp ce alerga pe coridor și avalanșa. Se uită la ceas. Ora 01:34. Bara ruptă a draperiei se sprijinea de cadrul ferestrei și forma silueta unei lalele. Se ridică, se duse la fereastră și se uită în curtea din spate. Un tomberon era răsturnat pe o parte și încă se rotea. Harry își lipi fruntea de geam.

22

Era devreme și traficul de dimineață se târa către Grønlandsleiret în timp ce Truls mergea pe jos către sediul central al poliției. Zări posterul roșu de pe tei chiar înainte de a ajunge la ușile cu geamuri ciudate. Se întoarse și o luă calm către cimitir, pe lângă coloanele de mașini care abia se mișcau pe Oslo gate.

Cimitirul era pustiu, ca de obicei la ora asta. Cel puțin în ceea ce privește ființele vii. Se opri în fața mormântului lui A.C. Rud. Nu era niciun mesaj scris pe piatra funerară, deci însemna că e ziua plății.

Se ghemui și scormoni pământul de lângă piatra funerară. Puse mâna pe plicul maro și îl scoase afară. Rezistă tentației de a-l deschide pentru a număra banii pe loc și îl băgă în buzunar. Era cât pe ce să se ridice, însă avu dintr-odată senzația că e privit și rămase pe vine câteva clipe, ca și cum s-ar fi gândit la A.C. Rud și caracterul efemer al vieții sau alte prostii de-astea.

— Rămâi pe loc, Berntsen.

O umbră se lăsă peste el. Și, odată cu ea, frigul, ca și cum soarele s-ar fi ascuns în spatele unui nor. Truls Berntsen avea senzația că se află în cădere liberă și că i se strânge stomacul. Deci așa era. Când erai demascat.

— Avem alt fel de treabă pentru tine de data asta.

Truls simți din nou pământul ferm sub picioare. Vocea. Accentul ușor. El era. Se uită într-o parte și văzu silueta stând cu capul plecat la două morminte mai încolo și părând să se roage.

— Trebuie să afli unde l-au ascuns pe Oleg Fauke. Uită-te drept în față!

Truls fixă cu privirea piatra din fața lui.

— Am încercat, zise el. Însă mutarea nu a fost înregistrată nicăieri. Sau nicăieri unde să am eu acces. Și nimeni dintre cei cu care am discutat nu a auzit nimic despre el, așa că bănuiesc că i-au dat alt nume.

— Vorbește cu cei care au habar. Vorbește cu avocatul apărării. Simonsen.

— De ce nu cu mama? Ea trebuie…

— Fără femei!

Cuvintele răsunaseră ca un bici. Dacă ar fi fost și alții în cimitir, cu siguranță le-ar fi auzit. Apoi, pe un ton mai potolit:

— Încearcă întâi cu avocatul apărării. Și dacă nu merge…

În pauza care urmă, Berntsen auzi șuieratul vântului printre copaci. Probabil că vântul era; de-asta era totul brusc așa de rece.

— … atunci există un individ pe nume Chris Reddy, continuă vocea. Pe străzi e cunoscut ca Adidas. Face trafic de…

— *Speed*. Adidas înseamnă amfeta…

— Gura, Berntsen. Ascultă doar.

Truls tăcu. Și ascultă. Așa cum tăcuse de fiecare dată când cineva cu o voce asemănătoare îi spunea să tacă. Ascultă cum i se spune să răscolească în rahat. Cum i se spune…

Vocea îi dădu o adresă.

— Ai auzit un zvon că Adidas se laudă că el l-a împușcat pe Gusto Hanssen. Așa că l-ai săltat pentru interogatoriu. Iar el ți-a făcut o mărturisire de bunăvoie. Las în seama ta să stabilești amănuntele, ca să fie totul sută la sută credibil. Întâi însă încearcă să-l faci pe Simonsen să vorbească. Ai înțeles?

— Da, dar de ce ar face Adidas…

— „De ce“ nu e problema ta, Berntsen. Singura ta problemă ar trebui să fie „cât de mult“.

Truls Berntsen înghiți în sec. Și înghiți încă o dată. Răscolește rahatul. Înghite rahatul.

— Cât de mult?

— Corect, da. Șaizeci de mii.

— O sută de mii.

Niciun răspuns.

— Alo?

Însă nu mai auzi decât șoapta îndepărtată a traficului congestionat.

Berntsen rămase nemișcat. Privi într-o parte. Nimeni. Simți cum începe din nou să-l încălzească soarele. Și șaizeci de mii era bine. Chiar era.

Ceața încă se ridica din pământ când Harry apăru în fața clădirii principale a fermei Skøyen, la ora 10 dimineața. Isabelle Skøyen stătea pe trepte, zâmbind și izbindu-și cu o cravașă coapsa îmbrăcată cu pantaloni negri de călărie. Când cobora din mașină, Harry auzi pietrișul scârțâind sub cizmele ei.

— Neața, Harry. Ce știi despre cai?

Harry trânti portiera.

— Am pierdut mulți bani cu ei. Ajută la ceva?

— Deci și tu pariezi?

— Și eu?

— Am făcut și eu un pic de muncă de detectiv. Realizările tale sunt umbrite de vicii. Cel puțin asta susțin colegii tăi. Ai pierdut bani în Hong Kong?

— Cursa de la Happy Valley. S-a întâmplat o singură dată.

Isabelle porni către o clădire roșie joasă, iar Harry trebui să grăbească pasul ca să nu rămână în urmă.

— Ai călărit vreodată, Harry?

— Bunicul avea un cal zdravăn în Åndalsnes.

— Deci ești un călăreț experimentat.

— O altă ocazie unică. Pentru bunicul meu, caii nu erau jucării. Zicea că să călărești de plăcere înseamnă lipsă de respect pentru animalele care munceau.

Isabelle se opri în fața unui suport de lemn pe care se găseau două șei înguste din piele.

— Niciunul dintre caii mei nu a văzut vreodată și nici nu va vedea vreun plug sau vreo căruță. Cât pun eu șaua pe cai, ți-aș sugera să pornești într-acolo…

Arătă înspre casă.

— O să găsești în dulapul din hol niște haine potrivite, care au fost ale soțului meu. Nu vrem să-ți strici costumul elegant, nu-i așa?

În dulap, Harry găsi un pulover și o pereche de blugi suficient de mari. Probabil că fostul soț avea picioare mai mici, pentru că nu găsi nicio pereche de încălțări potrivite, până ce dădu peste o pereche de tenișí militari albaștri uzați.

Când se întoarse în curte, Isabelle era gata și-l aștepta cu doi cai înșeuați. Harry deschise portiera din dreapta a mașinii închiriate, se așeză pe scaun cu picioarele afară, își dădu jos pantofii, scoase branțurile tenișilor, le lăsă pe podeaua mașinii și luă ochelarii de soare din compartimentul pentru mănuși.

— Gata.

— Ea e Medusa, zise Isabelle, bătând ușor cu palma botul unei iepe cafenii. E un Oldenburger din Danemarca, rasa perfectă pentru dresaj. Are zece ani și e șefa hergheliei. Iar el e Balder, are cinci ani și e castrat, așa că o să se țină după Medusa.

Îi dădu lui Harry hățurile lui Balder și ea se urcă în șaua Medusei.

Harry își vârî piciorul stâng în scărița din stânga și se urcă în șa. Fără a aștepta vreo comandă, calul porni în pas vioi după Medusa.

Harry fusese modest când spusese că nu călărise decât o singură dată, dar acum era cu totul altceva decât gloaba stabilă ca o corabie de război a lui bunică-su. Trebuia să-și țină echilibrul în șa, iar când strângea cu genunchii flancurile suple ale calului, îi simțea coastele și mușchii în mișcare. Iar când Medusa grăbi pasul pe poteca peste câmp, iar Balder reacționă, chiar și această accelerare minoră îl făcu pe Harry să simtă că se află pe un cal de Formula 1. Unde se termina câmpul, intrară pe o cărare ce dispărea în pădure și către creastă. La o bifurcație a potecii în jurul unui copac, Harry încercă să-l conducă pe Balder spre stânga, însă calul nu-l băgă în seamă și o luă pe urmele Medusei, prin dreapta.

— Credeam că armăsarii domină herghelia, zise Harry.

— De regulă, așa e, răspunse Isabelle peste umăr. Însă este vorba și despre caracter. O iapă puternică, ambițioasă și inteligentă poate întrece toate celelalte animale dacă vrea.

— Și tu vrei.

Isabelle Skøyen râse.

— Evident. Dacă îți dorești ceva, trebuie să fii dispus să concurezi. Politica se referă în întregime la obținerea puterii.

— Și ție îți place să concurezi?

Harry o văzu ridicând din umeri în fața lui.

— Competiția e sănătoasă. Înseamnă că deciziile sunt luate de cei mai puternici și mai buni, iar asta este în beneficiul întregului grup.

— Și se poate împerechea cu cine vrea ea?

Isabelle nu răspunse. Harry își îndreptă privirea spre ea. Avea spatele mlădios, iar fesele ferme păreau să maseze iapa, mișcându-se dintr-o parte în alta cu mișcări ușoare de șold. Ajunseră într-un luminiș. Soarele strălucea pe cer, iar dedesubtul lor se vedeau norișori de ceață împrăștiați pe câmp.

— O să-i lăsăm să se odihnească, rosti Isabelle, descălecând.

După ce priponiră caii de un copac, Isabelle se așeză pe iarbă și îi făcu semn să o urmeze. Harry se așeză lângă ea și își potrivi ochelarii de soare.

— Ăia sunt ochelari bărbătești? îl tachină ea.

— Te apără de soare, zise Harry, scoțând un pachet de țigări.

— Îmi place.

— Ce anume?

— Îmi plac bărbații siguri de masculinitatea lor.

Harry își întoarse privirea spre ea. Isabelle se sprijinea în coate și își deschisese un nasture al bluzei. Harry spera doar că lentilele ochelarilor lui de soare erau suficient de întunecate. Ea zâmbi.

— Deci ce-mi poți spune despre Gusto? întrebă Harry.

— Îmi plac bărbații autentici, răspunse ea, iar zâmbetul i se lăți.

O libelulă maronie trecu pe lângă ei, într-un ultim zbor al toamnei. Lui Harry nu-i plăcea ce vedea în ochii femeii. Ce văzuse de când sosise acolo. Anticipare plină de poftă. Și nici urmă din neliniștea chinuită a cuiva care se confrunta cu un scandal care i-ar fi pus în

pericol cariera.

— Nu-mi place falsitatea, zise ea. Cum ar fi bluful, de exemplu.

În ochii ei albaștri rimelați strălucea triumful.

— Vezi tu, mi-am sunat o cunoștință din poliție. În afară de faptul că mi-a spus câteva ceva despre legendarul detectiv Harry Hole, mi-a mai zis și că în cazul Gusto Hanssen nu s-au făcut analize de sânge. Se pare că mostrele au fost distruse. Nu există unghii cu sânge din grupa mea sub ele. A fost un bluf, Harry.

Harry își aprinse o țigară. Fără obraji sau urechi înroșite. Se întrebă dacă devenise prea bătrân ca să mai roșească.

— Hmm. Dacă toate contactele pe care le-ai avut cu Gusto s-au rezumat la câteva discuții nevinovate, atunci de ce ai fost așa de înspăimântată că aș putea trimite sângele la analiză?

Isabelle chicoti.

— Cine spune că eram înspăimântată? Poate că voiam doar să vii aici. Să te bucuri de natură și așa mai departe.

Confirmând că nu era prea bătrân ca să mai roșească, Harry se întinse pe iarbă și suflă fumul spre cerul obscen de albastru. Închise ochii și încercă să găsească un motiv bun pentru care să n-o reguleze pe Isabelle Skøyen. Existau multe.

— Am greșit? se miră ea. Tot ce spun e că sunt o femeie adultă singură, cu nevoi firești. Asta nu înseamnă că nu sunt serioasă. Nu m-aș cupla cu cineva pe care să nu-l consider egalul meu, așa cum era Gusto.

Harry auzi vocea ei apropiindu-se.

— Pe de altă parte, cu un bărbat adult și înalt…

Își puse o palmă fierbinte pe abdomenul lui.

— Tu și Gusto ați stat întinși aici, unde stăm noi? întrebă Harry cu voce moale.

— Cum?

Harry se ridică în coate și dădu din cap înspre încălțările albastre.

— Garderoba ta era plină de pantofi bărbătești de lux, mărimea 42. Șalupele astea erau singurele 45.

— Și ce-i cu asta? Nu pot garanta că n-am avut la vreun moment dat un vizitator masculin care purta 45.

Mâna i se plimba înainte și înapoi.

— Încălțările astea au fost făcute cu ceva vreme în urmă pentru armată, iar când au schimbat modelul, stocul rămas a fost preluat de organizații caritabile care l-au distribuit săracilor. În poliție, le spunem „teniși de drogați“, pentru că erau donați de Armata Salvării la Fyrlyset. Întrebarea este, desigur, cum de și-a uitat un musafir ocazional, care purta 45, pantofii aici. Explicația evidentă e că probabil a căpătat o pereche nouă.

Mâna lui Isabelle Skøyen se opri. Așa că Harry urmă:

— Am văzut o fotografie de la locul crimei. Când a murit, Gusto purta pantaloni ieftini, însă avea în picioare o pereche de pantofi extrem de scumpi. Alberto Fasciani, dacă nu mă înșel. Un cadou generos. Cât ai dat pe ei? Cinci mii?

— Habar n-am despre ce vorbești.

Isabelle își retrase de tot mâna.

Harry se uită dezaprobator la propria erecție, care apăsa deja în interiorul pantalonilor împrumutați. Își întinse picioarele.

— Am lăsat branțurile tenișilor în mașină. Știai că transpirația tălpilor este excelentă pentru analiza ADN? Probabil că o să găsim și resturi microscopice de piele. Iar în Oslo nu pot exista prea multe magazine care vând pantofi Alberto Fasciani. Să fie unu, două? Oricum, va fi simplu să verificăm cu cardul tău de credit.

Isabelle Skøyen se ridicase în capul oaselor și privea în zare.
— Vezi fermele? întrebă ea. Nu sunt frumoase? Îmi plac peisajele cultivate. Și urăsc pădurile. În afară de cele plantate. Urăsc haosul.
Harry îi cercetă profilul. Nasul ca o lamă de topor era aplecat amenințător în jos.
— Povestește-mi despre Gusto Hanssen.
Ea ridică din umeri.
— De ce? În mod evident, ți-ai dat seama de cea mai mare parte a poveștii.
— Cine preferi să te întrebe? Eu sau *Verdes Gang*?
Isabelle râse scurt.
— Gusto era tânăr și arătos. Genul ăla de armăsar tânăr e o priveliște pe cinste, dar genele lui sunt dubioase. Conform tatălui adoptiv, tatăl biologic e infractor, iar mama e dependentă de droguri. Nu un cal pe care să-l crești, dar pe care e distractiv să-l călărești dacă...
Inspiră profund.
— A venit aici și am făcut sex. Din când în când îi dădeam bani. Se întâlnea și cu alte persoane, nu era vorba de nimic special.
— Și erai geloasă din cauza asta?
— Geloasă?
Isabelle clătină din cap.
— N-am fost niciodată geloasă din cauza sexului. Și eu mă întâlneam și cu alții. Iar după un timp, m-am întâlnit doar cu cineva special. Atunci l-am abandonat pe Gusto. Sau poate că mă abandonase el deja. Oricum, nu părea să mai aibă nevoie de bani de buzunar de la mine. După care a luat iarăși legătura cu mine. A devenit iritant. Cred că avea probleme financiare. Și o problemă cu drogurile.
— Cum era?
— Egoist, fermecător, nu puteai pune bază pe el. Un ticălos încrezut.
— Și ce voia?
— Arăt eu a psiholog, Harry?
— Nu.
— Nu. Nu mă interesează așa de tare oamenii.
— Zău?
Isabelle Skøyen clătină din cap și privi în depărtare, cu ochii lucind.
— Gusto era singur, zise ea.
— De unde știi?
— Știu ce înseamnă singurătatea, bine? Și era plin de ură de sine.
— Încrezut și se ura pe sine?
— Nu e o contradicție. Știi ce poți obține, dar asta nu înseamnă că te vezi ca pe o persoană pe care o pot iubi alții.
— Și unde duce asta?
— Ți-am spus, nu sunt psiholog.
— Da, așa e.
Harry așteptă, iar Isabelle își drese glasul.
— Părinții au renunțat la el. Ce efect crezi că are așa ceva asupra unui băiat? Dincolo de gesturi și chipul dur, era o ființă care nu credea că valorează prea mult. La fel de puțin precum cei care îl abandonaseră. Nu e vorba de simplă logică aici, *herr* cvasipolițist?
Harry se uită la ea și încuviință. Observă că privirea lui o stânjenea. Dar se abținu să îi pună întrebările despre care ea știa că sunt deja pe buzele lui: care era povestea ei? Cât de singură era și cât de mult se ura pe sine în spatele acelei fațade?
— Cum e cu Oleg? L-ai cunoscut?

— Cel arestat pentru crimă? Nu. Însă Gusto a pomenit de câteva ori de un Oleg; zicea că e cel mai bun prieten al lui. Cred că era singurul lui prieten.
— Și Irene?
— A pomenit și de ea. Îi era ca o soră.
— Chiar era *sora* lui.
— Nu de sânge, Harry. Nu e niciodată același lucru.
— Nu?
— Oamenii sunt naivi și cred că sunt capabili de dragoste dezinteresată. Însă totul se rezumă la transferul genelor care sunt cât mai apropiate de genele tale. Văd asta la cai în fiecare zi, crede-mă. Și, da, oamenii sunt precum caii. Suntem animale de turmă. Un tată își va proteja fiul biologic, un frate, sora biologică. În orice conflict, luăm instinctiv partea celor care ne seamănă cel mai mult. Imaginează-ți că ești în junglă și dai brusc peste un alt alb, îmbrăcat ca tine, care se luptă cu un negru pe jumătate despuiat, vopsit în culori de război. Au amândoi cuțite și se luptă pe viață și pe moarte. Tu ai o armă de foc. Care e primul tău instinct? Să-l împuști pe alb ca să-l salvezi pe negru? Categoric nu, nu-i așa?
— Hmm. Și ce vrei să spui cu asta?
— Ce vreau să spun e că loialitatea noastră este determinată biologic. E vorba de cercuri care se extind din centrul format din noi și genele noastre.
— Așadar, ai împușca pe unul dintre ei ca să-ți protejezi genele?
— Fără să stau pe gânduri.
— Dar dacă i-ai omorî pe amândoi, ca să fii sigură?
Isabelle își îndreptă privirea spre el.
— Cum adică?
— Ce făceai în noaptea în care a fost ucis Gusto?
— Cum?
Miji un ochi în soare și îi zâmbi lui Harry.
— Mă suspectezi că l-am omorât pe Gusto, Harry? Și că îl urmăream pe acest… Oleg?
— Răspunde-mi.
— Țin minte unde eram pentru că la asta m-am gândit când am citit în ziar despre crimă. Eram la o întrunire cu reprezentanții unității de narcotice a poliției. Ar trebui să fie martori de încredere. Vrei nume?
Harry clătină din cap.
— Altceva? întrebă ea.
— Păi, Dubai ăsta. Ce știi de el?
— Dubai, hm. La fel de puține ca toată lumea. Umblă zvonuri, dar poliția nu reușește să facă niciun progres. E tipic; profesioniștii din spatele escrocheriilor scapă mereu.
Harry căută o schimbare a dimensiunii pupilelor, a culorii din obraji. Dacă femeia mințea, era foarte pricepută.
— Întreb pentru că ai eliminat traficanții de droguri din stradă, cu excepția lui Dubai și a câtorva bande minore.
— Nu eu, Harry. Sunt doar o secretară de consiliu care urmează dispozițiile comitetului de Servicii Sociale și politicile consiliului. Iar ceea ce tu numești eliminarea traficanților de pe străzi, în sensul strict al expresiei, e treaba poliției.
— Hmm. Norvegia e un mic tărâm al basmelor. Însă eu mi-am petrecut ultimii câțiva ani în lumea reală, Skøyen. Iar lumea reală e împinsă înainte de două categorii de oameni. Cei care vor putere și cei care vor bani. Primii își doresc o statuie, ceilalți, distracție. Iar moneda pe care o folosesc când negociază unii cu alții pentru a obține ce vor se numește corupție.
— Am treabă, Hole. Unde vrei să ajungi?
— Acolo unde altora le-a lipsit în mod evident curajul sau imaginația să ajungă. Dacă

trăiești multă vreme într-un oraș, vezi, de obicei, situația ca pe un mozaic de detalii pe care le cunoști bine. Însă cineva care se întoarce în oraș și nu cunoaște detaliile vede doar tabloul de ansamblu. Iar acest tablou arată că în Oslo situația este favorabilă pentru două grupuri de oameni: dealerii care au piața doar pentru ei și politicienii cărora li se atribuie acțiunea de curățenie.

— Vrei să spui că sunt coruptă?

— Ești?

Harry zări o scânteie de furie în ochii ei. Autentică, fără îndoială. Se întrebă doar dacă era vorba de furia omului corect sau a celui prins cu mâța în sac. Apoi, din senin, Isabelle izbucni în râs. Un râs melodios, surprinzător de feciorelnic.

— Îmi placi, Harry, zise ea, și se ridică în picioare. Cunosc bărbații și sunt niște pămpălăi când trebuie să treacă la acțiune. Însă cred că tu ești o excepție.

— Ei bine, spuse Harry, cel puțin acum știi cum stăm.

— Ne cheamă realitatea înapoi, dragul meu.

Harry se întoarse ca să vadă mișcările lascive al posteriorului voluminos al lui Isabelle Skøyen în vreme ce ea se îndrepta spre cai.

O urmă. Puse piciorul în scară și urcă pe Balder. Privi în sus și văzu privirea lui Isabelle. Pe chipul acela dur și frumos sculptat se zărea un mic zâmbet provocator. Isabelle îi dărui un sărut virtual din vârful buzelor. Scoase un sunet obscen ca de supt și își înfipse călcâiele în burta Medusei. Iar spatele i se undui când animalul mare porni în galop.

Balder reacționă fără avertisment, însă Harry reuși să se țină în șa.

Isabelle era din nou în față, iar copitele Medusei aruncau în urmă bucăți umede de pământ. Apoi iapa grăbi și mai mult pasul, iar Harry văzu coada lui Isabelle fluturând când dispărea la o cotitură. Prinse mai bine hățurile, așa cum îl învățase bunică-su, fără să le strângă. Cărarea era atât de îngustă, încât îl biciuiau ramurile copacilor, însă se ghemui în șa și strânse bine calul cu genunchii. Știa că n-o să se poată opri, așa că se concentră să-și țină picioarele bine în scări și capul aplecat. Vedea cu coada ochiului copacii trecând în viteză ca niște dungi galbene și roșii. Se ridică din instinct în șa și își lăsă greutatea în genunchi și scări. Simțea mușchii animalului unduindu-se și vălurindu-se și avea senzația că stă pe un boa constrictor. Om și animal intrară într-un soi de ritm, însoțit de bubuiturile copitelor care mușcau din sol. Groaza se lupta cu obsesia. Cărarea se îndreptă și Harry le zări la cincizeci de metri în fața lui pe Isabelle și pe Medusa. Pentru o clipă, imaginea lor păru încremenită, ca și cum cele două s-ar fi oprit, ca și cum, cal și călăreț, pluteau pe deasupra solului. Apoi Medusa își reluă galopul. Trecu încă o secundă înainte ca Harry să-și dea seama.

O secundă extrem de valoroasă.

La școala de poliție citise rapoarte științifice care arătau că în timpul evenimentelor catastrofice creierul uman încearcă să proceseze cantități imense de date în fracțiuni de secundă. Pentru unii polițiști, o astfel de situație putea să ducă la paralizie; altora le dădea senzația că timpul se scurge mai încet, că le trece prin fața ochilor toată viața, și reușeau să facă un număr uluitor de mare de observații și evaluări ale situației. Cum ar fi că la o asemenea viteză, de aproape 70 de kilometri pe oră, parcurseseră 20 de metri și mai erau doar 30 de metri și o secundă până la râpa peste care tocmai sărise Medusa.

Că era imposibil să vadă cât de lată era.

Că Medusa era un cal de dresaj adult și antrenat, cu un instructor experimentat, în vreme ce Balder era mai tânăr, mai mic și avea în spate un novice de aproape 90 de kilograme.

Că Balder era un animal de turmă și evident că Isabelle Skøyen știa asta.

Că era prea târziu să mai oprească.

Harry slăbi hățurile și își înfipse călcâiele în coastele lui Balder. Simți o ultimă accelerare. Apoi totul încremeni. Bubuitul încetă. Pluteau. Mult sub ei, Harry zări vârful unui copac și un pârâu. Apoi fu aruncat în față și se izbi cu capul de gâtul animalului. Căzură împreună.

23

Și tu ai fost hoț, tată? Deoarece eu știusem dintotdeauna că o să ajung milionar. Mottoul meu era să fur doar când merită, așa că am avut răbdare și am așteptat. Și am așteptat. Am așteptat atâta, că, atunci când s-a ivit, în fine, ocazia, mi-am zis că o meritam din plin.

Planul era pe cât de simplu, pe atât de inteligent. În vreme ce gașca de motocicliști a lui Odin se întâlnea cu moșu' la McDonald's, Oleg și cu mine urma să furăm o parte din proviziile lor de heroină din Alnabru. În primul rând, în clădire n-avea să fie nimeni, deoarece Odin își lua toate gorilele la întâlnire. În al doilea rând, Odin n-avea să afle niciodată că fusese jefuit, pentru că urma să fie arestat la McDonald's. Când avea să stea în boxa martorilor, urma, de fapt, să ne mulțumească mie și lui Oleg că reduseserăm numărul de kilograme de heroină descoperite de mascați în timpul raidului. Singura problemă: copoii și moșu'. Dacă polițiștii și-ar fi dat seama că le-o luase cineva înainte și șutise marfa, iar chestia asta ajungea la urechile moșului, eram amândoi beliți. Problema se rezolva de la sine așa cum mă învățase chiar moșu': rocada, o alianță strategică. M-am dus direct la blocul din Manglerud, iar de data asta Truls Berntsen era acasă.

M-a privit cu scepticism când i-am explicat, dar nu mi-am făcut griji. Deoarece o zărisem în ochii lui. Lăcomia. Era unul dintre oamenii ahtiați după răzbunare, care cred că pot cumpăra cu bani medicamente pentru disperare, singurătate și amărăciune. Că justiția nu e ceva care există pur și simplu, ci este un fel de produs de consum. I-am explicat că aveam nevoie de cunoștințele lui ca să elimine orice indiciu pe care l-am fi lăsat în urmă și l-ar fi găsit poliția și să ardem orice dovadă. Poate chiar să îndrepte bănuielile asupra altcuiva, dacă era nevoie. I-am zărit lucirea din ochi când i-am zis că aveam să furăm cinci din cele douăzeci de kile din ascunzătoare. Câte două pentru mine și el, unul pentru Oleg. L-am urmărit cum calculează în minte, 1,2 milioane ori doi, adică 2,4 milioane pentru el.

— Iar Oleg ăsta e singura persoană cu care ai discutat? m-a întrebat el.

— Jur pe ce am mai sfânt.

— Aveți vreo armă?

— O Odessa amândoi.

— Ce?

— Versiunea H&M a unui Stecikin.

— Bine. Probabil că detectivii n-o să se gândească la câte kile sunt dacă nu se văd urme de spargere, dar bănuiesc că ți-e teamă că o să vină Odin după tine.

— Nu, am răspuns eu. Mă doare undeva de Odin. De șeful meu mă tem. Habar n-am cum, dar știe până la nivel de grame câtă heroină e depozitată acolo.

— Vreau jumătate, a zis el. Tu și Boris puteți împărți restul.

— Oleg.

— Să fii fericit că am memorie slabă. Funcționează în ambele sensuri. Ar dura jumătate de zi să te găsesc și nu m-ar costa nimic să te distrug.

A rostogolit „r"-ul din „distrug" în gură cu o imensă plăcere.

Oleg a fost cel care și-a dat seama cum să mascăm jaful. Era atât de simplu și de evident, că nu știu cum de nu m-am gândit eu la asta.

— Înlocuim ce șutim cu făină de cartofi. Poliția o să raporteze câte kile confiscă, nu și

puritatea conținutului, nu?

Planul era, așa cum am mai spus, pe cât de inteligent, pe atât de simplu.

În noaptea în care Odin și moșu' participau la o aniversare la McDonald's și discutau prețul violinei în Drammen și Lillestrøm, Berntsen, Oleg și cu mine stăteam în beznă lângă gardul din jurul clubului motocicliștilor din Alnabru, iar Berntsen preluase controlul. Purtam ciorapi de nailon pe cap, jachete negre și mănuși. În rucsacuri aveam arme, o bormașină, o șurubelniță, o rangă și șase kile de făină de cartofi băgate în pungi de plastic. Oleg și cu mine explicaserăm unde își plasaseră Los Lobos camerele de supraveghere, iar dacă săream gardul și alergam până la zidul din stânga, rămâneam în afara razei lor. Știam că putem face cât zgomot aveam chef, căci traficul intens de pe E6 avea să acopere totul, așa că Berntsen a dat o gaură în zid în vreme Oleg a stat de șase, iar eu am îngânat „Been Caught Stealing", de pe coloana sonoră a jocului GTA al lui Stein, care zicea că era un cântec al trupei Jane's Addiction, iar eu am ținut minte deoarece era un nume mișto de trupă, mai mișto chiar decât cântecele. Oleg și cu mine ne aflam pe teritoriu cunoscut și interiorul clubului era simplu: consta dintr-o singură încăpere mare. Însă cum toate ferestrele fuseseră inteligent acoperite cu jaluzele de lemn, planul era să dăm o gaură de control și să ne asigurăm că nu era nimeni înăuntru înainte să intrăm. Berntsen insistase, căci refuzase să creadă că Odin putea lăsa nepăzite douăzeci de kile de heroină, care valorau pe stradă douăzeci și cinci de milioane. Noi îl cunoșteam mai bine pe Odin, dar am cedat. Siguranța pe primul loc.

— Gata, a zis Berntsen, ținând bormașina, care a murit cu un scrâșnet.

Mi-am lipit ochiul de gaură. Nu vedeam nimic. Fie cineva stinsese toate luminile dinăuntru, fie gaura nu era destul de adâncă. M-am răsucit către Berntsen, care ștergea bormașina.

— Ce naiba izolație mai e și asta? a zis el, ținând un deget în sus.

Părea un amestec de gălbenuș de ou și păr.

Ne-am dus câțiva metri mai încolo și am mai dat o gaură. M-am zgâit prin ea. Și am văzut clubul cunoscut. Cu aceleași scaune din piele, același bar și aceeași poză a lui Karen McDougal, Playmate of the Year, pusă deasupra unor motociclete tunate. Nu mi-am dat seama niciodată ce le dădea ăstora o erecție mai puternică: femeile sau motocicletele.

— Liber, am zis eu.

Ușa din spate era plină de broaște și zăvoare.

— Parcă ziceai ceva de un *singur* zăvor! a zis Berntsen.

— Așa era înainte, am răspuns eu. Clar că pe Odin l-a apucat paranoia.

Planul era să scoatem zăvorul cu bormașina și să punem șuruburile la loc când plecam, ca să nu rămână indicii că ar fi avut loc o spargere. Încă mai era posibil, dar ar fi durat mai mult decât calculaserăm noi. Am trecut la treabă.

După douăzeci de minute, Oleg s-a uitat la ceas și a zis că trebuie să ne grăbim. Nu știam exact când urma să aibă loc raidul, ci doar că o să aibă loc la un moment dat după arestări, iar aceste arestări aveau să se petreacă repede, deoarece Odin probabil că n-o să vrea să mai piardă vremea când o să-și dea seama că moșu' nu vine.

Am pierdut jumătate de oră ca să facem curat, de trei ori mai mult decât calculaserăm. Ne-am scos armele, ne-am tras ciorapii pe față și am intrat, cu Berntsen în frunte. Abia intraserăm pe ușă, când ne-am trezit că Berntsen pune un genunchi în pământ și ridică pistolul cu ambele mâini, de parcă era din nenorocitele alea de echipe SWAT.

Lângă peretele dinspre vest, era un bărbat așezat pe un scaun. Odin îl lăsase pe Tutu pe post de câine de pază, cu o carabină cu țeava retezată în poală. Câinele de pază avea însă ochii închiși, gura larg căscată și țeasta lipită de zid. Umblau zvonuri că Tutu se bâlbâia chiar și când sforăia, dar acum dormea ca un prunc.

Berntsen s-a ridicat în picioare și s-a apropiat tiptil de Tutu, cu arma îndreptată spre el.

Oleg și cu mine l-am urmat, tot în vârful picioarelor.
— E o singură gaură, mi-a șoptit Oleg.
— Cum? am răspuns eu, tot în șoaptă.
Și atunci mi-am dat seama.
Vedeam doar a doua gaură de bormașină. Mi-am dat seama unde trebuie să fi fost prima.
— O, la dracu', am șoptit eu, chiar dacă nu mai aveam niciun motiv să vorbim în șoaptă.
Berntsen ajunsese lângă Tutu și i-a dat un ghiont. Tutu s-a rostogolit într-o parte și a căzut de pe scaun. A rămas întins cu fața în jos pe beton și atunci am văzut orificiul de intrare din ceafă.
— Burghiul a trecut chiar prin el, a zis Berntsen.
Și-a băgat degetul în gaura din perete.
— La dracu', i-am șoptit eu lui Oleg. Ce șanse sunt să se întâmple așa ceva, ei?
Nu mi-a răspuns. Se holba la cadavru ca și cum nu știa dacă să vomite sau să plângă.
— Gusto, a rostit el în cele din urmă. Ce-am făcut?
Nu știu ce m-a apucat, dar am început să râd. Mi-era imposibil să mă abțin. Mișcarea mișto de șold a copoiului cu dinții încălecați, disperarea de pe chipul lui Oleg, aplatizat de ciorapul de nailon, și Tutu, care se dovedise până la urmă că avea creier și care zăcea cu gura larg deschisă. Am râs atât de mult, că am început să urlu. Până ce am primit o palmă de am văzut luminițe în fața ochilor.
— Revino-ți dacă nu vrei încă una, a zis Berntsen, frecându-și palma.
— Mersi, am răspuns eu, vorbind serios. Hai să găsim drogurile.
— Mai întâi trebuie să vedem ce facem cu găuritul de aici, a replicat Berntsen.
— E prea târziu, am zis eu. O să descopere oricum că a fost o spargere.
— Nu și dacă îl ducem pe Tutu în mașină și înșurubăm zăvoarele la loc, a scâncit Oleg cu glas plângăcios. Dacă o să își dea seama că lipsește o parte din marfă, o să creadă că a fugit cu ea.
Berntsen s-a uitat la Oleg și a dat din cap.
— Ai un partener isteț, Wussto. Să-i dăm drumul.
— Întâi marfa, am zis eu.
— Întâi Găuritul, a replicat Berntsen.
— Marfa, am repetat eu.
— Găuritul.
— Vreau să devin milionar în seara asta, copoiule.
Berntsen a ridicat mâna.
— Găuritul.
— Gura!
Era Oleg. Ne-am holbat amândoi la el.
— Logica e simplă. Dacă Tutu nu e în portbagaj înainte să vină poliția, pierdem și marfa, și libertatea. Dacă în portbagaj ajunge Tutu, dar nu și marfa, pierdem doar banii.
Berntsen s-a răsucit spre mine.
— Se pare că Boris e de acord cu mine, Wussto. Doi la unu.
— Bine, am acceptat eu. Voi cărați corpul și eu caut marfa.
— Greșit, a ripostat Berntsen. Noi cărăm corpul și tu cureți mizeria după noi.
Mi-a arătat chiuveta de lângă bar.
Am turnat apă într-o găleată, în vreme ce Oleg și Berntsen l-au apucat pe Tutu de câte un picior și l-au târât spre ușă, lăsând în urma lor o dâră subțire de sânge. Sub privirea provocatoare a lui Karen McDougal, m-am apucat să șterg creieri și sânge de pe zid, apoi de pe podea. Tocmai terminasem și voiam să încep să caut drogurile, când am auzit zgomot

dinspre ușa care dădea spre E6. Am încercat cu disperare să mă conving singur că se îndepărta. Faptul că se auzea din ce în ce mai tare putea fi doar o festă a imaginației mele. Sirene de poliție.

Am verificat barul, biroul și toaleta. Era doar un spațiu simplu, fără etaj, fără pivniță, așa că nu erau prea multe locuri unde să se ascundă douăzeci de kile de droguri. Apoi privirea mi-a căzut pe cutia de scule. Pe lacăt. Care nu fusese acolo înainte.

— Dați-mi ranga, am strigat eu.

— Trebuie să plecăm acum! Au ajuns în capătul străzii!

— Ranga!

— Acum, Gusto!

Știam că drogurile sunt acolo. Douăzeci și cinci de milioane de coroane, chiar în fața mea, într-o cutie de lemn de rahat. Am început să dau cu picioarele în lacăt.

— Să știi că trag, Gusto!

M-am întors către Oleg. Ținea nenorocita aia de Odessa îndreptată spre mine. Nu că aș fi crezut că o să mă nimerească de la distanța aia, erau mai mult de zece metri, însă mă deranja ideea că e în stare să îndrepte o armă spre mine.

— Dacă te prind pe tine, ne prind și pe noi! a strigat el cu lacrimi în gât.

— Haide!

Am izbit din nou broasca. Sirenele păreau tot mai aproape. Totuși, sirenele se aud întotdeauna mai aproape decât sunt. Am auzit un zgomot ca de bici pe perete, deasupra mea. M-am uitat spre ușă și mi-a înghețat sângele în vine. Era Berntsen. Stătea acolo cu un pistol de poliție care fumega.

— Următorul glonț n-o să rateze, a rostit el calm.

Am mai dat un picior în cutie. După aia am fugit.

Abia reușiserăm să ne cățărăm peste zid și să ne scoatem ciorapii de pe fețe, când ne-am trezit uitându-ne drept în farurile mașinilor de poliție. Am pornit fără să ne grăbim spre ele.

Mașinile au trecut în viteză pe lângă noi și au cotit în fața clubului.

Am urcat mai departe dealul către locul unde își lăsase Berntsen mașina. Ne-am urcat și am plecat de acolo. Când am trecut pe lângă club, m-am întors și m-am uitat în spate la Oleg. Lumini albastre îi măturau fața umflată de lacrimi și de strânsoarea ciorapului. Părea complet stors, uitându-se în gol în întuneric ca și cum era gata să moară.

Niciunul n-a mai rostit vreo vorbă până ce Berntsen a oprit mașina într-o stație de autobuz din Sinsen.

— Ai dat-o în bară, Wussto, a zis el.

— N-aveam de unde să știu de zăvoare.

— Se numește pregătire, a replicat Berntsen. Recunoașterea locului. Sună cunoscut? O să dăm peste o ușă deschisă cu un zăvor care a fost deșurubat.

Mi-am dat seama că se referea la poliție. Ciudat personaj.

— Am luat broasca și zăvoarele, a zis Oleg smiorcăit. O să pară că Tutu a luat-o la fugă când a auzit sirenele și n-a mai apucat să încuie. Iar urmele de șuruburi pot fi de la o spargere care a avut loc oricând în cursul ultimului an, nu?

Berntsen s-a uitat la Oleg în oglinda retrovizoare.

— Învață de la amicul tău, Wussto. De fapt, nu. Oslo nu are nevoie de alți hoți isteți.

— Corect, am zis eu. Dar poate că nu e o idee așa de isteață nici să parchezi pe linia dublă într-o stație de autobuz cu un cadavru în spate.

— De acord, a zis Berntsen. Hai, plecați de aici.

— Cadavrul…

— Mă descurc eu cu Găuritul.

— Unde…?

— Nu e treaba voastră. Afară!

Ne-am dat jos și ne-am uitat cum demarează în trombă Saabul lui Berntsen.

— De-acum înainte trebuie să ne ferim de individul ăsta, am zis eu.

— De ce?

— A omorât un om, Oleg. Trebuie să elimine toate dovezile fizice. Întâi trebuie să găsească un loc unde să ascundă cadavrul. Însă după aia…

— Trebuie să elimine martorii.

Am dat din cap. Mă simțeam groaznic de deprimat. După aia mi-au trecut gânduri mai optimiste prin minte: „Pare că avea în minte un rol mare pentru Tutu, nu?“

— Aveam de gând să cheltuiesc banii ca să mă mut în Bergen cu Irene, a zis Oleg.

M-am uitat la el.

— Am un loc la universitatea de acolo ca să fac Dreptul. Irene e în Trondheim cu Stein. Mă gândeam să mă duc acolo și s-o conving să vină cu mine.

Am luat autobuzul spre oraș. Nu mai suportam privirea goală a lui Oleg. Trebuia înlocuită cu altceva.

— Haide, i-am zis eu.

Cât îi preparam o doză în sala de repetiții, l-am văzut aruncându-mi priviri nerăbdătoare, ca și cum ar fi dorit să se ocupe el, ca și cum mă considera neîndemânatic. Iar când și-a suflecat mâneca, am știut și motivul. Băiatul avea urme de ac pe tot antebrațul.

— Doar până se întoarce Irene, a zis el.

— Ai și o rezervă proprie? l-am întrebat eu.

A clătinat din cap.

— A fost furată.

Aia a fost noaptea când l-am învățat cum și unde să-și plaseze o ascunzătoare ca lumea.

Truls Berntsen aștepta de mai bine de o oră în parcarea cu mai multe niveluri, când în spațiul liber cu o plăcuță care preciza că este un loc rezervat pentru firma de avocatură Bach & Simonsen intră, în cele din urmă, o mașină. Hotărâse că locul era potrivit; în ora de când stătea acolo veniseră doar două mașini în partea asta a parcării, iar în jur nu erau camere de supraveghere. Truls se asigură că numărul de înmatriculare era cel pe care îl găsise pe AUTOSYS. Lui Hans Christian Simonsen îi plăcea să stea în pat până târziu dimineața. Sau poate că nu dormise, fusese cu vreo femeie. Bărbatul care cobora din mașină avea un breton blond, băiețesc, în genul în care se tundeau pramatiile din Oslo West când era el adolescent.

Truls Berntsen își puse ochelarii de soare, își înfundă mâinile în buzunarele hainei și strânse patul armei, un Steyr, un semiautomat austriac. Renunțase la pistolul standard de poliție, astfel încât avocatul să nu primească niciun indiciu inutil. Se îndreptă cu pas grăbit să-i taie calea lui Simonsen cât încă se mai afla între două mașini. O amenințare dă cele mai bune rezultate dacă e rapidă și agresivă. Dacă victima nu are timp să se gândească la altceva în afară de teama pentru propria viață, atunci ai toate șansele să obții pe loc ce vrei.

Parcă ar fi avut ceva carbonatat în sânge — simțea un șuierat și un bubuit în urechi, pântec și gât. Văzu cu ochii minții ce avea să se întâmple. Arma înfiptă în fața lui Simonsen, așa de aproape, că avocatul nu-și va aminti decât țeava. „Unde-i Oleg Fauke? Răspunde-mi repede și exact, altfel te omor.“ Răspunsul. Apoi: „Dacă avertizezi pe cineva sau recunoști că am avut discuția asta, ne întoarcem să te omorâm. Priceput?“ Da. Sau un semn cu capul. Poate și urinare involuntară. Truls zâmbi la această idee. Grăbi pasul. Bubuitul ajunsese și la stomac.

— Simonsen!

Avocatul ridică privirea. Iar chipul i se lumină.

— A, bună! Berntsen. Truls Berntsen, nu?

Mâna dreaptă a lui Truls încremeni în buzunar. Probabil că pe chip i se așternuse o expresie de uimire, deoarece Simonsen începu să râdă.

— Am memorie bună a fețelor, Berntsen. Tu și șeful tău, Mikael Bellman, ați anchetat cazul de fraudă de la muzeul Heider. Eu eram avocatul apărării. Ați câștigat cazul, o spun cu părere de rău.

Simonsen râse din nou. Un râs jovial, naiv, tipic pentru cei din vestul orașului. Râsul celor crescuți într-un mediu unde toți își fac urări de bine, într-un loc suficient de bogat ca să poată face așa ceva. Truls îi ura pe toți Simonsenii din lume.

— Te pot ajuta cu ceva, Berntsen?

— Aș…

Truls Berntsen se chinui să-și găsească cuvintele. Nu era punctul lui forte să decidă ce să facă atunci când era pus în fața… în fața cui? A oamenilor care gândeau mai repede ca el? Atunci, în Alnabru, fusese în regulă, când erau doar doi copii și el preluase comanda. Însă Simonsen avea un costum, o educație, un alt fel de a vorbi, superioritate, era… o, la dracu'!

— Voiam doar să te salut.

— Să mă saluți? se miră Simonsen, cu un mare semn de întrebare în voce și pe chip.

— Salut, reluă Berntsen, chinuindu-se să zâmbească. Păcat de cazul ăla. Ne bați data viitoare.

După care porni spre ieșire cu pas vioi. Simți privirea lui Simonsen în ceafă. Să sapi în noroi, să mănânci rahat. La naiba cu toți.

Încearcă întâi cu avocatul apărării, și, dacă nu merge, atunci există un individ pe nume Chris Reddy, pe care îl știe toată lumea de Adidas.

Dealerul de *speed*. Truls nu mai spera decât să aibă un pretext pentru a fi violent în timpul arestării.

Harry înotă spre lumină, spre suprafața apei. Lumina deveni tot mai intensă. Apoi ieși la lumină. Deschise ochii. Și se uită drept în sus la cer. Era întins pe spate. Ceva apăru în câmpul lui vizual. Un cap de cal. Apoi altul.

Își acoperi ochii cu palma. Cineva stătea călare pe un cal, dar Harry era orbit de lumină.

Vocea veni de undeva departe.

— Credeam că ai spus că ai mai călărit, Harry.

Harry gemu și se chinui să se ridice în picioare, amintindu-și ce se petrecuse. Balder plutise peste hău și aterizase pe sol cu picioarele din față, Harry fusese aruncat în față, se lovise de grumazul calului, picioarele îi ieșiseră din scări și alunecase într-o parte, ținându-se strâns de hățuri. Își amintea vag că îl trăsese pe Balder după el, însă îl împinsese cu picioarele, ca să nu ajungă cu un cal de jumătate de tonă peste el.

Își simțea spatele deplasat, însă altfel părea întreg.

— Gloaba bunicului nu sărea peste prăpăstii, zise Harry.

— Prăpăstii?

Isabelle Skøyen râse, dându-i hățurile lui Balder.

— E doar un șanț de cinci metri. Pot să sar mai mult de atât *fără* cal. Nu știam că ești genul care se sperie din orice, Harry. Facem întrecere cine ajunge primul înapoi la fermă?

— Balder, zise Harry, bătând ușor grumazul calului în vreme ce se uita cum Isabelle Skøyen și Medusa galopează înspre spațiul deschis, știi ce înseamnă în limbaj ecvestru „mers la pas“?

Harry se opri la o benzinărie de pe autostrada E6 și își cumpără o cafea. Se urcă înapoi în mașină și privi în oglinda retrovizoare. Isabelle îi oferise un bandaj pentru zgârietura de pe frunte, ocazia de a o însoți la premiera spectacolului *Don Giovanni* de la Operă („… e imposibil să găsesc pe cineva care să-mi ajungă mai sus de bărbie când port tocuri… dă prost în ziare…“) și o îmbrățișare fermă de despărțire. Harry își scoase telefonul mobil și accesă mesageria.

— Unde ai fost? îl întrebă Beate.

— Un pic de muncă de teren, răspunse Harry.

— Nu prea e nimic de ajutor la locul crimei din Gardermoen. Oamenii mei au periat locul. *Nada*. Singurul lucru pe care l-am aflat e că sunt cuie standard de oțel, cu capete extralargi de 16 milimetri din aluminiu, iar cărămida probabil provine de la o proprietate din Oslo construită pe la finele secolului al XVIII-lea.

— Cum?

— Am găsit sânge de porc și păr de cal în mortar. În Oslo era un cărămidar bine cunoscut care folosea amestecul, sunt tone în blocurile din centrul orașului. Poți face mortar practic din orice.

— Hmm.

— Deci nicio pistă nici aici.

— Nici aici?

— Da, vizita despre care vorbeai tu. Probabil că a fost în altă parte, nu la sediul central al poliției, deoarece nu a fost înregistrat niciun Tord Schultz. Pe permisul de vizitator scrie doar Oslo Politidistrikt, și mai există așa ceva și în multe alte secții de poliție.

— Bine. Mulțumesc.

Harry scotoci în buzunare până găsi ce căuta. Permisul de vizitator al lui Tord Schultz. Și permisul lui, cel pe care îl primise când îl vizitase pe Hagen, în prima lui zi din Oslo. Le puse unul lângă celălalt pe bordul mașinii. Le cercetă. Trase propriile concluzii, după care băgă permisele înapoi în buzunar. Porni motorul, trase aer în piept, constată că mirosul de cal nu dispăruse, și decise să-și viziteze un vechi rival în Høyenhall.

24

Pe la ora 5, începu să plouă, iar când Harry sună la ușa casei mari, la ora 6, era întuneric beznă, ca într-o seară de Crăciun în Høyenhall. Casa purta toate semnele unei construcții noi; se mai vedeau încă resturi de materiale de construcție stivuite lângă garaj, iar sub scară erau cutii de vopsea și pachete cu materiale de izolație.

Harry zări o siluetă mișcându-se în spatele geamului decorativ șanfrenat și simți cum i se ridică părul de pe ceafă.

Apoi ușa se deschise cu fermitate și rapiditate, trădând mișcările unui om care nu se teme de nimic din partea nimănui. Cu toate astea, bărbatul se crispă când îl văzu pe Harry.

— Bună seara, Bellman, zise Harry.

— Harry Hole. Măi, să fie!

— Ce anume?

Bellman chicoti.

— E o surpriză să te văd aici, la ușa mea. Cum ai aflat unde stau?

— Toată lumea cunoaște maimuța, dar maimuța nu cunoaște pe nimeni. Aproape în toate celelalte țări, șeful Crimei Organizate ar fi avut o gardă de corp, știai? Te întrerup din ceva?

— Deloc, răspunse Bellman, scărpinându-se în bărbie. Mă întreb dacă să te invit înăuntru sau nu.

— Păi, afară e ud, zise Harry. În plus, am venit cu gânduri pașnice.

— Tu nu știi ce înseamnă cuvântul ăsta, replică Bellman, deschizând larg ușa. Șterge-te pe picioare.

Mikael Bellman îl conduse pe Harry prin hol, pe lângă muntele de cutii de carton, pe lângă o bucătărie în care nu se vedea încă niciun fel de aparatură, apoi într-un living. Casa nu era luxoasă ca unele locuințe pe care le văzuse Harry în vestul orașului, dar era solidă și suficient de încăpătoare pentru o familie. Priveliștea asupra văii Kværner, a gării centrale și a centrului orașului era fantastică. Harry remarcă asta cu glas tare.

— Locul a costat aproape cât casa, zise Bellman. Scuză mizeria. Abia ne-am mutat. Săptămâna viitoare dăm o petrecere de inaugurare.

— Și ai uitat să mă inviți și pe mine? zise Harry, dându-și jos jacheta udă.

Bellman zâmbi.

— Îți pot oferi ceva de băut acum. Ce zici de…

— Nu beau alcool, replică Harry, tot zâmbind.

— O, fir-ar, spuse Bellman fără nicio remușcare în glas, ce repede uiți chestiile astea! Vezi dacă dai peste vreun scaun pe undeva, iar eu mă duc să caut un ibric de cafea și două cești.

După zece minute, ședeau amândoi la fereastra dinspre terasă. Harry trecu direct la subiect. Mikael Bellman îl ascultă fără să-l întrerupă, chiar dacă Harry citea neîncrederea în ochii lui. Când Harry încheie, Bellman făcu un rezumat.

— Deci tu crezi că pilotul, Tord Schultz, încerca să scoată violină din țară. A fost arestat, dar i s-a dat drumul după ce un „arzător“ cu legitimație de polițist a schimbat violina cu făină de cartofi. Și că Schultz a fost executat după eliberare chiar la el acasă, probabil pentru că angajatorul lui a descoperit că fusese la poliție și s-a temut să nu spună ce știe.

— Hmm.
— Și îți bazezi afirmația că a fost la sediul central al poliției pe faptul că avea un permis de vizitator pe care scria Oslo Politidistrikt?
— L-am comparat cu permisul pe care l-am primit eu când am fost la Hagen. Cerneala de pe litera „H“ e ștearsă pe ambele. Categoric aceeași imprimantă.

— N-o să te întreb cum ai pus mâna pe permisul de vizitator al lui Schultz, ci cum de ești așa de sigur că nu a fost vorba de o vizită normală. Poate că voia să explice făina de cartofi, să se asigure că îl credem.
— Pentru că numele a fost șters din registrul de vizitatori. Era important ca vizita să rămână secretă.
Mikael Bellman oftă.
— Asta am zis dintotdeauna, Harry. Ar fi trebuit să lucrăm împreună, nu unul împotriva celuilalt. Ți-ar fi plăcut la Kripos.
— Ce vrei să spui?
— Înainte să mai spui orice, trebuie să te rog ceva. Te rog să nu vorbești despre ce o să-ți spun.
— Bine.
— Cazul ăsta m-a pus deja într-o situație jenantă. La mine a fost Schultz. Și ai dreptate, voia să-mi spună ce știe. Printre altele, mi-a povestit ce bănuiam de multă vreme: că avem un „arzător“ printre noi. Cineva, cred eu, care lucrează în sediul central, aproape de cazurile Orgkrim. I-am cerut să aștepte acasă până vorbesc cu șeful meu. Trebuia să mă mișc cu prudență, ca să nu-l alertez pe „arzător“. Dar prudența înseamnă de multe ori că lucrurile merg greu. Am discutat cu șeful poliției, care se pensionează, însă m-a lăsat pe mine să găsesc o cale să rezolv problema.

— De ce?
— Cum am zis, se pensionează. Nu vrea să aibă pe post de cadou de bun-rămas un caz în care este implicat un polițist corupt.
— Așa că voia să țină povestea la sertar până la plecare?
Bellman se uită lung în ceașca de cafea.
— E foarte probabil ca eu să fiu noul șef al poliției, Harry.
— Tu?
— Și atunci probabil și-a zis că aș putea începe treaba cu un caz de rahat. Problema e că am reacționat prea încet. Am stat să mă gândesc. Îl puteam pune pe Schultz să dezvăluie identitatea „arzătorului“ chiar atunci. Însă, după aia, toți ceilalți s-ar fi dat la fund. M-am gândit să-i punem microfon, ca să ne conducă la ceilalți. Cine știe, poate chiar la actualul mare mahăr din Oslo.
— Dubai.
Bellman încuviință.
— Problema era așa: în cine puteam avea încredere din sediul central și în cine nu? Tocmai alesesem personal un grup mic de polițiști, pe care i-am verificat cu atenție, când a venit vestea, sub forma unui pont anonim…
— Tord Schultz fusese găsit mort, rosti Harry.
Bellman îl privi cu duritate.
— Iar acum, continuă Harry, problema ta e că, dacă se află ce ai făcut, s-ar putea să ai probleme cu numirea ca șef al poliției.

— Da, și asta, replică Bellman. Dar nu asta mă îngrijorează cel mai tare. Problema e că nimic din ce mi-a spus Schultz nu poate fi folosit. Nu am înaintat cu niciun pas. Acest presupus polițist care l-a vizitat pe Schultz în celulă și poate că a schimbat drogurile…

— Da?

— S-a prezentat ca polițist. Inspectorul de la Gardermoen pare să-și aducă aminte că îl chema Thomas nu știu cum. Avem cinci Thomas la sediul central. Niciunul dintre ei nu lucrează la Orgkrim, apropo. I-am trimis poze cu toți cinci, însă nu l-a recunoscut pe niciunul. Ca atare, din câte știm, este posibil ca „arzătorul“ să nici nu facă parte din forțele de poliție.

— Hmm. Deci o persoană cu o legitimație falsă de polițist. Sau, mai probabil, cineva ca mine, un fost polițist.

— De ce?

Harry ridică din umeri.

— Doar un polițist poate păcăli alt polițist.

Se auzi ușa de la intrare.

— Draga mea! strigă Bellman. Suntem aici.

Se deschise ușa și în cadrul ei apăru chipul dulce și bronzat al unei femei de treizeci și ceva de ani. Avea părul blond prins într-o coadă de cal, care îi aduse aminte lui Harry de fosta soție a lui Tiger Woods.

— I-am lăsat pe copii la mama. Vii, dulceață?

Bellman tuși.

— Avem un musafir.

Femeia își înclină capul.

— Văd și eu acum, dragă.

Bellman se uită la Harry cu o expresie resemnată de genul: ce poți să mai faci?

— Bună, zise femeia, măsurându-l pe Harry cu privirea. Tata și cu mine am mai adus un camion. Vrei să…?

— Mă doare spatele și mi s-a făcut brusc dor de casă, mormăi Harry, golindu-și ceașca de cafea și sărind în picioare.

Când ajunse, împreună cu Bellman, pe verandă, adăugă:

— Încă ceva. Vizita despre care ți-am pomenit, de la spitalul Radium?

— Da?

— E cineva acolo, un cercetător. Martin Pran. E doar un instinct, dar mă întreb dacă îl poți verifica.

— Pentru tine?

— Scuze, obiceiuri vechi. Pentru poliție. Pentru patrie. Pentru întreaga omenire.

— Instinct zici?

— Cam asta e tot ce am de oferit în privința acestui caz. Dacă ești amabil să-mi dai de știre ce afli…

— O să mă gândesc.

— Mersi, Mikael.

Harry simțea pe vârful limbii cât de ciudat suna numele de botez al tipului. Se întrebă dacă mai simțise asta și înainte. Mikael deschise ușa verandei și aerul rece, încărcat de picături de apă, năvăli înăuntru.

— Îmi pare rău pentru băiat, zise Bellman.

— Care dintre ei?

— Amândoi.

— Hmm.
— Știi ceva? L-am întâlnit o dată pe Gusto Hanssen. A venit aici.
— Aici?
— Da. Un băiat extrem de atrăgător. Genul…
Bellman căută termenul potrivit. Renunță.
— Îl iubeai pe Elvis când erai mic? Dragoste masculină la prima vedere, cum spun americanii.
— Ei bine, nu, replică Harry, scoțând un pachet de țigări.
Ar fi putut să jure că zărise o urmă de roșeață pe petele albe de pe fața lui Mikael Bellman.
— Băiatul avea genul ăla de față. Și carismă.
— Ce căuta aici?
— Voia să stea de vorbă cu un polițist. În ziua aia mă ajutau o mulțime de colegi. Știi, când ai doar un salariu de polițist, trebuie să faci singur mare parte din lucruri.
— Cu cine a vorbit?
— Cu cine?
Bellman se uită la Harry, deși privirea lui era fixată în altă parte, pe ceva ce văzuse.
— Nu-mi amintesc. Drogații ăștia sunt mereu în stare să toarne pe cineva dacă primesc o mie de coroane pentru o doză. Noapte bună, Harry.

Harry trecea prin Kvadraturen. Puțin mai încolo, opri o rulotă, lângă o prostituată de culoare. Se deschise ușa și coborâră trei tineri, care nu puteau avea mai mult de douăzeci de ani. Unul dintre ei filma, în vreme ce al doilea se întoarse către femeie. Aceasta clătină din cap. Probabil că n-avea chef să facă un film porno cu sex în grup care să ajungă pe YouPorn. Aveau internet și de unde venea ea. Familie, rude. Care poate credeau că banii pe care-i trimitea ea erau din salariul de chelneriță. Sau poate că nu, dar preferau să nu întrebe. Când se apropie Harry, unul dintre tineri scuipă pe asfalt în fața femeii și zise cu voce ascuțită, de om beat:
— Negresă jegoasă!
Harry zări privirea obosită a femeii de culoare. Dădură amândoi din cap ca și cum văzuseră ceva cunoscut. Ceilalți doi tineri îl observară pe Harry și se îndreptară de spate. Erau masivi, bine hrăniți. Obraji dolofani, bicepși lucrați la sală, poate un an de kickboxing sau karate în spate.
— Bună seara, oameni buni, zise Harry zâmbind, fără să încetinească pasul.
Apoi trecu de ei și auzi ușa rulotei trântindu-se și motorul pornind.
Era aceeași melodie care se auzea tare. „Come As You Are“. Invitația.
Harry încetini. Pentru o clipă.
După care grăbi din nou pasul și merse mai departe fără să arunce o privire în urmă.

A doua zi dimineață, îl trezi soneria mobilului. Se ridică în capul oaselor, miji ochii în lumina care se strecura prin fereastra fără draperie, întinse brațul după haina care atârna pe scaun și căută în buzunare până găsi telefonul.
— Spune.
— Rakel sunt.
Gâfâia de emoție.
— I-au dat drumul lui Oleg. E liber, Harry!

25

Harry stătea în mijlocul camerei de hotel, scăldat în lumina dimineții. Cu excepția telefonului care-i acoperea urechea dreaptă, n-avea nimic pe el. În camera din cealaltă parte a curții interioare, o femeie se uita la el cu ochi somnoroși și cu capul ușor înclinat, în timp ce mesteca încet o felie de pâine.

— Lui Hans Christian nu i s-a spus decât acum cincisprezece minute, când a ajuns la birou, zise Rakel. L-au eliberat pe Oleg ieri după-amiază târziu. A mărturisit altcineva că l-a omorât pe Gusto Hanssen. Nu e fantastic, Harry?

„Da, așa e", își zise Harry. Era fantastic. Și de ne-cre-zut.

— Cine a mărturisit?

— Cineva pe nume Chris Reddy, alias Adidas. E un narcoman. L-a împușcat pe Gusto pentru că îi datora bani pentru amfetamine.

— Unde e Oleg acum?

— Nu știm. Abia am aflat.

— Gândește-te, Rakel! Unde ar putea fi?

Vocea lui Harry sunase mai dur decât ar fi vrut el.

— Ce... ce s-a întâmplat?

— Mărturisirea. Mărturisirea s-a întâmplat, Rakel.

— Ce e cu ea?

— Nu pricepi? Mărturisirea e o invenție!

— Nu, nu, nu. Hans Christian spune că e amănunțită și extrem de credibilă. De-asta i-au dat deja drumul lui Oleg.

— Acest Adidas spune că l-a împușcat pe Gusto pentru că îi datora bani. Așadar, avem de-a face cu un asasin cu sânge-rece și cinic. Pe care-l lovește brusc un atac de conștiință și trebuie pur și simplu să mărturisească?

— Dar când a văzut că urma să fie condamnat un nevinovat pentru...

— Las-o baltă! Un dependent disperat are un singur lucru în minte: să se drogheze. Nu există loc de conștiință, crede-mă. Acest Adidas e atât de disperat, încât, pentru o recompensă potrivită, e mai mult decât dornic să mărturisească o crimă, după care să-și retragă mărturisirea când e eliberat suspectul principal. Nu vezi planul? Dacă pisica știe că nu se poate apropia de pasărea aflată în colivie...

— Încetează! țipă Rakel în lacrimi.

Numai că Harry nu încetă.

— ... atunci pasărea trebuie să iasă din colivie.

O auzi plângând. Își dădu seama că probabil rostise cu voce tare ceva la care se gândise și ea.

— Nu poți spune ceva ca să mă liniștești, Harry?

El nu răspunse.

— Nu mai vreau să fiu înspăimântată, șopti ea.

Harry inspiră adânc.

— Ne-am descurcat înainte, o să ne descurcăm și acum, Rakel.

Închise telefonul. Și fu izbit din nou de același gând. Ajunsese un mincinos genial.
Femeia de la fereastra din cealaltă parte a curții îi făcu semn leneșă cu trei degete.
Harry își trecu palma peste față.
Acum se punea doar problema cine ajungea primul la Oleg, Harry sau ceilalți.
Gândește.
Oleg fusese eliberat ieri după-amiază, undeva în Østland. Un dependent de droguri care avea nevoie disperată de violină. Probabil că s-ar fi dus șnur în Oslo, în Plata, dacă nu cumva avea ceva provizii ascunse undeva. Nu s-ar fi putut duce în Hausmanns gate, pentru că poliția nu eliberase încă locul crimei. Deci unde ar fi dormit, fără bani și fără prieteni? Urtegata? Nu, Oleg știa că ar fi fost văzut acolo și ar fi început să circule zvonurile.
Exista un singur loc unde putea fi.
Harry se uită la ceas. Era esențial să ajungă înainte să zboare pasărea din colivie.

Stadionul era la fel de pustiu ca ultima dată când fusese în Valle Hovin. Primul lucru pe care îl văzu când coti spre vestiare fu unul dintre panourile de la nivelul străzii distrus. Trase cu ochiul înăuntru și văzu cioburi împrăștiate pe podea. Se duse la ușă, o descuie cu cheia care era încă la el și intră.
Avu senzația că l-a lovit un marfar.
Icni după aer în vreme ce se zbătea pe podea cu ceva deasupra lui. Ceva care puțea, era ud și disperat. Harry se răsuci și încercă să se elibereze din strânsoare. Rezistă reflexului de a lovi; în schimb, prinse un braț, o mână, și o îndoi spre spate. Se strădui să ajungă în genunchi, folosind punctul de prindere ca să-și trântească agresorul cu fața la pământ.
— O, la dracu'! Dă-mi drumul!
— Eu sunt. Sunt Harry, Oleg.
Îi dădu drumul lui Oleg, îl ajută să se ridice și-l trânti pe bancheta din vestiar.
Băiatul arăta groaznic. Palid. Slab. Cu ochii ieșiți din cap. Și degaja un amestec greu de descris de miros de dentist și excremente. Însă nu era drogat.
— Credeam… începu Oleg.
— Credeai că sunt ei.
Oleg își acoperi fața cu palmele.
— Haide, zise Harry. Să ieșim de aici.
Se așezară în tribună și stătură în lumina palidă care lucea pe podeaua crăpată din beton. Harry se gândi la toate momentele când stătuse acolo și îl urmărise pe Oleg cum patinează, auzind lamele de oțel șuierând înainte de a mușca din nou din gheață, cu reflectoarele răspândind lumină pe suprafața verde ca marea la început, apoi albă ca laptele.
Stăteau aproape unul de altul, ca și cum ar fi fost aglomerație în tribună.
Harry ascultă câteva clipe respirația lui Oleg înainte de a începe.
— Cine sunt, Oleg? Trebuie să ai încredere în mine. Dacă te pot găsi eu, te pot găsi și ei.
— Și tu cum m-ai găsit?
— Printr-un proces cunoscut sub numele de deducție.
— Știu ce e. Elimină imposibilul și vezi cu ce ai rămas.
— Când ai ajuns aici?
Oleg ridică din umeri.
— Aseară, la un moment dat. Pe la 9.
— De ce nu ai sunat-o pe maică-ta când te-au eliberat? Știi că e foarte periculos pentru tine aici.
— N-ar fi făcut decât să mă ascundă undeva. Ea și Nils Christian ăla.
— Hans Christian. O să te găsească, să știi.
Oleg își privi mâinile.

— Am crezut că ai venit în Oslo pentru o doză, reluă Harry. Dar nu ești drogat.
— Sunt așa de mai bine de o săptămână.
— De ce?
Oleg nu-i răspunse.
— Ea e cauza? Irene?
Oleg privi betonul ca și cum s-ar fi văzut în el. Ca și cum ar fi auzit fâșâitul patinelor. Încuviință încet.
— Sunt singurul care încearcă să dea de ea. Nu are pe nimeni în afară de mine.
Harry nu zise nimic.
— Cutia cu bijuterii pe care am furat-o de la mama...
— Da?
— Am vândut-o pe droguri. În afară de inelul pe care i l-ai cumpărat tu.
— De ce nu l-ai vândut și pe ăsta?
Oleg zâmbi.
— În primul rând, nu valorează cine știe ce.
— Cum?
Harry se îndreptă de spate cu o expresie de groază pe chip.
— Am fost tras pe sfoară?
Oleg râse.
— Un inel de aur cu o crestătură neagră? E cupru coclit. Cu un pic de plumb, pentru greutate.
— Atunci de ce nu l-ai lăsat?
— Mama nu-l mai purta. Așa că am vrut să i-l dau lui Irene.
— Cupru, plumb și vopsea aurie.
Oleg ridică din umeri.
— Mi s-a părut potrivit. Țin minte ce fericită a fost mama când i l-ai pus tu pe deget.
— Ce altceva îți mai aduci aminte?
— Duminică. Vestkanttorget. Soarele cobora și noi ne plimbam prin frunzele ruginii de toamnă. Tu și mama zâmbeați și râdeați de ceva. Voiam să te țin de mână. Însă bineînțeles că nu mai eram un băiețaș. Ai cumpărat inelul de la o tarabă unde se vindeau produse de curățenie.
— Ții minte toate astea?
— Da. Și mi-am zis că dacă Irene o să fie măcar pe jumătate la fel de fericită ca mama...
— A fost?
Oleg se uită la Harry și clipi.
— Nu-mi amintesc. Probabil că eram drogați când i l-am dat.

Harry înghiți în sec.
— A pus laba pe ea, zise Oleg.
— Cine?
— Dubai. A pus mâna pe Irene. O ține ostatică fiindcă vrea să se asigure că nu vorbesc.
Harry îl privi lung pe Oleg, care-și lăsase capul în jos.
— De-asta n-am spus nimic.
— Tu *știi* toate astea? Și te-au amenințat cu ceea ce va păți Irene dacă vorbești?
— Nu era nevoie. Știu și ei că nu sunt idiot. În plus, trebuie să-i închidă și ei gura. Au pus mâna pe ea, Harry.
Harry își schimbă poziția. Își aminti că stăteau exact la fel înainte de competițiile importante. Cu capetele plecate, în tăcere, într-un fel de concentrare comună. Oleg nu dorise niciodată sfaturi. Iar Harry nu avusese ce sfaturi să-i dea. Însă lui Oleg îi plăcea pur și

simplu să stea acolo.

Harry tuși. Acum nu era competiția lui Oleg.

— Dacă e să avem o șansă s-o salvăm pe Irene, trebuie să mă ajuți să-l găsesc pe Dubai, zise Harry.

Oleg se uită la Harry. Își băgă mâinile sub coapse și își mișcă picioarele pe loc. Așa cum făcea când era mic. După care încuviință.

— Începe cu crima, zise Harry. Nu te grăbi.

Oleg închise ochii câteva secunde. După care îi redeschise.

— Eram drogat, îmi injectasem violină lângă râu, în spatele adăpostului nostru din Hausmanns gate. Era mai sigur. Dacă aveam o doză în apartament și vreunul dintre ceilalți era disperat, ar fi sărit pe mine să mi-o fure. Înțelegi?

Harry încuviință.

— Primul lucru pe care l-am văzut când am urcat a fost ușa biroului de vizavi. Fusese spartă. Din nou. Nu m-am mai gândit la asta. M-am dus în sufrageria noastră și l-am văzut pe Gusto. Și un bărbat cu cagulă, care ținea o armă îndreptată spre Gusto. Nu știu dacă din cauza drogurilor sau a discuției, dar am știut că nu era un jaf. Gusto urma să fie omorât. Așa că am reacționat din instinct. M-am aruncat spre mâna cu arma. Însă era prea târziu și a reușit să tragă un foc. Am căzut la podea și când am ridicat capul, eram întins lângă Gusto, cu țeava armei la cap. Bărbatul n-a scos o vorbă și eram convins că o să mor.

Oleg se opri și inspiră adânc.

— Dar parcă nu reușea să se hotărască. După aia și-a trecut degetul peste gât ca să-mi arate ce-o să se întâmple dacă nu-mi țin gura.

Harry dădu din cap.

— A repetat mesajul și i-am făcut semn că am înțeles. După care a plecat. Gusto sângera ca un porc înjunghiat și știam că are nevoie urgent de ajutor. Numai că nu îndrăzneam să mă mișc; eram sigur că bărbatul cu arma era încă afară și aștepta, fiindcă nu-i auzisem pașii pe scară. Și dacă mă vedea, poate se răzgândea și mă împușca și pe mine până la urmă.

Picioarele lui Oleg se agitau frenetic în sus și în jos.

— Am încercat să-i iau pulsul lui Gusto, am încercat să vorbesc cu el, i-am zis că aduc ajutoare. Dar nu mi-a răspuns. După aia nu i-am mai simțit pulsul. Și n-am mai suportat să stau acolo. Am fugit.

Oleg se îndreptă de spate ca și cum l-ar fi săgetat o durere, își împreună palmele și le duse la ceafă. Pe măsură ce vorbea, vocea i se îngroșa tot mai tare:

— Eram drogat, nu puteam gândi limpede. M-am dus la râu. M-am gândit să înot. Poate aveam noroc și mă înecam. Apoi am auzit sirenele. Și după aia au venit... Nu mă gândeam decât la degetul ăla trecut peste gât. Și că trebuia să-mi țin gura. Pentru că știu cum sunt oamenii ăia, i-am auzit vorbind despre ce fac.

— Și ce fac?

— Atacă în punctul cel mai vulnerabil. La început, mi-a fost teamă pentru mama.

— Dar era mai simplu să o ia pe Irene, zise Harry. O vreme, nimeni n-ar fi reacționat la dispariția unei fete de pe străzi.

Oleg se uită la Harry și înghiți în sec.

— Deci mă crezi?

Harry ridică din umeri.

— Ție ți-e ușor să mă aburești, Oleg. Presupun că așa e când ești... când... știi tu.

Lui Oleg i se umplură ochii de lacrimi.

— Dar... dar e neplauzibil. Toate dovezile...

— Lucrurile se așază la locul lor, zise Harry. Reziduurile de pe braț le ai de când te-ai aruncat asupra atacatorului. Sângele lui Gusto, de când i-ai luat pulsul. Și tot atunci ți-ai

lăsat și amprentele pe el. Și nimeni n-a văzut pe cineva plecând după focurile de armă pentru că ucigașul s-a dus în biroul de vizavi, a ieșit pe fereastră și a coborât pe scara de incendiu care dă spre râu. De-asta n-ai auzit pași pe scară.

Oleg își fixase privirea gânditoare undeva pe pieptul lui Harry.

— Dar de ce a fost ucis Gusto? Și cine l-a ucis?

— Nu știu. Însă cred că a fost ucis de cineva pe care-l cunoști.

— Cineva pe care-l cunosc?

— Da. De-asta a făcut doar gesturi și n-a vorbit. Ca să nu-i recunoști vocea. Iar cagula arată că se temea că ar putea fi recunoscut și de alții din lumea drogurilor. Ar putea fi cineva pe care-l mai văzuserăți majoritatea care stăteați acolo.

— Dar pe mine de ce m-a cruțat?

— Habar n-am.

— Nu pricep. Au încercat să mă omoare mai târziu, în pușcărie. Deși nu scosesem nicio vorbă.

— Poate că asasinul nu primise instrucțiuni detaliate despre ce avea de făcut cu posibilii martori.

Harry ezită.

— Pe de o parte, l-ai putea recunoaște după conformație, limbajul corpului și gesturi dacă l-ai mai văzut de multe ori înainte. Pe de altă parte, erai atât de drogat, că probabil nu observai mare lucru.

— Deci drogurile salvează vieți? întrebă Oleg cu un zâmbet șovăitor.

— Da. Deși s-ar putea ca șeful lui să nu fi fost de acord cu decizia lui atunci când i-a dat raportul. Dar atunci era deja prea târziu. Așa că au răpit-o pe Irene ca să se asigure că nu dai din gură.

— Știau că o să-mi țin gura câtă vreme o au pe Irene, de ce să mă omoare?

— Am apărut eu, zise Harry.

— Tu?

— Da. Au știut că sunt în Oslo din secunda în care am aterizat. Știau că eu sunt cel care te poate face să vorbești. Nu mai era suficient s-o țină ostatică pe Irene. Așa că Dubai a dat ordin să fii redus la tăcere în închisoare.

Oleg dădu încet din cap.

— Povestește-mi despre Dubai, îi ceru Harry.

— Nu l-am cunoscut niciodată. Dar cred că am fost la el acasă o dată.

— Și unde e?

— Nu știu. Gusto și cu mine am fost luați de locotenenții lui și duși cu mașina la o casă, numai că eu eram legat la ochi.

— Dar știi că era casa lui Dubai, nu?

— Așa mi-a spus Gusto. Și părea locuită. Părea o casă cu mobilă, covoare și draperii dacă știi…

— Știu ce spui. Zi mai departe.

— Ne-au dus într-o pivniță și atunci mi-au scos legătura de la ochi. Pe podea zăcea un bărbat mort. Au spus că asta îi fac ei cui încearcă să-i înșele. Uită-te bine, mi-au zis. După aia a trebuit să le povestim ce se întâmplase la Alnabru. De ce nu era ușa încuiată când ajunsese poliția. Și de ce dispăruse Tutu.

— Alnabru?

— Ajung și la asta.

— Bine. Omul ăla cum fusese omorât?

— Cum adică?

— Avea răni de cuțit pe față? Sau fusese împușcat?

— Păi, n-am știut cum a murit până nu i s-a urcat Peter cu picioarele pe burtă. Atunci a început să-i curgă apă pe la colțul gurii.

Harry își umezi buzele.

— Știi cine era mortul?

— Da. Un polițist sub acoperire care-și pierdea vremea pe la noi. Îi spuneam Omul cu Beretă, pentru că purta o șapcă.

— Hmm.

— Harry?

— Da?

Oleg dădea acum frenetic din picioare.

— Nu știu multe despre Dubai. Nici măcar Gusto nu vorbea despre el. Dar știu că o să mori dacă încerci să-l prinzi.

Partea a treia

26

Mama șobolan orbecăia cu nerăbdare pe podea. Inima omului bătea, dar tot mai slab. Se opri din nou lângă pantof. Mușcă din piele. Piele moale, dar groasă, solidă. Trecu din nou peste corp. Hainele nu miroseau doar a pantofi, miroseau a sudoare, mâncare și sânge. Omul — putea mirosi că era un mascul — zăcea în aceeași poziție, nu se mișcase și tot bloca intrarea. Scurmă cu ghearele abdomenul omului. Știa că era cea mai scurtă rută. Bătaie slabă a inimii. Nu avea să mai dureze mult până putea să înceapă.

Nu e vorba că trebuie să nu mai trăiești, tată. Dar trebuie să mori ca să pui capăt rahatului. Ar trebui să existe o cale mai bună, nu crezi? O evadare fără durere în lumină în loc de blestematul ăsta de întuneric rece care pare să se închidă peste tine. În mod clar, cineva ar fi trebuit să pună o grăunță de opiaceu în gloanțele pentru Makarov, ar fi trebuit să facă așa cum am făcut eu pentru Rufus, câinele râios, ar fi trebuit să-mi cumpere un bilet doar dus spre Euforia și drum bun, pentru numele lui Dumnezeu! Dar tot ce e bun în lumea asta de rahat e fie pe rețetă, fie epuizat sau atât de scump, că trebuie să-ți vinzi sufletul ca să guști. Viața e un restaurant pe care nu ți-l poți permite. Moartea, nota de plată pentru mâncarea pe care nici măcar n-ai avut ocazia să o mănânci. Așa că o să comanzi ce e mai scump din meniu, oricum ai încurcat-o, nu? Și poate apuci să iei o gură.

Bine, tată, n-o să mă mai văicăresc, așa că nu pleca acum, n-ai auzit și restul. Restul e bun. Unde rămăsesem? Da, la câteva zile după spargerea din Alnabru, Peter și Andrei au venit după mine și după Oleg. I-au legat o eșarfă la ochi lui Oleg, am mers cu mașina acasă la moșu' și ne-au dus jos, în pivniță. Nu mai fusesem niciodată acolo. Ne-au dus pe un coridor lung și îngust, unde am fost nevoiți să lăsăm capul în jos și umerii ni se frecau de pereți. Mi-am dat seama că nu era o pivniță, ci un tunel subteran. Poate o cale de fugă. Care nu-l ajutase pe Omul cu Beretă, care arăta ca un șobolan înecat. Mă rog, chiar *era* un șobolan înecat.

După aia l-au dus pe Oleg înapoi la mașină, iar eu am fost chemat la moșu'. Stătea pe un scaun în fața mea, fără nicio masă între noi.

— Ați fost amândoi acolo? m-a întrebat el.

L-am privit drept în ochi.

— În caz că mă întrebați dacă am fost în Alnabru, răspunsul e nu.

M-a cercetat în tăcere.

— Ești ca mine, a zis el în cele din urmă. E imposibil să-ți dai seama dacă minți.

N-aș putea să jur, dar am crezut că sesizez un zâmbet.

— Ei bine, Gusto, ai înțeles ce era jos?

— Polițistul sub acoperire. Omul cu Beretă.

— Corect. Și de ce?

— Nu știu.

— Încearcă să ghicești.

Îmi închipui că fusese un profesor de rahat într-o viață anterioară. Însă i-am răspuns:

— A șterpelit ceva.

Moșul a clătinat din cap.

— A descoperit că locuiesc aici. Știa că n-are motive suficiente să ceară un mandat de percheziție. După arestarea Los Lobos și ultima captură din Alnabru, a avut un presentiment că n-o să obțină niciodată mandat de percheziție, oricât de solide ar fi fost argumentele lui…

Moșu' a zâmbit.

— Îi dădusem un avertisment care credeam că-l va opri.

— Da?

— Copoii de teapa lui se bazează pe identitatea lor falsă. Își imaginează că e imposibil să descoperi cine sunt în realitate. Ce familie au. Însă poți găsi totul în arhivele poliției dacă ai parolele potrivite. Și le ai dacă ai, de exemplu, un post de încredere la Orgkrim. Și cum l-am avertizat?

Am răspuns fără să mă mai gândesc.

— I-ați lichidat copiii?

Chipul moșului s-a întunecat.

— Nu suntem monștri, Oleg.

— Scuze.

— În plus, n-avea copii.

Râsetul lui de locomotivă.

— Însă avea o soră. Sau poate că era doar soră vitregă.

Am dat din cap. Îmi era imposibil să-mi dau seama dacă minte.

— Am spus că va fi violată și apoi o să i se scurteze suferința. Numai că l-am subapreciat. În loc să ia în considerare că mai avea și alte rude de care să aibă grijă, a trecut la atac. Un atac singuratic, dar disperat. A reușit să intre prin efracție aici noaptea trecută, și noi nu eram pregătiți. Probabil că și-a iubit mult sora. Era înarmat; am coborât în pivniță, iar el a venit după mine. După care a murit.

Moșu' și-a înclinat capul.

— De ce a murit?

— Îi curgea apă pe gură. Înec?

— Corect. Dar înecat unde anume?

— A fost adus aici de la un lac sau așa ceva?

— Nu. A intrat prin efracție și s-a înecat. Deci?

— Atunci nu știu…

— Gândește!

Cuvântul a plesnit ca un bici.

— Dacă vrei să supraviețuiești, trebuie să fii în stare să gândești, să tragi concluzii din ceea ce vezi. Asta e viața reală.

— Bine, bine.

Am încercat să mă gândesc.

— Pivnița nu e o pivniță, ci un tunel.

Moșu' și-a încrucișat brațele.

— Și?

— E mai lung decât proprietatea asta. Ar putea ieși, bineînțeles, pe un câmp.

— Dar?

— Dar mi-ați spus că dețineți proprietatea vecină, așa că probabil ajunge până acolo.

Moșu' a zâmbit satisfăcut.

— Ghicește cât de vechi e tunelul.

— Vechi. Zidurile erau acoperite cu mușchi.

— Alge. După ce mișcarea de rezistență a atacat fără succes casa de patru ori, șeful Gestapoului a pus să fie săpat un tunel. Au reușit să țină totul secret. După-amiaza, când venea acasă, Reinhard intra pe ușa de-aici, ca să-l vadă toată lumea. Aprindea luminile, după

care străbătea tunelul până la adevărata lui locuință de-alături și-l trimitea aici pe locotenentul german despre care toată lumea credea că locuiește dincolo. Acesta începea să se învârtă prin casă, adesea pe lângă ferestre, îmbrăcat cu același gen de uniformă ca șeful lui de la Gestapo.

— Era o momeală.

— Corect.

— De ce îmi spuneți toate astea?

— Pentru că vreau să știi cum e viața reală, Gusto. Cei mai mulți oameni din țara asta nu știu nimic despre ea, habar n-au de prețul supraviețuirii în viața reală. Îți spun toate astea pentru că vreau să ții minte că am avut încredere în tine.

S-a uitat la mine ca și cum ar fi spus ceva foarte important. M-am prefăcut că înțeleg; voiam să mă duc acasă. Poate că își dădea și el seama.

— Mă bucur că te-am văzut, Gusto. O să vă ducă Andrei înapoi.

Când mașina a trecut pe lângă universitate, mi-am dat seama că în campus se ținea, probabil, o petrecere studențească. Auzeam sunetele scoase de chitarele unei trupe rock, pe o scenă în aer liber. Pe Blindernveien, venea spre noi un șuvoi de tineri. Chipuri vesele, pline de așteptări, de parcă li se promisese ceva, un viitor sau așa ceva.

— Ce-i asta? a întrebat Oleg, încă legat la ochi.

— Asta e viața nereală, i-am răspuns eu.

— Și n-ai idee cum s-a înecat? întrebă Harry.

— Nu, răspunse Oleg.

Bătea tot mai tare din picioare; îi trepida tot corpul.

— Bun, deci erai legat la ochi, dar spune-mi tot ce-ți amintești din drumul spre și dinspre locul ăla. Toate sunetele. Când te-ai dat jos din mașină, de exemplu, ai auzit un tren sau un tramvai?

— Nu. Dar ploua când am ajuns, așa că în principiu asta am auzit.

— Ploaie ușoară sau în ropote?

— Ușoară. Abia dacă am simțit-o când am coborât din mașină. Dar atunci am auzit-o.

— Bun, dacă ploaia ușoară nu face de obicei mult zgomot, se pot auzi picăturile când cad pe frunze?

— Posibil.

— Ce-ai simțit sub picioare când te îndreptai spre ușă? Asfalt? Pietre? Iarbă?

— Pietriș. Cred. Da, s-a auzit un zornăit. Așa am știut unde era Peter. El e mai greu, așa că făcea cel mai mult zgomot.

— Bun. Trepte la ușa de la intrare?

— Da.

— Câte?

Oleg gemu.

— Bine, rosti Harry. Când ai ajuns la ușă, mai ploua?

— Da, bineînțeles.

— Vreau să spun, te ploua pe păr?

— Da.

— Deci fără terasă acoperită.

— Ai de gând să cauți locurile din Oslo fără terasă acoperită?

— Păi, zone diferite din Oslo au fost construite în perioade diferite și au un număr de caracteristici comune.

— Și care e perioada istorică pentru case din lemn, cu alei de pietriș și trepte până la ușă, fără o copertină sau linii de tramvai în apropiere?

— Parcă ai fi inspector-șef.

Harry nu reuși să-i smulgă băiatului zâmbetul sau hohotul de râs la care spera.

— Când ai plecat, ai remarcat vreun sunet în apropiere?

— Cum ar fi?

— Cum ar fi țiuitul unei treceri de pietoni.

— Nu, nimic de genul ăsta. Însă se auzea muzică.

— Înregistrată sau live?

— Cred că live. Talgerele se auzeau clar. Se auzeau și chitarele, un sunet care plutea și dispărea în bătaia vântului.

— Sună a muzică live. Bună memorie.

— Țin minte doar pentru că se auzea una dintre melodiile tale.

— Melodiile *mele*?

— De pe unul dintre discurile tale. Țin minte pentru că Gusto a spus că aia era viață nereală, iar eu am crezut că a fost o asociere inconștientă. Probabil că auzise versul pe care tocmai îl cântau.

— Ce vers?

— Ceva despre un vis. Am uitat, dar tu puneai tot timpul cântecul ăla.

— Haide, Oleg, e important.

Oleg se uită la Harry. Picioarele încetaseră să i se mai agite. Închise ochii și încercă să fredoneze o melodie.

— *It's just a dreamy Gonzales…*

Deschise ochii, cu fața roșie.

— Ceva de genul ăsta.

Harry fredonă pentru sine. Și clătină din cap.

— Îmi pare rău, zise Oleg. Nu sunt sigur și a durat doar câteva secunde.

— E-n regulă, încercă să-l liniștească Harry, bătându-l ușor pe umăr. Atunci spune-mi ce s-a întâmplat la Alnabru.

Picioarele lui Oleg începură să se agite din nou. Băiatul inspiră profund de două ori, așa cum învățase să procedeze la linia de pornire înainte de a se ghemui pentru start. Apoi vorbi.

După aceea, Harry rămase locului multă vreme, frecându-și ceafa.

— Deci ați găurit un om până a murit?

— Nu noi. Un polițist.

— Pe care nu știi cum îl chema. Sau unde lucra.

— Nu, și Gusto, și el au fost foarte atenți cu asta. Gusto a zis că e mai bine să nu știu.

— Și n-ai idee ce s-a întâmplat cu cadavrul?

— Nu. O să mă denunți?

— Nu.

Harry își scoase o țigară din pachet.

— Primesc și eu una? întrebă Oleg.

— Îmi pare rău, fiule. Îți face rău la sănătate.

— Dar…

— Cu o condiție. Să-l lași pe Hans Christian să te ascundă și să mă lași pe mine să o găsesc pe Irene.

Oleg se uită înspre blocurile de pe dealul din spatele stadionului, cu ghivece de flori atârnate la balcoane. Harry îi cercetă profilul. Mărul lui Adam urcând și coborând pe gâtul subțire.

— S-a făcut, acceptă Oleg.

— Bine.

Harry scoase încă o țigară și le aprinse pe amândouă.

— Acum înțeleg ce e cu degetul de metal, zise Oleg. Ca să poți fuma.

— Da, zise Harry, ținând țigara între proteza din titan și arătător, în timp ce căuta numărul lui Rakel pe mobil.

Nu avu nevoie să-i ceară numărul lui Hans Christian, pentru că era cu ea și spuse că vine imediat.

Oleg se aplecă, de parcă s-ar fi făcut brusc mai frig.

— Unde o să mă ascundă?

— Nu știu și nici nu vreau să știu.

— De ce?

— Am testicule extrem de sensibile. Spun tot doar când aud cuvintele *baterie de mașină*.

Oleg râse. Scurt, dar râse.

— Nu te cred. I-ai lăsa să te omoare înainte să scoți o vorbă.

Harry se uită la băiat. Ar fi fost în stare să spună glume proaste toată ziua doar ca să vadă o urmă de zâmbet pe fața lui.

— Ai avut mereu așteptări mari de la mine, Oleg. Prea mari. Iar eu mi-am dorit întotdeauna să mă vezi mai bun decât sunt.

Oleg își privi mâinile.

— Nu-și văd toți băieții tații ca pe niște eroi?

— Poate că da. Și n-am vrut să mă vezi ca pe un dezertor, cineva care spală putina. Însă lucrurile tot s-au petrecut așa cum s-au petrecut. Ce voiam să spun e că, deși n-am fost alături de tine, nu înseamnă că n-ai fost important pentru mine. Nu ne putem trăi viețile așa cum am dori. Suntem prizonierii… chestiilor. Prizonierii a ceea ce suntem.

Oleg își ridică bărbia.

— Prizonierii porcăriilor și rahaturilor.

— Și asta.

Traseră din țigări la unison. Și urmăriră fumul dus de vânt înspre cerul albastru, întins și senin. Harry știa că nicotina nu putea compensa dorințele acute ale băiatului, dar, cel puțin, era o diversiune. La asta se rezumă totul în următoarele câteva minute.

— Harry?

— Da?

— De ce nu te-ai întors?

Harry mai trase un fum înainte de a răspunde.

— Fiindcă maică-ta considera că nu sunt bun nici pentru tine, nici pentru ea. Și avea dreptate.

Harry continuă să fumeze, privind în zare. Știa că acum Oleg nu voia să fie văzut. Băieților de optsprezece ani nu le place să fie priviți când plâng. Și nu voia nici să-i pună un braț în jurul umerilor și să spună ceva. Voia să fie lângă el. Fără distrageri. Să se gândească alături de el la cursa care urma.

Când auziră mașina apropiindu-se, coborâră din tribună și se duseră în parcarea stadionului. Harry îl văzu pe Hans Christian punându-și mâna pe brațul lui Rakel când era pe punctul de a țâșni din mașină.

Oleg se întoarse către Harry, se îndreptă de spate, își prinse arătătorul de arătătorul lui și își lipi umărul drept de umărul lui. Însă Harry nu-l lăsă să scape așa de ușor. Îl trase aproape de el. Îi șopti la ureche:

— Câștigă.

Ultima adresă cunoscută a lui Irene era locuința părinților, care se afla în Grefsen și era

o casă cuplată. O mică grădină neîngrijită, cu meri, dar fără fructe, și un leagăn.

Îi deschise un tânăr, despre care Harry aprecie că avea în jur de douăzeci de ani. Chipul lui îi era familiar și creierul de polițist al lui Harry căută o fracțiune de secundă în baza de date personală, obținând două rezultate.

— Mă numesc Harry Hole. Iar dumneata ești cumva Stein Hanssen?

— Da?

Chipul lui trăda o combinație de inocență și alertă, tipică pentru un tânăr care trecuse prin bune și prin rele, însă care încă șovăia între o deschidere exagerată și o prudență descurajantă exagerată în confruntarea cu restul lumii.

— Te recunosc dintr-o poză. Sunt prieten cu Oleg Fauke.

Harry căută o reacție în ochii cenușii ai lui Stein Hanssen, dar aceasta nu se ivi.

— Poate că ai auzit că a fost eliberat? Cineva a mărturisit că l-a ucis pe fratele tău vitreg.

Stein Hanssen clătină din cap. Aceeași expresie minimală.

— Sunt fost polițist. Încerc să dau de sora dumitale, Irene.

— De unde și până unde?

— Vreau să mă asigur că e-n regulă. I-am promis lui Oleg.

— Minunat. Ca să-i dea el în continuare droguri?

Harry își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Oleg e curat acum. După cum poate știi, așa ceva te costă. Însă e curat pentru că a vrut să încerce s-o găsească. O iubește, Stein. Dar eu aș vrea să încerc să o găsesc pentru noi toți, nu doar pentru el. Și sunt considerat destul de priceput când e vorba de găsit oameni.

Stein Hanssen se uită la Harry, ezită, după care deschise ușa.

Harry îl urmă în living. Încăperea era curată, ordonată, frumos mobilată și părea complet nelocuită.

— Părinții tăi…

— Nu locuiesc aici acum. Iar eu stau aici doar atunci când nu sunt în Trondheim.

Vorbea cu un „r“ cântat, care odinioară era socotit simbol al statutului social pentru familiile care își permiteau bone din Sørland. „Genul de «r» din cauza căruia vocea ta e ușor de ținut minte“, își zise Harry, fără să știe de ce-i trecuse așa ceva prin cap.

Pe pianul care părea să nu fi fost folosit niciodată se afla o fotografie, probabil de-acum șase sau șapte ani. Irene și Gusto erau mai tineri, versiuni mai mici ale lor, afișând haine și tunsori cu care Harry presupunea că le-ar fi fost rușine să se afișeze acum. Stein era în spate, cu o expresie de seriozitate. Mama stătea cu brațele încrucișate, având pe buze un zâmbet condescendent, aproape sarcastic. Tatăl avea un zâmbet care-l făcu pe Harry să creadă că el fusese cu ideea acestei fotografii de familie. Măcar el era singurul care dădea dovadă de un pic de entuziasm.

— Deci asta e familia?

— A fost. Părinții mei sunt divorțați. Taică-meu s-a mutat în Danemarca. Cred că „fugit“ ar fi mai corect. Mama e în spital. Restul… în fine, evident că îi știți pe ceilalți.

Harry încuviință. Unul mort. Unul dispărut. Mari pierderi pentru o singură familie.

Se așeză neinvitat pe unul dintre fotoliile adânci.

— Îmi poți spune ceva care să mă ajute să o găsesc pe Irene?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Harry zâmbi.

— Încearcă.

— Irene s-a mutat la mine, în Trondheim, după ce a avut o experiență despre care n-a vrut să-mi povestească. Dar sunt sigur că a fost mâna lui Gusto. Ea îl idolatriza, era în stare de

orice pentru el, își închipuia că ține la ea pentru că o mângâia din când în când pe obraz. Însă după câteva luni a primit un telefon și a zis că trebuie să se întoarcă în Oslo. A refuzat să spună de ce. Asta s-a întâmplat acum patru luni, iar de atunci n-am mai văzut-o și nici n-am mai auzit de ea. Două săptămâni mai târziu, când am văzut că nu pot să iau legătura cu ea, m-am dus la poliție și am dat-o dispărută. Poliția a luat notă, a făcut niște verificări și după aia nu s-a mai întâmplat nimic. Nimănui nu-i pasă de o drogată care trăiește pe străzi.

— Vreo teorie? întrebă Harry.

— Nu. Însă n-a plecat de bunăvoie. Nu e genul care s-o ștergă așa… ca alții.

Harry habar n-avea la cine se referea, însă remarca îl afectă. Stein Hanssen își piguli o cojiță de pe antebraț.

— Ce naiba vedeți toți la ea? Pe fata voastră? Chiar credeți că le puteți *avea* pe fetele voastre?

Harry se uită surprins la el.

— Voi? La ce te referi?

— Voi, bătrânii, cărora le curg balele după ea. Doar pentru că arată ca o Lolita de 14 ani.

Harry își aduse aminte de poza de pe ușa dulapului din vestiar. Stein Hanssen avea dreptate. Iar ideea prinse rădăcini. Poate că se înșelase. Poate că Irene era victima unei infracțiuni care n-avea nimic de-a face cu cazul lui.

— Înveți în Trondheim. La Universitatea de Știință și Tehnologie?

— Da.

— În ce domeniu?

— Tehnologia informației.

— Hmm. Și Oleg voia să meargă la facultate. Îl știi?

Stein clătină din cap.

— N-ai vorbit niciodată cu el?

— Probabil că ne-am întâlnit de câteva ori. Întâlniri foarte scurte, s-ar putea spune.

Harry cercetă cu privirea antebrațul lui Stein. Deformație profesională. Însă în afară de cojiță nu se vedeau alte semne. Bineînțeles că nu, Stein Hanssen era un supraviețuitor, unul dintre cei care puteau face față. Harry se ridică în picioare.

— În orice caz, îmi pare rău de fratele tău.

— Frate adoptiv.

— Hmm. Îmi poți da numărul tău de mobil? În caz că apare ceva.

— Cum ar fi?

Se priviră în ochi. Răspunsul plutea între ei, inutil de lămurit și insuportabil de formulat. Cojița se rupsese și pe brațul lui Stein se prelingea acum înspre palmă un firișor de sânge.

— Știu ceva care ar putea fi de ajutor, zise Stein Hanssen când Harry ajunsese pe treapta de la intrare. Locurile unde intenționați să o căutați. Urtegata. Møtestedet Kafé. Parcurile. Hostelurile. Adăposturile drogaților. Cartierul prostituatelor. Uitați de ele. Am fost eu deja.

Harry încuviință și își puse ochelarii de soare.

— Ține-ți mobilul deschis, bine?

Harry se duse la Lorry Kafé la prânz, însă pe treptele de la intrare simți o poftă bruscă de bere și se întoarse în prag. Se duse într-un local nou, vizavi de Casa Literaturii. Plecă de acolo după ce inspectă rapid clientela și ajunse până la urmă în Pla, unde comandă o variantă thailandeză de *tapa*.

— Băutură? Singha?

— Nu.

— Tiger?
— Nu ai decât bere?

Chelnerul înțelese aluzia și se întoarse cu apă.

Harry mâncă niște creveți uriași și pui, dar refuză cârnații în stil thailandez. Apoi o sună pe Rakel acasă și îi ceru să se uite prin CD-urile pe care le dusese el de-a lungul anilor în Holmenkollen și pe care le lăsase acolo. Pe unele își dorise să le asculte de plăcere, cu altele voise să-și răscumpere păcatele. Elvis Costello, Miles Davis, Led Zeppelin, Count Basie, Jayhawks, Muddy Waters. Nu răscumpăraseră nimic.

Rakel păstrase într-o secțiune separată de pe raftul cu discuri ceea ce ea numea, fără ironie, „muzica lui Harry".

— Te rog să citești toate titlurile, zise el.
— Glumești?
— Îți explic mai târziu.
— Bine. Primul este Aztec Camera.
— Cumva ai...
— Da, le-am așezat alfabetic, răspunse Rakel, părând jenată.
— E o chestie masculină.
— E o chestie de tip Harry. Iar CD-urile sunt ale tale. Le pot citi acum?

După douăzeci de minute, ajunseră la W și la Wilco, fără să găsească vreo asociere. Rakel oftă, dar merse mai departe.

— „When You Wake Up Feeling Old".
— Hmm. Nu.
— „Summerteeth".
— Hmm. Următorul.
— „In a Future Age".
— Stai!

Rakel se opri, iar Harry începu să râdă.

— Ce-i așa de amuzant? întrebă Rakel.
— Corul din „Summerteeth". Cântă ceva de genul... *It's just a dream he keeps having.*
— Nu sună extraordinar, Harry.
— Ba da! Adică originalul sună bine. Așa de bine, că i-am pus melodia de mai multe ori lui Oleg. Însă el credea că versurile erau *It's just a dreamy Gonzalez*.

Harry râse din nou. Și începu să cânte:

— *It's just a dreamy Gonz...*

— Te rog, Harry.
— Bine. Poți să te duci la computerul lui Oleg și să-mi cauți ceva pe internet?
— Ce anume?
— Caută pe Google Wilco și du-te pe pagina lor. Vezi dacă au avut concerte în Oslo anul ăsta. Și dacă da, când.

Rakel reveni după șase minute.

— Unul singur.

Îi spuse lui Harry unde anume.

— Mersi, zise Harry.
— Iar ai vocea aia.
— Ce voce?
— Aia excitată. Vocea de băiețel.

Ca o armada ostilă, norii cenușii rău-prevestitori se năpustiră pe la ora 4 asupra fiordului Oslo. Harry coti dinspre Skøyen către parcul Frogner și parcă mașina pe Thorvald Erichsens Vei. După ce sunase de trei ori, fără succes, pe mobilul lui Bellman, încercase și la sediul central al poliției, de unde i se comunicase că Bellman plecase devreme ca să se antreneze cu fiul lui la Oslo Tennisklubb.

Harry privi norii, apoi intră și se uită la complexul clubului de tenis.

O clădire superbă, terenuri cu suprafață dură, terenuri cu zgură, chiar un teren central cu tribune. Cu toate astea, erau ocupate doar două dintre cele douăsprezece terenuri. În Norvegia, joci fotbal sau schiezi. Dacă te declari jucător de tenis, te alegi cu șușoteli și priviri bănuitoare.

Îl găsi pe Bellman pe un teren cu suprafață dură. Scotea mingi dintr-un coș și le arunca ușor spre un băiat care probabil că exersa loviturile pe diagonală; era greu de spus, deoarece mingile zburau peste tot.

Harry intră pe poarta din spatele lui Bellman și se opri pe teren, lângă acesta.

— Pare să aibă probleme, zise Harry, scoțându-și pachetul cu țigări.

— Harry, spuse Mikael Bellman, fără să se oprească sau să-și ia privirea de la băiat. O să învețe.

— Se vede o oarecare asemănare. Este…?

— Fiul meu. Filip. Zece ani.

— Ce zboară timpul! E talentat?

— Are ceva din taică-său, dar am încredere. Trebuie doar un pic împins de la spate.

— Nu credeam că mai e legal.

— Vrem ce e mai bun pentru copiii noștri, Harry, dar e posibil să le facem un deserviciu. Mișcă-ți picioarele, Filip!

— Ai aflat ceva de Martin Pran?

— Pran?

— Cocoșatul ciudat de la spitalul Radium.

— A, da, tipul cu instinctul. Da și nu. Adică, da, am verificat. Și nu, n-avem nimic despre el. Absolut nimic.

— Hmm. Mă gândeam să te mai rog ceva.

— Îndoaie genunchii! Ce să fie?

— Un mandat de exhumare a lui Gusto Hanssen, ca să vedem dacă găsim ceva sânge sub unghii, pentru încă un test.

Bellman își mută privirea de la fiul lui, evident ca să vadă dacă Harry vorbea serios.

— Avem o mărturisire foarte plauzibilă, Harry. Cred că pot spune cu oarecare certitudine că un astfel de mandat ar fi respins.

— Gusto avea sânge sub unghii. Mostra a dispărut înainte de a fi analizată.

— Se mai întâmplă.

— Foarte rar.

— Și al cui e sângele ăla, după tine?

— Nu știu.

— Nu știi?

— Nu. Dar dacă prima mostră a fost sabotată, înseamnă că e periculoasă pentru cineva.

— De exemplu, pentru traficantul ăsta care a mărturisit, Adidas?

— Pe numele real: Chris Reddy.

— Oricum, n-ai terminat cu cazul ăsta, acum, că Oleg Fauke a fost eliberat?

— Oricum, băiatul n-ar trebui să țină racheta cu ambele mâini la rever?

— Știi ceva despre tenis?
— Am văzut câte ceva la televizor.
— Reverul cu o singură mână dezvoltă caracterul.
— Nici măcar nu știu dacă sângele are ceva de-a face cu crima. Poate s-a speriat cineva să nu fie asociat cu Gusto?
— Cum ar fi?
— Poate Dubai. În plus, nu cred că Adidas l-a ucis pe Gusto.
— De ce nu?
— Un traficant înrăit care face mărturisiri din senin?

— Înțeleg ce vrei să spui, zise Bellman. Dar este o mărturisire. Și încă una bună.
— Și e doar o crimă legată de droguri, continuă Harry, ferindu-se de o minge rătăcită. Iar tu ai destule cazuri de rezolvat.

Bellman oftă.

— Situația e neschimbată, Harry. Resursele noastre sunt prea limitate ca să ne permitem să acordăm prioritate cazurilor pentru care avem deja o soluție.
— *O* soluție? De ce nu *soluția*?
— Ca șef, ești obligat să folosești formulări ambigue.
— Bine, atunci dă-mi voie să-ți ofer două soluții de caz. În schimb, mă ajuți să găsesc o casă.

Bellman se opri și nu mai aruncă mingi.

— Cum?
— O crimă din Alnabru. Un motociclist pe nume Tutu. O sursă mi-a spus că i-a fost găurită țeasta.
— Și sursa asta e dispusă să depună mărturie?
— Poate.
— Și a doua?
— Tipul sub acoperire adus de apă lângă Operă. Aceeași sursă l-a văzut mort pe podeaua pivniței lui Dubai.

Bellman miji un ochi. Petele pigmentare străluciră, ducându-l pe Harry cu gândul la un tigru.

— Tată!
— Du-te și umple sticla cu apă la vestiar, Filip.
— Vestiarul e încuiat, tată!
— Și care e codul?
— Anul în care s-a născut regele, dar nu-mi amintesc…
— Amintește-ți și potolește-ți setea, Filip.

Băiatul își târșâi picioarele prin poarta de acces, cu brațele atârnate pe lângă corp.

— Ce vrei, Harry?
— Vreau o echipă care să scotocească pe lângă Frederikkeplassen, la universitate, pe o rază de un kilometru. Vreau o listă cu toate casele care corespund cu această descriere.

Îi întinse lui Bellman o foaie de hârtie.

— Ce s-a întâmplat în Frederikkeplassen?
— Un concert.

Dându-și seama că n-o să mai afle și altceva, Bellman se uită la foaia de hârtie și citi cu voce tare:

— „Casă veche din lemn cu alee lungă cu pietriș, foioase și trepte până la ușa de la intrare, fără copertină?“ Pare descrierea pentru jumătate din casele din Blinden. Ce cauți?

Harry își aprinse o țigară.

— O gaură de șobolan. Un cuib de vultur.
— Și dacă o găsim?
— Tu și polițiștii tăi aveți nevoie de mandat de percheziție ca să faceți ceva, pe când un civil obișnuit ca mine s-ar putea rătăci într-o seară de toamnă și ar fi nevoit să se adăpostească în cea mai apropiată casă.
— Bun, să văd ce pot face. Dar, mai întâi, explică-mi de ce ești așa de dornic să-l prinzi pe acest Dubai.

Harry ridică din umeri.
— Deformație profesională, probabil. Fă rost de listă și trimite-o la adresa din josul paginii. După aia vedem ce pot obține pentru tine.
Filip se întoarse fără apă când Harry pleca. Pe drum spre mașină, auzi mingea lovind lemnul rachetei și o înjurătură.
Tunete îndepărtate bubuiau dinspre armada de nori, iar când Harry urcă în mașină, era întuneric beznă. Porni motorul și îl sună pe Hans Christian Simonsen.
— Harry sunt. Care sunt în prezent pedepsele pentru profanare de morminte?
— Ăă, cred că între patru și șase ani.
— Ești dispus să riști așa ceva?
O pauză scurtă. Apoi:
— În ce scop?
— Ca să-l prinzi pe cel care l-a ucis pe Gusto. Și poate și pe cel care e pe urmele lui Oleg.
— Și dacă nu sunt dispus?
O pauză foarte scurtă. Apoi:
— Bine, mă bag.
— Bun, află unde este îngropat Gusto și adu niște cazmale, o lanternă, foarfeci de unghii și două șurubelnițe. Mergem mâine-noapte.
Când traversa Solli plass cu mașina, începu ploaia. Răpăia pe acoperișuri, pe străzi, peste bărbatul care stătea în Kvadraturen, vizavi de ușa deschisă a barului.

Băiatul de la recepție îi aruncă o privire morocănoasă lui Harry când îl văzu intrând.
— Vreți să vă împrumut o umbrelă?
— Doar dacă aveți scurgeri în hotel, răspunse Harry, trecându-și o mână prin părul tuns perie și împroșcând în jur cu picături de apă. Vreun mesaj?
Tânărul râse ca și cum ar fi auzit o glumă.
Când urca la etajul al doilea, Harry avu impresia că aude pași în apropiere și se opri. Ascultă. Liniște. Fie fusese ecoul pașilor lui, fie cealaltă persoană se oprise și ea.
Harry merse încet mai departe. Ajuns pe coridor, grăbi pasul, băgă cheia în broască și deschise ușa. Cercetă cu privirea camera întunecată și se uită dincolo de curtea interioară, înspre camera luminată a femeii. Nu era nimeni acolo. Nimeni acolo, nimeni aici.
Aprinse lumina.
Își văzu propria reflecție în fereastră. Și mai văzu pe cineva stând în spatele lui. Simți imediat o mână grea strângându-l de umăr.
„Doar o fantomă poate fi atât de rapidă și de tăcută“, își zise Harry, răsucindu-se. Știa însă că e prea târziu.

27

— I-am văzut. O dată. Era ca un priveghi.

Cato încă își ținea mâna mare și murdară pe umărul lui.

Harry se auzi icnind și își simți plămânii apăsându-i coastele.

— Pe cine?

— Vorbeam cu cineva care vindea drăcovenia. Îl chema Bisken și purta o zgardă de câine. Venise la mine pentru că era înspăimântat. Poliția îl găbjise pentru posesie de heroină, iar el îi spusese Omului cu Beretă unde stătea Dubai. Omul cu Beretă îi promisese protecție și amnistie în schimbul unei mărturii în instanță. Și, cât stăteam acolo, au venit cu o mașină neagră. Costume negre, mănuși negre. Era bătrân. Față lată. Arăta ca un aborigen alb.

— Cine?

— L-am văzut, dar… nu era acolo. Ca o fantomă. Iar când l-a zărit Bisken, n-a mișcat, n-a încercat să fugă sau să se lupte când l-au luat cu ei. După ce-au plecat, parcă visasem totul.

— De ce nu mi-ai povestit până acum?

— Pentru că sunt un laș. Ai un tutun?

Harry îi dădu pachetul, iar Cato se lăsă să cadă pe scaun.

— Urmărești o fantomă și eu nu vreau să fiu implicat.

— Dar?

Cato ridică din umeri și întinse mâna, iar Harry îi dădu bricheta.

— Sunt un bătrân pe moarte. N-am nimic de pierdut.

— Ești pe moarte?

Cato își aprinse țigara.

— Nu e ceva acut poate, dar toți murim, Harry. Vreau doar să te ajut.

— Cu ce?

— Nu știu. Ce planuri ai?

— Pot să am încredere în tine?

— Iisuse, nu, nu poți avea încredere în mine. Dar eu sunt șaman. Și mă pot face invizibil. Pot veni și pleca fără să observe cineva.

Harry își frecă bărbia.

— De ce?

— Ți-am spus de ce.

— Te mai întreb o dată.

Cato se uită la Harry, mai întâi cu reproș. Apoi, când văzu că nu-i folosește, scoase un oftat profund de iritare.

— Poate că am avut și eu un fiu odinioară. Pe care nu l-am tratat așa cum ar fi trebuit. Poate că e o nouă ocazie. Nu crezi în ocazii noi, Harry?

Harry se uită la bătrân. Ridurile de pe fața lui păreau și mai adânci în întuneric, ca niște văi, ca niște tăieturi de cuțit. Harry întinse mâna, iar Cato scoase, ezitând, pachetul de țigări din buzunar și i-l dădu înapoi.

— Apreciez oferta, Cato. Îți spun dacă o să am nevoie de tine. Dar ce am de gând acum e să fac legătura între Dubai și moartea lui Gusto. De acolo, indiciile vor duce direct spre

„arzătorul“ din poliție și uciderea polițistului sub acoperire care a fost înecat acasă la Dubai.

Cato clătină încet din cap.

— Ai o inimă curată și curajoasă, Harry. Poate că te vei duce în rai.

Harry își vârî o țigară între buze.

— Deci, până la urmă, va exista un soi de final fericit.

— Care trebuie sărbătorit. Pot să-ți ofer ceva de băut, Harry Hole?

— Cine plătește?

— Eu, evident. Dacă dai banul. Îl poți saluta pe Jim al tău, iar eu îl pot saluta pe Johnnie al meu.

— Piei de-aici!

— Haide. În adâncul sufletului, Jim e băiat bun.

— Noapte bună. Somn ușor.

— Noapte bună. Și să nu dormi prea profund, în caz că…

— Noapte bună.

Fusese acolo tot timpul, dar Harry reușise să o înăbușe. Până acum, până la invitația lui Cato. Dintr-odată, îi era imposibil să mai ignore sâcâiala. Începuse cu doza de violină, care pusese lucrurile în mișcare și dezlănțuise dulăii. Iar acum aceștia urlau și sfâșiau cu ghearele, lătrând până răgușeau și înfigându-i colții în măruntaie. Harry rămase întins pe pat, cu ochii închiși, ascultând ploaia și sperând că o să adoarmă, iar somnul o să-l ducă departe.

Nu-l duse.

Avea în telefon un număr identificat cu două litere. AA. Alcoolicii Anonimi. Trygve, un membru AA și un sponsor la care apelase de câteva ori în momente critice. Trei ani. De ce să înceapă acum, când era totul în joc și el trebuia mai mult ca oricând să fie treaz? Nebunie. Auzi un țipăt afară. Urmat de un hohot de râs.

La 11:10 se ridică și plecă. Abia observă picăturile de apă care-i cădeau pe țeastă când traversă strada către ușa deschisă. Iar de această dată nu auzi pașii din spatele lui, căci vocea lui Kurt Cobain îi umplea urechile, muzica parcă îmbrățișându-l. Intră, se așeză pe scaunul înalt de bar și îi strigă barmanului.

— Whis… key. Jim… Beam.

Barmanul, care ștergea tejgheaua, se opri, lăsă cârpa lângă tirbușon și luă sticla de pe raftul din fața oglinzii. Turnă. Puse paharul pe bar. Harry își așeză brațele de o parte și de cealaltă a paharului și se uită lung la lichidul auriu-maroniu. Iar în clipa aceea nu mai exista nimic altceva.

Nici Nirvana, nici Oleg, nici Rakel, nici Gusto, nici Dubai. Nici chipul lui Tord Schultz. Nici silueta care blocă zgomotul străzii când intră. Nici mișcarea din spatele lui. Nici tonul muzical al arcurilor când lama țâșni în afară. Nici respirația grea a lui Serghei Ivanov, aflat la un metru de el, cu picioarele unul lângă altul și mâinile coborâte.

Serghei se uită la ceafa bărbatului care stătea cu ambele brațe sprijinite de bar. Nu se putea o ocazie mai bună. Sosise clipa. Inima îi bătea cu putere. Pompa cu forță sânge proaspăt, așa cum o făcuse prima dată când adusese pachetele cu heroină din carlinga avionului. Frica dispăruse. Deoarece acum știa că era viu. Era viu și pe punctul de a-l ucide pe bărbatul din fața lui. De *a-i lua* viața și de a o face parte din viața lui. Ideea în sine îl făcea să se înalțe; ca și cum ar fi consumat deja inima dușmanului. Acum. Mișcările. Serghei inspiră adânc, făcu un pas și își puse mâna stângă pe capul lui Harry. Ca și cum l-ar fi binecuvântat. Ca și cum urma să-l boteze.

28

Serghei Ivanov nu-l putea prinde. Pur și simplu nu putea. Ploaia aia nenorocită îi udase țeasta și părul, iar firele scurte îi alunecau printre degete, împiedicându-l să tragă de cap în spate. Mâna stângă a lui Serghei țâșni din nou în față, îl prinse de frunte și trase în spate, în vreme ce cu dreapta îi puse cuțitul la gât. Trupul bărbatului tresări violent. Serghei tăie cu cuțitul, simți contactul cu pielea și lama care tăia pielea. Gata! Șuvoiul de sânge fierbinte pe degetul lui arătător. Nu tăiase pe cât de adânc sperase el, dar încă trei bătăi de inimă și totul avea să se sfârșească. Își ridică privirea spre oglindă ca să vadă jetul de sânge. Văzu un șir de dinți și, sub ei, o rană căscată, din care sângele se scurgea pe partea din față a cămășii. Și ochii bărbatului. Privirea lui — o uitătură rece, furioasă, de prădător — îl făcu să-și dea seama că încă nu terminase treaba.

Când simți mâna pe cap, Harry își dădu seama instinctiv. Își dădu seama că nu era un client beat sau vreo cunoștință veche; erau ei. Mâna alunecă, oferindu-i lui Harry zecimea de secundă necesară pentru a se uita în oglindă și pentru a zări lucirea oțelului. Știa deja încotro se îndrepta. După aceea, mâna ajunse pe frunte și îl smuci în spate. Era prea târziu să mai ducă mâna între gât și lamă, așa că se ridică pe bara scaunului și se împinse în sus, apăsându-și în același timp bărbia în piept. Nu simți durerea când cuțitul îi spintecă pielea, ci doar atunci când arma începu să pătrundă spre bărbie și străpunse membrana sensibilă din jurul osului.

Apoi zări privirea celuilalt în oglindă. Îi trăsese capul în spate, ceea ce îi făcea să semene cu doi prieteni care fac o fotografie. Harry simți lama apăsată pe bărbie și piept, încercând să găsească o cale spre una dintre cele două artere ale gâtului. Își dădu seama că în câteva secunde mișcarea avea să fie încununată de succes.

Serghei își puse tot brațul peste fruntea bărbatului și smuci spre el cu toată forța. Capul victimei se lăsă pe spate, iar el văzu în oglindă lama găsind, în sfârșit, spațiul dintre bărbie și piept și strecurându-se înăuntru. Oțelul mușcă din gât și se mișcă în dreapta, către artera gâtului, carotida. *Scrâști!* Bărbatul reușise să-și ridice mâna dreaptă și să strecoare un deget între cuțit și arteră. Însă Serghei știa prea bine că lama ascuțită avea să taie degetul. Era doar o chestiune de apăsare. Trase. Și trase din nou.

Harry simțea apăsarea cuțitului, însă știa că acesta nu mai putea înainta. Metalul cu cel mai bun raport rezistență–greutate. Nimic nu trecea prin titan, indiferent dacă era produs în Hong Kong sau altundeva. Numai că bărbatul era puternic și avea să-și dea seama repede că lama nu înainta.

Întinse mâna orbește în față, răsturnând paharul, și găsi ceva.

Un tirbușon clasic. Cel mai simplu model, cu spirală scurtă. Prinse bine mânerul, scoțând vârful tirbușonului printre degete. Simți un fior de panică în clipa când auzi lama cuțitului alunecând de-a lungul protezei. Își smuci capul cu putere, ca să poată vedea în oglindă. Să vadă unde să înfigă vârful. Își ridică mâna într-o parte și izbi în spate, la nivelul

capului.

Observă că trupul agresorului se crispează când tirbușonul trecu prin pielea gâtului. Însă era o rană superficială, inofensivă, și nu-l opri. Începea să miște cuțitul spre stânga. Harry se concentră. Pentru tirbușon, îți trebuia o mână fermă, cu experiență. Totuși, nu era nevoie decât de câteva răsuciri ca să intre adânc în dop. Harry roti de două ori. Simți tirbușonul intrând în carne. Îl simți adâncindu-se. Simți o rezistență slabă. Esofagul. Atunci îl trase înapoi.

Ca și cum scosese cepul unui butoi plin cu vin roșu.

Serghei Ivanov era pe deplin conștient și văzu întregul proces în oglindă când prima bătaie de inimă trimise un jet de sânge spre dreapta. Creierul lui înregistră informația, o analiză și ajunse la o concluzie: bărbatul căruia încerca să-i taie gâtul găsise o arteră principală cu un tirbușon, îi agățase vasul de sânge de la gât și acum sângera. Serghei mai avu trei gânduri înainte de a doua bătaie a inimii, când rămase inconștient.

Își dezamăgise unchiul.

N-avea să mai revadă niciodată mult-iubita lui Siberie.

Avea să fie îngropat cu un tatuaj mincinos.

La a treia bătaie a inimii, se prăbuși. Și, până să se încheie cântecul, Serghei Ivanov era mort.

* * *

Harry se ridică de pe scaunul de bar. Văzu în oglindă tăietura de pe bărbie. Însă nu asta era cea mai gravă; mai erau și tăieturi adânci pe gât, din care se prelingea sânge pe gulerul deja pătat.

Ceilalți trei clienți ai barului se făcuseră nevăzuți. Își coborî privirea spre bărbatul întins pe podea. Din rana de la gât se scurgea încă sânge, dar nu mai ieșea în jeturi. Ceea ce însemna că nu-i mai bate inima și n-avea niciun rost să încerce să-l resusciteze. Și, chiar dacă mai rămăsese un pic de viață în el, Harry știa că n-ar fi dezvăluit niciodată cine îl trimisese. Pentru că văzuse tatuajele care se iveau deasupra cămășii. Nu cunoștea niciunul dintre simboluri, dar știa că erau rusești. Svart Såkorn, poate. Erau diferite de tatuajele tipic occidentale ale barmanului, care se lipise de rafturi și se holba cu pupilele atât de dilatate din cauza șocului, că păreau să acopere albul ochilor. Nirvana tăcuse și era liniște deplină. Harry se uită la paharul de whiskey răsturnat.

— Scuze pentru mizerie, zise el.

După care luă cârpa de pe tejghea, șterse mai întâi locul unde își ținuse mâinile, apoi paharul și apoi mânerul tirbușonului, pe care îl puse la loc. Verifică să nu rămână nicio picătură din sângele lui pe bar sau pe podea. Apoi se aplecă deasupra mortului și îi șterse mâna însângerată, apoi mânerul lung de fildeș al cuțitului și lama. Arma — pentru că era o armă și era inutil pentru orice altceva — era mai grea decât orice alt cuțit pe care-l ținuse vreodată în mână. Muchia era ascuțită ca un cuțit japonez de sushi. Harry ezită. Apoi băgă lama în teacă, auzi un pocnet slab, puse siguranța și strecură cuțitul în buzunarul hainei.

— E-n regulă dacă plătesc cu dolari? întrebă Harry, folosind cârpa ca să culeagă o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel. Spune pe ei că sunt legali în Statele Unite.

Barmanul scoase niște scâncete slabe, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar n-avea putere să vorbească.

Harry dădu să plece, însă se opri. Se întoarse ca să se uite la sticla de pe raft. Își umezi iarăși buzele. Rămase nemișcat o secundă. Apoi corpul păru să-i tresară involuntar și Harry plecă.

Traversă strada prin ploaia torențială. Știau unde stă. Sigur că ar fi putut să se țină după el, dar putea să-l fi trădat și băiatul de la recepție. Sau „arzătorul“ care-i aflase numele din înregistrările de rutină ale oaspeților hotelurilor. Dacă intra prin curtea din spate, ar fi putut ajunge neobservat în camera lui.

Poarta dinspre stradă era încuiată. Harry înjură.

Când ajunse la recepție, văzu că nu era nimeni acolo.

Pe scări și pe coridor lăsă în urmă pe linoleumul bleu o dâră de puncte roșii, ca un cod Morse.

Ajuns în cameră, luă trusa de cusut de pe noptieră și se duse în baie, unde se dezbrăcă și se aplecă deasupra chiuvetei, care, în scurt timp, se înroși din pricina sângelui. Înmuie bine un prosop de mâini și își șterse cu el bărbia și gâtul, însă, curând, tăieturile de la gât se umplură cu sânge proaspăt. În lumina rece și albă din încăpere, reuși să bage ață în ac și să străpungă cu acul pielea albă de pe gât, întâi dedesubtul, apoi deasupra rănii. Apoi începu să coasă, oprindu-se din când în când ca să șteargă sângele, apoi mergând mai departe. Ața se rupse când aproape terminase. Înjură, trase capetele și începu să coasă din nou, cu ața în două. După aceea își cusu rana din bărbie, care merse mai ușor. Se spălă de sângele de pe piept și își scoase o cămașă curată din valiză. Apoi se așeză pe pat. Amețise. Însă se grăbea, căci se îndoia că urmăritorii erau departe, așa că trebuia să acționeze înainte să-și dea ei seama că era în viață. Sună la Hans Christian Simonsen, iar după al patrulea apel, auzi o voce somnoroasă:

— Hans Christian.

— Harry. Unde e înmormântat Gusto?

— Cimitirul Vestre.

— Ți-ai pregătit echipamentul?

— Da.

— Facem treaba în noaptea asta. Ne întâlnim peste o oră pe aleea dinspre est.

— *Acum*?

— Da. Și adu niște plasturi.

— Plasturi?

— Un bărbier neîndemânatic, atâta tot. În șaizeci de minute din clipa asta, bine?

O pauză scurtă. Un oftat. Apoi:

— Bine.

Când era pe punctul să închidă, Harry crezu că aude o voce somnoroasă, vocea altcuiva. Însă până să se îmbrace, se convinsese singur deja că n-auzise bine.

29

Harry stătea sub un felinar singuratic. Aștepta deja de douăzeci de minute, când pe alee apăru Hans Christian, îmbrăcat cu un trening negru.

— Am parcat la Monolittveien, zise el, aproape fără suflare. Costumul de in este echipament-standard pentru profanarea de morminte?

Harry ridică privirea și Hans Christian făcu ochii mari.

— Doamne, cum arăți... Bărbierul ăla...

— Nu ți-l recomand, răspunse Harry. Haide, să ne tragem de la lumină.

Odată ajunși la adăpostul întunericului, Harry se opri.

— Bandajele?

— Aici.

Hans Christian cercetă cu privirea casele neluminate de pe dealul din spatele lor, în vreme ce Harry își lipi cu grijă plasturi peste cusăturile de la gât și din bărbie.

— Calmează-te, nu ne poate vedea nimeni, zise Harry, luând una dintre cazmale și pornind la drum.

Hans Christian se grăbi după el, scoase o lanternă mare și o aprinse.

— Acum ne pot vedea, rosti Harry.

Hans Christian stinse lanterna.

Trecură prin luminișul memorialului de război, pe lângă mormintele marinarilor britanici și merseră mai departe pe aleile cu pietriș. Harry își zise că moartea nu era cine știe ce egalizator; pietrele funerare din cimitirul din vestul orașului erau mai mari și mai frumoase decât cele din estul orașului. Pietrișul scrâșnea când puneau piciorul jos, iar ei mergeau tot mai repede, așa că, până la urmă, zgomotul ajunse să pară continuu.

Se opriră la mormântul țiganului.

— E al doilea din stânga, șopti Hans Christian, încercând să încline harta pe care o tipărise ca să vadă ceva la lumina lunii.

Harry se uită lung în bezna din spatele lor.

— S-a întâmplat ceva? șopti Hans Christian.

— Am crezut că aud pași. S-a oprit când ne-am oprit noi.

Harry își întinse gâtul, ca și cum ar fi adulmecat aerul.

— Ecoul, zise el. Hai mai departe.

După două minute, stăteau lângă o piatră funerară neagră, modestă. Harry apropie lanterna de piatră înainte s-o aprindă. Literele erau gravate și vopsite în auriu.

Gusto Hanssen
14.03.1992 – 12.07.2011
Odihnească-se în pace

— Bingo, șopti Harry, fără niciun fel de ceremonie.

— Cum o să... începu Hans Christian, dar fu întrerupt de zgomotul cazmalei lui Harry, care intra deja în pământul moale.

Își luă și el cazmaua și se apucă de treabă.

Era trecut de 3 și jumătate și luna era ascunsă după un nor, când cazmaua lui Harry izbi ceva solid.

După 15 minute, apăru coșciugul alb.

Luară câte o șurubelniță, îngenunchează pe sicriu și începură să desfacă cele șase șuruburi din capac.

— N-o să deschidem capacul dacă stăm amândoi pe el, zise Harry. Unul dintre noi trebuie să urce, iar celălalt să-l deschidă. Voluntari?

Hans Christian se târâse deja pe jumătate afară.

Harry puse un picior lângă sicriu, iar cu celălalt se sprijini de peretele de pământ al gropii și își strecură degetele sub capac. Apoi împinse cu putere, începând să respire pe gură din obișnuință. Știa că procesul de descompunere genera energie, însă zgomotul fu cel care-i ridică părul pe ceafă.

Forfota larvelor în carnea putrezită. Împinse capacul sicriului într-o parte.

— Luminează aici, zise el.

Viermii albi șerpuitori sclipeau forfotind pe lângă și prin gura și nasul cadavrului. Pleoapele erau lăsate, globii oculari fiind primii consumați.

Harry ignoră zgomotul făcut de Hans Christian, care vărsa, și-și activă capacitatea analitică: față pătată, înnegrită, imposibil de determinat dacă era a lui Gusto Hanssen, însă culoarea părului și forma feței sugerau că despre el era vorba.

Însă ceva îi atrase atenția lui Harry și-i tăie răsuflarea.

Gusto sângera.

Pe giulgiul alb se vedeau trandafiri roșii, trandafiri de sânge care se tot întindeau.

Trecură două secunde până ce își dădu seama că era sângele lui.

Își duse mâna la gât și simți sângele îngroșat. Se rupseseră cusăturile.

— Tricoul tău, zise Harry.

— Ce?

— Îmi trebuie un pansament rapid.

Harry auzi un fermoar și după câteva clipe apăru plutind în lumină un tricou. Harry îl prinse și văzu logoul de pe el. Jussbuss. Iisuse, un idealist. Harry își răsuci tricoul în jurul gâtului, fără să știe prea bine cum avea să-l ajute, dar nici nu putea face mai mult deocamdată. Apoi se aplecă deasupra lui Gusto, apucă giulgiul cu ambele mâini și îl rupse. Trupul era întunecat la culoare, ușor umflat, iar din rănile de glonț din piept ieșeau larve.

Harry văzu imediat că rănile corespundeau celor descrise în raport.

— Dă-mi foarfeca.

— Foarfeca.

— Foarfeca de unghii.

— La dracu', tuși Hans Christian. Am uitat de ea. Poate că am ceva în mașină. Să mă duc…

— Nu-i nevoie, răspunse Harry, scoțând briceagul din buzunarul hainei.

Desfăcu siguranța și apăsă pe butonul de eliberare a lamei. Aceasta țâșni afară cu putere, făcând mânerul să vibreze, iar Harry îi simți echilibrul perfect.

— Aud ceva, zise Hans Christian.

— Este o melodie Slipknot, răspunse Harry, fredonând încet. „Pulse of the Maggots“.

— Nu, la dracu'. Vine cineva!

— Așază lanterna ca să văd ce fac și fugi de aici, zise Harry, ridicând mâinile lui Gusto și cercetând unghiile de la mâna dreaptă.

— Dar tu…

— Fugi. Acum.

Harry auzi pașii lui Hans Christian stingându-se în depărtare. Unghia de la degetul mijlociu al lui Gusto era tăiată mai scurt. Examină primul și al treilea deget, apoi spuse calm:

— Sunt de la casa de pompe funebre. Facem ore suplimentare.

După care ridică privirea către paznicul foarte tânăr, îmbrăcat în uniformă, care stătea la marginea mormântului și se uita în jos la el.

— Familia nu a fost prea mulțumită de manichiură.

— Ieși de-acolo! ordonă paznicul, cu un ușor tremur în voce.

— De ce? se miră Harry, scoțând o pungută de plastic din buzunarul hainei și ținând-o sub degetul mijlociu în timp ce tăia sârguincios unghia.

Lama trecu prin unghie ca prin unt. Un instrument cu adevărat fantastic.

— Din nefericire pentru tine, instrucțiunile primite îți cer să nu abordezi direct intrușii.

Harry folosi vârful lamei pentru a scoate resturile uscate de sânge de sub unghia scurtă.

— Dacă o faci, o să fii dat afară, colegiul de poliție te va respinge și n-o să fii autorizat să porți o armă serioasă și să împuști pe cineva în legitimă apărare.

Harry își îndreptă atenția către primul deget.

— Fă ce-ți cer instrucțiunile și sună un adult din poliție. Dacă ai noroc, o să ajungă aici în jumătate de oră. Dar dacă e să fim realiști, probabil va trebui să așteptăm să înceapă programul mâine. Gata!

Harry închise pungulețele, le băgă în buzunarul hainei, puse la loc capacul sicriului și se cățără afară din groapă. Își scutură pământul de pe costum și se aplecă să ia cazmaua și lanterna.

Zări farurile unei mașini care vira către capelă.

— De fapt, au zis că vin imediat, rosti tânărul paznic, retrăgându-se la o distanță sigură. Le-am spus că e vorba de mormântul tipului care a fost împușcat, înțelegi? Cine ești?

Harry stinse lanterna și se lăsă întunericul.

— Sunt cel pe care ar trebui să-l ajuți.

După care o luă la fugă. Se îndreptă spre est, departe de capelă, pe traseul pe care veniseră.

Se orientă după o lumină puternică, presupunând că era un felinar din parcul Frogner. Știa că, dacă reușește să ajungă în parcul pe care îl cunoștea, cu forma fizică în care se afla, avea să-i întreacă pe cei mai mulți urmăritori. Spera doar să nu aibă câini. Ura câinii. Cel mai bine era să rămână pe aleile cu pietriș, ca să nu se împiedice de pietre funerare și ghivece cu flori, însă din cauza zgomotului făcut de pietriș îi era mai greu să-i audă pe eventualii urmăritori. La monumentul dedicat războiului, Harry intră pe iarbă. Nu auzea pe nimeni în urma lui. Însă în acea clipă văzu. Un fascicul tremurător de lumină pe coroanele copacilor. Cineva îl urmărea cu o lanternă.

Harry ieși pe alee și se îndreptă spre parc. Încercă să nu se gândească la durerea de la gât și alergă relaxat și eficient, concentrându-se pe tehnică și respirație. Își spuse că se îndepărta. Alergă spre Monolit, știind că o să-l vadă în lumina felinarelor de pe aleea care mergea peste deal și o să pară că se îndreaptă spre poarta principală a parcului, aflată spre est.

Așteptă până ajunse pe culmea dealului și nu mai putea fi văzut și abia apoi se îndreptă spre sud-vest, către Madserud allé. Adrenalina îl ținea în mișcare, însă își simțea mușchii tot mai rigizi. Preț de o clipă, văzu negru și crezu că și-a pierdut cunoștința. Dar apoi își reveni și-l cuprinse o senzație de greață, urmată de o stare de slăbiciune copleșitoare. Se uită în jos. De sub mâneca hainei se scurgea sânge, care-i picura printre degete, ca gemul de căpșuni pe o felie de pâine acasă la bunică-su. N-avea să reziste mult.

Își întinse gâtul. Zări o siluetă trecând prin lumina felinarului de pe coama dealului.

Un bărbat masiv, care însă alerga lejer. Haine negre strânse pe corp. Nu era uniformă de poliție. Să fi fost din trupele Delta? În toiul nopții, atât de repede? Pentru că săpa cineva într-un cimitir?

Harry se clătină, dar reuși să-și recapete echilibrul. N-avea nicio speranță să depășească pe cineva în starea asta. Trebuia să-și găsească un ascunziș.

Se îndreptă spre una dintre casele de pe Madserud allé. Ieși de pe cărare, coborî în fugă o pantă cu iarbă, fu nevoit să-și întindă brațele ca să nu cadă, merse mai departe pe un drum asfaltat, sări un gard scund, trecu printre niște meri și ocoli casa, ajungând în spate. Unde se aruncă în iarba înaltă și umedă. Inspiră adânc, simți cum i se strânge stomacul și se pregăti să vomite. Se concentră să respire în vreme ce asculta cu urechile ciulite.

Nimic.

Era doar o chestiune de timp până aveau să ajungă aici. Iar Harry avea nevoie de un bandaj decent pentru gât. Se ridică și se îndreptă spre terasa casei. Trase cu ochiul prin geamul ușii. Un living întunecat.

Sparse geamul și își strecură mâna înăuntru. Bunii și naivii norvegieni de modă veche. Cheia era în ușă. Se strecură în beznă.

Își ținu respirația. Probabil că dormitoarele erau la etaj.

Aprinse o veioză.

Scaune cu pluș. Televizor în dulap. Enciclopedii. O masă plină cu fotografii de familie. Ustensile de tricotat. Așadar, locatari vârstnici. Iar vârstnicii dorm adânc. Sau dorm prost?

Harry găsi bucătăria și aprinse lumina. Căută prin sertare. Tacâmuri, cârpe. Încercă să-și amintească unde țineau ei genul acela de lucruri când era mic. Deschise al doilea sertar de jos. Și acolo le găsi. Bandă adezivă, bandă izolatoare, scotch. Scoase rola de bandă izolatoare și mai deschise două uși până să găsească baia. Își scoase haina și cămașa, își lăsă capul deasupra căzii și lăsă apa de la duș să-i curgă pe gât. Văzu cum emailul alb capătă într-o clipă o nuanță roșiatică. După aceea, se șterse cu tricoul și prinse marginile rănii între degete, în timp ce înfășura bandă argintie de mai multe ori în jurul gâtului. Verifică să nu fie prea strânsă. Până la urmă, avea nevoie de ceva sânge și în creier. Își puse cămașa pe el. Încă un moment de amețeală. Se așeză pe marginea căzii.

Observă o mișcare și ridică privirea.

Din ușă îl privea, cu ochii măriți și înfricoșați, o femeie în vârstă, cu chipul alb de spaimă. Peste cămașa de noapte, avea un halat roșu matlasat, care lucea ciudat și producea electricitate statică la fiecare mișcare. Harry presupuse că era făcut din vreun material sintetic care nu mai exista, era interzis, carcinogen, cu azbest sau așa ceva.

— Sunt polițist, zise Harry și tuși. Fost ofițer de poliție. Și am niște probleme în momentul ăsta.

Femeia nu zise nimic și rămase nemișcată.

— Bineînțeles că o să vă plătesc geamul spart.

Harry ridică haina de pe podea, scoase portofelul și puse câteva bancnote pe chiuvetă.

— Dolari Hong Kong. Sunt… mai valoroși decât par.

Schiță un zâmbet și văzu o lacrimă curgând pe obrajii ridați ai femeii.

— O, Doamne, zise Harry, intrând în panică și având senzația că pierdea controlul asupra situației. Să nu vă fie frică. Nu vă fac nimic. Plec chiar acum, bine?

Își băgă cu greu brațul pe mâneca hainei și se îndreptă spre femeie. Aceasta se dădu înapoi cu pași mici, târșâiți, însă fără a-și lua privirea de la el. Harry ridică palmele și o luă încet către terasă.

— Mulțumesc, zise el. Și scuze.

Deschise ușa și ieși.

Forța exploziei indica o armă de calibru mare. Apoi se auzi sunetul împușcăturii, explozia capsei, care îi confirmă bănuiala. Căzu în genunchi când următorul glonț făcu țăndări spătarul scaunului de grădină de lângă el.

Armă de calibru foarte mare.

Harry bâjbâi înapoi în living.

— La podea! strigă el în timp ce fereastra livingului se făcea fărâme.

Cioburile zăngăniră pe parchet, pe televizor și pe masa plină de fotografii de familie.

Îndoit de mijloc, Harry străbătu în fugă livingul și holul de la intrare, îndreptându-se către ușă. O deschise. Văzu scânteia armei din portiera deschisă a unei limuzine aflate sub un felinar; simți o durere înțepătoare pe față și auzi un sunet metalic, ascuțit și pătrunzător. Se întoarse instinctiv și văzu că soneria montată pe zid fusese sfărâmată. Din ușă ieșeau așchii mari, albe de lemn.

Harry se retrase și se întinse la podea.

O armă de calibru mai mare decât orice armă din dotarea poliției. Harry se gândi la silueta masivă pe care o văzuse alergând pe coama dealului. Nu era polițist.

— Aveți ceva pe obraz…

Era femeia; era nevoită să strige ca să acopere sunetul insistent al soneriei care rămăsese blocată. Stătea în spatele lui, în capătul holului. Harry își pipăi obrazul. O așchie de lemn. O scoase. Avu timp să-și spună că era norocos că așchia ajunsese pe partea cu cicatricea: n-o să-i reducă prea tare valoarea de piață. Apoi se auzi încă o bubuitură. De data asta era fereastra de la bucătărie. Harry risca să rămână fără dolari Hong Kong.

Peste țârâitul soneriei auzea sirene undeva în depărtare. Ridică privirea. Prin hol și living, văzu că se aprinsese lumina în mai multe dintre casele învecinate. Strada era ca un pom de Crăciun. Indiferent pe unde ar fi luat-o, ar fi devenit o țintă în mișcare bine luminată. Opțiunile erau să fie împușcat sau arestat. Nu, nici măcar atât. Și ei auzeau sirenele și știau că nu mai au timp. Iar el nu ripostase cu focuri de armă, deci probabil bănuiau că nu e înarmat. Aveau să-l urmărească. Trebuia să scape. Își scoase telefonul mobil. La naiba, de ce nu se deranjase oare să treacă numărul la litera T? Doar lista de contacte nu era chiar așa de lungă.

— Care e numărul de la informații? strigă Harry.

— Numărul… de la informații?

— Da.

— Păi…

Femeia își băgă gânditoare un deget în gură și își strânse halatul din azbest roșu sub ea când se așeză pe un scaun din lemn.

— Ar fi 1880. Dar cred că sunt mai amabili la 1881. Nu sunt așa de repeziți sau stresați. Nu se grăbesc și discută cu tine dacă ai…

— Informații, 1880, rosti o voce nazală în urechea lui Harry.

— Asbjørn Treschow, ceru el. Cu *c* și *h*.

— Avem un Asbjørn Berthold Treschow în Oppsal, Oslo, și un Asbjø…

— El e! Îmi puteți da numărul de mobil?

După trei secunde, care i se părură o veșnicie, răspunse o voce țâfnoasă familiară.

— Nu vreau nimic.

— Tresko?

Pauză prelungită fără niciun răspuns. Harry văzu cu ochii minții chipul uluit al amicului său grăsan.

— Harry? A trecut ceva…

— Ești la muncă?

— Da.

A-ul prelungit indica suspiciune. Nimeni nu-l căuta pe Tresko fără un motiv.

— Am nevoie repede de o favoare.

— Da, așa mă gândeam și eu. Păi, ce zici de suta de coroane pe care ai împrumutat-o? Ai zis că...

— Vreau să oprești curentul electric în parcul Frogner și Madserud allé.

— Ce vrei?

— Probleme urgente de poliție. E un tip care a luat-o razna și are armă. Avem nevoie de adăpostul întunericului. Mai lucrezi la substația din Montebello?

Încă o pauză.

— Deocamdată, dar tu mai ești polițist?

— Bineînțeles. Tresko, e destul de urgent.

— Nu-mi pasă. N-am autorizație să fac așa ceva. Va trebui să vorbești cu Henmo, iar el...

— Doarme și n-avem timp! țipă Harry.

În acel moment se auzi un alt foc de armă, iar glonțul ajunse într-unul dintre bufetele din bucătărie, de unde căzură niște vase care se sparseră pe podea.

— Ce mama naibii a fost asta? întrebă Tresko.

— Tu ce crezi? Poți alege între responsabilitatea pentru o pană de curent de patruzeci de secunde și responsabilitatea pentru un morman de cadavre.

Câteva clipe de tăcere la celălalt capăt al liniei. După care se auzi, lent:

— Ce zici de asta, Harry? Acum eu stau aici și controlez situația. N-ai fi zis, nu?

Harry inspiră adânc. Zări o umbră străbătând terasa.

— Nu, Tresko. N-aș fi crezut. Poți să...

— Tu și Øystein n-ați crezut niciodată că fac multe parale, nu?

— Nu, am dat-o în bară.

— Ce-ar fi să mă rogi fru...

— Oprește naibii curentul ăla! urlă Harry în telefon.

Auzi imediat tonul. Se ridică în picioare, o cuprinse cu brațul pe femeie și aproape că o târî până în baie.

— Stați aici, șopti el, închizând ușa în urma lui și pornind în goană către ușa deschisă de la intrare.

Ieși în lumină, pregătit să încaseze o ploaie de gloanțe.

Și atunci totul se întunecă.

Era așa de întuneric, încât ateriză pe dale și se rostogoli în față, crezând, într-o clipă de confuzie, că era mort. Înainte să-și dea seama că Asbjørn „Tresko“ Treschow apăsase pe comutator, pe tastă sau pe ce aveau ei acolo. Și că avea patruzeci de secunde la dispoziție.

O luă la goană orbește prin beznă. Se împiedică de gardul jos al terasei, apoi simți asfaltul sub tălpi și alergă mai departe. Auzi strigăte și sirene care se apropiau. Dar și vuietul unui motor puternic de mașină care pornea. Harry se ținu pe partea dreaptă, văzând suficient cât să rămână pe drum. Se afla la sud de parcul Frogner. Avea șanse să reușească. Trecu pe lângă case întunecate, de sine stătătoare, pe lângă copaci, pe lângă pădure. Cartierul era tot cufundat în beznă. Motorul se auzea tot mai aproape. O luă brusc la stânga, prin parcarea de lângă terenurile de tenis. O baltă în pietrișul de pe jos aproape că-i fu fatală, dar reuși să se redreseze împleticindu-se. Singurele obiecte care reflectau suficientă lumină ca să fie văzute erau liniile albe de cretă de pe terenurile de tenis de dincolo de gardul de sârmă. Văzu și silueta clădirii clubului. Sprintă către zidul din fața ușii vestiarelor și se aruncă la pământ chiar când locul era măturat de lumina unor faruri. Ateriză și se rostogoli în lateral pe beton. Fusese o aterizare ușoară, dar tot era amețit.

Stătu acolo ca un șoarece, așteptând.

Nu auzi nimic.

Privi în bezna din jur.

După care, fără avertisment, fu orbit de lumină.

Lampa exterioară de sub acoperiș. Revenise curentul electric.

Harry rămase întins două minute, ascultând sirenele. Pe șoseaua de lângă club treceau mașini. Echipajele de căutare. Probabil că zona era deja înconjurată. Curând aveau să aducă și câinii.

Nu putea pleca, așa că era nevoit să pătrundă în clădire prin efracție.

Se ridică și se uită peste marginea zidului.

Văzu cutia cu lumină roșie și tastatura de lângă ușă.

Anul în care se născuse regele. Dumnezeu știa când.

Vizualiză o poză dintr-o revistă de scandal și încercă 1941. Se auzi un *beep* și Harry încercă mânerul ușii. Încuiată. Stai așa, nu cumva regele tocmai se născuse când familia lui plecase la Londra în 1940? 1939? Poate că era mai bătrân. Harry se temea să nu încerce de trei ori și să blocheze ușa. 1938. Apucă de clanță. La naiba. 1937? Lumină verde. Ușa se deschise.

Harry se strecură înăuntru și auzi ușa închizându-se în urma lui.

Tăcere. Siguranță.

Aprinse lumina.

Vestiarul. Bănci înguste din lemn. Dulapuri din fier.

Abia acum își dădu seama cât era de epuizat. Putea sta acolo până în zori, până ce înceta vânătoarea. Inspectă vestiarul. O chiuvetă cu oglindă. Patru dușuri. O toaletă. Deschise o ușă grea din lemn din capătul încăperii.

O saună.

Intră și lăsă ușa să se închidă în urma lui. Miros de lemn. Se întinse pe una dintre banchetele late de lângă soba rece. Închise ochii.

30

Erau trei. Alergau pe un coridor, ținându-se de mâini, iar Harry le striga să se prindă bine unul de celălalt când ajungea avalanșa peste ei, ca să nu fie separați. Auzea zăpada venind în urma lor, mai întâi ca un tunet, apoi ca un muget fioros. După care îi ajunse. Întunericul alb, haosul negru. Se ținu de ei cât de tare putu, însă le simți palmele alunecând din mână.

Harry se trezi brusc. Se uită la ceas și văzu că dormise trei ore. Expiră prelung, ca și cum și-ar fi ținut răsuflarea până atunci. Își simțea trupul dureros și plin de vânătăi. Îl durea gâtul. Avea o durere cumplită de cap. Și era transpirat. Era atât de scăldat în sudoare, încât pe costum se vedeau pete întunecate. Nu era nevoie să se uite ca să știe ce se întâmplase. Soba. Cineva pornise sauna.

Se ridică și se duse împleticit în vestiar. Pe bănci erau lăsate haine și de-afară se auzeau mingi de tenis lovite de rachete. Oamenii doreau o saună după tenis.

Harry se îndreptă spre chiuvetă și se privi în oglindă. Ochii roșii, fața plină de pete roșii. Colierul ridicol de bandă izolatoare argintie, ale cărui margini îi intraseră în pielea moale. Își dădu cu apă pe față și ieși în soarele dimineții.

Trei bărbați, toți bronzați ca pensionarii și având picioare subțiri de pensionari, opriră jocul și rămaseră cu ochii la el. Unul dintre ei își așeză mai bine ochelarii pe nas.

— Tinere, ne lipsește un om pentru o partidă de dublu. N-ai vrea…?

Harry privi în față și se concentră pentru a vorbi calm.

— Îmi pare rău, băieți. Cot scrântit.

Le simți privirile în spate când porni către Skøyen. Trebuia să existe vreo stație de autobuz pe acolo pe undeva.

Truls Berntsen ciocăni la ușa șefului de departament.

— Intră!

Bellman stătea în picioare, cu telefonul la ureche. Părea calm, dar Truls îl cunoștea prea bine pe Mikael. Mâna care tot trecea prin părul îngrijit, felul ușor precipitat de a vorbi, sprâncenele încruntate.

Bellman trânti receptorul.

— O dimineață stresantă? întrebă Truls, întinzându-i lui Bellman o ceașcă de cafea aburindă.

Șeful departamentului se uită surprins la ceașcă, dar o luă.

— Șeful poliției, zise Bellman, dând din cap înspre telefon. E presat de ziariști în legătură cu bătrâna din Madserud allé. Are casa pe jumătate făcută praf de focuri de armă, iar el vrea să-i explic ce s-a întâmplat.

— Ce i-ai răspuns?

— Dispeceratul a trimis o mașină de patrulă după ce paznicul de la cimitirul Vestre ne-a anunțat că îl exhumează cineva pe Gusto Hanssen. Făptașii fugiseră până să ajungă mașina, însă după aia s-au auzit focuri de armă pe Madserud allé. Cineva trăgea în altcineva, care intrase prin efracție în casă. Cucoana care locuia acolo e în stare de șoc și spune doar că

spărgătorul era un tânăr politicos, înalt de doi metri și jumătate, cu o cicatrice pe față.
— Crezi că împușcăturile au legătură cu profanarea mormântului?
Bellman încuviință.
— Pe podeaua din livingul femeii erau pete de noroi, care sigur provenea din cimitir. Așa că acum șeful poliției se întreabă dacă e ceva legat de droguri, dacă n-o fi vreo răfuială între bande. Dacă am situația sub control, chestii dintr-astea.

Bellman se duse la fereastră și se scărpină pe creasta nasului său îngust cu degetul arătător.
— De-asta mi-ai cerut să vin? întrebă Truls, sorbind cu atenție din cafea.
— Nu, răspunse Bellman, cu spatele la Truls. Mă gândeam la seara aia în care am primit pontul anonim că toată banda Los Lobos va fi la McDonald's. Tu n-ai participat la arestări, nu?
— Nu, zise Berntsen, tușind. N-am reușit să ajung. Mi-a fost rău toată noaptea.
— Aceeași boală ca în ultima vreme? întrebă Bellman fără să se întoarcă.
— Cum?
— Unii dintre polițiști au fost surprinși că n-au găsit încuiată ușa de la clubul motocicliștilor. Și s-au întrebat cum a reușit să scape acest Tutu, care, zice Odin, trebuia să stea de pază. N-avea cum să știe nimeni că venim, nu?
— Din câte știu eu, nu mai avea idee nimeni.
Bellman continuă să privească pe fereastră și să se legene pe călcâie. Cu mâinile la spate. Se legănă înapoi. După care se legănă înainte.
Truls își șterse buza de sus. Spera să nu i se vadă sudoarea.
— Altceva?
Bellman se legăna mai departe. Înapoi și înainte. Ca un puști care încerca să vadă peste un obstacol, dar era prea scund.
— Asta a fost tot, Truls. Și mersi… pentru cafea.
Când ajunse înapoi în birou, Truls se duse la fereastră. Văzu ce observase, probabil, Bellman. Posterul roșu atârna în copac.

Era ora 12 și pe trotuarul din fața de la Schrøder însetații obișnuiți o așteptau pe Rita să deschidă.
— Oooo, făcu ea când îl zări pe Harry.
— Stai liniștită, nu vreau bere, ci doar micul-dejun, îi zise Harry. Și o favoare.

— Mă refer la gât, replică Rita, ținându-i ușa deschisă. E vânăt tot. Și ce e chestia aia…?
— Bandă izolatoare, răspunse Harry.
Rita dădu din cap și plecă să ia comenzi. La Schrøder, politica era să-și vadă fiecare de treaba lui.
Harry luă loc la masa lui obișnuită din colțul de lângă fereastră și o sună pe Beate Lønn.
Intră mesageria vocală, iar el așteptă semnalul sonor.

— Sunt Harry. M-am ciocnit cu o cucoană în vârstă căreia i-am făcut probabil o impresie ieșită din comun, așa că nu cred că ar trebui să mă apropii de secțiile de poliție o vreme. Las două punguțe cu probe aici, la Schrøder. Vino să le iei personal și întreabă de Rita. Te mai rog să-mi faci un serviciu. Bellman a început să strângă niște adrese din Blindern. Aș vrea să încerci, cât mai discret, să obții copii după listele făcute de echipaje, înainte să fie trimise la

Orgkrim.

Harry închise. Apoi o sună pe Rakel. Din nou, mesageria vocală.

— Bună, sunt Harry. Am nevoie de niște haine curate care să-mi vină, iar la tine a rămas câte ceva de… de atunci. O să fac o îmbunătățire minoră și o să mă cazez la Plaza, așa că, dacă ai putea trimite acolo niște haine cu un taxi când ajungi acasă, ar fi…

Se trezi căutând automat un cuvânt care s-o facă, poate, să zâmbească. Cum ar fi fost „magnific“ sau „supertare“ sau „bestial“. Nu reuși și rămase la convenționalul „minunat“.

Rita veni cu cafea și un ou prăjit când Harry îl suna pe Hans Christian și-i aruncă o privire plină de reproș. La Schrøder era în vigoare, mai mult sau mai puțin explicit, regula că nu erau permise computere, jocuri de societate și telefoane. Era un loc unde se bea, de preferință bere, unde se mânca, se sporovăia sau se tăcea și, în cel mai rău caz, se citeau ziare. Cititul intra, probabil, într-o zonă gri de toleranță.

Harry îi făcu semn că durează doar câteva secunde, iar Rita încuviință grațios din cap.

Hans Christian păru ușurat și îngrozit în același timp.

— Harry? Doamne, Dumnezeule. E totul în regulă?

— Pe o scară de la unu la zece…

— Da?

— Ai auzit de focurile de armă de pe Madserud allé?

— O, Doamne! Tu erai?

— Ai armă, Hans Christian?

Harry avu impresia că îl aude înghițind în sec.

— Am nevoie, Harry?

— Nu tu. Eu am.

— Harry…

— Doar pentru autoapărare. Pentru orice eventualitate.

Pauză.

— Am o pușcă veche de vânătoare pe care mi-a lăsat-o tata. Pentru vânătoare de reni.

— Sună bine. Poți să o iei, să o împachetezi și să mi-o aduci la Schrøder în maximum trei sferturi de oră?

— Pot încerca. Ce-ce ai de gând să faci?

— O să iau micul-dejun, răspunse Harry, zărind privirea mustrătoare pe care i-o arunca Rita de la tejghea.

Pe drum către cimitirul Gamlebyen, Truls Berntsen văzu o limuzină neagră parcată în fața porții pe unde intra de obicei. Când se apropie, se deschise portiera pasagerului și din mașină coborî un bărbat. Era îmbrăcat cu costum negru și probabil avea peste doi metri înălțime. Maxilar puternic, breton drept și un aer asiatic greu de definit pe care Truls îl asocia întotdeauna cu rușii, finlandezii și eschimoșii. Probabil că haina fusese croită pe măsură, însă tot era prea îngustă în umeri.

Bărbatul se trase într-o parte și îi făcu semn lui Truls să urce pe locul pasagerului, de unde coborâse el.

Truls se opri. Dacă erau oamenii lui Dubai, era o încălcare neașteptată a regulilor privind contactele directe. Privi în jurul lui. Nu se vedea nimeni.

Ezită.

Dacă ar fi hotărât să se descotorosească de „arzător“, exact așa ar fi procedat.

Se uită la uriaș. Era imposibil să-și dea seama de orice din expresia lui, iar Truls nu se putea hotărî dacă era de bine sau de rău că își bătuse capul să-și pună ochelari de soare.

Bineînțeles, putea să se întoarcă și să fugă. Însă ce ar fi urmat?

— Q5, mormăi Truls printre dinți.

Portiera se închise imediat în urma lui. Înăuntru era ciudat de întuneric, probabil din cauza geamurilor fumurii. Iar aerul condiționat părea neobișnuit de eficient, pentru că avea senzația că înăuntru sunt sub 0 grade. Pe locul șoferului ședea un bărbat cu o față de lup. Îmbrăcat tot în costum negru. Breton drept. Probabil rus.

— Mă bucur că ai venit, rosti o voce din spatele lui Truls.

Nu avea nevoie să se întoarcă. Accentul. El era. Dubai. Omul pe care nu îl știa nimeni. Pe care nu îl știa nimeni *altcineva*. Dar la ce îi folosea lui Truls să știe un nume și să recunoască un chip? Mai mult, nimeni nu mușcă mâna care îl hrănește.

— Vreau să pui mâna pe cineva pentru noi.

— Să pun mâna?

— Să-l prinzi. Și să ni-l expediezi nouă. Nu trebuie să-ți bați capul cu restul.

— V-am spus că nu știu unde e Oleg Fauke.

— Nu-i vorba de Oleg Fauke, Berntsen. E vorba de Harry Hole.

Lui Truls Berntsen nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Harry Hole?

— Nu știi cine e?

— Evident că știu. A lucrat la Omucideri. Un nebun de legat. Un bețiv. A rezolvat câteva cazuri. E în oraș?

— Stă la hotelul Leon. Camera 301. Pune laba pe el acolo la 12 fix în noaptea asta.

— Și cum să *pun laba* pe el?

— Arestează-l. Pocnește-l. Spune-i că vrei să-i arăți barca ta nouă-nouță. Fă cum vrei, dar adu-l în portul de vase comerciale Kongen. De acolo preluăm noi. Cincizeci de mii.

Restul. Individul vorbea despre uciderea lui Harry Hole. Vorbea despre omor. Uciderea unui *polițist*.

Truls deschise gura ca să refuze, dar vocea din spate i-o luă înainte.

— Euro.

Truls Berntsen căscă gura, „nu"-ul rămânând eșuat undeva între creier și corzile vocale. Repetă cuvintele pe care credea că le-a auzit, dar nu-i venea să le creadă.

— Cincizeci de mii de *euro*?

— Ei bine?

Truls se uită la ceas. Mai avea la dispoziție ceva mai mult de 11 ore. Tuși.

— De unde știți că o să fie în cameră la miezul nopții?

— Pentru că știe că venim.

— Cum? Nu cumva vreți să spuneți că *nu știe* că veniți?

Vocea din spatele lui râse. Suna ca un motor de barcă din lemn. Hârr-hârr.

31

Era ora 4 și Harry stătea sub duș la etajul 18 al hotelului Radisson Plaza. Spera ca banda izolatoare să reziste în apa fierbinte — măcar atenua durerea pentru o vreme. I se dăduse camera 1937 și, când primise cheia, îi trecuse ceva prin minte. Anul nașterii regelui, Koestler, sincronicitate și chestii de genul ăsta. Harry nu credea în așa ceva. Credea însă în abilitatea minții umane de a descoperi tipare. Chiar și unde nu existau în realitate. De aceea, ca detectiv, pusese întotdeauna totul la îndoială. Se îndoise și cercetase, se îndoise și cercetase. Observase tipare, dar pusese vinovățiile la îndoială. Sau invers.

Harry auzi telefonul țârâind. Era sesizabil, dar discret și plăcut. Sunetul unui hotel scump. Opri dușul și se duse la pat. Ridică receptorul.

— E o doamnă aici, zise recepționerul. Rakel Fauske… Îmi cer scuze. *Fauke*, zice. Spune că are să vă dea ceva.

— Dați-i un card de acces în lift și trimiteți-o sus, răspunse Harry.

Se uită la costumul care atârna în șifonier. Arăta ca și cum trecuse prin două războaie mondiale. Deschise ușa și înfășură câțiva metri de prosop în jurul mijlocului. Se așeză pe pat și ascultă. Auzi liftul oprindu-se, apoi pașii ei. Încă îi mai recunoștea. Destul de fermi, dar scurți și deși, ca și cum ar fi purtat tot timpul fustă strâmtă. Închise ochii o secundă, iar când îi redeschise, Rakel era în fața lui.

— Bună, dezbrăcatule, zise ea zâmbind, după care lăsă sacoșele pe podea și se așeză pe pat lângă el. Ce-i cu asta?

Atinse banda izolatoare cu degetele.

— Doar un bandaj improvizat, răspunse el. Nu era nevoie să vii personal aici.

— Știu, zise ea. Dar nu ți-am găsit hainele. Probabil că au dispărut când ne-am mutat la Amsterdam.

„Adică le-ai aruncat", își zise Harry. „De înțeles."

— Însă după aia am vorbit cu Hans Christian și el are un dulap plin cu haine pe care nu le poartă. Nu sunt chiar stilul tău, dar nu sunt departe ca măsură.

Rakel desfăcu sacoșele și Harry privi îngrozit cum scoate de acolo o cămașă Lacoste, patru perechi de boxeri călcați, o pereche de blugi Armani cu dungă, un pulover cu guler în V, o haină Timberland, două tricouri cu jucători de polo și chiar o pereche de pantofi din piele maro, moale.

Rakel începu să le atârne pe umerașe în șifonier, și atunci se ridică și el și preluă sarcina. Ea îl privi dintr-o parte și zâmbi, petrecându-și o șuviță de păr pe după ureche.

— Nu ți-ai fi cumpărat haine noi până nu cădea de-a binelea costumul ăla de pe tine. Nu-i așa?

— Păi… zise Harry, mutând umerașele.

Hainele erau necunoscute, însă emanau un parfum discret, familiar.

— Trebuie să admit că mă gândeam să-mi iau o cămașă nouă și, poate, o pereche de boxeri.

— Nu ai lenjerie curată?

Harry se uită la ea.

— Definește curată.

— Harry!

Îl plesni peste umăr râzând, iar Harry zâmbi. Mâna lui Rakel rămase pe umărul lui.

— Ești fierbinte, zise ea. Ai febră. Ești sigur că nu s-a infectat ce ai sub așa-zisul bandaj?

Harry clătină din cap. Știind prea bine, după zvâcnetele și durerea surdă pe care le simțea, că rana se infectase. Însă anii de experiență în poliție îi spuneau și altceva. Că polițiștii îi interogaseră deja pe barmanul și pe clienții barului cu Nirvana și știau că bărbatul care îl omorâse pe cuțitar plecase cu tăieturi profunde în bărbie și pe gât. Și că alertaseră deja toți doctorii din oraș și supravegheau camerele de gardă ale spitalelor. Și nu era un moment potrivit să fie reținut.

Rakel îi mângâie umărul, până spre gât și înapoi. Peste piept. Iar Harry crezu că avea să-i audă inima bătând și că semăna cu un televizor Pioneer a cărui producție fusese oprită deoarece produsul era prea bun, și îți dădeai seama că e bun pentru că negrul din imagini era atât de negru.

Harry reușise să întredeschidă o fereastră; hotelul nu voia să aibă de-a face cu sinucigași. Chiar și de la etajul optsprezece auzeau zgomotele traficului la ora de vârf, câte un claxon și, de undeva, probabil din altă cameră, un cântec nepotrivit, întârziat, de vară.

— Ești sigură că vrei? rosti el fără să încerce să-și ascundă răgușeala prin tuse.

Rămaseră acolo; ea cu o mână pe umărul lui și privindu-l direct în ochi, ca o parteneră de tangou concentrată.

Rakel încuviință.

Negrul intens și cosmic te absorbea. Harry nici măcar nu-și dădu seama când Rakel ridică piciorul și închise ușa. O auzi doar închizându-se, cu blândețe, cu un sunet de hotel scump, ca un sărut.

În vreme ce făceau dragoste, se gândi doar la negru și parfum. Negrul părului, sprâncenelor și ochilor ei. Mirosul parfumului despre care n-o întrebase niciodată, dar care era doar al ei, era în hainele și șifonierul ei, care se așternuse și pe hainele lui atunci, când stăteau alături de hainele ei. Și care acum era și în șifonierul de-aici. Deoarece și hainele celuilalt bărbat atârnaseră în șifonierul ei. Acolo le găsise ea, nu acasă la el, poate că nici măcar nu fusese ideea lui, poate că Rakel le luase direct din șifonier și i le adusese. Însă Harry nu spuse nimic. Deoarece știa că o avea cu împrumut, atâta tot. O avea acum, și fie profita de asta, fie nu se întâmpla nimic. Așa că își ținu gura. Făcu dragoste cu ea așa cum făcuse mereu, cu intensitate și în ritmul lui. Fără să-și îngăduie să fie influențat de nerăbdarea sau de lăcomia ei, ci cu o asemenea pasiune lentă, încât ea alternă între blesteme și gemete. Nu pentru că așa credea el că vrea ea, ci pentru că așa dorea el. Deoarece o avea doar cu împrumut. Avea la dispoziție doar acele câteva ore.

Iar când ea ajunse la orgasm, se încordă și se uită la el cu acea expresie contradictorie, nedreptățită, iar el își aminti toate nopțile petrecute împreună și aproape că-i dădură lacrimile.

După aceea, fumară împreună o țigară.

— De ce nu îmi spui că sunteți cuplați? zise Harry, trăgând în piept și dându-i țigara.

— Pentru că nu suntem. Este o… chestie de umplere a golului.

Rakel clătină din cap.

— Nu știu. Nu mai știu nimic. Ar trebui să stau departe de toate și de toți.

— E un om bun.

— Asta e ideea. Am nevoie de un om bun, așa că de ce nu vreau un om bun? De ce suntem așa de iraționali când știm, de fapt, ce e mai bine pentru noi?

— Oamenii sunt o specie coruptă și distrusă, zise Harry. Și nu există tratament, ci doar paliative.

Rakel se cuibări lângă el.

— Asta îmi place la tine, optimismul neabătut.
— Consider că e de datoria mea să răspândesc optimism, dragostea mea.
— Harry?
— Hmm.
— Există vreo cale de întoarcere? Pentru noi?

Harry închise ochii. Ascultă bătăile inimilor. A lui și a ei.

— De întoarcere, nu, răspunse, și se întoarse spre ea. Dar dacă tu crezi că mai există un viitor în tine…
— Vorbești serios?

— Acum facem doar conversație după sex, nu?
— Tâmpit mai ești!

Îl sărută pe obraz, îi dădu țigara și se ridică. Se îmbrăcă.

— Poți sta la mine la etaj, să știi.

Harry clătină din cap.

— Deocamdată așa e cel mai bine.
— Să nu uiți că te iubesc, zise ea. Să nu uiți asta niciodată. Orice s-ar întâmpla. Promiți?

Harry încuviință și închise ochii. Ușa se închise și a doua oară la fel de blând. Apoi Harry deschise ochii. Se uită la ceas.

Deocamdată așa e cel mai bine.

Ce altceva ar fi putut face? Să se fi întors în Holmenkollen cu ea, asigurându-se că Dubai îi ia urma până acolo, și să o atragă pe Rakel în confruntare, așa cum făcuse cu Omul de zăpadă? Pentru că acum își dădea seama, își dădea seama că fuseseră pe urmele lui încă din prima zi. Fusese de prisos să-i trimită lui Dubai o invitație prin intermediul dealerilor lui. Aveau să-l găsească înainte să-i găsească el. Și apoi aveau să-l găsească pe Oleg.

Deci singurul avantaj pe care îl avea era că putea alege locul. Locul crimei. Iar el alesese. Nu aici, la Plaza, ăsta era doar un loc unde să-și tragă sufletul, să doarmă câteva ore și să se adune. Locul era hotelul Leon.

Harry se gândise să ia legătura cu Hagen. Sau cu Bellman. Să le explice situația. Însă ei n-ar fi avut de ales și ar fi trebuit să-l aresteze. Chiar și așa, era doar o chestiune de timp până când poliția avea să pună cap la cap cele trei descrieri primite de la barmanul din Kvadraturen, paznicul de la cimitirul Vestre și bătrâna din Madserud allé. Bărbat, 1,92, îmbrăcat cu costum din in, cu o cicatrice pe un obraz și bandaj peste bărbie și gât. În scurt timp aveau să-l dea în urmărire pe Harry Hole. Deci era urgent.

Harry se ridică gemând și deschise șifonierul.

Își puse o pereche de boxeri călcați și un tricou cu un jucător de polo. Se gândi la pantalonii Armani. Clătină din cap, înjură încet și-și puse costumul lui.

Apoi scoase geanta de tenis de pe raftul pentru pălării. Hans Christian îi explicase că era singura lui geantă în care încăpea o pușcă.

Harry își puse geanta pe umăr și plecă. Ușa se închise în urma lui cu un sunet de sărut moale.

32

Nu știu dacă e posibil să spui exact cum anume s-a schimbat stăpânirea. Momentul exact când a venit la putere violina și a început să ne stăpânească ea, în loc să fie invers. Totul se dusese naibii; afacerea pe care încercasem să o închei cu Ibsen, lovitura din Alnabru. Iar Oleg se învârtea pe-acolo cu mutra aia de rus deprimat, plângându-se că viața fără Irene n-avea sens. După trei săptămâni, băgam în venă mai multe doze decât vindeam, lucram drogați și știam că totul e pe cale să se ducă de râpă. Și chiar și așa, tot avea mai puțină importanță decât doza următoare. Sună ca un clișeu, chiar este un clișeu. Cât se poate de simplu și cu totul imposibil. Cred că pot spune cu certitudine că n-am iubit niciodată o ființă umană, adică să o iubesc cu adevărat. Însă eram îndrăgostit cu disperare de violină. Căci, în vreme ce Oleg folosea violina ca medicament, ca să-și înăbușe durerea inimii frânte, eu o foloseam așa cum ar trebui folosită. Ca să fiu fericit. Și doar atât: al naibii de fericit. Era mai bună decât mâncatul, sexul, somnul, și da, era chiar mai bună decât respirația.

Și tocmai de aceea nu am fost șocat când, într-o seară de după confruntare, Andrei m-a luat deoparte și mi-a zis că moșu' era îngrijorat.

— Sunt bine, i-am răspuns eu.

Mi-a explicat că, dacă nu îmi reveneam și nu mă duceam la lucru de-atunci încolo cu mintea limpede în fiecare zi, moșu' spusese că aveam să fiu trimis pe sus la dezintoxicare.

Am râs. Am zis că nu-mi dădusem seama că slujba asta avea beneficii colaterale, cum ar fi asigurările de sănătate. Oare eu și Oleg primeam și asigurări stomatologice și pensie?

— Oleg, nu.

Am văzut în ochii lui, mai mult sau mai puțin, la ce se referea.

N-aveam nicio intenție să mă las deocamdată. Și nici Oleg. Așa că n-am dat doi bani pe avertisment, iar în seara următoare eram drogați de nu mai știam de noi, am vândut jumătate din marfă, am luat restul, am furat o mașină și am plecat la Kristiansand. L-am pus pe nenorocitu' de Sinatra la maximum, „I Got Plenty of Nothing", ceea ce era adevărat, căci n-aveam nici măcar un nenorocit de permis. În cele din urmă, a început și Oleg să cânte, susținând că o face doar ca să ne reducă la tăcere pe Sinatra și pe *moi*. Am râs și am băut bere călduță; era ca-n vremurile bune de demult. Am stat la hotelul Ernst, care nu era atât de sordid cum îi suna numele, dar când am întrebat la recepție pe unde se adună dealerii de droguri, am primit doar priviri nedumerite ca răspuns. Oleg îmi spusese despre festivalul orașului, care fusese distrus de un idiot atât de disperat să fie guru, încât chemase trupe așa de mișto, că nu și le putea permite. Cu toate astea, creștinii din oraș susțineau că jumătate din populația între optsprezece și douăzeci și cinci de ani cumpărase droguri din pricina festivalului. Însă noi n-am găsit niciun client; am trecut într-o seară întunecoasă în zona pietonală unde am văzut un om beat — unul singur! — și paisprezece membri ai unui cor religios, care ne-au întrebat dacă vrem să-l cunoaștem pe Iisus.

— Dacă vrea niște violină, da, am zis eu.

Însă se pare că Iisus nu voia, așa că ne-am întors în camera noastră de hotel și ne-am injectat o doză de noapte bună. Habar n-am de ce, dar ne-am învârtit pe acolo fără să facem nimic. Doar ne-am drogat și am cântat Sinatra. Într-o noapte, m-am trezit cu Oleg aplecat peste mine, cu o potaie în brațe. A zis că-l trezise un scrâșnet de frâne și când se uitase pe

fereastră, văzuse câinele zăcând pe stradă. Am aruncat o privire. Nu arăta deloc bine. Am fost amândoi de acord că avea spinarea ruptă. Plin de râie, cu o grămadă de bube. Amărâtul fusese bătut, fie de stăpânul lui, fie de alți câini, cine știe. Dar era bine, chiar era. Mă privea cu ochii lui căprui calmi ca și cum ar fi crezut că pot să repar ce nu era bine. Așa că am încercat. I-am dat de mâncare și apă, l-am mângâiat pe cap și am vorbit cu el. Oleg a zis că ar trebui să-l ducem la un veterinar, dar eu știam ce-ar fi făcut cu el, așa că am ținut câinele în camera de hotel, am atârnat pe ușă cartela cu NU DERANJAȚI și l-am lăsat să stea în pat. L-am păzit cu rândul, să verificăm dacă mai respiră. Câinele a zăcut acolo și s-a tot încins, și pulsul era tot mai slab. A treia zi, i-am pus nume. Rufus. De ce nu? E bine să ai un nume dacă ești pe cale să dai colțu'.

— Suferă, a zis Oleg. Doctorul o să-l adoarmă cu o injecție. N-o să-l doară deloc.

— Nimeni n-o să-l injecteze pe Rufus cu marfă ieftină, am replicat eu, și am smucit seringa.

— Ești nebun? mi-a întors-o Oleg. Aia e violină de 2 000 de coroane.

Poate că așa era. În orice caz, Rufus a părăsit lumea asta nenorocită la clasa business.

Mi se pare că-mi amintesc că drumul înapoi spre casă a fost noros. În orice caz, nu a mai fost niciun Sinatra și nu a mai cântat nimeni.

Când ne-am întors în Oslo, Oleg era îngrozit de ceea ce avea să se întâmple. Cât despre mine, eram destul de calm, oricât ar părea de ciudat. Ca și cum aș fi știut că moșu' n-avea să se atingă de noi. Eram doar doi prăjiți inofensivi, buni de dat la fiare vechi. Lefteri, șomeri și după o vreme fără violină. Oleg aflase că expresia „bun de dat la fiare vechi" era mai veche de o sută de ani, din vremea când primii dependenți de heroină furau fier vechi din portul Philadelphia, pe care apoi îl vindeau ca să-și plătească drogurile. Exact așa am procedat și noi doi. Am început să ne furișăm pe șantierele de construcții din Bjørvika, de unde furam ce puteam. Cuprul și uneltele erau aur curat. Vindeam cuprul unui negustor de fier vechi din Kalbakken, iar uneltele, unui cuplu de negustori lituanieni.

Însă pe măsură ce s-au prins și alții de șmecherie, au fost înălțate gardurile, au fost angajați mai mulți paznici de noapte, au apărut copoii, iar cumpărătorii s-au dat la fund. Așa că am rămas pe uscat, iar nevoia ne biciuia neîncetat, ca un supraveghetor de sclavi turbat. Știam că trebuie să vin cu o idee decentă, un soi de *Endlösung*. Și am venit.

Evident că nu i-am spus nimic lui Oleg.

Am pregătit discursul o zi întreagă. După aia am sunat-o.

Irene tocmai venise acasă de la pregătire. A părut aproape fericită să-mi audă vocea. Am vorbit o oră fără pauză. Când am terminat, plângea.

În seara următoare m-am dus la gara centrală și eram pe peron când a sosit trenul de Trondheim.

Când m-a îmbrățișat, lacrimile îi șiroiau din ochi.

Tânără. Prețioasă. Sufletistă.

Așa cum am spus deja, n-am iubit pe nimeni cu adevărat. Dar în acele momente m-am apropiat probabil destul de mult, deoarece aproape m-am trezit și eu plângând.

33

Prin fereastra întredeschisă a camerei 301, Harry auzi undeva, în beznă, un clopot bătând ora 11. Durerea din bărbie și gât avea și un avantaj: îl ținea treaz. Se ridică de pe pat și se așeză pe scaun, sprijinit cu spătarul de peretele de lângă fereastră, astfel încât stătea cu fața spre ușă și cu pușca în poală.

Se oprise la recepție și ceruse un bec puternic ca să-l înlocuiască pe cel care se arsese în camera lui și un ciocan ca să bată mai bine câteva cuie care ieșeau din tocul ușii. Spusese că repară el totul. După aceea, schimbase becul chior de pe coridor și folosise ciocanul ca să slăbească și apoi să îndepărteze complet pragul ușii.

De unde ședea acum, putea vedea umbrele prin spațiul de sub ușă.

Își mai aprinse o țigară. Își verifică arma. Termină pachetul de țigări. Afară, în beznă, clopotul bisericii bătu de 12 ori.

Sună telefonul. Beate, care-i spuse că primise copii după patru dintre cele cinci liste făcute de patrulele din cartierul Blindern.

— Ultima mașină de patrulă a dat deja lista către Orgkrim, zise ea.

— Mersi, răspunse Harry. Ai luat pungile de la Rita, de la Schrøder?

— Da. Le-am cerut celor de la Patologie să se ocupe de ele cu prioritate. Analizează acum sângele.

Pauză.

— Și? întrebă Harry.

— Și ce?

— Cunosc tonul ăsta, Beate. Mai e ceva.

— Testele ADN nu durează doar câteva ore, Harry. Pot…

— … trece și câteva zile până să avem un rezultat final.

— Da, așa că deocamdată analiza e incompletă.

— Cât de incompletă?

Harry auzi pași pe coridor.

— Păi, există o șansă de cel puțin cinci la sută să nu existe nicio potrivire.

— Ți s-a dat un profil ADN interimar și ai găsit o corespondență în baza de date, nu-i așa?

— Folosim testele incomplete doar ca să vedem pe cine putem *elimina.*

— Și cu profilul cui corespunde?

— Nu vreau să spun nimic până…

— Haide.

— Nu. Dar pot să-ți spun că nu e sângele lui Gusto.

— Și?

— Și nu e nici al lui Oleg. Bine?

— Foarte bine, zise Harry, dându-și brusc seama că își ținuse respirația.

O umbră pe sub ușă.

— Harry?

Harry închise. Îndreptă pușca spre ușă. Așteptă. Trei ciocănituri scurte. Așteptă. Ascultă. Umbra nu se mișcă din loc. Se furișă în vârful picioarelor pe lângă perete către ușă, ferindu-se de orice linie de tragere posibilă. Își lipi ochiul de vizorul din centrul ușii.

Văzu spatele unui bărbat.

Jacheta atârna drept și era atât de scurtă, că se vedea betelia pantalonilor. Din buzunarul din spate se vedea o bucată de țesătură neagră, poate o șapcă. Însă nu purta curea. Brațele îi atârnau pe lângă trup. Dacă avea armă, era fie într-un toc, fie la piept sau pe interiorul coapsei. Niciuna dintre variante nu era foarte obișnuită.

Bărbatul se întoarse spre ușă și ciocăni de două ori, mai tare de data asta. Harry își ținu respirația cât studie fața distorsionată de vizor. Distorsionată, și totuși avea ceva inconfundabil. O mandibulă ieșită în afară. Și se scărpina sub bărbie cu un card atârnat la gât. Așa cum purtau uneori polițiștii legitimațiile când se pregăteau să facă o arestare. La dracu'! Poliția fusese mai rapidă decât Dubai.

Harry ezită. Dacă avea ordin să-l aresteze, atunci avea la el și formularul albastru cu mandatul de percheziție, pe care i-l arătase deja recepționerului și în baza căruia primise o cheie universală. Creierul lui Harry făcea calcule. Se îndepărtă în vârful picioarelor și împinse pușca în spatele șifonierului. Se întoarse și deschise ușa.

— Ce dorești și cine ești? întrebă el, uitându-se în lungul coridorului.

Bărbatul îl privi.

— În ce hal ai ajuns, Hole! Pot să intru? spuse el, ridicând legitimația.

— Truls Berntsen. Lucrai pentru Bellman, nu?

— Încă lucrez. Îți trimite salutări.

Harry se dădu într-o parte și îl lăsă pe Berntsen să intre primul.

— Drăguț, rosti Berntsen, privind în jurul lui.

— Ia loc, îl pofti Harry, arătându-i patul și așezându-se pe scaunul de la fereastră.

— Gumă de mestecat? zise Berntsen, întinzându-i un pachet.

— Îmi face carii. Ce dorești?

— La fel de amabil ca întotdeauna?

Berntsen zâmbi, rulă o gumă, și-o băgă în gura ca un sertar și se așeză.

Creierul lui Harry înregistra automat intonația, limbajul trupului, mișcarea ochilor, mirosul. Berntsen era relaxat, dar tot amenințător. Palme deschise, fără mișcări bruște, însă privirea lui aduna date, citea situația, se pregătea pentru ceva. Harry regreta deja că-și dosise arma. Faptul că nu deținea permis pentru ea era cea mai mică dintre problemele lui.

— Chestia e că am găsit sânge pe cămașa lui Gusto, în timpul cercetărilor legate de profanarea unui mormânt în cimitirul Vestre aseară. Iar testul ADN arată că e sângele tău.

Harry se uită cum Berntsen împăturește frumos ambalajul argintiu al gumei de mestecat. Acum și-l amintea mai bine. I se spunea Beavis. Băiatul bun la toate al lui Bellman. Tâmpit și isteț. Și periculos. Forrest Gump devenit bandit.

— Habar n-am la ce te referi, zise Harry.

— Nu, îmi închipui, replică Berntsen cu un oftat. Poate să fie o eroare în registru? Va trebui să te conduc la sediul central al poliției ca să-ți mai luăm o mostră de sânge.

— Eu caut o fată, zise Harry. Irene Hanssen.

— E în cimitirul Vestre?

— În orice caz, lipsește de astă-vară. E sora adoptivă a lui Gusto Hanssen.

— E ceva nou pentru mine. Cu toate astea, va trebui să vii cu mine până la…

— E fata din mijloc, insistă Harry.

Scoase poza familiei Hanssen din buzunarul hainei și i-o întinse lui Berntsen.

— Am nevoie de un pic de timp. Nu mult. După aia o să înțelegi de ce a trebuit să

procedez așa. Promit să anunț în patruzeci și opt de ore.
— *48 Hours*, rosti Berntsen, studiind fotografia. Bun film. Nolte și negrul ăla. McMurphy?
— Murphy.
— Așa. A încetat să mai fie amuzant. Nu-i ciudat? Ai ceva și brusc îl pierzi. Cum crezi că te simți atunci, Hole?

Harry îl privi pe Truls Berntsen. Nu mai era deloc sigur că seamănă cu Forrest Gump. Berntsen duse poza înspre lumină și o privi concentrat, cu ochii mijiți.
— O recunoști?
— Nu, răspunse Berntsen, dându-i poza înapoi și întorcându-se.

Era evident că nu stătea comod pe ce avea în buzunarul de la spate al pantalonilor, pentru că-l mută rapid în buzunarul hainei.
— Facem un drum la sediul central al poliției, unde o să discutăm alea patruzeci și opt de ore ale tale.

Vorbea pe un ton destins. Prea destins. Iar Harry își făcuse deja calculele. Beate ceruse prioritate pentru analizele ei ADN la departamentul de patologie și încă n-avea rezultatele finale. Atunci cum era posibil ca Berntsen să aibă deja rezultatul de la mostra de pe giulgiul lui Gusto? Și mai era ceva. Berntsen nu mutase obiectul suficient de repede. Nu era o șapcă, ci o cagulă. Cum era cea folosită când fusese executat Gusto.

Iar următorul gând veni în forță imediat. „Arzătorul".

Poate că nu poliția ajunsese prima la locul faptei? Oare nu cumva fusese lacheul lui Dubai?

Harry se gândi la arma din spatele șifonierului. Dar era prea târziu să mai fugă. Auzi pași apropiindu-se pe coridor. Doi oameni. Unul dintre ei atât de masiv, că scârțâia podeaua sub el. Pașii se opriră în fața ușii. Prin crăpătura de sub ușă se vedeau umbrele aruncate de două perechi de picioare. Sigur, putea să spere că erau colegi din poliție de-ai lui Berntsen, că era vorba de o arestare adevărată. Însă auzise scârțâitul podelei. Un bărbat masiv, iar el bănuia că pe măsura siluetei care fugise după el prin parcul Frogner.
— Haide, zise Berntsen, ridicându-se și postându-se în fața lui Harry.

Se scărpină pe piept, pe sub rever, aparent degajat.
— O plimbare scurtă, doar noi doi.
— Se pare că nu suntem singuri, zise Harry. Văd că ți-ai adus întăriri.

Dădu din cap înspre umbra de sub ușă. Apăru încă o umbră. Una dreaptă, alungită. Truls îi urmări privirea. Iar Harry își dădu seama. Văzu uimirea nedisimulată de pe chipul lui Berntsen. Genul de uimire pe care cei ca Truls Berntsen nu o puteau simula. Cei de afară nu erau oamenii lui.
— Pleacă de lângă ușă, șopti Harry.

Truls se opri din mestecatul gumei și coborî privirea spre el.

* * *

Lui Truls Berntsen îi plăcea să-și țină pistolul Steyr într-o teacă la umăr, așezată în așa fel încât arma stătea lipită de piept. Era mai greu de observat când stătea față în față cu cineva. Și așa cum știa că Harry Hole era un detectiv experimentat, instruit de FBI în Chicago și așa mai departe, știa și că Hole ar observa automat orice umflătură în locurile obișnuite. Nu că Truls ar fi considerat că o să aibă nevoie de pistol, însă își luase măsuri de prevedere. Dacă Harry ar fi opus rezistență, l-ar fi escortat cu Steyr-ul îndreptat discret spre spatele lui, după ce-și punea o cagulă, astfel încât potențialii martori să nu poată spune cu cine l-au văzut pe Hole înainte să dispară de pe fața pământului. Saabul era parcat pe o stradă lăturalnică; ba chiar spărsese și becul singurului felinar, ca să nu-i vadă nimeni

numărul de înmatriculare. Cincizeci de mii de euro. Trebuia să aibă răbdare, să construiască totul cărămidă cu cărămidă. Să își facă o casă un pic mai sus în Høyenhall, cu vedere de sus. Deasupra ei.

Harry Hole păruse mai scund decât uriașul pe care îl ținea el minte. Și mai urât. Palid, urât, murdar și epuizat. Resemnat, lipsit de concentrare. Treaba urma să fie mai ușoară decât anticipase. Așa că atunci când Hole i-a șoptit să se tragă din fața ușii, prima reacție a lui Truls Berntsen a fost de iritare. Oare încerca să se joace cu el acum, când totul părea să decurgă atât de bine? A doua reacție a fost însă să-și dea seama că șoapta lui Hole era tonul pe care-l foloseau ei. Polițiștii aflați în situații critice. Fără nuanțe, fără dramatism, doar o șoaptă neutră, limpede, cu risc minim să fie înțeleasă greșit. Și care-ți dădea cele mai bune șanse de supraviețuire.

Așa că, aproape fără să se gândească, Truls Berntsen făcu un pas în lateral.

În momentul acela, partea de sus a panoului ușii se făcu țăndări spre interior.

În timp ce se întorcea, ajunse instinctiv la concluzia că trebuie să fi fost vorba de o armă cu țeava retezată ca să aibă o acoperire atât de mare de la distanță așa de mică. Își dusese deja mâna în interiorul hainei. Cu teaca de la umăr în poziția clasică și fără haină pe el, Berntsen ar fi reușit să scoată arma mai repede, deoarece patul pistolului ar fi fost oricum afară.

Truls Berntsen căzu pe spate în pat, cu arma eliberată aflată la capătul brațului întins, în vreme ce restul ușii se deschise cu o bubuitură. Auzi sunet de sticlă spartă în spate, după care totul fu acoperit de o nouă explozie.

Zgomotul îl copleși, iar încăperea fu cuprinsă de viscol.

În cadrul ușii, se vedeau două siluete de bărbați într-un nămete. Cel mai înalt ridică arma. Aproape că ajungea cu capul la pragul de sus; probabil că avea mult peste doi metri. Truls trase. Apoi trase din nou. Simți reculul minunat al armei și senzația și mai minunată că totul se petrecea pe bune, așa că la naiba cu consecințele. Bărbatul înalt tresări și păru să-și dea bretonul pe spate, apoi se retrase și dispăru din raza vizuală. Truls schimbă poziția armei și direcția privirii. Cel de-al doilea bărbat stătea nemișcat, înconjurat de pene albe. Truls îl avea în cătarea armei. Însă nu apăsă pe trăgaci. Acum îl vedea mai bine. Față ca de lup. Genul de fizionomie pe care Truls o asociase întotdeauna cu eschimoșii, finlandezii și rușii.

Acum, bărbatul ridică arma calm. Cu degetul pe trăgaci.

— Ușurel, Berntsen, rosti el în engleză.

Truls Berntsen scoase un răcnet prelung.

Harry căzu.

Își lăsase capul jos, se ghemuise și se trăsese în spate când primul glonț îi trecuse pe deasupra capului. Se trase unde știa că e fereastra. Simți geamul aproape îndoindu-se înainte să cedeze.

Se trezi apoi în cădere liberă.

Timpul abia se târa, de parcă fi căzut prin apă. Palmele și brațele i se mișcau ca niște vâsle lente care încercau reflex să oprească trupul să înceapă un salt pe spate. Gânduri pe jumătate închegate săreau printre sinapse.

O să aterizeze în cap și o să-și frângă gâtul.

Noroc că n-avusese draperii la geam.

Femeia goală de la fereastra de vizavi era cu capul în jos.

Apoi fu întâmpinat de ceva moale. Cutii de carton goale, ziare vechi, scutece folosite, cutii de lapte și pâine veche de la bucătăria hotelului, filtre de cafea umede.

Rămase întins pe spate în containerul deschis, într-o ploaie de cioburi. La fereastra de deasupra lui se văzură străfulgerări de lumină, ca niște blițuri. Scânteile din țeava armei. Însă era ciudat de liniște, ca și cum străfulgerările veneau de la un televizor cu sonorul închis. Simțea că banda izolatoare de la gât se rupsese și rana sângera. Și, preț de o clipă nebunească, se gândi să rămână unde era. Să închidă ochii, să adoarmă și să uite de tot. Păru să se vadă ridicându-se, sărind peste marginea tomberonului și luând-o la fugă spre poarta din fundul curții. Deschizând-o în timp ce auzea până în stradă un răcnet furios, prelung, venind de la fereastră. Alunecând pe un grătar de la o scurgere, dar reușind să rămână în picioare. Văzând o femeie de culoare cu blugi strâmți, ieșită la produs, care îi zâmbi instinctiv și își țuguie buzele spre el, apoi trecu rapid în revistă situația și își feri privirea.

Harry o luă din loc.

Și hotărî că de data asta o să fugă pur și simplu.

Până n-o să mai aibă unde să fugă.

Până când se termina, până când îl prindeau.

Spera doar să nu dureze prea mult.

Între timp, o să facă ce e programată să facă prada: să fugă, să încerce să scape, să încerce să mai supraviețuiască măcar câteva ore, câteva minute, câteva secunde.

Inima îi bubuia în piept, protestând, iar el izbucni în râs când traversă strada prin fața unui autobuz de noapte și-și continuă drumul către gara centrală.

34

Harry era încuiat în cameră. Abia se trezise și observase. Pe perete, chiar deasupra lui, atârna un poster cu un corp uman jupuit de piele. Lângă el, o figurină de lemn atent sculptată care înfățișa un bărbat pe cruce care sângera de moarte. Iar lângă aceasta, dulapuri cu medicamente, unul lângă altul.

Se întoarse pe cealaltă parte pe canapea. Încercă să continue de unde rămăsese ieri. Încercă să vadă imaginea de ansamblu. Erau o mulțime de puncte, dar nu reușise încă să le lege între ele. Și chiar și punctele erau deocamdată doar niște presupuneri.

Presupunerea unu. Truls Berntsen era „arzătorul". Ca angajat Orgkrim, se afla, probabil, în poziția perfectă să-i facă servicii lui Dubai.

Presupunerea doi. Berntsen era cel pe care-l identificase Beate în baza de date ADN. Era singurul motiv pentru care ar fi putut să nu spună nimic până nu era sută la sută sigură; analiza sugera că sângele găsit sub unghiile lui Gusto aparținea unuia de-ai lor. Și dacă așa era, Gusto îl zgâriase pe Berntsen în ziua în care fusese ucis.

Și apoi urma partea problematică. Dacă Berntsen lucra într-adevăr pentru Dubai și primise misiunea să-l elimine pe Harry, de ce apăruseră cele două gorile și încercaseră să le zboare capul amândurora? Iar dacă erau gorilele lui Dubai, cum de erau ei și „arzătorul" așa de porniți unii împotriva celorlalți? Nu erau în aceeași tabără sau nu fusese decât o operațiune prost coordonată? Poate că nu fusese coordonată pentru că Truls Berntsen acționase pe cont propriu ca să-l împiedice pe Harry să transmită dovezile de la mormântul lui Gusto și astfel să-l expună pe el?

Se auzi zăngănitul unor chei și apoi se deschise ușa.

— 'Neața, ciripi Martine. Cum te simți?

— Mai bine, minți Harry, privindu-și ceasul.

6 dimineața. Dădu pătura deoparte și își coborî picioarele pe podea.

— Infirmeria noastră nu e pentru internări de noapte, zise Martine. Întinde-te la loc ca să-ți schimb bandajul de la gât.

— Mersi că m-ai primit azi-noapte, zise Harry. Dar ți-am zis că, dacă-mi oferi o ascunzătoare, există niște pericole, așa că o să plec.

— Întinde-te!

Harry se uită la ea, apoi oftă și se conformă. Închise ochii și o ascultă pe Martine deschizând și închizând sertare, zăngănitul foarfecii pe sticlă, zgomotul făcut de primii veniți la micul-dejun în cafeneaua Fyrlyset de dedesubt.

În timp ce Martine desfăcea bandajul pe care îl pusese cu o zi în urmă, Harry își folosi mâna liberă ca să o sune pe Beate și fu întâmpinat de un mesaj scurt care îi cerea să fie concis, urmat de un țiuit.

— Știu că sângele provine de la un fost detectiv de la Kripos, spuse Harry. Chiar dacă se confirmă azi la Patologie, ar trebui să aștepți până să mai spui cuiva. De sine stătătoare, dovada nu este suficientă ca să justifice un mandat de arestare, iar dacă îl alertăm acum, riscăm să ardă toate probele din caz și să-și ia zborul. Așa că ar trebui să îl arestăm pentru altceva ca să putem lucra în liniște. Spargerea de la sediul motocicliștilor din Alnabru. Dacă nu mă înșel prea tare, e complicele lui Oleg. Iar Oleg va depune mărturie. Așa că aș vrea să

trimiți prin fax o fotografie a lui Truls Berntsen, care acum lucrează la Orgkrim, la biroul lui Hans Christian Simonsen și să-i ceri să i-o arate lui Oleg pentru identificare.

Harry închise, inspiră adânc și simți cum se apropie, brusc și cu atâta forță, că icni. Se întoarse cu spatele și simți cum conținutul stomacului începe să-i urce spre gât.

— Doare? întrebă Martine, trecându-i ghemotocul de bumbac îmbibat în alcool de-a lungul gâtului și bărbiei.

Harry clătină din cap și arătă înspre sticluța deschisă de alcool.

— Corect, zise Martine, punând dopul. N-o să fie niciodată mai bine? întrebă ea cu glas scăzut.

— Ce? rosti Harry cu voce răgușită.

Ea nu-i răspunse.

Privirea lui Harry se plimbă de jur împrejurul infirmeriei ca să găsească o distragere, ceva care să-i permită să-și abată gândurile, orice. Se opri pe verigheta de aur pe care și-o scosese Martine și o pusese pe canapea înainte să se apuce de treabă. Era căsătorită deja de câțiva ani cu Rikard; verigheta avea zgârieturi și adâncituri și nu era nouă și strălucitoare ca a lui Torkildsen de la Telenor. Harry se înfioră brusc și simți cum începe să-l mănânce scalpul. Evident, putea fi vorba doar de transpirație.

— Aur veritabil? întrebă el.

Martine începu să-i înfășoare bandajul curat.

— E o verighetă, Harry.

— Și?

— Și evident că e de aur. Oricât ai fi de sărac sau de zgârcit, nu cumperi o verighetă care nu e din aur.

Harry încuviință. Pielea capului îl mânca tot mai rău; simțea cum i se ridică părul de pe ceafă.

— Eu așa am făcut, zise el.

Martine râse.

— În cazul ăsta, ești singura persoană din lume care a făcut așa ceva, Harry.

El se uită lung la inel. Așa spusese și ea.

— Pe naiba sunt singura… zise el încet.

Părul de pe ceafă nu se înșela niciodată.

— Hei, stai așa, n-am terminat!

— E-n regulă, zise Harry, care se ridicase deja în capul oaselor.

— Ar trebui măcar să pui pe tine niște haine curate. Puți a sudoare, gunoi și sânge.

— Mongolii se frecau cu excremente de animale pe tot corpul înainte de bătăliile importante, replică Harry, încheindu-și nasturii de la cămașă. Dacă vrei să-mi dai ceva, o ceașcă de cafea ar prinde bine…

Martine îi aruncă o privire resemnată. După care ieși pe ușă și coborî treptele clătinând din cap.

Harry își scoase în grabă mobilul.

— Da?

Klaus Torkildsen avea o voce de zombi. Explicația erau probabil copiii care țipau în fundal.

— Sunt Harry H. Dacă faci chestia asta pentru mine, nu te mai sâcâi niciodată, Torkildsen. Vreau să verifici câteva stații de bază. Trebuie să aflu toate locurile în care a fost în noaptea de 12 iulie Truls Berntsen — stă undeva în Manglerud.

— Nu putem localiza așa ceva la nivel de metru pătrat sau să stabilim…

— … mișcările lui minut cu minut. Știu toate astea. Tu fă tot ce poți.

Pauză.

— Asta e tot?

— Nu, mai e un nume.

Harry închise ochii și își scormoni memoria. Vizualiză literele de pe plăcuța de la spitalul Radium. Mormăi ceva pentru sine. Apoi rosti numele, tare și limpede, la telefon.

— S-a notat. Și ce înseamnă *niciodată*?

— Exact asta. Niciodată.

— Înțeleg, zise Torkildsen. Încă ceva.

— Da?

— Poliția a întrebat de numărul tău ieri. Dar tu nu ai așa ceva.

— Am un număr chinezesc neînregistrat.

— Păreau interesați să-l urmărească. Ce se petrece?

— Ești sigur că vrei să știi, Torkildsen?

— Nu, rosti acesta după o nouă pauză. Te sun când am ceva.

Harry încheie convorbirea și căzu pe gânduri. Era căutat de poliție. Chiar dacă nu-i găseau numele atașat acelui număr, puteau pune lucrurile cap la cap dacă verificau apelurile primite de Rakel și vedeau că apare un număr chinezesc. Telefonul îi trăda locația, așa că trebuia să se descotorosească de el.

Când Martine se întoarse cu o ceașcă de cafea fierbinte, Harry își permise două guri, după care întrebă direct dacă putea să-i dea telefonul ei câteva zile.

Martine îl cercetă cu privirea ei directă și curată și-i spuse da, dacă se gândise bine.

Harry dădu din cap, luă telefonul mic și roșu, o sărută pe Martine pe obraz și coborî spre cafenea, cu ceașca de cafea în mână. Cinci dintre mese erau deja ocupate, și alți nevoiași erau pe drum. Harry se așeză la o masă liberă și scrise numerele de telefon din telefonul lui chinezesc. Trimise la cele mai importante un text scurt cu noul său număr temporar de telefon.

Dependenții de droguri sunt la fel de misterioși ca alți oameni, însă într-o privință sunt suficient de predictibili, așa încât când își lăsă telefonul chinezesc în mijlocul mesei și se duse la toaletă, era destul de sigur de rezultat. Când se întoarse, telefonul dispăruse. Plecase într-o călătorie pe care poliția o putea urmări prin tot orașul cu ajutorul stațiilor de bază.

Harry ieși și o luă pe Tøyengata către Grønland.

O mașină de poliție urca dealul înspre el. Harry își lăsă imediat capul jos, scoase telefonul lui Martine și se prefăcu că vorbește, ca pretext pentru a-și ascunde cea mai mare parte a feței.

Mașina trecu mai departe. În următoarele câteva ore, trebuia să rămână ascuns.

Mai important însă era faptul că știa ceva. Știa de unde să pornească.

Truls Berntsen înghețase sub cele două straturi de ramuri de pin.

Repetase în minte același film întreaga noapte, la nesfârșit. Față de lup, care dăduse înapoi cu mare prudență, repetând „ușurel“ ca o rugăciune de armistițiu, în timp ce aveau armele îndreptate unul asupra celuilalt. Față de lup. Șoferul limuzinei de la cimitirul Gamlebyen. Omul lui Dubai. Când se aplecase ca să-l tragă pe tipul masiv împușcat de Truls, trebuise să coboare pistolul și Truls își dăduse seama că omul era dispus să-și riște viața ca să-și salveze amicul. Față de lup era probabil un fost militar sau polițist, sau cel puțin respecta vreo porcărie de cod de onoare. În momentul acela, uriașul scosese un geamăt. Era în viață. Truls simțise și ușurare, și dezamăgire. Însă îl lăsase pe Față de lup să-și vadă de treabă, îl lăsase să-l ridice pe uriaș în picioare și auzise cum îi plescăia sângele în pantofi în timp ce se clătinau împreună pe coridor, înspre ușa din spate. După ce ieșiseră, își

trăsese cagula pe cap și o luase la goană, prin dreptul recepției, către Saab, și condusese direct până aici, neavând curaj să se ducă acasă. Pentru că aici era locul sigur, locul secret. Locul unde nu-l putea vedea nimeni, locul pe care nu-l știa decât el și unde se ducea când voia să o vadă pe ea.

Se afla în Manglerud, într-o zonă populară de drumeții montane, numai că drumeții urmau potecile și nu ajungeau până pe stânca asta, care, oricum, era înconjurată de tufăriș des.

Casa lui Mikael și a Ullei Bellman se ridica pe creasta de vizavi de stâncă, iar de-aici avea perspectiva perfectă asupra ferestrei din sufragerie, unde o văzuse stând în multe seri. Șezând pur și simplu pe canapea, cu chipul ei frumos și cu trupul grațios care se schimbase prea puțin de-a lungul anilor; era aceeași Ulla — cea mai atrăgătoare fată din Manglerud. Uneori era și Mikael acolo. Îi văzuse sărutându-se și mângâindu-se, dar se duseseră întotdeauna în dormitor înainte să se mai petreacă și altceva. Truls nici nu știa dacă chiar dorea să vadă mai multe. Căci îi plăcea cel mai mult să o vadă șezând acolo de una singură. Pe canapea, cu o carte în mână și picioarele strânse sub ea. Din când în când, Ulla arunca o privire spre fereastră, ca și cum ar fi simțit că era privită. Iar în astfel de ocazii, se simțea excitat la gândul că Ulla ar putea ști. Că ar putea ști că el era acolo afară, undeva.

Însă acum fereastra livingului era întunecată. Se mutaseră. Ulla se mutase. Și lângă noua casă nu existau puncte sigure de observație. Verificase. Iar la cum arătau acum lucrurile, nu era deloc sigur că mai avea nevoie de un astfel de loc. Că mai avea nevoie de ceva. Era o țintă.

Îl păcăliseră să se ducă la Hole la hotelul Leon la miezul nopții, după care atacaseră.

Încercaseră să scape de el. Încercaseră să-l ardă pe „arzător“. Dar de ce? Pentru că știa prea multe? Doar era „arzător“, nu? E de la sine înțeles că „arzătorii“ știu multe. Nu înțelegea. La dracu'! Nu mai conta *de ce*, trebuia să se asigure că rămâne în viață.

Îi era atât de frig și era atât de obosit, că îl dureau oasele, dar nu îndrăznea să se ducă acasă până nu se lumina și până nu verifica dacă are cale liberă. Dacă ajungea în apartament, avea destulă artilerie ca să reziste unui asediu. Ar fi trebuit să-i împuște pe amândoi când avusese ocazia, dar dacă mai încercau să repete isprava, aveau să constate că nu era chiar așa de simplu să pună laba pe Truls Berntsen.

Se ridică. Își scutură acele de brad de pe haine, începu să tremure și se bătu cu mâinile în piept. Se uită din nou la casă. Începea să se crape de ziuă. Se gândi la celelalte Ulle. Cum era micuța brunetă de la Fyrlyset. Martine. De fapt, chiar crezuse că putea pune mâna pe ea. Lucra cu oameni periculoși, iar el o putea proteja. Numai că ea îl ignorase și, ca de obicei, el nu avusese curajul de a o aborda ca să înfrunte respingerea și să termine cu povestea asta. Era mai bine să aștepte sperând, să tărăgăneze, să se chinuie singur, să vadă încurajare posibilă acolo unde oamenii mai puțin disperați vedeau doar amiciție. După care, într-o zi, auzise pe cineva vorbind cu ea și își dăduse seama că era gravidă. Curva naibii. Toate erau niște curve. Ca fata pe care o folosea Gusto Hanssen ca iscoadă. Curvă, curvă, curvă. Le ura pe femeile astea. Și pe bărbații care știau cum să le facă să-i iubească.

Începu să sară pe loc, plesnindu-se cu brațele peste tot corpul, dar știa că n-o să se încălzească la loc.

Harry se întorsese în Kvadraturen. Găsi un loc liber înăuntru la Postcafé. Era localul care deschidea cel mai devreme, cu patru ore înainte de Schrøder, și fu nevoit să stea la coadă după clienți însetați de bere înainte să ajungă să-și comande și el ceva ce putea să treacă drept mic-dejun.

Întâi o sună pe Rakel. O rugă să verifice căsuța poștală din computerul lui Oleg.

— E ceva de la Bellman, zise ea. Pare o listă cu adrese.

— Bine, răspunse Harry. Trimite-o la Beate Lønn.

Îi dădu adresa de e-mail.

Apoi îi scrise lui Beate și o anunță că listele fuseseră trimise, după care își termină de mâncat micul-dejun. Se mută la Gjæstgiveri, în Stortorvet, unde tocmai primise o ceașcă cu cafea bine filtrată, când sună Beate.

— Am comparat listele pe care le-am copiat direct de la mașinile de patrulă cu lista ta. Ce-i cu ea?

— Este lista pe care a primit-o Bellman și mi-a trimis-o mie. Aș vrea să vezi dacă a primit raportul corect sau a fost modificat.

— Am înțeles. Toate adresele pe care le aveam eu sunt și pe lista pe care ați primit-o tu și Bellman.

— Hmm, făcu Harry. Nu era o mașină de patrulă de la care n-ai primit lista?

— Despre ce e vorba, Harry?

— Încerc să-l fac pe „arzător“ să ne ajute.

— Să ne ajute cu ce anume?

— Să ne arate casa unde stă Dubai.

Pauză.

— O să văd dacă pot obține și ultima listă, zise Beate.

— Mersi. Vorbim mai târziu.

— Stai.

— Da?

— Nu te interesează restul profilului ADN al sângelui de sub unghiile lui Gusto?

35

Era vară și eu eram rege în Oslo. Aveam juma' de kil de violină în schimbul lui Irene și vândusem jumătate din ea pe străzi. Trebuia să fie capitalul inițial pentru ceva mare, o nouă rețea care l-ar fi eliminat fără drept de apel pe moșu'. Totuși, întâi și întâi, trebuia sărbătorit noul început. Am cheltuit o parte minusculă din banii din vânzări ca să-mi cumpăr un costum care se potrivea cu pantofii pe care mi-i dăduse Isabelle Skøyen. Arătam gigea, așa că nimeni n-a ridicat din sprâncene când am intrat în nenorocitul de Grand și am cerut un apartament. Am stat acolo cu toții. Am petrecut nonstop. Exact ce însemna acest „cu toții" varia într-o oarecare măsură, dar era vară, era Oslo, erau femei, bărbați, era ca pe vremuri, deși cu o medicație ceva mai serioasă. Chiar și Oleg s-a înseninat și, un timp, a fost cel de pe vremuri. S-a dovedit, până la urmă, că aveam mai mulți prieteni decât țineam eu minte, iar drogurile se consumau mai rapid decât puteam crede. Am fost dați afară din Grand și ne-am dus în Christiania. Apoi la Radisson, în Holbergs plass.

Bineînțeles că nu putea dura la nesfârșit, dar ce dracu' durează la nesfârșit?

O dată sau de două ori am văzut o limuzină neagră pe cealaltă parte a străzii când ieșeam din hotel, însă sunt multe mașini asemănătoare. Totuși, asta nu pleca de-acolo.

După care a venit inevitabil ziua când s-au terminat banii, iar eu am fost nevoit să mai vând marfă. Îmi făcusem o rezervă într-o debara de la etajul de dedesubt, printre panourile din tavan, în spatele unui snop de cabluri. Numai că fie mi-am dat drumul la gură când eram drogat, fie m-a văzut cineva ducându-mă acolo. Pentru că rezerva dispăruse. Iar eu nu mai aveam altele.

Ne întorseserăm de unde plecaserăm. Numai că nu mai exista niciun fel de „ne". Venise vremea să predau camera. Și să-mi fac prima doză a zilei, care trebuia cumpărată de pe stradă. Însă când m-am dus să plătesc camera unde stătuserăm mai mult de două săptămâni, îmi lipseau 15 000.

Am făcut singurul lucru de bun-simț care se putea face.

Am fugit.

Am luat-o drept prin hol, am ieșit în stradă, am trecut prin parc și m-am îndreptat spre mare. Nu m-a urmărit nimeni.

După aia, m-am dus în Kvadraturen ca să fac cumpărături. Nu se vedea niciun tricou Arsenal, ci doar toxicomani cu ochii goi aflați în căutarea unui dealer. Am vorbit cu cineva care voia să-mi vândă metamfetamină. Mi-a spus că nu mai exista violină pe piață de câteva zile și că stocurile dispăruseră pur și simplu. Însă umblau zvonuri că drogații își vindeau cu 5 000 de coroane ultimele sferturi de violină în Plata, ca să-și poată cumpăra apoi o rezervă de heroină pentru o săptămână.

N-aveam cinci mii amărâte de coroane, evident, așa că știam că am dat de dracu'. Trei variante: să vând ceva, să păcălesc pe cineva sau să fur.

Mai întâi vânzarea. Dar ce naiba mai aveam eu de vândut, după ce îmi vândusem până și sora adoptivă? Mi-am adus aminte. Odessa. Era în sala de repetiții, iar pakistanezii din Kvadraturen ar fi scos sigur 5 000 pentru o armă cu repetiție. Așa că am luat-o la fugă spre nord, pe lângă Operă și gară. Numai că sala fusese probabil spartă, pentru că acum era un lacăt nou pe ușă, iar amplificatoarele dispăruseră. Rămăseseră doar tobele. Am căutat Odessa,

dar probabil că o luaseră. Hoți nenorociți.

Urma păcăleala. Am luat un taxi și i-am zis șoferului s-o ia spre vest, către Blindern. M-a întrebat de bani din clipa în care am urcat în mașină, deci știa lecția. I-am spus să oprească unde se termină șoseaua lângă șinele de tren, am sărit din mașină și l-am tras în piept pe șofer luând-o la fugă pe pasarelă. Am gonit prin Forskningsparken, deși nu mă urmărea nimeni. Am gonit pentru că mă grăbeam. De ce anume, habar n-am.

Am deschis poarta și am străbătut rapid aleea de pietriș către garaj. Am tras cu ochiul prin crăpătura de lângă cortina de fier. Limuzina era acolo. Am bătut în ușa de la intrare.

Mi-a deschis Andrei. Moșu' nu era acasă, mi-a zis el. Am făcut semn spre casa de-alături, din spatele rezervorului de apă și am zis că acolo trebuie să fie, pentru că limuzina era în garaj. Mi-a repetat că *atamanul* nu era acasă. I-am spus că aveam nevoie de bani. A zis că nu mă poate ajuta și să nu mai vin acolo. I-am spus că aveam nevoie de violină, doar de data asta. Mi-a răspuns că nu exista violină pentru moment, fiindcă lui Ibsen îi lipsea un ingredient, și că trebuia să aștept câteva săptămâni. I-am zis că până atunci o să fiu mort. Trebuia să fac rost fie de bani, fie de violină.

Andrei era cât pe ce să închidă ușa, dar mi-am pus piciorul în prag.

Am zis că, dacă nu fac rost, o să spun unde stă.

Andrei s-a uitat la mine.

— Ți s-a urât cu viața? a spus el cu accentul lui comic. Îl mai ții minte pe Bisken?

Am întins mâna. Am zis că poliția ar plăti bine ca să afle unde stăteau Dubai și gorilele lui. Și încă ceva pe deasupra ca să afle ce s-a întâmplat cu Bisken. Și ar da și mai mult dacă le-aș povesti despre polițistul sub acoperire mort din pivniță.

Andrei a clătinat încet din cap.

Atunci i-am zis ticălosului de cazac să *pașol vciorte*, ceea ce cred că înseamnă „du-te dracului" în rusă, și am plecat.

I-am simțit privirea în spate până la poartă.

Habar n-aveam de ce mă lăsase moșu' să scap după ce furasem marfa împreună cu Oleg, însă știam că de data asta nu mai scap. Cu toate astea, nu-mi păsa, eram la capătul puterilor și nu mai auzeam decât urletele de foame ale vaselor mele de sânge.

M-am dus până la aleea din spatele bisericii Vestre Aker. Am stat acolo uitându-mă la niște bătrâne care veneau și plecau. Văduve care se duceau la morminte, ale soților lor și ale lor, cu poșetele gemând de bani gheață. Dar nu eram în stare. Eu, Hoțul, am stat nemișcat, asudând ca un porc, speriat până în măduva oaselor de niște femei de optzeci de ani, cu oasele fragile. Era suficient să-ți vină să plângi.

Era sâmbătă, iar eu mă gândeam care dintre prieteni ar fi fost dispus să-mi împrumute bani. Nu a durat mult. Niciunul.

Atunci m-am gândit la cine avea să-mi dea bani. Dacă știa ce-i bine pentru el.

M-am strecurat într-un autobuz, am mers către est, pe celălalt mal, și am coborât în Manglerud.

De data asta, Truls Berntsen era acasă.

Stătea în ușa de la etajul cinci al blocului și m-a auzit dându-i mai mult sau mai puțin același ultimatum pe care îl dădusem și în Blindernveien. Dacă nu scotea cinci miare, aveam să dau de știre că el îl omorâse pe Tutu și îi îngropase cadavrul după aceea.

Însă Berntsen a rămas calm. M-a invitat în apartament. A zis că era convins că puteam ajunge la o înțelegere.

Dar era ceva total în neregulă cu ochii lui.

Așa că nu m-am clintit și i-am zis că n-avem ce să discutăm, că fie marca banul, fie ciripeam pentru bani. Mi-a zis că poliția nu plătea oamenii care turnau polițiști. Însă cinci mii era în regulă, a zis, ne știm de mult, suntem aproape amici. A zis că nu prea are cash în casă,

așa că trebuie să mergem cu mașina la un bancomat și că avea mașina în garaj.

Asta mi-a cam dat de gândit. Auzeam tot felul de semnale de alarmă, dar nevoia era un coșmar nenorocit și reducea la tăcere toate gândurile de bun-simț. Așa că am încuviințat, deși știam că nu fac bine.

* * *

— Deci ai rezultatul final, nu? rosti Harry, cercetând din priviri mulțimea din cafenea.

Niciun personaj suspect. Sau, mai precis, multe personaje suspecte, dar niciunul despre care să aibă bănuieli că e polițist.

— Da, răspunse Beate.

Harry își mișcă mâna pe telefon.

— Cred că știu deja pe cine a zgâriat Gusto.

— Da?

În vocea lui Beate se simțea surpriza.

— Da. Un om inclus în baza de date ADN este de obicei un suspect, un infractor condamnat sau un polițist care s-ar putea să fi contaminat un loc al faptei. În cazul ăsta, e vorba de ultima variantă. Numele lui e Truls Berntsen și este ofițer la Orgkrim.

— De unde știi că el e?

— Păi, aș putea spune că e rezultatul faptelor.

— Bine, zise Beate. Nu mă îndoiesc că raționamentul tău e solid.

— Mulțumesc, zise Harry.

— Și totuși te înșeli.

— Cum?

— Sângele de sub unghiile lui Gusto nu provine de la cineva pe nume Berntsen.

Însă cât stăteam în fața ușii lui Truls Berntsen — el se dusese să ia cheile mașinii —, m-am uitat în jos. La pantofii mei. Niște pantofi ai naibii de mișto. După care am început să mă gândesc la Isabelle Skøyen.

Nu era la fel de periculoasă ca Berntsen. Și era înnebunită după mine. Nu era așa? Poate?

Mai mult decât înnebunită.

Așa că, până să se întoarcă Berntsen, am coborât câte șapte trepte o dată și am apăsat butoanele liftului la fiecare etaj.

Am sărit în metroul către gară. Întâi am zis că ar trebui s-o sun, dar m-am răzgândit. La telefon m-ar fi putut trimite la plimbare, dar în niciun caz dacă mă arătam în persoana mea minunată și arătoasă. Fiind sâmbătă, băiatul ei de la grajduri era liber. Ceea ce — ținând cont că nici caii, nici porcii nu-s în stare să-și ia singuri mâncare din frigider — însemna că Isabelle era acasă. Așa că în gară am urcat în vagonul cu abonamente de Østfold, pentru că drumul până la Rygge costa 144 de coroane, pe care eu tot nu le aveam. De la gară până la fermă am luat-o pe jos. Era destul de departe. Mai ales când începe să plouă. Și a început să plouă.

Când am ajuns în curte, i-am văzut mașina, un 4x4 de-ăla de folosește lumea ca să-și facă loc pe străzile din centru. Am bătut la ușa fermei, dar n-a deschis nimeni. Am strigat-o și s-a auzit ecoul din toate zidurile, dar n-a răspuns nimeni. Era posibil, evident, să fi plecat la o plimbare călare. Bun, știam unde își ține banii, iar la țară lumea încă nu-și încuie întotdeauna ușile. Așa că am apăsat pe clanță și, da, era deschisă.

Tocmai urcam spre dormitor, când s-a ivit. Masivă, cu picioarele depărtate pe scară, îmbrăcată cu un halat de baie.

— Ce cauți aici, Gusto?

— Am vrut să te văd, am zis eu, dând drumul la zâmbetul meu irezistibil.

Pe care l-am lățit la maximum.

— Ai nevoie de dentist, a zis ea cu răceală.

Știam la ce se referă; aveam ceva maroniu pe dinți. Păreau puțin stricați, dar era vorba de ceva ușor de rezolvat cu o periuță de dinți.

— Ce cauți aici? a repetat ea. Bani?

Așa era cu noi doi; eram la fel, nu era nevoie să ne prefacem.

— Cinci bătrâne? am zis eu.

— Nu merge, Gusto, am terminat cu chestia asta. Să te duc înapoi la gară?

— Cum? Haide, Isabelle. Ce zici de un futai?

— Șșșt!

Mi-a trebuit o clipă ca să mă prind. Pricepeam cam greu. Probabil de vină era nenorocita aia de nevoie de drog. Stătea acolo, în miezul zilei, îmbrăcată doar cu halat de baie, însă complet machiată.

— Aștepți pe cineva? am întrebat-o eu.

Nu mi-a răspuns.

— Un nou amic de futai?

— Așa se întâmplă când dispari, Gusto.

— Revin cu entuziasm, am zis eu, și am prins-o de încheietură așa de repede, încât și-a pierdut echilibrul.

Am tras-o spre mine.

— Ești ud, a zis ea, și s-a zbătut, însă nu mai tare decât atunci când avea chef de un pic de duritate.

— Plouă, am zis eu, și am mușcat-o de lobul urechii. Care e scuza ta?

Îmi băgasem deja o mână pe sub halatul ei de baie.

— Și puți. Dă-mi drumul!

I-am mângâiat păsărica rasă și am ajuns la crăpătură. Era umedă. Udă fleașcă. Îmi puteam băga două degete împreună. Prea udă. Am simțit ceva lipicios. Mi-am tras mâna și am ridicat-o. Aveam degetele acoperite cu ceva alb și vâscos. M-am uitat surprins la ea. I-am văzut rânjetul de triumf când s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

— Așa cum ți-am spus. Dacă dispari…

Mi-am pierdut cumpătul și am ridicat mâna să o plesnesc, dar ea m-a prins și m-a oprit. Puternică ticăloasa asta de Skøyen!

— Du-te, Gusto.

Am simțit ceva în ochi. Dacă n-aș fi știut mai bine, aș fi zis că erau lacrimi.

— Cinci mii, am șoptit eu cu voce groasă.

— Nu, a răspuns ea. Dacă îți dau, o să te întorci. Și nu e cazul.

— Găoază nenorocită! am țipat eu. Uiți câteva amănunte foarte importante. Sari cu mălaiul sau mă duc la ziare cu schema ta. Și nu mă refer la regulat, ci la faptul că toată chestia aia cu curățenia în Oslo e mâna ta și a moșului. Pseudosocialiști nenorociți. Bani din droguri și politică în același pat. Cât crezi că o să plătească *Verdens Gang* pentru așa ceva?

Am auzit deschizându-se ușa dormitorului.

— În locul tău, aș rupe-o la fugă acum, a zis Isabelle.

Am auzit scârțâitul podelei în întunericul din spatele ei.

Am vrut să fug, chiar am vrut. Și totuși, nu m-am mișcat din loc.

Se auzea mai aproape.

Mi-am închipuit că-i văd în întuneric dungile deschise de pe față. Partenerul de futai. Tigrișorul.

Care a tușit.

Apoi a ieșit în lumină.

Era atât de arătos, că până și eu, oricât de rău îmi era, am simțit-o: dorința să-mi pun mâna pe pieptul lui. Să pipăi cu vârful degetelor pielea încălzită de soare și asudată. Să pipăi mușchii care s-ar încorda automat șocați de orice libertate mi-aș fi luat.

— Cine ai zis? întrebă Harry.

Beate tuși și repetă:

— Mikael Bellman.

— Bellman?

— Da.

— Gusto avea sângele lui Mikael Bellman sub unghii când a murit?

— Așa se pare.

Harry se lăsă pe spate. Asta schimba totul. Sau nu? Nu însemna neapărat că avea legătură cu omorul. Dar avea legătură cu ceva. Ceva despre care Bellman nu voia să vorbească.

— Pleacă, mi-a zis Bellman cu genul ăla de voce care nu e ridicată, pentru că n-are nevoie.

— Deci voi doi sunteți împreună, da? am replicat eu. Credeam că îl angajase pe Truls Berntsen. Ai fost deșteaptă să țintești mai sus, Isabelle. Care e aranjamentul? Berntsen e prin preajmă doar ca sclavul tău, Mikael?

Aproape i-am mângâiat prenumele când l-am pronunțat. În definitiv, așa ne prezentaserăm unul altuia pe terenul lui în ziua aceea — Gusto și Mikael. Ca doi băieți, ca doi potențiali parteneri de joacă. Am văzut cum asta a părut să-i aducă o sclipire în priviri, o flacără. Bellman era aproape despuiat; poate că de-asta mi-am închipuit că nu avea să atace. Era prea rapid pentru mine. S-a năpustit și mi-a prins capul ca într-o menghină.

— Dă-mi drumul!

M-a tras în capul scărilor. Aveam nasul prins între pieptul și subsuoara lui și le simțeam mirosul. Și mi-a trecut prin cap o idee: dacă voia să ies, de ce mă trăgea în sus pe scări? Nu mă puteam elibera lovindu-l, așa că mi-am înfipt unghiile în pieptul lui și am tras, până am simțit că mi se agață o unghie în sfârcul lui. A înjurat și a slăbit strânsoarea. Am scăpat din menghină și am sărit. Am aterizat la jumătatea scărilor, dar am reușit să rămân pe picioare. Am străbătut în fugă holul, am înșfăcat cheile de la mașina lui Isabelle și am ieșit în goană în curte. Bineînțeles, nici mașina nu era încuiată. Roțile au răscolit pietrișul când am dat drumul ambreiajului. L-am văzut în oglindă pe Mikael Bellman ieșind în fugă pe ușă. Am văzut ceva sclipindu-i în mână. Apoi roțile au mușcat din drum, am fost lipit de spătarul scaunului și mașina a țâșnit pe poartă și a ieșit pe drum.

— Bellman a fost cel care l-a luat cu el pe Truls Berntsen la Orgkrim, zise Harry. Ar fi rezonabil să presupunem că Berntsen îndeplinește misiuni de „arzător“ la indicațiile lui Bellman?

— Ești conștient în ce ne băgăm aici, Harry?

— Da, răspunse el. Și de-acum încolo nu mai ai nimic de-a face cu povestea asta, Beate.

— Încearcă numai să mă oprești, la naiba!

Difuzorul telefonului pârâi. Harry nu-și amintea s-o mai fi auzit vreodată pe Beate Lønn înjurând.

— Asta e poliția mea, Harry. Nu vreau să vină oameni ca Berntsen și s-o tragă în mocirlă.

— Bine, zise Harry. Dar hai să nu ne grăbim să tragem concluzii. Singura dovadă pe care o avem arată că Bellman s-a întâlnit cu Gusto. Încă nu avem nimic concret în legătură cu Truls Berntsen.

— Și atunci ce o să faci?
— O să încep din altă parte. Și dacă e ceea ce sper eu, piesele o să înceapă să cadă una câte una, ca la domino. Problema e să rămân în libertate suficient timp ca să declanșez planul.
— Vrei să spui că ai un plan?
— Bineînțeles că am un plan.
— Un plan *bun*?
— N-am spus asta.
— Dar e un plan?
— Categoric.
— Minți, nu-i așa?
— Nici pe jumătate.

Goneam înspre Oslo pe E18, când mi-am dat seama cât de adânc era rahatul în care mă băgasem.

Bellman încercase să mă tragă sus. În dormitor. Unde avea pistolul cu care mă urmărise. Era dispus să mă lichideze ca să-mi închidă gura. Ceea ce nu putea însemna decât că era băgat în rahat până la genunchi. Și acum ce urma să facă? Să mă bage la zdup, evident. Pentru furt de mașină, trafic de droguri, factura neplătită de la hotel, avea de unde alege. Să mă bage după gratii înainte să apuc să trăncănesc. Și, imediat ce eram ridicat și cu gura închisă, nu prea aveam îndoieli în legătură cu ce avea să se întâmple: fie o să facă să pară că m-am sinucis, fie că mi-a făcut felul vreun alt deținut. Deci cea mai mare tâmpenie pe care o puteam face era să mă plimb cu mașina asta, pe care o urmăreau deja. Așa că am apăsat accelerația. Locul unde mă duceam era la est de Oslo și puteam evita centrul. Am urcat dealul și m-am îndreptat spre zonele rezidențiale liniștite. Am parcat destul de departe și am plecat pe jos.

Ieșise din nou soarele, iar lumea se învârtea de colo-colo, împingând cărucioare cu grile mobile în sacii de plasă atârnați de mânere. Zâmbind la vederea soarelui de parcă găsiseră toți fericirea.

Am aruncat cheile mașinii într-o grădină și m-am dus mai departe pe jos până la bloc.

Am găsit numele pe sonerie și am sunat.

— Eu sunt, am zis când mi-a răspuns într-un târziu.

— Sunt cam ocupat, mi-a răspuns vocea din interfon.

— Iar eu sunt dependent de droguri, am zis eu.

Voisem să fac o glumă, dar cuvintele m-au afectat. Lui Oleg i se părea amuzant când ne distram și-i întrebam pe dealeri dacă nu cumva sunt dependenți și vor violină.

— Ce vrei? a întrebat vocea.

— Vreau niște violină.

Replica dealerilor devenise replica mea.

Pauză.

— N-am nimic. Am rămas fără. Nu mai am bază ca să mai fabric.

— Bază?

— Bază de Levorfanol. Vrei și formula?

Știam că ăsta era adevărul, dar trebuia să mai aibă ceva. Trebuia. M-am gândit. Nu mă puteam duce la sala de repetiții; probabil că mă așteptau acolo. Oleg. Bunul și vechiul meu prieten Oleg avea să mă primească.

— Ai două ore, Ibsen. Dacă nu vii în Hausmanns gate cu patru sferturi, mă duc direct la poliție și spun totul. Nu mai am nimic de pierdut. Înțelegi? Hausmanns gate 92. Intri direct și urci la etajul doi.

Am încercat să-mi imaginez fața lui. Îngrozită, asudată. Bietul pervers.

— Bine, a zis el.

Asta era metoda. Pur și simplu trebuia să-i faci să priceapă gravitatea situației.

Harry dădea pe gât restul cafelei și privea în stradă. Era momentul să meargă mai departe.

Când traversa Youngstorget către magazinele cu kebap din Torggata, primi un apel.

Era Klaus Torkildsen.

— Vești bune, anunță acesta.

— Da?

— În perioada respectivă, telefonul lui Truls Berntsen a fost înregistrat de patru stații de bază din centru, de unde rezultă că se afla în zona Hausmanns gate 92.

— Cât de mare este zona asta despre care vorbești?

— Păi… e cam o zonă hexagonală cu un diametru de 800 de metri.

— Bine, zise Harry, înregistrând informația în minte. Și celălalt?

— N-am găsit nimic înregistrat chiar pe numele lui, dar avea un telefon de serviciu de la spitalul Radium.

— Și?

— Și, cum am spus, veștile sunt bune. Telefonul ăla s-a aflat în aceeași zonă în același interval de timp.

— Hmm.

Harry intră pe ușă, trecu pe lângă trei mese ocupate și se opri în fața unei tejghele pe care erau expuse niște kebapuri nefiresc de luminoase.

— Ai adresa lui?

Klaus Torkildsen i-o citi cu voce tare, iar Harry o notă rapid pe un șervețel.

— Ai și un alt număr pentru adresa asta?

— Cum adică?

— Mă gândeam că poate are nevastă sau un partener.

Harry îl auzi pe Torkildsen tastând ceva. După care veni răspunsul:

— Nu. Nu mai stă nimeni la adresa aia.

— Mersi.

— Deci ne-am înțeles? N-o să mai vorbim?

— Da. Mai am un singur lucru final să-ți cer. Vreau să-l verifici pe Mikael Bellman. Cu cine a vorbit în ultimele luni și unde se găsea la momentul crimei.

În telefon se auzi un râs zgomotos.

— Șeful Orgkrim? Las-o moartă! Pot ascunde sau explica o căutare pentru un ofițer de rang inferior, dar dacă fac ce-mi ceri tu, o să mă dea afară pe loc.

Din nou se auzi un râs, ca și cum ideea era o glumă.

— Mă aștept să-ți respecți partea ta din înțelegere, Hole.

Convorbirea se întrerupse.

Când taxiul ajunse la adresa de pe șervețel, în fața casei se afla un bărbat.

Harry coborî din mașină și se duse la el.

— Ola Kvernberg, administratorul?

Bărbatul încuviință.

— Inspectorul Hole. Eu te-am sunat.

Îl zări pe administrator aruncând o privire la taxiul care aștepta.

— Folosim taxiuri atunci când nu sunt disponibile mașini de patrulă.

Kvernberg examină legitimația pe care i-o ținea ridicată bărbatul din fața lui.

— N-am văzut niciun semn de spargere, zise el.

— Dar cineva a anunțat o spargere, așa că hai să verificăm. Ai cheia de rezervă, nu?

Kvernberg încuviință și descuie ușa principală, în vreme ce polițistul cerceta numele de pe sonerii.

— Martorul susține că a văzut pe cineva cățărându-se pe balcoane și pătrunzând pe la etajul doi...

— Cine a anunțat? întrebă administratorul, urcând scara.

— Confidențial, Kvernberg.

— Aveți ceva pe pantaloni.

— Sos de kebap. Mă tot gândesc să-i dau la curățătorie. Poți deschide ușa?

— La farmacist?

— O, cu asta se ocupă?

— Lucrează la spitalul Radium. N-ar trebui să-l sunăm la serviciu înainte să intrăm?

— Aș prefera să văd dacă spărgătorul nu e încă aici, ca să-l putem aresta, dacă nu te deranjează.

Administratorul mormăi o scuză și descuie ușa.

Hole intră în apartament.

Era evident că aici locuia un burlac. Dar un burlac ordonat. CD-uri cu muzică clasică așezate pe raftul lor, în ordine alfabetică. Jurnale științifice de chimie și farmacie, în teancuri înalte, dar ordonate. Pe un raft, o poză înrămată, cu doi adulți și un băiat. Harry îl recunoscu pe băiat. Era puțin aplecat într-o parte și avea o expresie îmbufnată. N-avea mai mult de doisprezece sau treisprezece ani. Administratorul rămăsese în ușă, urmărind totul cu atenție, așa că, de dragul aparențelor, Harry verifică ușa de la balcon înainte să treacă prin fiecare cameră. Deschise dulapuri și sertare. Dar nu era nimic compromițător la vedere.

Suspect de puțin, ar fi zis unii dintre foștii lui colegi.

Însă Harry mai văzuse așa ceva; unii oameni nu au secrete. Trebuie spus că nu prea des, dar se întâmpla. Îl auzi pe administrator mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt în pragul ușii dinspre dormitor.

— Nu sunt indicii de pătrundere prin efracție sau de furt, zise Harry, trecând pe lângă el și îndreptându-se spre ieșire. Poate a fost o alarmă falsă.

— Am înțeles, zise administratorul, închizând ușile după ei. Ce ați fi făcut dacă dădeați peste un hoț? L-ați fi luat cu taxiul?

— Am fi chemat probabil o mașină de patrulă, zise Harry, zâmbind și apucându-se să cerceteze cizmele de lângă ușa de la intrare. Spune-mi, te rog, mi se pare mie sau cizmele astea două sunt de mărimi *foarte* diferite?

Kvernberg își frecă bărbia în vreme ce se uita cu atenție la Harry.

— Da, poate. Are probleme la un picior. Pot să mai văd o dată legitimația?

Harry îi dădu actul.

— Data de expirare...

— Mă așteaptă taxiul, zise Harry, smulgând legitimația și luând-o la goană în jos pe scări. Mersi de ajutor, Kvernberg!

* * *

M-am dus în Hausmanns gate și bineînțeles că nu reparase nimeni broaștele, așa că am intrat direct în apartament. Oleg nu era acolo. Și nici altcineva. Ieșiseră ca să se amețească. Îmi trebuia o doză, îmi trebuia o doză. Mai mulți narcomani care locuiau împreună, iar apartamentul arăta în consecință. Bineînțeles că nu era nimic acolo, în afară de sticle goale,

seringi folosite, tampoane de vată pătate de sânge și pachete goale de țigări. Totul era ras. Cât stăteam așezat pe o saltea murdară și înjuram, am văzut șobolanul. Când vorbesc despre șobolani, oamenii spun mereu că sunt imenși. Dar șobolanii nu sunt imenși. Sunt destul de mici. Doar cozile pot fi mai lungi. Bun, dacă se simt amenințați și se ridică în două labe, pot părea mai mari decât sunt. În afară de asta, sunt niște biete creaturi la fel de stresate ca noi. Îmi trebuia o doză.

Am auzind bătând un clopot de biserică. Și mi-am spus că Ibsen ar cam trebui să ajungă.

Trebuie să vină. La naiba, mă simțeam rău de tot. Îi văzusem cum stăteau și așteptau când mergeam la lucru, atât de fericiți să ne vadă, că ne simțeam mișcați. Tremurând, cu bancnotele pregătite, reduși la rolul de cerșetori amatori. Iar acum mă găseam eu în situația asta. Tânjind să aud șchiopătatul lui Ibsen pe scări, să-i văd moaca de idiot.

Îmi jucasem cartea ca un dobitoc. Voiam doar o doză, nimic altceva, și nu reușisem decât să-i stârnesc pe toți împotriva mea. Pe moșu' și pe cazacii lui. Pe Truls Berntsen cu ochii lui de nebun și sfredelul lui. Pe regina Isabelle și pe partenerul ei de futai mare șef.

Șobolanul s-a furișat de-a lungul plintei. De disperare, m-am apucat să verific pe sub covoare și saltele. Sub una dintre saltele am dat peste o poză și o bucată de sârmă de oțel. Fotografia era o poză boțită și ștearsă de pașaport a lui Irene, așa că am bănuit că era salteaua lui Oleg. Dar nu înțelegeam ce era cu sârma. Până mi-am dat treptat seama. Și am simțit cum mi se umezesc palmele și inima începe să-mi bată mai repede. În definitiv, eu îl învățasem pe Oleg să-și facă o ascunzătoare.

36

Hans Christian Simonsen își croi drum printre turiști pe panta din marmură albă italienească datorită căreia Opera pare un aisberg plutitor aflat în capătul fiordului. Când ajunse sus, privi în jur și îl zări pe Harry Hole șezând pe un zid. Era singur, deoarece turiștii se duceau în cealaltă parte, ca să se bucure de priveliștea asupra fiordului. Însă Harry ședea și se uita înspre partea veche și urâtă a orașului.

Hans Christian se așeză lângă el.

— HC, zise Harry, fără a-și ridica privirea din broșura din care citea. Știai că marmura asta se numește Carrara și că Opera l-a costat pe fiecare norvegian peste 2 000 de coroane?

— Da.

— Știi ceva despre *Don Giovanni*?

— Mozart. Două acte. Un tânăr libertin și arogant, care crede că e darul trimis de Dumnezeu femeilor și bărbaților, înșală pe toată lumea și-i face pe toți să se deteste. Se crede nemuritor, dar, până la urmă, o statuie misterioasă îi ia viața și îi înghite pământul pe amândoi.

— Hmm. Peste câteva zile e premiera unei noi producții. Scrie aici că în scena finală corul cântă: „Ăsta e sfârșitul răufăcătorului: moartea unui păcătos îi reflectă întotdeauna viața". Crezi că e adevărat, HC?

— *Știu* că nu e. Trist, dar adevărat, moartea nu e mai dreaptă decât viața.

— Hmm. Știai că un polițist a fost aruncat la mal aici?

— Da.

— E ceva ce nu știi?

— Cine l-a omorât pe Gusto Hanssen?

— A, statuia misterioasă, exclamă Harry, lăsând jos broșura. Vrei să știi cine e?

— Tu nu vrei?

— Nu neapărat. Important este să demonstrăm cine *nu* a făcut-o, că nu e vorba de Oleg.

— De acord, zise Hans Christian, uitându-se la Harry. Doar că așa ceva nu se prea potrivește cu ce am auzit eu despre zelosul Harry Hole.

— Poate că, până la urmă, oamenii se mai schimbă.

Harry zâmbi scurt.

— L-ai mai întrebat pe amicul tău jurist la poliție cum avansează ancheta?

— Încă n-au făcut public numele tău, dar a fost trimis la toate aeroporturile și punctele de control de la graniță. Ca să zicem așa, pașaportul tău nu mai valorează mare lucru.

— Deci s-a dus excursia mea în Mallorca.

— Știi bine că ești căutat și totuși îmi dai întâlnire la principalul obiectiv turistic din Oslo?

— E logica testată a peștișorului, Hans Christian. Cel mai sigur loc e în bancul de pește.

— Credeam că ți se pare mai sigură singurătatea.

Harry își scoase pachetul cu țigări, îl scutură și îl ridică.

— Rakel ți-a spus?

Hans Christian încuviință și luă o țigară.

— De când sunteți împreună? întrebă Harry strâmbându-se.

— De ceva vreme. Te deranjează?

— Gâtul? Poate că e nițel infectat.

Harry îi aprinse țigara lui Hans Christian.

— O iubești, nu-i așa?

Felul cum trase în piept îi sugeră lui Harry că abia dacă mai fumase de pe vremea petrecerilor din studenție.

— Da.

Harry încuviință.

— Numai că tu erai mereu prezent, rosti Hans Christian, trăgând din țigară. În penumbre, în șifonier, sub pat.

— Parcă aș fi un monstru, zise Harry.

— Da, probabil, replică Hans Christian. Am încercat să te exorcizez, dar nu am reușit.

— Nu e nevoie să fumezi toată țigara, Hans Christian.

— Mulțumesc, spuse avocatul, și o aruncă. De data asta ce vrei să fac?

— O spargere.

Plecară imediat după lăsarea întunericului.

Hans Christian îl luă pe Harry de la Bar Boca din Grünerløkka.

— Drăguță mașină, remarcă Harry. Mașină de familie.

— Am avut un câine de vânătoare, răspunse Hans Christian. Vânătoare. Cabană. Știi tu.

Harry dădu din cap.

— Viața bună.

— A fost călcat în picioare și omorât de un ren. M-am consolat cu gândul că a fost o moarte bună pentru un câine de vânătoare. La datorie.

Harry încuviință. O luară spre Ryen și urcară pe serpentine până la cele mai bune belvederi din est asupra orașului.

— E chiar aici, rosti Harry, arătând o casă neluminată. Așază mașina ca să bată farurile în ferestre.

— Să…?

— Nu, replică Harry. Aștepți aici. Ține telefonul deschis și sună-mă dacă apare cineva.

Harry luă ranga cu el și parcurse aleea cu pietriș către casă. Toamnă, aer răcoros de noapte, miros de mere. Avu un moment de déjà-vu. El și Øystein furișându-se într-o grădină, cu Tresko de pază la gard. Apoi, brusc, o siluetă cu un turban indian pe cap, care venea spre ei clătinându-se și țipând ca un porc înjunghiat.

Apăsă pe butonul soneriei.

Așteptă.

Nu veni nimeni.

Cu toate astea, Harry avea senzația că se afla cineva în casă.

Vârî ranga în crăpătura de lângă broască și apăsă pe ea cu grijă. Ușa era veche, din lemn moale și umed, cu o broască de modă veche. Apoi Harry își folosi cealaltă mână ca să bage legitimația expirată în încuietoarea îndoită. Apăsă mai tare. Zăvorul cedă. Harry se strecură înăuntru și închise ușa în urma lui. Rămase în întuneric, ținându-și respirația. Simți un fir subțire pe mână, probabil resturile unei pânze de păianjen. Simțea un iz de umezeală, de loc părăsit. Însă și altceva, ceva înțepător. Boală, spital. Scutece și medicamente.

Harry aprinse lanterna. Văzu un cuier de haine gol. Merse mai departe.

Sufrageria părea acoperită de praf; din pereți și mobilă părea să fi fost extrasă culoarea.

Fasciculul de lumină se plimbă prin încăpere. Lui Harry aproape că-i stătu inima când lumina se reflectă într-o pereche de ochi. După care își reluă bătăile. O bufniță împăiată. La fel de cenușie ca și restul încăperii.

Harry se aventură mai departe și după aceea putu să confirme că era la fel ca apartamentul. Nimic ieșit din comun.

Asta până ajunse la bucătărie și dădu peste cele două pașapoarte și biletele de avion de pe masă.

Deși poza de pașaport avea probabil cel puțin zece ani, îl recunoscu pe bărbatul pe care-l văzuse la spitalul Radium. Pașaportul ei era nou-nouț. Era aproape de nerecunoscut în poză, palidă, cu șuvițe de păr linse. Biletele erau pentru Bangkok, cu plecare în zece zile.

Harry coborî spre subsol. Se îndreptă spre singura ușă pe care nu o verificase. În broască se vedea o cheie. Deschise ușa și îl întâmpină același miros din hol. Apăsă întrerupătorul de lângă ușă și se aprinse un bec fără abajur care lumină treptele către beci. Aceeași senzație că era cineva în casă. Sau acel „a, da, instinctul“, replica vag ironică a lui Bellman când Harry îl întrebase dacă a verificat dosarul lui Martin Pran. O senzație despre care Harry știa acum că îl indusese în eroare.

Harry dădu să coboare mai departe, dar îl ținea pe loc ceva. Pivnița. Semăna cu cea din casa unde copilărise. Când îl trimitea maică-sa să aducă în casă cartofi, pe care îi țineau în întuneric în doi saci, Harry fugea jos încercând să nu gândească. Încercând să-și închipuie că aleargă pentru că e frig. Pentru că se grăbeau cu masa. Pentru că *îi plăcea* să alerge. N-avea nimic de a face cu omul galben care aștepta jos; un bărbat gol, zâmbitor, cu o limbă lungă, pe care o auzeai cum îi intră și iese șerpuit din gură. Însă nu asta îl oprise pe Harry. Ci altceva. Visul. Avalanșa care venea prin ușa subsolului.

Alungă gândul și puse piciorul pe prima treaptă. Se auzi un scârțâit de avertizare, iar el se sili să pășească încet, ținând încă ranga în mână. La baza scării, porni printre boxe. Becul din tavan arunca o lumină chioară și năștea și mai multe umbre. Harry observă că toate încăperile erau încuiate cu lacăte. Cine își încuia boxa din propria pivniță?

Harry vârî vârful ascuțit al răngii sub o balama. Inspiră adânc, îngrozit de zgomot. Apăsă rapid ranga și se auzi un pârâit scurt. Își ținu respirația și ascultă. Casa părea să-și țină și ea respirația. Niciun sunet.

Apoi deschise încet ușa. Mirosul dinăuntru îi asaltă nările. Degetele găsiră un comutator înăuntru, iar în clipa următoare, Harry se trezi scăldat în lumină. Tuburi de neon.

Boxa era mult mai mare decât părea pe dinafară. O recunoscu. O copie a încăperii pe care o văzuse înainte. Laboratorul de la spitalul Radium. Mesele cu flacoane de sticlă și standuri de eprubete. Harry se uită sub capacul aflat pe o cutie mare din plastic. Praful alb plin de puncte maro. Harry își umezi vârful degetului arătător, vârî degetul în pudră și îl frecă pe gingii. Amărui. Violină.

Tresări. Un zgomot. Își ținu iarăși respirația. După care auzi din nou. Cineva care își trăgea nasul.

Harry se grăbi să stingă lumina și rămase în beznă, ținând ranga pregătită.

Încă un fornăit.

Așteptă câteva secunde. Apoi, cu pași repezi și fără să facă zgomot, ieși din încăpere și se îndreptă spre locul de unde se auzea sunetul. O boxă în stânga. Mută ranga în mâna dreaptă. Ajunse în vârful picioarelor la ușă, care avea un mic vizor acoperit cu plasă de sârmă, exact așa cum avuseseră și ei acasă. Cu o singură diferență: ușa de-aici avea o întăritură metalică.

Harry pregăti lanterna, se lipi de perete lângă ușă, numără până la trei, aprinse lumina și îndreptă raza prin gaura vizorului.

Așteptă.

După ce trecură trei secunde și nimeni nu trase în ușă și nici nu se repezi spre sursa de lumină, Harry își lipi ochiul de vizor și se uită înăuntru. Raza lanternei trecu peste pereți din cărămidă, lumină un lanț, ajunse pe o saltea și apoi găsi ceea ce căuta. Un chip.

Fata avea ochii închiși și stătea foarte nemișcată. Ca și cum era obișnuită cu asta. Să fie verificată cu o lanternă.

— Irene? întrebă Harry șovăitor.

În clipa aceea, începu să-i vibreze telefonul din buzunar.

37

M-am uitat la ceas. Căutasem în tot apartamentul și tot nu găsisem rezerva lui Oleg. Iar Ibsen ar fi trebuit să ajungă deja de douăzeci de minute. Să-i dea numai prin minte să nu apară, perversul naibii! Răpirea și violul se pedepseau cu închisoarea pe viață. În ziua în care ajunsese în gara centrală, o dusesem pe Irene în sala de repetiții, unde îi spusesem că o așteaptă Oleg. N-o aștepta, evident. Însă Ibsen era acolo. A ținut-o bine cât i-am administrat eu o doză. M-am gândit la Rufus. Cum fusese totul spre binele lui. După aia se calmase și noi nu am mai avut altceva de făcut decât să o târâm la mașina lui. Avea în portbagaj jumătatea mea de kil. Nutream regrete? Da, regretam că nu cerusem un kil! Nu, evident că aveam niște regrete. Nu sunt complet lipsit de sentimente. Dar când ajungeam la „Fir-ar al naibii, n-ar fi trebuit să fac așa ceva", îmi spuneam că Ibsen o să aibă grijă de ea. Probabil că o iubea, în felul lui pervers. Oricum, era prea târziu, iar acum esențial era să fac rost de medicament și să mă fac bine.

Era ceva nou pentru mine, să nu am ce-i trebuia corpului meu. Acum îmi dădeam seama că obținusem întotdeauna ce doream. Iar dacă lucrurile n-aveau să stea așa și în viitor, atunci mai bine muream pe loc. Să mor tânăr și frumos, cu dinții mai mult sau mai puțin intacți. Ibsen nu venea. Acum știam. M-am postat la fereastra din bucătărie și m-am uitat pe stradă, dar nenorocitul ăla de puță bleagă nu se vedea nicăieri. Nici el, nici Oleg.

Încercasem toate variantele. Rămăsese una singură.

O evitasem multă vreme. Îmi era frică. Da, îmi era. Dar știam că e în oraș. Era aici din ziua când aflase că a dispărut Irene. Stein. Fratele meu adoptiv.

M-am uitat din nou în stradă.

Nu. Mai bine muream decât să-l sun.

Secundele treceau. Ibsen nu venea.

La dracu'! Mai bine muream decât să mă simt așa de rău.

M-am ciupit din nou de pleoape, dar simțeam insectele ieșind din orbite, furișându-se pe sub pleoape, alergând pe toată fața.

Moartea ieșise din calcul.

Mă aștepta marele final.

Să-l sun sau să mor?

La naiba, la naiba, la naiba!

Harry stinse lanterna când simți vibrația telefonului. Văzu numărul lui Hans Christian.

— Vine cineva, șopti el, cu voce răgușită de neliniște, în urechea lui Harry. A parcat în fața porții și se îndreaptă spre casă.

— Bine, răspunse Harry. Ia-o încetișor. Trimite-mi mesaj dacă vezi ceva. Și șterge-o de aici dacă…

— S-o șterg?

Hans Christian părea sincer indignat.

— Dacă vezi că lucrurile o iau razna, bine?

— De ce aș…

Harry închise telefonul, aprinse din nou lanterna și o îndreptă spre plasă.

— Irene?

Fata clipi în lumină cu ochii măriți.

— Ascultă-mă. Mă numesc Harry. Sunt polițist și am venit să te scot de aici. Numai că se apropie cineva. Dacă o să coboare aici, comportă-te ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic, bine? Te scot în curând de aici, Irene. Promit.

— Ai...? murmură ea, dar Harry nu înțelese restul.

— Ce să am?

— Ai niște... violină?

Harry scrâșni din dinți.

— Mai rezistă puțin, șopti el.

Se duse în grabă în capul scării și stinse lumina. Întredeschise ușa de acces și se uită afară. Putea vedea clar intrarea. Auzi un mers târșâit pe alee. Un picior care era tras după celălalt. Picior ecvin. Și apoi se deschise ușa.

Se aprinse lumina.

Și apăru și el. Masiv, rotund și pântecos.

Stig Nybakk.

Șeful de departament de la spitalul Radium. Cel care și-l amintea pe Harry din școală. Care îl cunoștea pe Tresko. Care avea o verighetă cu o adâncitură neagră. Care avea un apartament de burlac în care era imposibil să descoperi ceva ieșit din comun. Dar și o casă lăsată de părinți, pe care n-o vânduse.

Își atârnă haina în cuier și porni spre Harry cu mâna întinsă în față. Se opri brusc. Flutură mâna în față. Se încruntă brusc. Rămase pe loc ascultând. Iar Harry își dădu seama de ce. Ața aceea subțire pe care o simțise pe față când intrase și crezuse că e o pânză de păianjen fusese, probabil, altceva. Un fir invizibil pe care Nybakk îl întinsese de-a latul holului ca să știe dacă avusese vizitatori nepoftiți.

Nybakk se îndreptă cu viteză și agilitate surprinzătoare către un dulap. Își băgă mâna înăuntru. Scoase ceva și se văzu o lucire metalică mată. O carabină.

La dracu', la dracu', la dracu'. Harry ura carabinele.

Nybakk scoase o cutie cu cartușe, deja deschisă. Luă două cartușe mari, roșii, pe care le ținu între arătător și degetul mijlociu.

Creierul lui Harry lucra cu repeziciune, însă nu reuși să găsească vreo idee bună, așa că se opri la una proastă. Scoase telefonul și începu să apese pe taste:

c-l-a-x-o-n s-i a-d-w

La dracu'! Greșit!

Auzi clinchetul metalic când Nybakk deschise magazia.

Șterge. Unde sunteți? Afară cu „d“ și „w“ și pune în loc „s“ și „t“.

Îl auzi pe Nybakk introducând cartușele.

a-s-t-e-a-p-t-a p-a-n-a e

Ale dracului taste minuscule! Haide odată!

Auzi magazia închizându-se.

i-n d-r-z-y-u

Greșit! Harry auzi pasul șchiopătat al lui Nybakk apropiindu-se. Nu mai avea timp.

Putea doar să spere că Hans Christian avea să-și folosească imaginația.

l-u-m-i-n-i!

Apăsă pe „trimite“.

Văzu că Nybakk ridicase arma la umăr. Și îi trecu prin minte că farmacistul observase ușa întredeschisă spre subsol.

În acea clipă, se auzi un claxon de mașină. Tare și insistent. Nybakk tresări. Privi înspre

sufrageria care dădea spre stradă. Ezită, apoi intră.

Claxonul se auzi din nou, iar de această dată nu se mai opri.

Harry deschise ușa de la subsol și se luă după Nybakk. Nu era cazul să se furișeze, căci zgomotul claxonului acoperea sunetul pașilor. Îl urmări din ușă pe Nybakk cum dă deoparte draperiile. Încăperea se umplu de lumina orbitoare a farurilor cu xenon ale mașinii de familie a lui Hans Christian.

Harry făcu patru pași lungi, iar Stig Nybakk nici nu-l văzu, nici nu-l auzi apropiindu-se. Ținea o mână în față ca să se apere de lumina puternică. Harry îl prinse cu ambele brațe de umeri, puse mâna pe armă și trase de țeavă, apăsând-o pe gâtul cărnos al lui Nybakk. Își înfipse genunchii în spatele genunchilor lui și căzură amândoi, în timp ce Nybakk se zvârcolea disperat să respire.

Probabil că Hans Christian își dăduse seama că nu mai era nevoie să claxoneze, pentru că se opri, însă Harry continuă să apese cu putere. Până ce mișcările lui Nybakk deveniră tot mai lente, lipsite de energie, iar el păru să rămână fără vlagă.

Harry știa că e pe punctul să-și piardă cunoștința. După câteva secunde fără oxigen, creierul avea să fie afectat și, după alte câteva, Stig Nybakk, răpitorul și eminența cenușie din spatele violinei, avea să moară.

Cântări situația. Numără până la trei și își luă o mână de pe armă. Nybakk alunecă la podea fără să scoată niciun sunet.

Harry se așeză gâfâind pe un scaun. Treptat, pe măsură ce nivelul adrenalinei din sânge scădea, reveni durerea din bărbie și gât. Devenea tot mai puternică de la o oră la alta. Încercă să o ignore și îi scrise lui Hans Christian — „O“ și „K“.

Nybakk începu să geamă încetișor și se încovoie în poziție fetală.

Harry îl percheziționă. Puse tot ce găsi în buzunarele lui pe măsuța de cafea. Portofel, telefon mobil și o cutiuță cu pastile cu prescripție medicală. Zestril. Harry își aminti că asta lua și bunicul lui pentru a preveni un atac de cord. Îndesă pastilele în buzunarul hainei, lipi țeava carabinei de fruntea lui Nybakk și îi ceru acestuia să se ridice.

Nybakk se uită la el. Dădu să spună ceva, dar se răzgândi. Se strădui să se ridice și se clătină pe picioare.

— Unde mergem? întrebă când Harry îl înghionti înainte înspre hol.

— Jos.

Stig Nybakk era tot nesigur pe picioare, așa că Harry îl sprijini cu o mână pe umăr și cu arma înfiptă în spatele lui cât coborâră spre beci. Se opriră la ușa unde o găsise pe Irene.

— De unde ai știut că eu eram?

— Inelul, răspunse Harry. Deschide.

Nybakk scoase o cheie din buzunar și o răsuci în lacăt.

Înăuntru, aprinse o lumină.

Irene se mișcase din loc. Stătea ghemuită în colțul cel mai îndepărtat, tremurând, cu un umăr ridicat, ca și cum s-ar fi temut că urma să fie lovită. În jurul gleznei avea un inel aflat pe un lanț care ajungea până în tavan, unde era fixat de o bârnă.

Harry observă că lanțul era suficient de lung s-o lase să se miște. Suficient de lung ca să ajungă să aprindă lumina.

— Eliberează-o, porunci Harry. Și pune-ți ție inelul.

Nybakk tuși. Își ridică palmele.

— Ascultă, Harry…

Harry îl lovi. Își pierdu total cumpătul și îl lovi. Auzi bufnitura neînsuflețită a metalului în carne și văzu crestătura roșie pe care o lăsase țeava armei pe nasul lui Nybakk.

— Mai spune-mi o dată numele, șopti Harry, simțind cum se chinuie să rostească vorbele, și îți lipesc țeasta de perete cu patul puștii.

Tremurând, Nybakk desprinse inelul de pe piciorul lui Irene, în timp ce ea privea în zare, rigidă și apatică, de parcă nimic din ce se petrecea nu o privea.

— Irene, zise Harry. Irene!

Fata păru să se trezească și se uită la el.

— Ieși de aici, rosti Harry.

Irene se ciupi de pleoape, ca și cum avea nevoie de toate resursele de concentrare ca să interpreteze sunetele, să le traducă în cuvinte cu noimă. Și în acțiuni. Trecu pe lângă el și ieși pe coridor cu pas lent, de somnambul.

Nybakk se așezase pe saltea, își ridicase manșeta pantalonului și încerca să prindă inelul îngust peste gamba albă și groasă.

— Nu…

— La încheietura mâinii, spuse Harry.

Nybakk se supuse, iar Harry trase de lanț ca să verifice că era suficient de strâns.

— Scoate-ți inelul și dă-mi-l.

— De ce? E doar o co…

— Pentru că nu-i al tău.

Nybakk scoase inelul și i-l dădu lui Harry.

— Nu știu nimic, spuse el.

— În legătură cu ce? întrebă Harry.

— În legătură cu ceea ce știu că o să mă întrebi. În legătură cu Dubai. M-am întâlnit cu el de două ori, însă de ambele dăți am fost dus acolo legat la ochi, așa că nu știu unde am fost. Rușii ăia doi ai lui veneau aici și luau marfă de două ori pe săptămână, dar n-am auzit niciodată vreun nume. Ascultă, dacă vrei bani, am…

— Asta a fost?

— Ce să fie?

— Totul. A fost pentru bani?

Nybakk clipi din ochi de două ori și ridică din umeri. Harry așteptă. Apoi, pe fața lui Nybakk trecu un fel de zâmbet obosit.

— Tu ce crezi, Harry?

Făcu semn spre picior.

Harry nu-i răspunse. Nu știa nici dacă vrea să audă. Pentru că ar fi putut înțelege. Că, pentru doi oameni care cresc împreună în Oppsal, cam în aceleași condiții, problema aparent minoră a unui defect congenital poate schimba dramatic viața pentru unul dintre ei. Câteva oase ieșite în afară, care îndoaie laba piciorului spre interior. *Pes equinovarus*. Picior ecvin. Deoarece modul în care merge o persoană cu așa ceva aduce cu felul în care pășește un cal în vârful copitelor. Un defect care conferă un început *puțin* mai prost în viață, pentru care găsești modalități de compensare sau nu. Iar asta înseamnă că trebuie să compensezi mai mult ca să devii popular, cel dorit de restul lumii: băiatul care e șeful clasei, tipul mișto care are amici mișto și pe fata de pe rândul de la fereastră, cea al cărei zâmbet îți face inima să explodeze în piept, chiar dacă nu ți-e adresat ție. Stig Nybakk șchiopătase prin viață neobservat. Atât de neobservat, încât Harry nu-și aducea aminte de el. Și lucrurile merseseră destul de bine. Avusese parte de educație, muncise din greu, ajunsese șef de departament, ba chiar începuse să fie șeful clasei. Numai că lipsea ingredientul esențial. Fata de pe rândul de la fereastră. Care continua să le zâmbească altora.

Bogat. Trebuia să devină bogat.

Deoarece banii erau ca produsele cosmetice, mascau defectele și îți aduceau de toate, inclusiv acele lucruri despre care se spune că nu sunt de vânzare: respect, admirație, dragoste. Era suficient să privești în jurul tău; frumusețile se măritau întotdeauna cu banii.

Așa că acum era rândul lui, al lui Stig Nybakk, al omului cu piciorul deformat.

El inventase violina și lumea ar fi trebuit să-i stea la picioare. Așa că de ce tot nu-l voia ea? De ce-i întorsese spatele cu un dezgust abia ascuns pe chip, deși știa — *știa* — că era deja un om bogat și devenea tot mai bogat cu fiecare săptămână care trecea? Să fi fost din pricină că exista altcineva la care se gândea, cel care îi dăduse prostia de inel ieftin pe care îl purta pe deget? Nu era drept, el trudise din greu, fără odihnă, ca să îndeplinească criteriile pentru a fi iubit, iar acum *trebuia* să-l iubească. Așa că o răpise. O înșfăcase de pe rândul de la fereastră. O legase în lanțuri acolo, ca să nu mai dispară. Iar ca să finalizeze mariajul forțat, îi luase inelul și și-l pusese pe deget.

Inelul ieftin pe care Oleg i-l dăduse lui Irene, după ce Oleg îl furase de la maică-sa, care îl primise în dar de la Harry, cel care îl cumpărase de la un talcioc, unde în schimb… ca în cântecelul pentru copii: „Ia inelul și lasă-l să hălăduiască“. Harry mângâie adâncitura neagră de pe suprafața aurită a inelului. Fusese atent, și totuși fusese orb.

Fusese atent de prima dată când îl întâlnise pe Stig Nybakk și spusese: „Verigheta ta. Am avut și eu una identică“.

Și fusese orb pentru că nu se gândise la ce era identic.

Adâncitura din cupru care se înnegrise.

Abia când văzuse verigheta de pe degetul lui Martine și o auzise spunând că el era singura persoană din lume în stare să cumpere o verighetă ieftină făcuse legătura dintre Oleg și Nybakk.

Harry nu avusese nicio îndoială, deși nu găsise nimic suspect în apartamentul lui Stig Nybakk. Dimpotrivă, era atât de lipsit de obiecte compromițătoare, încât Harry presupusese imediat că Nybakk trebuie să-și țină lucrurile compromițătoare altundeva. În casa părinților, care era goală și pe care nu o putea vinde. Casa roșie de pe deal, deasupra casei familiei lui Harry.

— Tu l-ai ucis pe Gusto? întrebă Harry.

Stig Nybakk clătină din cap. Avea pleoapele grele. Părea somnoros.

— Ai alibi?

— Nu. N-am niciunul.

— Povestește-mi.

— Am fost acolo.

— Unde?

— Pe Hausmanns gate. Mă duceam să-l văd. Amenințase că mă dă în vileag. Dar, când am ajuns în Hausmanns gate, am văzut mașini de poliție peste tot. Cineva îl omorâse deja pe Gusto.

— Deja? Deci intenționai să faci la fel?

— Nu la fel. Eu nu am pistol.

— Atunci ce ai?

Nybakk ridică din umeri.

— Studii de chimie. Gusto avea simptome de sevraj. Avea nevoie de violină.

Harry văzu zâmbetul obosit al lui Nybakk și dădu din cap.

— Deci orice chestie albă ai fi avut la tine, știai că Gusto avea să și-o injecteze pe loc.

Lanțul zornăi când Nybakk ridică mâna ca să arate înspre ușă.

— Irene. Pot să-i spun câteva cuvinte înainte să…?

Harry îl privi pe Stig Nybakk. Zări ceva cunoscut la el. O persoană distrusă, un om terminat. Cineva care se revoltase împotriva cărților pe care i le oferise soarta. Și care pierduse.

— O s-o întreb, zise Harry.

O găsi pe Irene în sufragerie. Ședea pe un scaun, cu picioarele trase sub ea. Harry luă o

haină din dulapul de pe hol și i-o puse pe umeri. I se adresă în șoaptă. Ea răspunse cu glas scăzut, ca și cum s-ar fi temut de ecourile pereților reci.

Îi spuse că Gusto și Nybakk, sau Ibsen, cum îi spuneau ei, lucraseră împreună ca s-o prindă în capcană. Plata constase în jumătate de kilogram de violină, iar ea fusese prizonieră patru luni.

Harry o lăsă să spună ce avea de spus și așteptă până își dădu seama că terminase înainte să-i pună următoarea întrebare.

Irene nu știa despre moartea lui Gusto decât ce îi spusese Ibsen. Nu știa nici cine era Dubai sau unde stătea. Gusto nu-i spusese nimic, iar ea nu dorise să știe. Tot ce auzise despre Dubai erau doar zvonurile că umbla prin oraș ca o fantomă și că nimeni nu știa cine era sau cum arăta, că era ca vântul, imposibil de prins.

Harry dădu din cap. Auzise asta cam prea des în ultima vreme.

— HC o să te ducă la secția de poliție. Este avocat și o să te ajute să povestești. După aia o să te ducă la mama lui Oleg, unde poți sta între timp.

Irene clătină din cap.

— O să-l sun pe Stein, fratele meu. Pot sta la el. Și...

— Da?

— Chiar *trebuie* să povestesc ce am pățit?

Harry se uită la ea — era foarte tânără. Foarte mică. Arăta ca un pui de pasăre. Era imposibil să-ți dai seama cât rău fusese făcut.

— Poate aștepta până mâine, zise Harry.

Zări lacrimile care începeau să-i umezească ochii. „În sfârșit“, își zise el. Dădu să-i pună o mână pe umăr, dar se răzgândi la timp. Poate că nu de mâna unui străin avea nevoie acum. Dar, după o clipă, lacrimile se mistuiseră.

— Există... există vreo alternativă? întrebă ea.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi să nu mai fiu nevoită să-l mai văd niciodată.

Îl privea insistent în ochi.

— Niciodată.

Și atunci simți. Mâna ei peste mâna lui.

— Te rog.

Harry o bătu ușor peste mână, apoi îi mută mâna ei în poală.

— Haide, vino să te duc la HC.

După ce urmări mașina plecând, Harry reveni în casă și coborî în beci. Nu găsi nicio frânghie, dar sub scară atârna un furtun de grădină. Îl duse în boxă și îl aruncă spre Nybakk. Se uită în sus la bârnă. Suficient de sus.

Scoase cutia de Zestril pe care o găsise în buzunarul lui Nybakk și-i goli conținutul în palmă. Șase pastile.

— Ai probleme cu inima? întrebă Harry.

Nybakk încuviință.

— Câte tablete trebuie să iei pe zi?

— Două.

Harry îi puse pastilele în mână și băgă la loc sticluța goală în buzunarul propriei haine.

— Mă întorc în două zile. Habar n-am cât înseamnă reputația pentru tine. Rușinea ar fi fost cu siguranță mai mare dacă ți-ar fi trăit părinții, dar sunt sigur că ai auzit cum îi

tratează ceilalți deținuți pe violatori. Dacă nu mai ești în viață când mă întorc, atunci ești uitat, numele tău nu va mai fi niciodată menționat. Dacă mai ești, te duc la secția de poliție. Ai priceput?

Urletele lui Stig Nybakk îl urmăriră pe Harry până la ușa de la intrare. Urletele cuiva care era complet, absolut complet singur cu propria vinovăție, cu propriile fantome, cu propria singurătate, cu propriile decizii. Da, avea ceva cunoscut. Harry trânti ușa în urma lui.

Luă un taxi de pe Vetlandsveien și îi ceru șoferului să îl ducă în Urtegata.

Gâtul îl durea și zvâcnea, ca și cum ar fi avut un puls propriu, devenise viu, ca un animal închis făcut din bacterii care voiau să iasă. Harry îl întrebă pe șofer dacă are vreun analgezic în mașină, dar acesta clătină din cap.

Când mașina viră înspre Bjørvika, Harry văzu artificii explodând pe cer deasupra Operei. Cineva sărbătorea ceva. Îi trecu prin minte că ar fi trebuit și el să sărbătorească. Reușise. O găsise pe Irene. Iar Oleg era liber. Realizase ceea ce își propusese. Atunci de ce n-avea dispoziție de sărbătorit?

— Cu ce ocazie? întrebă Harry.

— A, e premiera unei opere. Am dus mai devreme niște unii eleganți.

— *Don Giovanni*. Am fost și eu invitat.

— De ce nu v-ați dus? Ar trebui să fie bun.

— Tragediile mă întristează.

Șoferul îi aruncă o privire surprinsă în oglinda retrovizoare și râse.

— Tragediile mă *întristează*?

Lui Harry îi sună telefonul. Klaus Torkildsen.

— Credeam că nu o să mai vorbim niciodată, zise Harry.

— Și eu, replică Torkildsen. Dar… în fine, tot am verificat.

— Nu mai are importanță, zise Harry. Din punctul meu de vedere, cazul e închis.

— Perfect, dar poate te interesează să știi că, exact înainte și după ora crimei, Bellman, sau cel puțin telefonul lui, se afla tocmai în Østfold. I-ar fi fost imposibil să ajungă la locul crimei și înapoi.

— Bine, Klaus, mulțumesc.

— Bine. Deci nu ne mai auzim niciodată?

— Niciodată. Te las acum.

Harry încheie convorbirea. Își lăsă capul pe spate și închise ochii.

Acum ar fi trebuit să fie fericit.

Pe sub pleoapele închise, vedea scânteile artificiilor.

Partea a patra

38

— Vin și eu.

Se terminase.

Era a lui din nou.

Harry înaintă împreună cu coada de la check-in pe culoarul larg de la Gardermoen. Brusc avea un plan, un plan pentru restul vieții. Un plan, în orice caz. Și îl încerca o senzație amețitoare pe care nu o putea descrie decât ca *fericire*.

Pe monitorul de deasupra biroului de check-in scria „Thai Air, Business Class“.

Se întâmplase repede.

Se dusese direct de la Nybakk la Fyrlyset, ca să-i înapoieze telefonul lui Martine, însă aceasta îi spusese că poate să îl păstreze, deoarece ea își luase unul nou. Se lăsase convins să accepte un pardesiu aproape nou, în care arăta aproape prezentabil. Plus trei pastile de paracetamol pentru durere, însă refuzase să o lase pe Martine să-i examineze rănile. Ar fi vrut să i le panseze, și nu era timp de așa ceva. Sunase la Thai Air și își rezervase un bilet.

Și atunci se întâmplase.

O sunase pe Rakel, îi spusese că o găsise pe Irene și că, odată cu eliberarea lui Oleg, misiunea lui era îndeplinită. Acum trebuia să plece din țară înainte de a fi arestat.

Și atunci îi spusese ea.

Harry închise ochii și derulă din nou în minte vorbele lui Rakel:

— Vin cu tine, Harry.

Vin cu tine. Vin cu tine.

Și:

— Când?

Când?

Cel mai tare ar fi vrut să răspundă „acum“. Fă-ți valiza și vino acum!

Însă reușise să păstreze o urmă de rațiune în el.

— Ascultă, Rakel, sunt urmărit, iar poliția probabil te supraveghează și pe tine, sperând că va ajunge la mine prin tine, da? Plec singur la noapte. Tu vii după aia, cu zborul de mâine-seară. Te aștept în Bangkok. De acolo putem merge în Hong Kong.

— Te poate apăra Hans Christian dacă ești arestat. Sentința nu va fi așa de…

— Nu asprimea sentinței mă îngrijorează, zisese Harry. Câtă vreme sunt în Oslo, mă poate găsi Dubai. Ești sigură că Oleg e în siguranță?

— Da. Dar vreau să vină și el cu noi, Harry. Nu pot să călătoresc…

— Bineînțeles că vine și el.

— Vorbești serios?

Auzise ușurarea din vocea ei.

— O să fim împreună, iar Dubai nu se poate atinge de noi în Hong Kong. Așteptăm câteva zile, după care o să trimit doi oameni de-ai lui Herman Kluit să vină în Oslo ca să-l însoțească.

— Îi spun lui Hans Christian. După aia o să cumpăr un bilet de avion pentru mâine,

dragule.

— O să aștept în Bangkok.

O mică tăcere.

— Dar ești căutat, Harry. Cum o să te urci la bordul avionului fără...

— Următorul.

Următorul?

Harry redeschise ochii și o văzu pe femeia de la ghișeu zâmbindu-i.

Făcu un pas înainte și îi dădu biletul și pașaportul. O urmări cum tastează numele de pe pașaport.

— Nu vă găsesc aici, *herr* Nybakk...

Harry îi zâmbi liniștitor.

— De fapt, mi-am rezervat loc spre Bangkok peste zece zile, dar am sunat acum o oră și jumătate și am rugat să-mi schimbe rezervarea pentru seara aceasta.

Femeia mai apăsă câteva taste. Harry numără secundele. Inspiră. Expiră. Inspiră.

— Gata, am găsit. Rezervările de ultimă oră nu apar întotdeauna imediat. Dar aici scrie că zburați împreună cu cineva pe nume Irene Hanssen.

— Ea o să vină conform rezervării anterioare, explică Harry.

— Bun. Aveți bagaj de cală?

— Nu.

Alte taste apăsate.

După care femeia se încruntă. Deschise din nou pașaportul. Harry se pregăti sufletește. Femeia puse tichetul de îmbarcare în pașaport și îi dădu actul lui Harry.

— Ar fi bine să vă grăbiți, *herr* Nybakk. Îmbarcarea a început deja. Vă urez călătorie plăcută.

— Mulțumesc, zise Harry cu o sinceritate pe care nu o anticipase, după care se grăbi spre controlul de securitate.

Observă că primise un mesaj abia când trecuse de scanerul cu raze X, când era pe punctul de a-și lua din tăviță cheile și telefonul mobil al lui Martine. Încercă să-l salveze alături de celelalte mesaje primite de Martine, când văzu că expeditorul avea un nume scurt. B. Beate.

O luă la fugă către poarta 54. Bangkok, ultimul apel.

Citi mesajul.

„Primit ultima listă. E o adresă care nu era pe lista pe care ai primit-o de la Bellman. Blindernveien 74."

Harry băgă mobilul în buzunar. La ghișeu nu era coadă. Deschise pașaportul, iar funcționarul îl verifică și se uită la tichetul de îmbarcare. Ridică apoi privirea spre Harry.

— Cicatricea e mai proaspătă decât fotografia, zise Harry.

Funcționarul îl cercetă.

— Să vă faceți o fotografie nouă, domnule Nybakk, rosti el, și îi dădu înapoi documentele lui Harry.

Apoi făcu semn persoanei din spatele lui, ca să-i indice că venise rândul ei.

Harry era liber. Salvat. Avea în față o nouă viață.

La poarta de acces către avion erau cinci rătăciți.

Harry se uită la tichetul de îmbarcare. Clasa business. Nu călătorise decât cu clasa economică, chiar și când zbura pentru Herman Kluit. Stig Nybakk se descurcase bine. Dubai se descurcase bine. *Se descurcau* bine. Se descurcă bine. Chiar acum, în seara asta, clienții stăteau cu mușchii feței zvâcnind și înfometați, așteptându-l pe tipul cu tricou Arsenal să le spună „Haideți".

Rămăseseră două persoane la coadă.

Blindernveien 74.

Vin cu tine. Harry închise ochii ca să audă din nou în gând vocea lui Rakel. După care auzi și altceva: *Ești polițist? Asta ai ajuns? Un robot, un sclav în mușuroiul de furnici și de idei avute de alții?*

Așa era?

Îi veni rândul. Femeia de la ghișeu ridică din sprâncene.

Nu, nu era un sclav.

Îi întinse tichetul de îmbarcare.

Se îndepărtă. Străbătu tunelul către avion. Vedea dincolo de geamuri luminile unui avion care ateriza. Care trecea peste casa lui Tord Schultz.

Blindernveien 74.

Sângele lui Mikael Bellman sub unghiile lui Gusto.

Rahat, rahat, rahat!

Harry urcă în avion, își găsi locul și se afundă în scaunul de piele. Doamne, ce moale era! Apăsă pe un buton și scaunul se lăsă pe spate, tot mai mult, până ce ajunse în poziție orizontală. Închise din nou ochii, dorindu-și să adoarmă. Să doarmă. Până ce se trezea într-o bună zi și ar fi fost un om schimbat și s-ar fi aflat în cu totul alt loc. Îi căută vocea. Dar dădu peste alta, care vorbea în suedeză: *Am un guler fals de preot; tu ai o insignă falsă de șerif. De fapt, cât de nezdruncinată este credința ta în ceea ce predici?*

Sângele lui Bellman. „…tocmai în Østfold. I-ar fi fost imposibil să…“

Totul se potrivea.

Harry simți o mână pe braț și deschise ochii.

O însoțitoare de zbor Thai Airlines, cu pomeți înalți, îi zâmbea de sus.

— Îmi pare rău, domnule, dar trebuie să vă ridicați scaunul în poziție verticală înainte de decolare.

În poziție verticală.

Harry inspiră adânc. Își scoase mobilul și se uită la ultimul apel.

— Domnule, va trebui să închideți…

Harry își ridică mâna și apăsă pe „Apelare“.

— Credeam că nu mai vorbim niciodată, răspunse Klaus Torkildsen.

— Unde anume în Østfold?

— Poftim?

— Bellman. Unde anume în Østfold era când a fost ucis Gusto?

— Rygge, lângă Moss.

Harry își puse telefonul la loc și se ridică.

— Domnule, indicatorul de centură de siguranță…

— Scuze, zise Harry. Ăsta nu e zborul meu.

— Sunt sigură că e. Am verificat numărul pasagerilor și…

Harry porni în grabă spre spatele avionului. Auzi zgomot de pași rapizi în urma lui.

— Domnule, am închis deja…

— Atunci deschide-o.

Lângă ei venise un ofițer de bord.

— Domnule, mă tem că regulamentul nu ne permite să deschidem…

— Am rămas fără pastile, zise Harry, scotocindu-se prin buzunarul hainei.

Găsi cutia goală cu eticheta de Zestril și i-o băgă individului sub ochi.

— Eu sunt domnul Nybakk, vezi? Vrei ca un pasager să aibă un atac de inimă când zburăm deasupra… să zicem Afganistanului?

Era trecut de ora 11, iar expresul de la aeroport spre Oslo era aproape gol. Harry citea neatent știrile de pe ecranul atârnat de plafon. Avusese un plan, un plan pentru o viață nouă. Acum avea douăzeci de minute la dispoziție ca să conceapă unul nou. Era o nebunie. S-ar fi putut afla într-un avion spre Bangkok. Dar tocmai asta era ideea; s-ar fi *putut* afla în zbor către Bangkok chiar acum. Pur și simplu n-avea abilitatea asta, era o deficiență, o eroare de operare; punctul lui vulnerabil era că nu fusese niciodată în stare să-și spună că nu-i pasă, să uite, să lase totul în urmă. Da, putea să bea, dar se trezea după aceea. Se putea duce în Hong Kong, dar se întorcea. Fără îndoială era o ființă cu mari probleme. Iar efectul pilulelor pe care i le dăduse Martine începea să dispară; avea nevoie de altele, căci durerea îl amețea.

Harry se uită mai bine la știrile despre evoluția economică și rezultatele sportive, când îi veni brusc ideea: dacă exact asta făcea el acum? Se dădea în lături.

Nu. Era altfel de data asta. Schimbase data zborului pentru seara următoare, același zbor cu Rakel. Ba chiar îi rezervase un loc lângă el la clasa business și plătise diferența de preț. Se întrebase dacă să-i spună ce face, dar știa ce ar fi crezut ea. Nu se schimbase. Era mânat de aceeași nebunie. Nimic n-avea să se schimbe vreodată. Însă șezând acolo, unul lângă celălalt, cu accelerația lipindu-i pe amândoi de scaune și apoi simțind urcarea, lipsa greutății, inexorabilul, Rakel ar fi știut, în fine, că lăsau trecutul în urmă, dedesubtul lor, că drumul lor împreună începuse.

Harry se dădu jos din expresul de aeroport, traversă podul către clădirea Operei și o luă pe jos pe dalele din marmură italienească spre intrarea principală. Prin geamuri vedea oameni elegant îmbrăcați conversând, în timp ce bufetul și băuturile îi așteptau în holul scump.

În fața intrării stătea un bărbat îmbrăcat în costum și cu o cască în ureche, cu mâinile în fața pântecului, ca și cum avea de înfruntat o lovitură cu piciorul. Umeri largi, dar fără grăsime. Ochi experimentați care îl localizaseră pe Harry de multă vreme, iar acum cercetau *în jurul lui*, în căutarea unor elemente care ar fi putut prezenta vreo importanță. Ceea ce nu putea însemna decât că era ofițer din PST, serviciul norvegian de securitate, iar de față se afla comandantul poliției sau cineva din guvern. Bărbatul înaintă doi pași la apropierea lui Harry.

— Îmi cer scuze, aici e o petrecere privată... începu el, dar se opri când văzu legitimația lui Harry.

— N-am nicio treabă cu șeful tău, amice, zise Harry. Trebuie doar să schimb două vorbe cu cineva. Treburi oficiale.

Ofițerul încuviință, spuse ceva în microfonul de la reverul hainei și îl lăsă pe Harry să treacă.

Foaierul era un imens iglu, unde Harry recunoscu multe chipuri, în pofida exilului său îndelungat: cei care pozau pentru presă, gazde de show-uri de televiziune politice sau sportive, plus *eminențele* culturale, mai mult sau mai puțin *cenușii*. Iar Harry își dădu seama la ce se referise Isabelle Skøyen când spusese că era greu să găsească un partener suficient de înalt atunci când era pe tocuri. Era lesne s-o vezi în mulțime, deasupra oaspeților.

Harry păși peste șnur și își croi drum rostind „scuze“ în stânga și în dreapta, printre pahare pline cu vin alb.

Isabelle discuta cu un bărbat mai scund cu o jumătate de cap decât ea, însă expresia ei lingușitoare și entuziastă îi sugera lui Harry că era cu câteva capete deasupra ei ca putere și rang social. Harry era la trei metri de ei, când în fața lui apăru un bărbat.

— Sunt polițistul care discuta cu colegul tău de afară, zise Harry. Trebuie să schimb o

vorbă cu *ea*.

— Multă baftă, zise agentul, iar Harry avu impresia că tonul lui ascundea o insinuare.

Harry străbătu ultimii pași.

— Bună, Isabelle, zise el, văzându-i surprinderea pe chip. Sper că nu-ți întrerup… cariera?

— Inspectore Hole, replică ea, cu un râset ascuțit, ca și cum ar fi împărtășit o glumă știută doar de ei doi.

Bărbatul de lângă ea întinse rapid mâna și își rosti numele, mai degrabă la modul superficial. Probabil că o carieră îndelungată la ultimul etaj al primăriei îl învățase că popularitatea în rândul oamenilor obișnuiți era recompensată în ziua alegerilor.

— V-a plăcut spectacolul, inspectore?

— Da și nu, răspunse Harry. M-am bucurat că s-a terminat și tocmai voiam să plec acasă, când mi-am dat seama că au rămas câteva lucruri neclarificate.

— Cum ar fi?

— Păi, cum Don Giovanni e un hoț și un fustangiu, cu siguranță că e drept să fie pedepsit în ultimul act. Cred că am înțeles cine e statuia care vine la Don Giovanni și îl duce în iad. Mă întreb însă cine i-a spus statuii că îl găsește pe Don Giovanni în locul acela? Îmi puteți răspunde…?

Harry se întoarse.

— Isabelle?

Zâmbetul femeii era forțat.

— Dacă ai în minte o teorie a conspirației, atunci e interesant să o auzim. Dar poate altă dată. Acum discut cu…

— Trebuie să schimb două vorbe cu ea, zise Harry, uitându-se la interlocutorul lui Isabelle. Cu permisiunea dumneavoastră, evident.

Observă că Isabelle dă să protesteze, însă interlocutorul ei fu mai rapid.

— Bineînțeles.

Omul zâmbi, dădu din cap și se întoarse spre un cuplu în vârstă care aștepta să stea de vorbă cu el.

Harry o luă pe Isabelle de braț și o duse către indicatoarele spre toalete.

— Puți, șuieră ea când Harry își puse palmele pe umerii ei și o lipi de peretele de lângă intrarea la toaleta bărbaților.

— Costumul a fost într-un tomberon de vreo două ori, zise Harry, observând că atrăgeau câteva priviri din partea celor din jur. Uite ce e, putem rezolva chestia asta civilizat sau brutal. Ce stă la baza colaborării tale cu Mikael Bellman?

— Du-te dracului, Hole.

Harry deschise cu piciorul ușa toaletei și o trase pe Isabelle înăuntru.

Un bărbat în smoching le aruncă o privire uluită în oglindă când Harry o lipi pe Isabelle de ușa unei toalete și îi puse antebrațul pe gât.

— Bellman era la tine când a fost omorât Gusto, șuieră Harry. Gusto avea sângele lui Bellman sub unghii. „Arzătorul“ lui Dubai este cel mai apropiat colaborator și prieten al lui Bellman. Dacă nu vorbești acum, îmi sun omul de la *Aftenposten* și apare totul în ziarul de mâine. După care pun pe biroul procurorului tot ce am. Deci cum rămâne?

— Scuzați-mă.

Era bărbatul în smoching, care se ținea la o distanță respectuoasă.

— Aveți nevoie de ajutor?

— Ieși dracului de aici!

Omul păru șocat, poate nu atât din pricina cuvintelor, cât a faptului că fuseseră rostite de Isabelle. Ieși în grabă.

— Ne-o trăgeam, spuse Isabelle, pe jumătate strangulată.

Harry îi dădu drumul. Din respirația ei își dădea seama că băuse șampanie.

— Tu și Bellman?

— Știu că e însurat, iar noi doi ne-o trăgeam, asta e tot, zise ea, frecându-și gâtul. Gusto a apărut din senin și l-a zgâriat pe Bellman în timp ce-l dădea afară. Dacă vrei să povestești presei chestia asta, n-ai decât. Presupun că tu n-ai regulat *niciodată* o femeie măritată. Dar poate te gândești la efectul titlurilor asupra soției și copiilor lui Bellman.

— Cum v-ați cunoscut? Vrei să-mi spui că triunghiul ăsta amoros cu Gusto și voi doi este o întâmplare?

— Tu cum crezi că se cunosc oamenii aflați la putere, Harry? Privește în jurul tău. Uită-te cine a venit la petrecere. Toată lumea știe că Bellman e viitorul comandant al poliției din Oslo.

— Și că tu o să obții un post la primărie?

— Ne-am cunoscut la o lansare sau ceva de genul ăsta, o premieră, o vizionare privată, nu mai țin minte exact. Așa stau lucrurile. Poți să-l suni și să-l întrebi când a fost. Dar poate nu în seara asta, căci petrece o seară liniștită cu familia. Asta e… în fine, așa stau lucrurile.

Așa stau lucrurile. Harry se uită fix la ea.

— Și Truls Berntsen?

— Cine?

— E „arzătorul" lor, nu? Cine l-a trimis la hotelul Leon ca să mă aranjeze? Tu? Sau Dubai?

— Ce naiba tot spui?

Harry își dădea seama că femeia n-avea idee cine e Truls Berntsen.

Isabelle Skøyen începu să râdă.

— Harry, nu mai fi așa de deprimat.

Ar fi putut fi într-un avion către Bangkok. Către o altă viață.

Porni spre ieșire.

— Așteaptă, Harry.

Se întoarse. Isabelle se sprijinea de ușa cabinei și își ridicase fusta. Atât de sus, că îi vedea marginile ciorapilor și jartiera. Pe frunte îi căzuse o șuviță de păr blond.

— Acum, că avem toaleta doar pentru noi…

Harry o privi în ochi. Erau încețoșați. Nu de alcool, nu de dorință, ci de altceva. Oare plângea? Dura, singuratica, disprețuitoarea de sine Isabelle Skøyen? Și ce dacă? Nu era decât o persoană ranchiunoasă, dispusă să distrugă viețile altora ca să obțină ce credea că e dreptul ei prin naștere: să fie iubită.

Ușa încă se balansa după ce plecase Harry, frecându-se de garnitura de cauciuc, tot mai repede, ca o ultimă repriză de aplauze, tot mai rapidă.

* * *

Harry trecu înapoi podul acoperit spre gara centrală și coborî treptele către Plata. În celălalt capăt al pieței se găsea o farmacie nonstop, însă era întotdeauna coadă, iar Harry știa că pastilele fără prescripție nu erau destul de puternice să domolească durerea. Merse mai departe, pe lângă Heroinparken. Începuse să plouă, iar lumina felinarelor se reflecta pe șinele ude de tramvai spre Prinsens gate. În timp ce mergea, Harry se gândi la ce avea de făcut. Carabina lui Nybakk din Oppsal era cea mai simplă opțiune. În plus, îi oferea mai mult spațiu de manevră. Ca să recupereze arma din spatele șifonierului din camera 301, ar fi trebuit să intre neobservat în hotelul Leon, și nici măcar nu putea fi sigur că nu fusese deja descoperită. Însă pușca era mai solidă.

Încuietoarea de la poarta din spatele hotelului Leon era distrusă. Fusese spartă recent,

iar Harry presupunea că așa intraseră cele două gorile în noaptea în care veniseră în vizită.

Intră și descoperi, fără surprindere, că și broasca de la ușa din spate era distrusă.

Urcă scara îngustă care servea ca ieșire de urgență. Nici țipenie de om pe coridorul de la etajul doi. Ciocăni în ușa de la 310 ca să-l întrebe pe Cato dacă venise poliția. Sau altcineva. Niciun răspuns. Își lipi urechea de ușă. Liniște.

Nu făcuse nimeni vreo încercare să repare ușa de la camera lui, așa că, din punctul ăsta de vedere, era inutilă orice cheie. Împinse ușa și aceasta se deschise. Harry observă imediat sângele care se scursese pe cimentul de sub pragul demontat al ușii.

Nici cu fereastra nu făcuse nimeni nimic.

Harry nu aprinse lumina, intră direct, scotoci în spatele șifonierului și verifică dacă nu cumva îi găsiseră arma. Sau cutia cu cartușe, care stătea lângă Biblie, în sertarul noptierei. Și își dădu seama că poliția nu venise la hotelul Leon; locatarii și vecinii nu consideraseră necesar să implice forțele de ordine pentru câteva rafale amărâte de armă, cel puțin câtă vreme nu existau cadavre. Deschise șifonierul. Până și hainele și valiza erau acolo, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

O zări pe femeia din camera de vizavi.

Ședea în fața unei oglinzi, cu spatele la el. Își pieptăna părul, din câte își dădea el seama, și purta o rochie care părea ciudat de demodată. Nu veche, doar demodată, ca un costum din altă epocă. Fără să înțeleagă de ce, Harry strigă prin fereastra spartă. Un țipăt scurt. Femeia nu reacționă.

Ajuns înapoi în stradă, Harry își dădu seama că n-avea să reziste. Își simțea gâtul cuprins de flăcări și transpira prin toți porii. Era scăldat în sudoare și simțea primele frisoane.

Muzica de la bar se schimbase. Pe ușa deschisă se auzea melodia „And It Stoned Me“ a lui Van Morrison.

Analgezic.

Harry coborî de pe trotuar și auzi o sonerie stridentă disperată, iar în clipa următoare prin fața ochilor îi trecu un imens zid albastru cu alb. Rămase nemișcat în mijlocul străzii câteva secunde. Apoi tramvaiul se îndepărtă și văzu din nou ușa deschisă a barului.

Când își ridică privirea de pe ziar și îl zări pe Harry, barmanul tresări violent.

— Jim Beam, îi ceru Harry.

Barmanul clipi de două ori fără să se miște. Ziarul alunecă la podea.

Harry scoase câțiva euro din portofel și îi puse pe tejghea.

— Dă-mi toată sticla.

Barmanul rămăsese cu gura căscată. Tatuajul cu EAT avea un colăcel de grăsime deasupra „T“-ului.

— Acum, zise Harry. După care plec.

Barmanul se uită la bancnote. Apoi îl privi pe Harry. Întinse mâna după sticla de Jim Beam, ținând privirea ațintită asupra lui.

Văzând că sticla era mai mult de jumătate goală, Harry oftă. O strecură în buzunarul pardesiului, privi în jur, încercă să găsească niște cuvinte memorabile de plecare, renunță, dădu din cap și plecă.

Se opri la colțul dintre Prinsens și Dronningens gate. Întâi sună la informații. Apoi desfăcu sticla. Simți un nod în stomac când mirosi bourbonul. Știa însă că nu va fi în stare să facă ce avea de făcut fără un anestezic. Trecuseră trei ani de ultima dată. Poate că situația se îmbunătățise. Duse sticla la gură. Dădu capul pe spate și înclină sticla. Trei ani de când nu mai băuse. Otrava îi năpădi sistemul ca o bombă cu napalm. Situația nu se îmbunătățise; era mai proastă decât înainte.

Harry se aplecă, întinse un braț și se sprijini de un zid, ca să nu verse pe pantaloni sau pantofi.

Auzi zgomot de tocuri pe asfaltul din spatele lui.

— Hei, *mister*. Eu frumoasă?

— Sigur, reuși Harry să îngaime înainte de a simți voma în gât.

Jetul gălbui lovi asfaltul cu forță și pe o rază impresionantă, iar Harry auzi tocurile îndepărtându-se rapid. Se șterse la gură cu dosul mâinii și încercă din nou. Capul pe spate. Whiskey și bilă coborâră împreună pe gât. Și ieșiră imediat.

A treia oară, alcoolul rămase înăuntru. Deocamdată.

A patra oară, ajunse unde trebuia.

A cincea oară, aduse fericirea.

Harry opri un taxi și îi dădu șoferului adresa.

Truls Berntsen grăbi pasul prin beznă. Străbătu parcarea din fața blocului, luminată de becuri din casele frumoase și sigure din jur, unde oamenii aduceau gustări și ibrice cu cafea, poate chiar și o bere, și dădeau drumul la televizoare, după ce se terminaseră știrile și era mai distractiv să se uite. Truls sunase la sediul poliției și anunțase că se simțea rău. Nu-l întrebase nimeni ce pățise, ci doar dacă avea să lipsească toate cele trei zile la care avea dreptul fără concediu medical. Întrebase de unde naiba poate să știe cineva dacă o să fie bolnav fix trei zile. Ce țară de puturoși nenorociți, ce politicieni nemernici și ipocriți care susțineau sus și tare că oamenii *chiar voiau* să muncească dacă puteau. Norvegienii votau Partidul Socialist deoarece membrii acestuia făcuseră din chiul un drept al omului și cine naiba n-ar vota un partid care îți oferea trei zile libere fără concediu medical, îți dădea liber să stai acasă și să te regulezi, sau să te duci la schi, sau să-ți revii din mahmureală? Partidul Socialist știa, evident, ce pleașcă era asta, dar tot încerca să pară un partid responsabil, se lăuda cu „încrederea în majoritatea oamenilor“ și declara dreptul la chiul ca pe un fel de reformă socială. Partidul Progresului era și mai enervant, pentru că își cumpăra voturi cu reduceri de impozite și nici măcar nu se deranja să se ascundă.

Truls stătuse și se gândise toată ziua, în vreme ce își trecea în revistă armele, încărcându-le și verificându-le, supraveghind ușa încuiată și cercetând mașinile care intrau în parcare, prin sistemul de ochire al Märklinului, arma enormă dintr-un caz de crimă de-acum mulți ani, despre care ofițerul care răspundea de armele confiscate credea probabil că se află tot la sediul central al poliției. Truls știuse că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să iasă din casă să-și ia mâncare, dar așteptase până la lăsarea întunericului, când era mai puțină lume prin preajmă. Cu puțin înainte de ora 11, când se închidea supermarketul Rimi, își luase Steyrul, se furișase afară și alergase până la magazin. Străbătuse coridoarele dintre rafturi cu un ochi la mâncare și celălalt la clienții din magazin. Cumpărase chiftele Fjordland pentru o săptămână. Punguțe transparente cu cartofi decojiți, chiftele, piure de mazăre și sos de friptură. Puneai punguța câteva minute în apă clocotită, o deschideai și o răsturnai pe o farfurie, iar dacă închideai ochii, aveai impresia că ai în față mâncare adevărată.

Truls Berntsen era la intrarea în bloc și tocmai vâra cheia în ușă, când auzi pași grăbiți în spate, în întuneric. Se răsuci rapid pe călcâie și duse mâna la pistolul din haină, dar se trezi uitându-se la chipul îngrozit al lui Vigdis A.

— V-v-am speriat? îngăimă femeia.

— Nu, răspunse scurt Truls, intrând în bloc fără să-i țină ușa deschisă, însă o auzi reușind să-și strecoare înăuntru colacii de grăsime înainte să se închidă.

Chemă liftul. Speriat? Evident că era al naibii de speriat. Avea niște cazaci siberieni pe urme. Oare exista ceva în sensul ăsta care să *nu fie* de speriat?

Vigdis A gâfâia în spatele lui. Era supraponderală, așa cum deveniseră cele mai multe. Nu că ar fi zis nu, dar de ce nu rostea nimeni adevărul? Femeile norvegiene se îngrășaseră atât de mult, încât nu numai că se alegeau cu vreuna dintr-o gamă largă de boli, dar ajungeau și să iasă din cursa pentru reproducere; aveau să depopuleze țara. Pentru că, până la urmă, niciun bărbat nu avea poftă să se bălăcească într-un asemenea munte de grăsime. În afară de a lor, desigur.

Sosi liftul, se urcară, și cablurile țipară de durere.

Truls Berntsen citise că și bărbații se îngrășau la fel de mult, dar nu se vedea la fel. Aveau fundul mai mic și pur și simplu păreau mai mari și mai puternici. Ca el. Truls arăta al naibii de *mult mai bine* acum decât când avea cu zece kile mai puțin. Însă femeile căpătau straturile alea de grăsime care tremurau și-l făceau să-și dorească să le tragă un șut și să-și vadă piciorul dispărând în slănina aia. Toată lumea știa că grăsimea aia devenise noul cancer, însă toți se văicăreau în legătură cu isteria slăbitului și preamăreau corpul „adevăratei“ femei. Ca și cum lipsa mișcării și îndopatul cu mâncare erau vreun model de bun-simț. Să te bucuri de corpul pe care-l ai, chestii de genul ăsta. Era mult mai bine să moară sute de oameni de boli de inimă decât să moară o persoană din cauza unor tulburări de nutriție. Și acum până și Martine arăta la fel. Sigur, ea era însărcinată, știa, dar nu-și putea scoate din cap ideea că devenise și ea la fel.

— Parcă v-ar fi frig, zise Vigdis A, zâmbind.

Truls habar n-avea de la ce venea acel A, dar așa scria pe soneria de la ușa ei, Vigdis A. Îi venea să o pocnească, un croșeu de dreapta, cu toată forța lui, căci nu trebuia să-și facă griji pentru încheieturi cu nenorociții ăia de obraji bucălați. Sau să o reguleze. Sau amândouă.

Truls știa de ce era atât de furios. De vină era telefonul mobil.

Când reușiseră, în fine, să-i facă pe cei de la Telenor să urmărească telefonul lui Hole, constataseră că acesta se afla în centrul orașului, mai exact în jurul gării din Oslo. Probabil că nu exista în Oslo un loc mai aglomerat, zi și noapte. După aceea, o duzină de polițiști începuseră să-l caute pe Hole în mulțime. Pierduseră ore în șir. *Nada*. În cele din urmă, un polițist tinerel venise cu ideea banală să-și sincronizeze ceasurile, să se răspândească în zonă și unul dintre ei să sune din sfert în sfert de oră la numărul căutat. Dacă auzeau un telefon sunând în momentul acela sau vedeau pe cineva scoțându-și telefonul, însemna că e prin apropiere și se năpusteau cu toții. Zis și făcut. Și găsiseră telefonul. În buzunarul unui narcoman aproape adormit pe treptele din Jernbanetorget. Individul le spusese că „a primit“ telefonul de la un tip de la Fyrlyset.

Liftul se opri.

— Noapte bună, mormăi Truls, și coborî.

Auzi ușa închizându-se în urma lui și liftul pornind din nou.

Acum urmau chiftele și un DVD. Mai întâi, poate, *Furios și Iute*. Un film de rahat, bineînțeles, dar avea una sau două scene tari. Sau *Transformers*, cu Megan Fox și o masturbare bună și îndelungată.

Îi auzi răsuflarea. Probabil coborâse din lift după el. Ceva păsărică. Truls Berntsen avea să reguleze în noaptea aceea. Zâmbi și își întoarse capul. Se trezi cu ceva în față. Ceva dur. Și rece. Truls Berntsen se concentră să vadă mai bine. Țeava unei arme.

— Mulțumesc foarte mult, rosti o voce cunoscută. Mi-ar plăcea să intru.

Truls Berntsen se așeză pe fotoliu uitându-se fix la țeava propriului său pistol.

Îl găsise. Și viceversa.

— Nu se poate să ne tot întâlnim așa, zise Harry Hole.

Își băgase țigara în colțul gurii, ca să nu-i intre fum în ochi. Truls nu răspunse.

— Știi de ce prefer să folosesc arma ta? întrebă Harry, bătând ușor pușca de vânătoare pe care și-o așezase în poală.

Truls rămase cu gura închisă.

— Pentru că prefer ca gloanțele pe care o să le găsească în tine să provină de la arma *ta*.

Truls ridică din umeri.

Harry Hole se aplecă în față. Iar Truls îi simți răsuflarea încărcată de alcool. La naiba, individul era beat. Truls auzise povești despre ce făcea când era treaz, iar acum era băut.

— Ești un „arzător“, Truls Berntsen. Și iată dovada.

Ridică legitimația pe care i-o luase odată cu arma.

— Thomas Lunder? Nu e ăsta tipul care prelua drogurile de la Gardermoen?

— Ce vrei de fapt? rosti Truls, închizând ochii și așezându-se mai bine pe scaun.

Chiftele și un DVD.

— Vreau să aflu ce legătură e între tine, Dubai, Isabelle Skøyen și Mikael Bellman.

Truls se trase înapoi pe scaun. Mikael? Ce dracu' avea Mikael de-a face cu asta? Și Isabelle Skøyen? Nu era ea politician?

— Habar n-am…

Îl văzu pe Harry apăsând ușor pe trăgaciul armei.

— Ai grijă, Hole! Trăgaciul e mai sensibil decât crezi. E…

Trăgaciul se lăsă și mai jos.

— Stai! Stai, pentru numele lui Dumnezeu!

Truls Berntsen își plimbă limba prin gură, căutând urme de salivă.

— Nu știu nimic despre Bellman sau Skøyen, dar în privința lui Dubai…

— Da?

— Pot să-ți spun…

— Ce-mi poți spune?

Truls Berntsen inspiră adânc și își ținu respirația. Apoi expiră cu un geamăt.

— Totul.

39

Trei ochi se uitau fix la Truls Berntsen. Doi aveau irisuri albastru-deschis și erau umeziți de băutură. Al treilea era rotund și negru — țeava propriului lui Steyr. Bărbatul care ținea arma stătea aproape întins în fotoliu, iar picioarele lui lungi ajungeau până departe pe covor. Spuse cu voce răgușită:

— Povestește-mi, Berntsen. Povestește-mi despre Dubai.

Truls tuși de două ori. Al naibii gât uscat.

— A sunat cineva la ușă într-o seară. Am ridicat receptorul interfonului și o voce a zis că vrea să schimbe câteva vorbe cu mine. La început n-am vrut să-i dau drumul, dar apoi a pomenit un nume și… în fine…

Truls Berntsen își prinse falca între degetul mare și cel mijlociu.

Celălalt bărbat așteptă.

— A existat o poveste nefericită despre care credeam că nu știe nimeni.

— Anume?

— O persoană reținută. Trebuia învățată bunele maniere. Nu credeam că mai știe cineva că eu am fost cel care l-a… învățat.

— Daune?

— Părinții au vrut să deschidă proces, dar băiatul nu m-a putut identifica din șirul de posibili suspecți. Probabil că i-am paradit nervul optic. A fost și o parte bună până la urmă.

Truls pufni într-un râs nervos, dar tăcu repede.

— Iar acum în fața ușii mele stătea omul ăsta care știa. A spus că aveam un anumit talent de a trece neobservat și mi-a zis că era dispus să plătească mult pentru cineva ca mine. Vorbea norvegiană, dar cu un pic de accent. Suna destul de decent. L-am lăsat să intre.

— Te-ai întâlnit cu Dubai?

— Da. Era singur. Un bătrân îmbrăcat cu un costum elegant, dar demodat. Vestă. Pălărie și mănuși. Mi-a spus ce voia să fac. Și cât plătește. Era prudent. A zis că n-o să ne mai întâlnim niciodată față în față, n-o să comunicăm la telefon, prin e-mailuri sau orice altă formă care poate fi urmărită. Și pentru mine era în regulă.

— Și cum ai organizat treaba?

— Misiunile erau scrise pe o piatră funerară. Mi-a explicat unde o găsesc.

— Unde?

— În cimitirul Gamlebyen. Tot acolo primeam și banii.

— Spune-mi despre Dubai. Cine e?

Truls Berntsen privi în gol. Încerca să evalueze plusurile și minusurile situației. Consecințele.

— Ce mai aștepți, Berntsen? Ai spus că îmi povestești totul despre Dubai.

— Ești conștient ce risc dacă spun…

— Ultima dată când te-am văzut, doi dintre oamenii lui Dubai încercau să te umple cu plumbi. Așa că și fără arma asta ești deja în rahat, Berntsen. Scuipă tot. Cine e?

Ochii lui Harry Hole îl sfredeleau. Truls credea că vedeau *prin* el. Iar acum trăgaciul se mișca și ecuația balanței se simplifica.

— Bine, bine, rosti Berntsen, ridicând mâinile. Nu-l cheamă Dubai. I se spune așa

deoarece dealerii lui poartă tricouri de fotbal cu reclamă la o linie care zboară în țările de pe-acolo. Arabia.

— Ai zece secunde să-mi spui ceva ce nu mi-am dat deja seama.

— Stai așa, stai așa, urmează! Îl cheamă Rudolf Asaiev. E rus, părinții lui au fost intelectuali disidenți și refugiați politic — cel puțin asta a declarat el la proces. A stat în multe țări și vorbește vreo șapte limbi. A venit în Norvegia în anii '70 și s-ar putea spune că a fost unul dintre pionierii traficului cu hașiș. A fost discret, dar a fost turnat de unul dintre ai lui în 1980. Pe atunci, vânzarea și importul de droguri erau pedepsite ca trădarea. Așa că a executat o pedeapsă lungă. După eliberare, s-a mutat în Suedia și a trecut la heroină.

— Cam aceeași pedeapsă ca la hașiș, dar cu profit mai bun.

— Categoric. Și-a făcut o rețea în Göteborg, dar, după ce a fost ucis un polițist sub acoperire, a trebuit să se dea la fund. S-a întors în Oslo acum vreo doi ani.

— Și ți-a spus el toate astea?

— Nu, nu, am descoperit pe cont propriu.

— A, da? Cum? Credeam că omul e o fantomă despre care nu știe nimeni nimic.

Truls Berntsen își privi mâinile. Ridică ochii spre Harry Hole. Aproape că zâmbi. Pentru că își dorea de mult să spună cuiva. Cum reușise să-l păcălească pe Dubai însuși. Numai că nu avusese cui să povestească. Își umezi buzele.

— Ședea pe scaunul unde stai tu acum, cu brațele sprijinite.

— Și?

— I s-a ridicat mâneca de la cămașă și s-a văzut o porțiune între mănușă și manșeta hainei. Avea niște cicatrici albe. Știi tu, cum se fac când ștergi un tatuaj. Și când le-am văzut pe încheietură, m-am gândit la...

— Pușcărie. Purta mănuși ca să nu lase amprente care puteau fi verificate după aceea în bazele de date.

Truls încuviință. Trebuia să admită că Hole se prindea repede.

— Exact. Dar după ce am fost de acord cu condițiile, a părut ceva mai relaxat. Iar când m-am dus să ne strângem mâinile, și-a scos o mănușă. După aceea am scos vreo două amprente parțiale decente de pe dosul mâinii mele. Computerul a găsit o corespondență.

— Rudolf Asaiev. Dubai. Cum a reușit să-și păstreze identitatea ascunsă atâta vreme?

Truls Berntsen ridică din umeri.

— Avem parte de așa ceva tot timpul la Orgkrim. Există ceva care îi diferențiază pe mahării care scapă de cei care sunt prinși. O organizație mică. Foarte puține legături. Foarte puține ajutoare de încredere. Regii drogurilor care consideră că sunt în siguranță cu o armată în jurul lor sunt prinși întotdeauna. Apare tot timpul câte un servitor neloial, cineva care vrea să preia afacerea sau care ciripește ca să primească o pedeapsă mai mică.

— Și tu l-ai văzut o singură dată, aici?

— A mai fost o dată. La Fyrlyset. Cred că el a fost. M-a zărit, s-a întors din ușă și a plecat.

— Deci zvonurile că se mișcă prin oraș ca o fantomă sunt adevărate?

— Cine știe?

— Ce căutai la Fyrlyset?

— Eu?

— Poliția n-are voie să acționeze acolo.

— Cunoșteam o fată care lucra acolo.

— Hmm. Martine?

— O știi?

— Ai stat acolo și ai urmărit-o?

Truls simți că i se ridică sângele la cap.

— Am…
— Relaxează-te, Berntsen. Tocmai te-ai eliminat de pe lista suspecților.
— C-cum?
— Ești urmăritorul, tipul despre care Martine credea că e polițist sub acoperire. Te aflai în Fyrlyset când a fost împușcat Gusto, nu?
— Urmăritor?
— Las-o baltă și răspunde.
— Iisuse, doar n-ai crezut că aș…? De ce aș fi vrut să-l lichidez pe Gusto Hanssen?
— Ar fi putut fi o misiune de la Asaiev, zise Hole. Numai că tu aveai un motiv solid și personal. Gusto te-a văzut omorând un om în Alnabru. Cu o bormașină.

Truls Berntsen se gândi la ce spusese Hole. Se gândi așa cum încearcă să distingă bluful de adevăr un polițist a cărui viață este o minciună permanentă, zi de zi, oră de oră.

— Crima asta îți dădea și un motiv să-l ucizi pe Oleg Fauke, care era celălalt martor. Deținutul care a încercat să-l înjunghie pe Oleg…
— Nu lucra pentru mine! Trebuie să mă crezi, Hole, n-am avut nimic de-a face cu chestia aia. Eu doar ardeam dovezi. N-am ucis niciodată pe nimeni. Povestea din Alnabru a fost doar ghinion curat.

Hole își înclină capul.

— Și când ai venit la hotelul Leon, n-ai venit să mă omori pe mine?

Truls înghiți în sec. Tipul ăsta, Hole, putea *să-l omoare*. Să-i tragă un glonț în tâmplă, să șteargă amprentele de pe armă și s-o lase în mâna lui. Niciun indiciu de intrare prin efracție. Vigdis A putea să spună că l-a văzut întorcându-se acasă singur, că părea răcit. Singuratic. Își luase concediu medical. Era deprimat.

— Cine erau ăia doi care au venit la hotel? Oamenii lui Rudolf?

Truls încuviință.

— Au fugit, dar am băgat un plumb într-unul dintre ei.
— Ce s-a întâmplat?

Truls ridică din umeri.

— Presupun că știu prea multe.

Încercă să râdă, dar se auzi doar un fel de tuse cavernoasă.

Rămaseră nemișcați, uitându-se unul la celălalt.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Truls.
— Să-l prind, răspunse Hole.

Să-l prind. De multă vreme Truls nu mai auzise pe cineva să folosească expresia asta.

— Așadar, o să aibă oameni cu el?
— Trei sau patru, cel mult, răspunse Truls. Poate doar ăia doi.
— Hmm. Mai ai și alte echipamente?

— Echipamente?
— În afară de alea.

Hole arătă cu capul înspre măsuța de cafea, unde se aflau, încărcate și gata de acțiune, două pistoale și mitraliera MP5.

— Pot să-ți pun cătușe și să caut singur, așa că mai bine îmi arăți.

Truls Berntsen își cântări opțiunile. După care dădu din cap înspre dormitor.

Hole clătină din cap când Truls deschise ușa șifonierului și aprinse un tub cu neon care aruncă o lumină albăstruie peste conținutul dulapului: șase pistoale, două cuțite mari, un baston negru, boxuri, o mască de gaze și o așa-numită armă neletală, o armă scurtă și butucănoasă cu un cilindru în mijloc, pentru cartușe mari cu gaz lacrimogen. Cea mai mare

parte a arsenalului dintr-un depozit unde ajungea o cantitate mică de arme uzate.
— Ți-ai ieșit din minți, Berntsen.
— De ce?
Hole făcu semn cu mâna. Truls bătuse cuie în zid și desenase conturul armelor. Fiecare își avea locul ei.
— Vestă antiglonț pe un *umeraș de haine*? Ți-era teamă să nu se șifoneze?
Truls Berntsen nu răspunse.
— Bun, rosti Hole, luând vesta. Dă-mi arma neletală, masca de gaze și muniție pentru MP5-ul din sufragerie. Și un rucsac.
Hole se uită cum Truls umple rucsacul. Se întoarseră în sufragerie, unde Harry luă pistolul-mitralieră.
După care rămaseră amândoi în cadrul ușii.
— Știu la ce te gândești, zise Harry. Însă înainte să dai vreun telefon sau să încerci să mă oprești altfel, poate că ar fi bine să te gândești că tot ce știu despre tine și cazul ăsta se află în posesia unui avocat. Care a primit instrucțiuni ce să facă în caz că mi se întâmplă ceva. Ai priceput?
„Minciuni", își spuse Truls, însă dădu din cap.
Hole chicoti.
— Crezi că mint, nu? Dar nu poți fi sută la sută sigur, nu?
Truls simți o ură profundă pentru Hole. Îi ura zâmbetul condescendent și indiferent.
— Și ce se întâmplă dacă supraviețuiești, Hole?
— Atunci problemele tale iau sfârșit. Eu o să plec, o să zbor în cealaltă parte a globului. Și nu mă mai întorc. Și încă ceva...
Harry își încheie pardesiul peste vesta antiglonț.
— Tu ai fost cel care a șters Blindernveien 74 de pe lista pe care am primit-o Bellman și cu mine, nu?
Truls Berntsen era cât pe ce să răspundă automat „nu". Însă ceva — o intuiție, un gând pe jumătate procesat — îl opri. Adevărul era că nu aflase niciodată unde locuia Rudolf Asaiev.
— Da, răspunse el, în vreme ce mintea îi lucra cu febrilitate, absorbind informația primită și încercând să analizeze implicațiile.
Lista pe care am primit-o Bellman și cu mine. Încercă să tragă o concluzie. Numai că nu putea gândi suficient de repede, căci gândirea rapidă nu fusese niciodată unul dintre atuurile lui și întotdeauna avea nevoie de mai mult timp.
— Da, repetă el, sperând să nu i se ghicească în voce surpriza. Bineînțeles că eu am fost cel care a șters adresa.
— Îți las pușca asta, zise Harry, deschizând magazia și scoțând afară cartușul rămas pe țeavă. Dacă nu mă întorc, poate fi predată la o firmă de avocați, Bach & Simonsen.
Trânti ușa în urma lui și Truls îi auzi pașii lungi coborând scara. Așteptă până ce fu sigur că pașii nu se întorceau. După care reacționă.
Hole nu descoperise Märklinul sprijinit de zid în spatele draperiei de lângă ușa balconului. Truls apucă arma grea și deschise ușa de la balcon. Sprijini țeava de balustradă. Afară era rece și umed, dar mai important era că nu bătea aproape deloc vântul.
Îl văzu dedesubt pe Hole ieșind din bloc și îi zări pardesiul fluturând când se îndrepta spre taxiul care aștepta în parcare. Îl ochi prin vizorul lunetei. Optică și inginerie de mare clasă germane. Imaginea era un pic granulată, dar centrată. Îl putea elimina pe Hole de unde se afla; glonțul l-ar fi străpuns din cap până în picioare sau — mai bine chiar — i-ar fi ieșit chiar prin organele reproducătoare. În definitiv, arma fusese inițial creată pentru vânătoarea de elefanți. Însă lovitura ar fi fost și mai sigură dacă aștepta până când ajungea

sub unul dintre felinarele din parcare. Și ar fi fost și mai practic așa; la o asemenea oră târzie, nu se aflau prea mulți oameni în parcare și nu i-ar fi fost prea greu să târască trupul neînsuflețit până la mașină.

Lăsase instrucțiuni unui avocat? Pe naiba! Însă evident că trebuia să se gândească dacă trebuia să-l elimine și pe acesta, pentru mai multă siguranță. Hans Christian Simonsen.

Hole se apropia. Gâtul. Sau capul. Vesta antiglonț era genul care ajungea până la gât. Grea ca naiba. Începu să apese pe trăgaci. O voce interioară abia audibilă îi spuse că n-ar fi trebuit să facă așa ceva. Era crimă. Truls Berntsen nu mai ucisese pe nimeni până atunci. Nu cu intenție. În cazul lui Tord Schultz nu fusese el, ci gorilele lui Rudolf Asaiev. Și Gusto? Da, cine mama naibii îl eliminase pe Gusto? În orice caz, nu el. Mikael Bellman. Isabelle Skøyen.

Vocea interioară tăcu și reticulul părea să se fi lipit pe ceafa lui Hole. Bum! Truls aproape că vedea sângele și creierul împroșcate. Apăsă ușor pe trăgaci. În două secunde, Hole avea să ajungă în lumina felinarului. Păcat că nu putea filma totul. Să copieze pe un DVD. Ar fi fost mai tare decât Megan Fox, cu sau fără chiftele Fjordland.

40

Truls Berntsen inspiră adânc și lent. Pulsul i se accelerase, dar era sub control.

Harry Hole ajunsese în lumina felinarului și umplea câmpul vizual al lunetei.

Mare păcat că nu putea filma…

Truls Berntsen eziă.

Gândirea pe cont propriu nu era punctul lui forte. Nu că ar fi fost un prost, dar, din când în când, lucrurile mergeau mai încet.

Când erau tineri, chestia asta îi diferențiase întotdeauna pe el și pe Mikael; Mikael era cel care gândea și vorbea. Ideea era că, până la urmă, Truls o scosese la capăt la fel de bine. Ca acum. Ca în cazul poveștii ăsteia cu adresa lipsă de pe listă. Și ca vocea aia interioară ce îi spusese să nu-l împuște pe Harry Hole, nu atunci. Mikael ar fi spus că era vorba de matematică de bază. Hole era pe urmele lui Rudolf Asaiev și ale lui Truls — în această ordine, din fericire. Așa că, dacă Hole îl împușca pe Asaiev, una dintre problemele lui Truls ar fi fost eliminată. Și la fel era și dacă Asaiev îl împușca pe Hole. Pe de altă parte…

Harry Hole se afla tot în raza felinarului.

Degetul lui Truls apăsă mai tare pe trăgaci. Fusese al doilea cel mai bun trăgător cu pușca la Kripos și cel mai bun trăgător cu pistolul.

Scoase aerul din plămâni. Corpul era complet relaxat, așadar nu avea să existe vreo tresărire necontrolată. Inspiră profund din nou.

Și lăsă pușca în jos.

Blindernveien se întindea luminată în fața lui Harry. Curgea ca o panglică pe dealuri înconjurate de case vechi, grădini mari, clădiri universitare și peluze.

Harry așteptă până ce farurile taxiului se pierdură în depărtare, după care porni pe jos.

Era 1 fără patru minute și nu se vedea nici țipenie de om în jur. Harry îi ceruse șoferului de taxi să oprească în fața numărului 68.

Blindernveien 74 se afla în spatele unui zid înalt de trei metri, cam la 50 de metri de șosea. Lângă casă se ridica o clădire cilindrică din cărămidă, cam de patru metri înălțime și diametru, ca un turn de apă. Harry nu mai văzuse astfel de turnuri de apă în Norvegia, dar observă că și casa de-alături avea așa ceva. Evident, o alee cu pietriș ducea către treptele de la intrarea impozantei case din lemn. Deasupra ușii din lemn negru și, probabil, solid atârna o singură lampă aprinsă.

Se vedea lumină la două ferestre de la parter și la o fereastră de la etaj.

Harry se postă la umbra unui stejar de pe cealaltă parte a drumului. Își dădu rucsacul jos. Pregăti arma cu cartușe de gaz și își puse masca de gaze pe creștetul capului, astfel încât nu trebuia decât s-o tragă pe față dacă era cazul.

Spera că ploaia o să-l ajute să se apropie de casă cât avea nevoie. Verifică dacă magazia MP5-ului era încărcată și siguranța ridicată.

Era momentul.

Numai că anestezicul își pierdea rapid efectul.

Scoase sticla de Jim Beam și deșurubă dopul. Mai rămăsese pe fund un rest care abia se

mai vedea. Se uită din nou la casă. Se uită la sticlă. Dacă lucrurile mergeau bine, avea nevoie de o dușcă după. Înșurubă dopul la loc și băgă sticla în buzunarul interior al hainei, alături de un încărcător suplimentar pentru MP5. Se asigură că respiră normal și că mușchii și creierul primeau suficient oxigen. Se uită la ceas: 1 și un minut. Avionul decola peste douăzeci și trei de ore. Avionul lui și al lui Rakel.

Inspiră iarăși adânc de două ori. Probabil că poarta era dotată cu alarmă, însă el era prea încărcat ca să intre în viteză peste zid și, oricum, n-avea chef să rămână acolo ca o țintă vie, așa cum fusese pe Madserud allé.

Doi și jumătate, numără el în gând. Trei.

Apoi porni spre poartă, apăsă clanța și o deschise. O luă la fugă, cu pușca cu gaz într-o mână și pistolul-mitralieră MP5 în cealaltă. Nu pe aleea de pietriș, ci prin iarbă. Se îndreptă spre fereastra livingului. Când era polițist, participase la suficiente arestări-fulger ca să știe ce avantaj fantastic reprezenta elementul-surpriză. Nu doar avantajul de a trage primul, ci și efectul șocant al zgomotelor și luminii, care poate paraliza complet un adversar. Însă știa la fel de bine și cât de puțin dura surpriza. Cincisprezece secunde. Considera că atât timp are. Dacă nu-i dobora până atunci, adversarii ar fi putut să-și revină, să se regrupeze și să riposteze. Ei știau casa; el nu văzuse nici măcar planurile.

Paisprezece, treisprezece.

Din clipa în care trase două cartușe cu gaz în fereastra livingului, care explodă și se transformă într-o avalanșă albă, timpul păru că se oprește și devine un film mișcat în care își dădea seama că se deplasează, că trupul făcea ce trebuia, dar creierul înregistra doar scurte fragmente.

Doisprezece.

Își trase pe față masca de gaze, aruncă arma neletală pe fereastră în living, dădu deoparte cu MP5-ul cioburile mari din cadrul ferestrei, își puse rucsacul pe pervaz, ridică un picior și sări în fumul alb ce venea în valuri spre el. Vesta antiglonț îi îngreuna mișcările, însă, după ce ajunse înăuntru, avu senzația că zboară printr-un nor. Auzi focuri de armă și se aruncă la podea.

Opt.

Alte focuri de armă. Sunetul sec al parchetului făcut fărâme. Adversarii *nu* fuseseră paralizați de surpriză. Harry așteptă. Apoi auzi. Tuse. Genul de tuse pe care n-ai cum s-o controlezi când gazul lacrimogen îți arde ochii, nasul, plămânii.

Cinci.

Harry ridică pistolul-mitralieră și trase în direcția sunetelor din ceața cenușiu-alburie. Auzi niște pași scurți și rapizi. Pași de om care aleargă pe scară.

Trei.

Harry se ridică în picioare și sprintă.

Doi.

La primul etaj nu era fum. Dacă fugarul scăpa, șansele lui Harry se reduceau dramatic.

Unu, zero.

Harry întrezări conturul unei scări, apoi balustrada și stâlpii de dedesubt. Strecură MP5-ul printre stâlpi și o ridică în lateral. Apăsă pe trăgaci. Arma i se zgudui în mână, dar o ținu bine. Goli magazia. Trase arma înapoi și deschise magazia, iar cu cealaltă mână căută încărcătorul de rezervă în buzunarul hainei. Găsi doar sticla. Pierduse încărcătorul de rezervă când era la podea! Iar celelalte se aflau în rucsacul de pe pervazul ferestrei.

Harry știu că e ca și mort când auzi pași pe scară. Care coborau. Pașii erau înceți și șovăitori. Apoi mai rapizi. Apoi o luară la fugă în jos. Harry zări o siluetă ivindu-se din ceață. O fantomă care se împleticea, în cămașă albă și costum negru. Ajunse la balustradă, se îndoi de mijloc și alunecă fără vlagă la jumătatea scării. Harry zări marginile zdrențuite

ale rănilor în partea din spate a costumului, unde pătrunseseră gloanțele. Se duse până la cadavru, îl prinse de păr și îi ridică țeasta. Simți că se asfixiază și fu nevoit să se împotrivească impulsului de a-și scoate masca de gaze.

Un glonț smulsese jumătate din nas la ieșire. Cu toate astea, Harry tot îl recunoscu. Mititelul din ușa camerei de la hotelul Leon. Cel care trăsese în el din mașină pe Madserud allé.

Harry ascultă. Era liniște, cu excepția șuieratului cartușelor cu gaz lacrimogen, din care încă ieșeau valuri de fum alb. Se retrase la fereastra livingului, găsi rucsacul, băgă un încărcător nou în armă și își îndesă încă unul sub vesta antiglonț. Abia atunci își dădu seama câtă transpirație i se scurgea pe spate.

Unde era găliganul? Și unde era Dubai? Harry ascultă din nou. Șuieratul gazului. Însă nu auzise niște pași la etaj?

Prin vălătucii de fum zări o altă încăpere și o ușă deschisă care ducea spre bucătărie. O singură ușă închisă. Se postă lângă ea, o deschise, strecură arma cu gaze înăuntru și trase de două ori. Închise ușa și așteptă. Numără până la zece. Deschise ușa și intră.

Pustiu. Prin vălătucii de gaze identifică rafturi de cărți, un fotoliu din piele neagră și un șemineu mare. Deasupra atârna un tablou cu un bărbat îmbrăcat cu uniformă de Gestapo. Să fi fost o fostă casă nazistă? Harry știa că liderul naziștilor norvegieni, Karl Marthinsen, stătea într-o casă confiscată în Blindernveien când murise, împroșcat cu gloanțe, în fața Facultății de Științe.

Harry se întoarse pe propriile urme, intră în bucătărie și pe ușa din fundul încăperii, ajungând într-o cameră tipică de servitoare din acea vreme, unde găsi ce căuta — scara din spate.

De obicei, aceste scări funcționau și ca ieșire de urgență, însă aici nu duceau spre o ieșire, ci coborau spre un beci, iar fosta ușă de serviciu fusese zidită.

Harry verifică dacă mai are un cartuș cu gaz în magazie și coborî treptele cu pași mari, fără să facă zgomot. Trase ultimul cartuș cu gaz în coridor, numără până la zece și merse mai departe. Deschise ușile, simțind niște junghiuri oribile în gât, însă reușind să rămână concentrat. În afară de prima ușă, încuiată, celelalte dădeau spre încăperi pustii. Două dintre încăperi păreau să fi fost folosite ca dormitoare. Patul dintr-una din ele nu avea cearșaf pe el și Harry văzu că salteaua era înnegrită, ca și cum fusese plină de sânge. Pe măsuța de lângă pat din cea de-a doua încăpere se găsea o Biblie. Harry o studie. Alfabet chirilic. Ortodoxă rusă. Lângă ea, un *zjuk* gata pregătit. O cărămidă roșie cu șase cuie înfipte în ea. La fel de groasă ca Biblia.

Harry se înapoie la ușa încuiată. Sudoarea dinăuntrul măștii de gaze aburise viziera. Se sprijini de zidul din fața ușii, ridică piciorul și izbi broasca. La a patra lovitură, ușa se crăpă. Harry se lăsă pe vine și trase o salvă în încăpere, unde auzi un geam făcându-se țăndări. Așteptă până ce fumul de pe coridor se strecură în încăpere. Intră și căută întrerupătorul.

Încăperea era mai mare decât celelalte. Patul cu baldachin de lângă peretele mai lung era nefăcut. Pe noptieră sclipea o piatră prețioasă albastră montată pe un inel.

Harry își băgă mâna pe sub pătura de pe pat. Era cald încă.

Privi în jur. Cine stătuse întins adineauri în pat ar fi putut, sigur, să iasă din cameră și să încuie după el. Însă cheia era în ușă, pe dinăuntru. Harry verifică fereastra: închisă și zăvorâtă. Cercetă șifonierul masiv de pe latura scurtă a camerei. Îl deschise.

La prima vedere, era un șifonier obișnuit. Apăsă pe peretele din spate, iar acesta se deschise.

O cale de scăpare. Meticulozitate germană.

Harry dădu la o parte cămășile și hainele și își vârî capul prin panoul fals. Simți un suflu de aer rece. Un puț. Harry întinse mâna și pipăi: în zidul puțului fuseseră bătute trepte

din fier. Păreau să fie și altele, mai jos; probabil că duceau în beci. Îi trecu prin minte o imagine, un fragment desprins dintr-un vis. Alungă imaginea, își scoase masca de gaze de pe față și își făcu loc prin peretele fals. Puse piciorul pe treptele de fier, iar când începu să coboare precaut și ajunse cu capul la nivelul podelei, văzu ceva pe jos. O bucată îndoită de bumbac apretat. Harry o puse în buzunarul hainei și coborî mai departe prin beznă. Numără treptele. Când ajunse la a douăzeci și doua, atinse cu piciorul pământul tare. Însă când dădu să pună jos și al doilea picior, pământul, care nu mai era așa de ferm, se mișcă. Își pierdu echilibrul, dar căzu pe ceva moale.

Suspect de moale.

Harry rămase nemișcat și ascultă. Apoi scoase bricheta din buzunarul pantalonilor. O aprinse și o lăsă să ardă două secunde. O stinse. Văzuse ce avea nevoie.

Stătea deasupra unui bărbat.

Un bărbat neobișnuit de masiv și neobișnuit de gol. Cu pielea rece și nuanța albăstruie a trupurilor rămase fără viață de curând.

Harry se desprinse de cadavru și păși pe podeaua solidă din beton către o ușă de buncăr pe care o remarcase. Cu bricheta aprinsă era o țintă; dacă acolo se făcea lumină însă, oricine era o țintă. Ținu pistolul-mitralieră pregătit să tragă și aprinse lumina cu mâna stângă.

Se aprinse imediat un șir de becuri. Care se întindeau de-a lungul unui tunel jos și îngust.

Harry constată că era singur cu bărbatul gol. Se uită la el. Era întins pe o carpetă pe jos și avea un bandaj însângerat în jurul abdomenului. Pe piept avea un tatuaj cu Fecioara Maria. Care, din câte știa Harry, simboliza faptul că purtătorul tatuajului fusese un criminal încă din copilărie. Cum nu se vedeau alte răni, presupuse că murise din pricina celei bandajate, cel mai probabil provocată de un glonț provenit din Steyrul lui Truls Berntsen.

Harry apăsă cu degetele ușa buncărului. Încuiată. Tunelul se sfârșea în dreptul unei plăci metalice încastrate în zid. Cu alte cuvinte, Rudolf Asaiev avusese o singură ieșire la dispoziție. Tunelul. Iar Harry știa de ce încercase întâi toate celelalte ieșiri. Visul.

Se uită cu atenție în lungul tunelului îngust.

Claustrofobia este contraproductivă, căci generează false semnale de pericol și trebuie să te lupți cu ea. Harry verifică dacă magazia e bine fixată în MP5. La naiba. Fantomele există doar dacă le lași să existe.

Porni prin tunel.

Era chiar mai îngust decât își închipuise. Se aplecă, dar tot se lovi cu capul și umerii de tavanul și zidurile acoperite de mușchi verzui. Încercă să-și mențină creierul ocupat, ca să nu lase loc claustrofobiei să se întindă. Își zise că tunelul fusese probabil o cale de scăpare pe care o folosiseră nemții; corespundea cu ușa din spate zidită. Forța obișnuinței îl ajuta să nu se dezorienteze și, dacă nu greșea, se îndrepta spre casa de-alături, cea care avea un turn de apă identic. Tunelul fusese construit cu meticulozitate; avea chiar și câteva scurgeri în podea. Era ciudat ca germanii, experți în autostrăzi, să fi construit un tunel așa de îngust. Când formulă în minte cuvântul „îngust", simți cum îl copleșește claustrofobia. Se concentră pe număratul pașilor și încercă să vizualizeze unde s-ar fi putut afla în raport cu ceea ce se găsea dincolo de deal. Dincolo de deal, afară, unde se putea respira liber aer curat. Numără, numără pentru numele Domnului! Când ajunse la 110, zări o linie albă pe jos. Văzu că șirul de lumini dispărea undeva în fața lui, iar când privi în urmă, își dădu seama că linia marca jumătatea tunelului. După pașii mici pe care fusese forțat să-i facă, aprecie că parcursese între 60 și 70 de metri. Avea să ajungă în curând în capăt. Încercă să iuțească pasul, târându-și picioarele ca un moș. Auzi un clinchet și privi în jos. Venea dintr-una din găurile de scurgere. Barele se mișcară până se suprapuseră, ca gurile de aerisire din mașini. Și în momentul acela, auzi un alt zgomot, un vuiet profund în spatele lui. Se întoarse.

Vedea lumina lucind pe metal. Era placa metalică încastrată în capul coridorului — acum se mișca. Aluneca pe podea; asta făcuse zgomot. Se opri și ridică arma în poziție de tragere. Era prea întuneric să vadă ce se afla în spatele plăcii. Dar apoi se zări o sclipire, ca razele soarelui reflectate în fiordul Oslo într-o după-amiază frumoasă de toamnă. Omul cu Beretă zăcuse în mijlocul tunelului și se înecase. Turnurile de apă. Mușchiul de pe tavan, care nu era mușchi; erau alge. Apoi văzu zidul venind. Verde-închis, cu margini albe. Se întoarse să fugă. Și văzu un perete identic venind spre el din celălalt capăt.

41

Parcă ar fi stat între două trenuri care veneau spre el. Zidul de apă din față lovi primul. Îl aruncă înapoi, iar Harry își simți capul izbindu-se de pământ. După care fu ridicat și răsucit înainte. Dădu disperat din mâini și din picioare, frecându-se cu degetele și genunchii de perete și încercând să se prindă de ceva, însă n-avea nicio șansă în fața forțelor din jurul lui. Apoi, la fel de rapid cum începuse, încetă. Simți curenții când cele două cascade de apă se neutralizară una pe cealaltă. Văzu ceva stând întins pe spate. Două brațe albe cu o nuanță verzuie îl îmbrățișară de la spate, cu degetele palide întinzându-se către fața lui. Lovi cu picioarele, se răsuci și văzu cadavrul cu abdomenul bandajat rostogolindu-se în apa întunecată ca un astronaut gol, aflat în imponderabilitate. Gură deschisă, păr și barbă fluturând. Harry își sprijini picioarele pe podea și se întinse către tavan. Apa ajungea până sus. Se ghemui, zări pistolul-mitralieră și dunga albă de pe podea și începu să înoate. Își pierduse reperele, până ce cadavrul îi indicase încotro trebuia să o ia ca să ajungă înapoi de unde venise. Harry înotă cu corpul pieziș față de ziduri, astfel încât să aibă o deschidere maximă a brațelor, forțându-se să nu se gândească la ce era mai rău. Flotabilitatea nu reprezenta o problemă, ba chiar dimpotrivă, căci vesta antiglonț îl trăgea prea tare în jos. Harry se întrebă dacă merita să piardă timp ca să-și scoată de pe el pardesiul; se tot ridica deasupra și opunea rezistență. Încercă să se concentreze pe ce avea de făcut, să înoate înapoi până la puț, fără să numere secunde și metri. Însă simțea deja presiunea din cap, ca și cum ar fi fost pe punctul de a exploda. După care își aduse aminte. Vară, piscină exterioară de 50 de metri lungime. Dimineață devreme, aproape nimeni în jur, soare, Rakel într-un costum de baie galben. Oleg și Harry voiau să stabilească cine putea înota mai mult pe sub apă. Oleg era în formă după sezonul de patinaj, însă Harry avea o tehnică de înot mai bună. Rakel îi încuraja și râdea cu râsul ei minunat în vreme ce ei se încălzeau. Își doreau amândoi atenția ei — căci ea era regina de la Lido din Frogner, iar Oleg și Harry erau supușii care îi cerșeau atenția. După care începuse întrecerea. Era o căldură năucitoare. După 40 de metri, ieșiseră amândoi la suprafață, gâfâind și fiecare convins că învinsese. Patruzeci de metri. Încă zece metri până în capăt. Unde era zidul piscinei în care te puteai împinge cu brațele și fără restricții de mișcare. Un pic mai mult de jumătate din distanța de acum până la puț. Harry n-avea nicio speranță. Avea să moară aici. Și avea să moară în curând. Avea senzația că-i smulge cineva orbitele din cap. Avionul decola la miezul nopții. Costum de baie galben. Zece metri până în capăt. Împinse cu brațul în apă. Avea să mai reușească încă o mișcare. Însă după aceea avea să moară.

* * *

Era 3 și jumătate dimineața. Truls Berntsen conducea pe străzile din Oslo într-o ploaie măruntă care se lovea de parbriz. Mergea așa de două ore. Nu pentru că ar fi căutat ceva, ci pentru că îl calma. Îl calma suficient ca să gândească și suficient ca să nu mai gândească.

Cineva ștersese o adresă de pe lista primită de Harry Hole. Și nu fusese el.

Poate că nu era chiar totul rezolvat definitiv, așa cum crezuse el.

Reluă în minte încă o dată noaptea crimei.

Gusto trecuse pe la el, atât de disperat după o doză, că tremura, și amenințase că-l toarnă la poliție dacă nu-i dădea niște bani pentru violină. Din cine știe ce motiv, de câteva săptămâni nu mai exista violină pe piață, se lăsase cu panică în Parcul Acelor, iar un sfert ajunsese să coste cel puțin 3 000. Truls spusese că trebuia să meargă împreună la un bancomat, doar să-și ia cheile mașinii. Își luase cu el pistolul Steyr; nu încăpea nicio îndoială ce trebuia făcut. Gusto ar fi folosit aceeași amenințare la nesfârșit. În privința asta, narcomanii erau previzibili. Însă când se întorsese la ușă, băiatul o ștersese. Probabil deoarece îi mirosise a sânge. De înțeles, își spusese Truls. Gusto n-ar fi turnat pe nimeni câtă vreme n-avea nimic de câștigat și, la urma urmelor, luase și el parte la spargere. Era o zi de sâmbătă, iar Truls era „ofițer de rezervă“, ceea ce însemna că putea fi chemat în caz de nevoie, așa că se dusese la Fyrlyset, citise puțin, o urmărise pe Martine Eckhoff și băuse cafea. După aceea auzise sirenele și, câteva secunde mai târziu, îi sunase telefonul mobil. Era dispeceratul. Cineva sunase și anunțase că se aud focuri de armă pe Hausmanns gate la numărul 92, și nu era de serviciu nimeni de la Criminalistică. Truls gonise până acolo, căci adresa se afla la doar câteva sute de metri de Fyrlyset. Toate instinctele de polițist îi erau în alertă și se uitase la oamenii pe lângă care trecea, știind prea bine că observațiile lui puteau fi importante. Unul dintre cei pe care-i văzuse era un tânăr cu căciulă de lână, care stătea sprijinit de zidul unei case. Tânărul era atent la mașina de poliție parcată la poarta unde se afla locul crimei. Truls îl remarcase pe băiat pentru că nu-i plăcuse cum își ținea mâinile înfundate în buzunarele gecii North Face. Haina era prea umflată și prea groasă pentru vremea de-afară, iar buzunarele ar fi putut ascunde tot felul de lucruri. Băiatul avea o expresie serioasă pe chip, dar nu arăta a traficant de droguri. Când polițiștii îl escortaseră pe Oleg Fauke de la râu la mașina de poliție, tânărul se întorsese cu spatele și o luase în jos pe Hausmanns gate.

Probabil că Truls ar fi putut găsi încă zece oameni pe care îi observase în preajma locului crimei și ar fi putut formula teorii în legătură cu ei. Motivul pentru care și-l amintea pe băiat era că îl mai văzuse după aceea. În fotografia de familie pe care i-o arătase Harry Hole la hotelul Leon.

Hole îl întrebase dacă o recunoaște pe Irene Hanssen, iar el răspunsese — sincer — că nu. Numai că nu-i spusese lui Hole *pe cine* recunoscuse în acea poză. Pe Gusto, evident. Însă și pe altcineva. Pe celălalt băiat. Fratele adoptiv al lui Gusto. Cu aceeași expresie de seriozitate. El era tânărul pe care îl văzuse la locul crimei.

Truls oprise mașina pe Prinsens gate, ceva mai jos de hotelul Leon.

Avea pornită stația de poliție și, în cele din urmă, veni și mesajul către dispecerat pe care-l aștepta.

— Zero Unu. Am verificat reclamația despre zgomotele din Blindernveien. Parc-ar fi fost război acolo. Gaz lacrimogen și multe urme de focuri de armă. Arme automate, fără îndoială. Un om împușcat mortal. Am coborât în beci, dar e plin cu apă. Cred că mai bine chemăm echipa Delta să verifice primul etaj.

— Poți clarifica dacă *mai e* cineva în viață?

— Vino și clarifică tu! N-ai auzit ce am spus? Gaze și o armă automată!

— Bine, bine. Ce ai nevoie?

— Patru mașini de patrulă care să asigure zona. Echipa Delta, grupul SOC și… poate un instalator.

Truls Berntsen reduse volumul. Auzi o mașină frânând cu scrâșnet și văzu un bărbat înalt traversând strada în fața mașinii. Șoferul claxonă furios, însă bărbatul nu-l băgă în seamă, ci își continuă drumul în direcția hotelului Leon.

Truls Berntsen miji ochii.

Oare să fi fost chiar el? Harry Hole?

Bărbatul își ținea capul jos, în gulerul unui pardesiu ponosit. Truls își dădu seama că se înșelase abia când bărbatul întoarse capul și felinarul de pe stradă îi lumină fața. Părea cumva cunoscut, dar nu era Hole.

Truls se lăsă pe spătarul scaunului. Acum știa. Cine învinsese. Își privi orașul. Căci era al lui de acum. Ploaia bătea darabana pe acoperișul mașinii, anunțând că Harry Hole era mort și plângând din pricina asta cu șuvoaie pe parbriz.

Până la ora 2 noaptea, cei mai mulți terminau cu regulatul și plecau acasă, iar după aceea, hotelul Leon rămânea mai tăcut. Băiatul de la recepție abia își ridică privirea când intră pastorul, cu haina și părul șiroind de apă. Înainte, îl întreba pe Cato ce făcuse de ajunsese în halul ăsta, în toiul nopții, după ce lipsise câteva zile. Însă răspunsurile pe care le primea erau întotdeauna atât de obositor de lungi, intense și detaliate în privința nefericirii altora, că încetase să mai întrebe. În noaptea asta însă, Cato părea mai obosit decât de obicei.

— O noapte grea? întrebă tânărul, sperând la un simplu „da“ sau „nu“.

— Of, știi tu, răspunse bătrânul cu un zâmbet vag. Omenire. Omenire. Aproape că am fost omorât adineauri.

— Da? se miră tânărul, regretând imediat că a întrebat.

În mod cert urma o explicație lungă.

— Aproape că m-a călcat o mașină, zise Cato, urcând mai departe scara.

Recepționerul răsuflă ușurat și se concentră din nou asupra filmului pe care îl urmărea.

Bătrânul vârî cheia în broască și o răsuci. Descoperi surprins că ușa era deja descuiată.

Intră. Apăsă pe întrerupător, dar plafoniera nu se aprinse. Văzu însă că veioza de pe noptieră era deja aprinsă. Bărbatul care ședea pe pat era înalt, încovoiat și purta și el un pardesiu lung, de pe care se scurgeau pe podea picături de apă. Erau foarte diferiți, însă bătrânul abia acum își dădu seama: parcă s-ar fi uitat la propria reflexie.

— Ce faci? șopti el.

— Am spart ușa, evident, zise celălalt. Ca să văd dacă ai ceva de valoare.

— Și ai găsit ceva?

— De valoare? Nu. Dar am găsit asta.

Bătrânul prinse din zbor obiectul aruncat spre el. Îl ținu între degete și dădu încet din cap. Era făcut din bumbac apretat și avea forma literei U. Nu pe cât de alb ar fi trebuit să fie.

— Deci ai găsit asta în camera mea? întrebă bătrânul.

— Da, în dormitor. În șifonier. Pune-l.

— De ce?

— Pentru că vreau să-mi mărturisesc păcatele. Și pentru că arăți dezbrăcat fără el.

Cato se uită la omul care ședea încovoiat pe pat. Apa îi curgea din păr, de-a lungul cicatricii, pe falcă și bărbie. De acolo, cădea în picături mari pe podea. Pusese în mijlocul camerei singurul scaun. Scaunul de confesiune. Pe masă se afla un pachet nedesfăcut de țigări Camel, iar lângă el, o brichetă și o țigară udă și ruptă.

— Cum dorești, Harry.

Se așeză, își descheie pardesiul și împinse gulerul de preot în deschizăturile cămășii preoțești. Celălalt tresări când îl văzu vârându-și mâna în buzunarul hainei.

— Țigări, zise bătrânul. Pentru amândoi. Ale tale parcă s-ar fi înecat.

Polițistul dădu din cap, iar bătrânul își scoase mâna și ridică un pachet desfăcut de țigări.

— Vorbești bine norvegiana.

— Un pic mai bine decât vorbesc suedeza. Dar tu, ca norvegian, nu îți dai seama de accent

atunci când vorbesc în suedeză.

Harry luă o țigară neagră și o cercetă din priviri.

— Te referi la accentul rusesc?

— Sobranie Black rusești, zise bătrânul. Singurele țigări decente care se găsesc în Rusia. Acum sunt produse în Ucraina. De obicei le fur de la Andrei. Că veni vorba de Andrei, cum se simte?

— Rău, răspunse polițistul, lăsându-l pe bătrân să-i aprindă țigara.

— Îmi pare rău. Că am pomenit de rău, ar fi trebuit să fii mort, Harry. Știu că erai în tunel când am deschis stăvilarele.

— Eram.

— Stăvilarele s-au deschis în același timp și turnurile de apă erau pline. Ar fi trebuit să te îneci la jumătate.

— Așa e.

— Atunci nu pricep. Majoritatea au un șoc și se îneacă la jumătate.

Polițistul scoase fumul pe colțul gurii.

— Ca luptătorii din Rezistență care au venit după șeful Gestapoului?

— Habar n-am dacă au testat capcana vreodată într-o situație reală.

— Dar tu ai folosit-o. Cu polițistul sub acoperire.

— Era ca tine, Harry. Oamenii care cred că au o chemare sunt periculoși. Atât pentru ei, cât și pentru mediu. Ar fi trebuit să te îneci ca și el.

— Numai că, după cum vezi, sunt încă aici.

— Tot nu pricep cum a fost posibil. Vrei să spui că după ce ai fost lovit de valurile de apă ai mai avut suficient aer în plămâni ca să înoți 80 de metri în apa rece ca gheața, printr-un tunel îngust, complet îmbrăcat?

— Nu.

— Nu?

Bătrânul zâmbi. Părea realmente curios.

— Nu, aveam prea puțin aer în plămâni. Dar mi-a ajuns ca să înot 40 de metri.

— Și după aceea?

— După aceea am fost salvat.

— Salvat? De cine?

— De omul despre care ai spus că e băiat bun în adâncul sufletului.

Harry ridică sticla goală de whiskey.

— Jim Beam.

— Ai fost salvat de whiskey?

— De o sticlă de whiskey.

— O sticlă de whiskey *goală*?

— Dimpotrivă, de o sticlă plină.

Harry își puse țigara în colțul gurii, deșurubă capacul și duse sticla deasupra capului.

— Plină cu aer.

Bătrânul se uită neîncrezător la el.

— Ai...?

— După ce mi-am golit plămânii de aer, cea mai mare problemă a fost să îmi duc sticla la gură și să o înclin cu gâtul în sus, ca să pot să inhalez. E ca atunci când te scufunzi prima dată. Corpul protestează. Pentru că are cunoștințe limitate de fizică și crede că o să tragă apă și o să se înece. Știai că plămânii pot inhala patru litri de aer? Ei bine, o sticlă întreagă cu aer și un pic de hotărâre au fost suficiente ca să înot încă 40 de metri.

Polițistul lăsă sticla jos, își scoase țigara din gură și se uită sceptic la ea.

— Germanii ar fi trebuit să facă tunelul ceva mai lung.

Harry se uită la bătrân. Văzu chipul încruntat încrețindu-se. Îl auzi râzând. Suna ca hârâitul de motor al unei bărci.
— *Știam* că ești diferit, Harry. Mi s-a spus că o să te întorci în Oslo când o să auzi de Oleg. Așa că am făcut cercetări. Și acum știu că zvonurile nu erau deloc exagerate.
— În fine, zise Harry, uitându-se cu un ochi la mâinile împreunate ale preotului.
Se așeză pe marginea patului, cu ambele picioare pe podea, pregătit, apăsând pe vârfuri suficient de tare ca să simtă coarda subțire de nailon de sub pantof.
— Dar cu tine cum e, Rudolf? În cazul tău zvonurile exagerează?
— Care dintre ele?
— Păi, de exemplu, cele care susțin că ai condus o rețea de heroină în Göteborg și ai ucis acolo un polițist.
— Se pare că eu sunt cel care trebuie să se spovedească, și nu tu, nu-i așa?
— Am zis că ar fi bine să-ți mărturisești păcatele în fața lui Iisus înainte de a muri.
Alte râsete ca niște hârâieli.
— Asta-i bună, Harry! Bună! Da, a trebuit să-l eliminăm. Era „arzătorul“ nostru și aveam senzația că nu e de încredere. Iar eu nu mă puteam întoarce la pușcărie. E acolo o umezeală puturoasă care îți macină sufletul, așa cum igrasia macină zidurile. În fiecare zi, îți mai ia o bucată. Îți mănâncă omenia, Harry. Așa ceva îi doresc doar celui mai mare dușman al meu.
Se uită la Harry.
— Un dușman pe care să-l urăsc mai presus de orice.
— Știi de ce m-am întors în Oslo. Motivul tău care a fost? Credeam că Suedia e o piață la fel de bună ca Norvegia.
— Ca și tine, Harry.
— Ca și mine?
Rudolf Asaiev trase din țigara neagră înainte de a răspunde.
— Las-o baltă. După omor, poliția era pe urmele mele. Și e ciudat cât de departe de Suedia ești în Norvegia, deși sunt aproape una de alta.
— Iar când te-ai întors, ai devenit misteriosul Dubai. Omul pe care nu l-a văzut nimeni. Dar despre care se credea că bântuie noaptea prin oraș. Fantoma din Kvadraturen.
— Trebuia să rămân ascuns. Nu doar din pricina afacerilor, ci și pentru că numele Rudolf Asaiev ar fi adus în mintea polițiștilor niște amintiri urâte.
— În anii ’70 și ’80, zise Harry, dependenții de heroină mureau ca muștele. Dar poate că i-ai inclus și pe ei în rugile tale, pastore?
Bătrânul ridică din umeri.
— Nimeni nu judecă oamenii care fabrică mașini sport, parașute pentru sărituri la punct fix, arme de foc sau alte bunuri pe care lumea le cumpără pentru distracție, dar care trimit alți oameni la moarte. Eu furnizez ceva ce-și doresc oamenii, de calitate și la un preț care mă face competitiv. Ce fac clienții cu marfa e treaba lor. Ești conștient, nu-i așa, că există cetățeni pe deplin funcționali care iau opiacee?
— Da, am fost și eu unul dintre ei. Diferența dintre tine și un producător de mașini sport e că legea interzice ce faci tu.
— Ar trebui să fii prudent când amesteci legea cu moralitatea, Harry.
— Deci crezi că dumnezeul tău te va exonera, nu?
Bătrânul își sprijini bărbia în palmă. Harry îi simțea epuizarea, dar știa că totul putea fi mimat, așa că îi urmărea cu atenție mișcările.
— Am auzit că ai fost un polițist și un moralist zelos, Harry. Oleg i-a vorbit lui Gusto despre tine. Știai asta? Oleg te iubea așa cum își dorește un tată să fie iubit de fiul lui.

Moraliștii zeloși și tații înfometați de iubire ca noi au un dinamism enorm. Slăbiciunea noastră este că suntem predictibili. Era doar o problemă de timp până veneai. Avem un om de contact la Gardermoen care are acces la listele de pasageri. Știam că vii chiar dinainte să urci în avion în Hong Kong.

— Hmm. A fost „arzătorul“, Truls Berntsen?

Bătrânul îi răspunse cu un zâmbet.

— Și ce e cu Isabelle Skøyen de la primărie? Ai lucrat și cu ea?

Bătrânul scoase un oftat din rărunchi.

— Știi că o să duc răspunsurile cu mine în mormânt. Sunt gata să mor ca un câine, dar nu ca informator.

— Mă rog, zise Harry. Ce s-a întâmplat după aceea?

— Andrei te-a urmărit de la aeroport până la hotelul Leon. Stau la mai multe hoteluri similare când circul prin oraș drept Cato, iar la Leon am stat mult. Așa că m-am cazat a doua zi după venirea ta.

— De ce?

— Ca să urmăresc ce faci. Am vrut să văd dacă te apropii de noi.

— Așa cum ai procedat când a stat aici Omul cu Beretă?

Bătrânul încuviință.

— Știam că poți fi periculos, Harry. Dar îmi plăcea de tine. Așa că am încercat să-ți transmit niște avertismente prietenești.

Oftă.

— Însă n-ai ascultat. Bineînțeles că n-ai ascultat. Oamenii ca tine și ca mine nu ascultă, Harry. De-aia și reușim. Și tot de-aia eșuăm în cele din urmă.

— Hmm. Ce te temeai că o să fac? Să-l conving pe Oleg să vorbească?

— Și asta. Oleg nu mă văzuse niciodată, dar n-aveam de unde să știu ce îi povestise Gusto. Îmi pare rău să spun, dar Gusto nu era de încredere, mai ales după ce a început să ia violină.

Uitându-se în ochii bătrânului, Harry își dădu seama, cu o tresărire, că era acolo ceva care n-avea legătură cu oboseala. Era durere. O durere pură și profundă.

— Și când ai crezut că Oleg o să-mi spună ceva, ai încercat să pui să-l omoare. Când ai văzut că n-a mers, te-ai oferit să mă ajuți. Ca să te duc la Oleg.

Bătrânul dădu încet din cap.

— Nu e o chestie personală, Harry. Astea sunt regulile pieței. Turnătorii sunt eliminați. Dar știai, nu?

— Da, știam. Însă asta nu înseamnă că nu o să te ucid pentru că ți-ai respectat regulile.

— Și atunci de ce n-ai făcut-o deja? Nu îndrăznești? Te temi că o să arzi în iad, Harry?

Harry își stinse țigara pe masă.

— Pentru că vreau întâi să aflu niște lucruri. De ce l-ai ucis pe Gusto? Te temeai că o să te toarne?

Bătrânul își dădu pe spate părul alb, pe după urechile de elefant.

— Prin venele lui Gusto curgea sânge rău, la fel ca în cazul meu. Era informator din fire. M-ar fi turnat mai devreme, numai că n-avea nimic de câștigat. Dar apoi a devenit disperat. De vină a fost nevoia de violină. E o chestie pur chimică. Carnea e mai puternică decât spiritul. Devenim cu toții slabi când apare nevoia.

— Da, zise Harry. Atunci devenim cu toții slabi.

— A…

Bătrânul tuși.

— A trebuit să-i dau drumul.

— Să-i dai drumul?

— Da. Să se ducă. Să se dea la fund. Să dispară. Mi-am dat seama că nu-l puteam lăsa să preia afacerea. Era suficient de isteț, asta moștenise de la taică-su. Însă îi lipsea coloana vertebrală. Moștenise defectul ăsta de la maică-sa. Am încercat să-i dau responsabilități, dar a picat testul.

Bătrânul își tot dădea părul pe spate, tot mai insistent, ca și cum ar fi fost îmbibat cu ceva ce încerca să curețe.

— N-a trecut testul. Sânge rău. Așa că am decis că trebuia să fie altcineva. La început m-am gândit la Andrei și la Peter. Cazaci siberieni din Omsk. Cazac înseamnă „om liber". Știai? Andrei și Peter erau unitatea mea de luptă, *stanița* mea. Sunt loiali *atamanului* lor, credincioși până la moarte. Numai că Andrei și Peter nu erau oameni de afaceri, înțelegi?

Harry observă gesturile bătrânului, care parcă s-ar fi cufundat în gânduri.

— Nu le puteam lăsa lor prăvălia. Așa că am hotărât să i-o las lui Serghei. Era tânăr, avea viitorul în față, putea fi modelat…

— Mi-ai spus odată că e posibil să fi avut și tu un fiu cândva.

— Poate că Serghei nu avea talentul lui Gusto pentru cifre, dar era disciplinat. Ambițios. Dornic să facă ce trebuie ca să ajungă *ataman*. Așa că i-am dat cuțitul. Mai rămăsese un singur test de trecut. Pe vremuri, ca să devină *ataman*, un cazac trebuia să se ducă în taiga și să vină înapoi cu un lup viu, prins și legat. Serghei era dornic, dar trebuia să mă asigur că poate și să îndeplinească *șto nujno*.

— Poftim?

— Ce trebuia făcut.

— Gusto era fiul acela?

Bătrânul își dădu iar părul pe spate, cu atâta forță, că i se îngustară ochii până ajunseră doar niște fante.

— Gusto avea șase luni când am fost trimis la închisoare. Maică-sa a căutat alinare pe unde a putut. Cel puțin pentru o vreme. Nu era în stare să aibă grijă de el.

— Heroină?

— Asistența socială i l-a luat pe Gusto și i-a găsit părinți adoptivi. Au stabilit că eu, deținutul, nu existam. Ea a murit de supradoză în iarna următoare. Ar fi trebuit să facă asta înainte.

— Ai spus că ai venit înapoi în Oslo din același motiv ca și mine. Fiul tău.

— Aflasem că plecase de la familia adoptivă și că o apucase pe căi greșite. Eu mă gândeam să plec oricum din Suedia, iar concurența din Oslo nu era cine știe ce. Am aflat pe unde se învârtea Gusto. La început l-am studiat de la distanță. Arăta foarte bine. Al naibii de bine. Ca maică-sa, evident. Eram în stare să stau și să mă uit la el ore întregi. Să mă uit și să mă tot uit, gândindu-mă că e fiul meu, sânge din…

Vocea bătrânului se stinse.

Harry coborî privirea spre picioare și spre coarda de nailon pe care o primise în locul barei de la draperii și o apăsă cu talpa pe podea.

— Și după aia l-ai luat în afacerea ta. Și l-ai testat ca să vezi dacă poate să o preia.

Bătrânul încuviință. Șopti:

— Dar n-am spus nimic. Când a murit, nu știa că eu sunt taică-său.

— De ce graba bruscă?

— Graba?

— De ce trebuia să ai pe cineva care să preia afacerea atât de rapid? Mai întâi Gusto, apoi Serghei.

Bătrânul schiță un zâmbet obosit. Se aplecă în față pe scaun, în conul de lumină

aruncat de lampa de citit de deasupra patului.

— Sunt bolnav.

— Hmm. M-am gândit eu că așa ceva trebuie să fie. Cancer?

— Doctorii mi-au dat un an. Acum șase luni. Cuțitul sacru folosit de Serghei a stat sub salteaua mea. Simți vreo durere în rană? Suferința mea ți-a transmis-o cuțitul, Harry.

Harry dădu încet din cap. Se potrivea. Și nu se potrivea.

— Dacă mai ai doar câteva luni de trăit, de ce ți-e așa de teamă să nu fii turnat, încât să vrei să-ți ucizi propriul fiu? Viața lui îndelungată în schimbul vieții tale scurte?

Bătrânul tuși înăbușit.

— *Urka* și cazacii sunt soldații simpli ai oricărui regiment, Harry. Jurăm supunere față de un cod și îl respectăm. Nu orbește, ci cu ochii deschiși. Suntem instruiți să ne disciplinăm sentimentele. Asta ne face stăpâni ai propriilor vieți. Avraam a acceptat să-și sacrifice propriul fiu deoarece…

— … asta a fost porunca Domnului. Habar n-am la ce fel de cod te referi, dar spune cumva că e în regulă să lași un tânăr de 18 ani să meargă la pușcărie pentru crimele tale?

— Harry, Harry, încă n-ai priceput? Nu eu l-am ucis pe Gusto.

Harry se uită lung la bătrân.

— Dar n-ai spus că era codul tău? Să-ți omori propriul fiu dacă era nevoie?

— Ba da, am spus asta, dar am spus și că m-am născut din părinți răi. Îmi iubeam fiul. Nu l-aș fi putut ucide. Ba chiar din contră. Din punctul meu de vedere, la dracu' cu Avraam și cu dumnezeul lui.

Râsul bătrânului se transformă imediat în tuse. Își puse mâinile pe piept, se aplecă peste genunchi și tuși, și tot tuși.

Harry clipi.

— Atunci cine l-a ucis?

Bătrânul se îndreptă de spate. În mâna dreaptă avea un revolver. Era un obiect mare și urât, care părea mai bătrân decât proprietarul lui.

— Ar fi trebuit să știi că nu era cazul să vii la mine fără o armă, Harry.

Harry nu răspunse. MP5-ul se afla pe fundul beciului inundat, iar pușca era în apartamentul lui Truls Berntsen.

— Cine l-a ucis pe Gusto? repetă Harry.

— Putea fi oricine.

Harry avu impresia că aude un pocnet când degetul bătrânului înconjură trăgaciul.

— Nu e prea greu să ucizi, Harry. Nu ești de acord?

— Ba da, răspunse Harry, ridicându-și piciorul.

Se auzi un șuierat sub talpa pantofului când coarda subțire de nailon țâșni înspre bara de susținere a draperiei.

Harry zări semnele de întrebare din ochii bătrânului și văzu cum creierul prelucrează cu viteza luminii fragmente de informații pe jumătate asimilate.

Lumina care nu se aprindea.

Scaunul care se afla în mijlocul încăperii.

Harry, care nu-l percheziționase.

Harry, care nu se mișcase un centimetru de pe locul unde ședea.

Și poate că acum vedea în semiîntuneric coarda de nailon țâșnind de sub pantoful lui Harry, trecând peste bara draperiei și ajungând la plafoniera aflată chiar deasupra capului său. Acolo unde nu se mai afla o lampă, ci singurul obiect pe care îl luase Harry din casa de pe Blindernveien odată cu gulerul de preot. Și care fusese singurul lucru la care se gândise cât stătuse întins pe patul cu baldachin al lui Rudolf Asaiev, ud leoarcă, gâfâind și cu puncte

negre jucându-i în fața ochilor, convins că o să leșine din clipă în clipă, dar se chinuise să rămână conștient, să nu se cufunde în beznă. După care se ridicase și luase *zjuk*-ul aflat lângă Biblie.

Rudolf Asaiev se aruncă spre stânga, așa că oțelul cuielor prinse în cărămidă nu-i străpunse capul, ci pielea dintre claviculă și mușchii umărului, care continuau către un fascicul de fibre nervoase, plexul brahial, rezultatul fiind că, după două sutimi de secundă, când apăsă pe trăgaci, mușchii brațului erau deja paralizați, făcând revolverul să cadă șapte centimetri. Pulberea sfârâi și arse o miime de secundă, cât avu nevoie glonțul ca să iasă de pe țeava vechiului pistol Nagant. Trei miimi de secundă mai târziu, glonțul se înfipse în cadrul patului, între coapsele lui Harry.

Harry se ridică. Eliberă siguranța și apăsă butonul de deschidere. Mânerul tremură când țâșni lama. Roti mâna pe jos, pe lângă șold, cu brațul drept, iar lama lungă și subțire a cuțitului intră exact între reverele hainei, în josul cămășii preotului. Simți cum cedează țesătura și pielea, apoi lama se înfipse până la plăsele, fără să întâmpine nicio rezistență. Harry dădu drumul cuțitului, știind că Rudolf Asaiev era pe moarte în momentul în care scaunul se înclină, iar rusul căzu la podea cu un geamăt. Împinsese scaunul cu piciorul, dar rămăsese pe loc, ghemuit ca o viespe rănită, dar încă periculoasă. Harry veni deasupra lui, cu picioarele de-o parte și de alta a trupului căzut, se aplecă și smulse cuțitul. Privi la roșul anormal de închis al sângelui. De la ficat, poate. Mâna stângă a bătrânului bâjbâi pe podea, în jurul brațului drept paralizat, căutând pistolul. Preț de o clipă nebunească, Harry își dori ca mâna să găsească arma, ca să-i ofere pretextul de care avea nevoie ca să...

Harry aruncă pistolul cu piciorul și îl auzi izbindu-se de zid.

— Fierul, șopti bătrânul. Binecuvântează-mă cu fierul meu, băiatul meu. Mă arde. De dragul amândurora, termină treaba.

Harry închise ochii o fracțiune de secundă. Simțea că o pierduse. Dispăruse. Ura. Minunata ură care fusese combustibilul ce îl ținuse în mișcare. Nu o mai simțea.

— Nu, mersi, zise Harry.

Păși peste trupul bătrânului și se îndepărtă de el. Își închise nasturii de la pardesiul ud.

— Acum o să plec, Rudolf Asaiev. O să-i cer băiatului de la recepție să cheme o ambulanță. După aia o să-l sun pe fostul meu șef ca să-i spun unde te găsește.

Bătrânul chicoti și la colțul gurii îi apărură balonașe roșii.

— Cuțitul, Harry. Nu e crimă, sunt mort deja. N-o să ajungi în iad, îți promit. O să le spun la poartă să nu te tragă înăuntru.

— Nu iadul mă sperie.

Harry băgă la loc în buzunarul pardesiului pachetul ud de Camel.

— Sunt polițist. Meseria noastră este să-i aducem în fața justiției pe răufăcători.

Balonașele se sparseră când bătrânul tuși.

— Haide, Harry, insigna aia de șerif e din plastic. Sunt bolnav. Singurul lucru pe care îl poate face un judecător e să îmi ofere adăpost, sărutări, îmbrățișări și morfină. Iar eu am comis o grămadă de crime. Rivali pe care i-am spânzurat de poduri. Angajați, ca pilotul ăla pe care am folosit cărămida. Și polițiști. Omul cu Beretă. I-am trimis pe Andrei și pe Peter în camera ta să te împuște. Pe tine și pe Truls Berntsen. Și știi de ce? Ca să pară că v-ați împușcat unul pe celălalt. Am lăsat arma ca dovadă. Haide, Harry.

Harry șterse lama cuțitului de cearșaful de pe pat.

— De ce ai vrut să-l omori pe Berntsen? La urma urmei, lucra pentru tine.

Asaiev se întoarse pe o parte și păru că respiră mai lejer. Rămase așa câteva secunde înainte de a răspunde:

— A furat o rezervă de heroină din Alnabru pe la spatele meu. Nu era heroina mea, dar când descoperi că „arzătorul“ tău e așa de lacom că nu mai poți avea încredere în el și, în

același timp, știe suficiente ca să te elimine, știi că suma riscurilor asumate a devenit prea mare. Iar oamenii de afaceri ca mine elimină riscul, Harry. Am văzut ocazia perfectă să împușc doi iepuri dintr-o lovitură. Tu și Berntsen.

Chicoti.

— Așa cum am încercat să-ți omor băiatul în Botsen. Simți ura acum, Harry? Aproape că ți-am ucis băiatul.

Harry se opri la ușă.

— Cine l-a omorât pe Gusto?

— Omenirea trăiește conform evangheliei urii. Urmărește ura, Harry.

— Cine sunt contactele tale din poliție și de la primărie?

— Dacă îți spun, mă ajuți să pun capăt poveștii ăsteia?

Harry se uită la el. Încuviință scurt. Spera că minciuna nu era prea evidentă.

— Vino mai aproape, șopti bătrânul.

Harry se aplecă. Brusc, ca o gheară, mâna bătrânului îl apucă de revere și îl trase mai aproape. Vocea hârâită îi șopti încet la ureche:

— Știi că am plătit un om să spună că l-a ucis pe Gusto, Harry. Dar ai crezut că a fost pentru că nu-l puteam omorî pe Oleg câtă vreme era ținut într-o locație secretă. Greșit. Omul meu din poliție are acces la programul de protecție a martorilor. Puteam să pun să fie înjunghiat la fel de ușor și unde era. Dar m-am răzgândit. N-am vrut să scape așa de…

Harry încercă să se smulgă, dar bătrânul îl ținu strâns.

— Voiam să atârne cu capul în jos și cu o pungă de plastic peste cap, hârâi vocea. Capul lui într-o pungă de plastic transparentă. Cu apa care să-i curgă pe picioare. Apa care să-i curgă pe tot trupul și să se strângă în pungă. Voiam să filmez. Cu sunet, ca să poți să auzi țipetele. Și după aia ți-aș fi trimis filmul. Și, dacă-mi dai drumul, tot ăsta-i planul meu. Ai fi surprins ce repede o să-mi dea drumul, din lipsă de dovezi, Harry. Și după aia o să-l găsesc, Harry, jur că o să-l găsesc, nu trebuie decât să fii atent la corespondență, să vezi când vine DVD-ul.

Harry acționă instinctiv și își roti mâna. Simți cuțitul cum se înfige. Cum pătrunde adânc. Îl răsuci. Îl auzi pe bătrân icnind. Răsuci mai departe. Închise ochii și simți măruntaiele și organele chircindu-se, explodând, întorcându-se pe dos. Iar când, în fine, îl auzi pe bătrân țipând, era, de fapt, țipătul lui.

42

Pe Harry îl trezi soarele, care-i cădea pe-o parte a feței. Sau îl trezise un zgomot?

Deschise prudent un ochi și privi în jur.

Văzu o fereastră de living și cerul albastru. Niciun zgomot, cel puțin nu în acea clipă.

Inspiră mirosul de canapea impregnată cu fum și ridică privirea. Își aminti unde se afla.

Plecase din camera bătrânului în camera lui, își împachetase calm valiza din pânză, ieșise din hotel pe scara din spate și luase un taxi până în singurul loc unde putea fi sigur că nu-l găsește: casa din Oppsal a părinților lui Stig Nybakk. Nu părea să fi fost cineva acolo de când plecase el, și primul lucru pe care îl făcuse fusese să scotocească sertarele din bucătărie și baie până ce găsise o cutie cu analgezice. Luase patru tablete, își spălase sângele bătrânului de pe mâini și coborâse în pivniță ca să vadă dacă Stig Nybakk ajunsese la o decizie.

Ajunsese.

Harry se întorsese sus, se dezbrăcase, își atârnase hainele la uscat în baie, găsise o pătură și adormise pe canapea înainte să înceapă să i se învârtă rotițele în minte.

Se ridică și se duse la bucătărie. Luă două analgezice și le înghiți cu un pahar cu apă. Deschise frigiderul și privi înăuntru. Erau o grămadă de delicatese; era clar că Irene fusese bine hrănită. Greața de cu o zi înainte reveni, iar Harry își dădu seama că nu putea să mănânce. Se întoarse în living. Văzuse tot de cu seară și dulăpiorul cu băuturi. Îl evitase de la distanță înainte să găsească un loc de dormit.

Harry deschise ușa. Gol. Răsuflă ușurat. Se scotoci în buzunar. Verigheta falsă. În acel moment auzi un sunet.

Același pe care crezuse că l-a auzit și când se trezise.

Se duse până la ușa deschisă spre pivniță. Ascultă cu atenție. Joe Zawinul? Coborî și se îndreptă spre ușa boxei. Se uită prin grilajul de sârmă. Stig Nybakk se răsucea încet, ca un astronaut în imponderabilitate. Harry se întrebă dacă telefonul mobil care vibra în buzunarul pantalonilor lui Stig putea funcționa ca un propulsor. Sunetul de apel — cele patru, sau, de fapt, trei note ale melodiei „Palladium“ cântate de Weather Report — semăna cu o chemare din lumea de dincolo. Și exact la asta se gândi Harry în vreme ce scotea telefonul: că suna Nybakk, care dorea să vorbească cu el.

Harry privi numărul de pe ecran. Apăsă pe butonul de răspuns. Recunoscu vocea secretarei de la spitalul Radium.

— Stig! Alo! Ești acolo? Am tot încercat să dăm de tine, Stig. Unde ești? Trebuia să vii la o ședință, la mai multe ședințe. Suntem îngrijorați. Martin a fost la tine acasă, dar nu erai nici acolo. Stig?

Harry închise și băgă telefonul în buzunar. Avea nevoie de el; telefonul de la Martine fusese distrus în apa din subteran.

Din bucătărie luă un scaun și se așeză pe verandă. Rămase acolo cu soarele dimineții pe față. Își scoase pachetul de țigări, își băgă una dintre țigările alea negre idioate în gură și o aprinse. Trebuia să se mulțumească și cu ea. Formă numărul pe care îl cunoștea atât de bine.

— Rakel.

— Bună. Eu sunt.

— Harry? N-am recunoscut numărul.
— Am un telefon nou.
— Of, ce mă bucur că te-aud! A mers totul bine?
— Da, răspunse Harry, zâmbind la auzul fericirii din vocea ei. Totul a mers bine.
— E cald afară?
— Foarte cald. Soarele strălucește, iar eu urmează să iau micul-dejun.
— Micul-dejun? Dar nu e ora 4 după-amiază sau ceva pe acolo?
— Diferența de fus orar, zise Harry. N-am putut dormi în avion. Am găsit un hotel excelent pentru noi. E în Sukhumvit.
— Habar n-ai cât de mult aștept să te revăd, Harry.
— Am…
— Nu, așteaptă, Harry. Vorbesc serios. Am stat trează toată noaptea și m-am gândit. Este absolut corect. Asta e, o să ne dăm seama dacă e. Dar tocmai de-asta e bine. Că o să aflăm. Ah, închipuie-ți că aș fi zis nu, Harry.
— Rakel…
— Te iubesc, Harry. Te *iubesc*. Mă auzi? Auzi cât de plată, ciudată și fantastică este expresia asta? Trebuie să o simți ca să-ți iasă așa cum trebuie — ca o rochie roșie ca focul. Te iubesc. Sună un pic deplasat?

Rakel râse. Harry închise ochii și simți cum cel mai minunat soare din lume îi sărută pielea și cum cel mai minunat râset din lume îi sărută urechile.

— Harry? Ești acolo?
— Chiar sunt.
— E foarte ciudat. Te aud ca și cum ai fi aproape.
— Hmm. O să fiu curând foarte aproape de tine, dragă.
— Spune din nou.

— Ce anume?
— Dragă.
— Dragă.
— Mmmm.

Harry simțea că stă pe ceva. Ceva dur în buzunarul de la spate. Scoase obiectul. Soarele făcea poleiala de pe inel să lucească precum aurul.

— Rakel, zise el, mângâind crestătura neagră cu buricul degetului. Ce zici de căsătorie?
— Harry, să nu te joci cu așa ceva.
— Nu mă joc. Știu că nu ți-ai imaginat niciodată o căsătorie cu un recuperator de datorii din Hong Kong.
— Nu, categoric nu. Dar cu cine ar trebui să-mi imaginez că mă căsătoresc?
— Nu știu. Ce zici de un civil, un fost polițist, care ține cursuri despre anchetele criminalistice la colegiul de poliție?
— Nu-mi pare o persoană cunoscută.
— Poate că e cineva pe care vei ajunge să-l cunoști. Cineva care te-ar putea surprinde. S-au întâmplat și lucruri mai ciudate.
— Tu ești cel care spune mereu că oamenii nu se schimbă.
— Deci dacă acum sunt cineva care spune că oamenii *se pot* schimba, atunci ai dovada că schimbarea e posibilă.
— Șmechere!
— Să spunem, la modul ipotetic, că am dreptate. Oamenii se pot schimba. Și *este* posibil să lași trecutul în urma ta.
— Ca să alungi fantomele care te bântuie?

— Atunci ce ai spune?
— La ce anume?
— La propunerea mea teoretică de căsătorie.
— Aia voia să fie o propunere? Ipotetică? La *telefon*?
— Acum tu ești șmecheră. Eu doar stau la soare și vorbesc cu o femeie încântătoare.
— Iar eu am să închid!

Rakel închise și Harry se întinse pe scaunul de bucătărie cu ochii închiși și un zâmbet larg pe față. Încălzit de soare și fără dureri. Peste paisprezece ore avea să o vadă. Își imagină expresia lui Rakel când avea să ajungă la poarta de îmbarcare de la Gardermoen și să-l vadă pe el așteptând-o. Chipul ei în vreme ce Oslo dispărea sub ei. Capul ei alunecând pe umărul lui în timp ce adormea.

Rămase așa până ce temperatura scăzu. Deschise pe jumătate un ochi. Un nor care se așezase în calea soarelui, nimic altceva.

Închise ochiul la loc.

Urmărește ura.

Când îi zisese așa bătrânul, se gândise întâi că voia să spună că Harry trebuia să-și urmeze propria ură și să-l ucidă. Dar dacă se referise la altceva? Rostise vorbele imediat după ce Harry întrebase cine l-a omorât pe Gusto. Oare ăla fusese răspunsul? Voise oare bătrânul să spună că, dacă urmărea calea urii, avea să ajungă la ucigaș? În acest caz, erau mai mulți candidați potențiali. Dar cine avea cel mai aprig motiv să-l urască pe Gusto? Irene, evident, dar ea era prizonieră când fusese ucis Gusto.

Soarele reveni pe cer și Harry decise că își bătea prea mult capul cu vorbele bătrânului. Treaba se terminase, iar el ar fi trebuit să se relaxeze, căci în curând avea să aibă nevoie de o nouă pastilă. Și trebuia să-l sune pe Hans Christian ca să-l anunțe că Oleg scăpase, în fine, de pericol.

Îi veni altă idee. Truls Berntsen, un ofițer corupt din Orgkrim, n-avea cum să aibă acces la datele din programul de protecție a martorilor. Trebuia să fie altcineva. Cineva pe o poziție superioară.

„Stai așa“, își zise el. „Stai așa, pentru numele lui Dumnezeu. Să-i ia naiba pe toți. Gândește-te la zbor. Zborul de noapte. Stelele deasupra Rusiei.“

Harry se întoarse în pivniță, se întrebă dacă era cazul să-l dea jos pe Nybakk, renunță la idee și găsi ranga pe care o căuta.

Ușa principală de acces de la Hausmanns gate 92 era deschisă, însă ușa de la apartament fusese resigilată și încuiată. „Poate din cauza mărturisirii recente“, își zise Harry, înainte de a băga ranga între ușă și toc.

Înăuntru, totul părea neatins. Razele soarelui de dimineață se vedeau pe podeaua sufrageriei ca niște clape de pian.

Își lăsă valiza mică din pânză lângă perete și se așeză pe o saltea. Verifică dacă avea biletul de avion în buzunarul interior. Se uită la ceas. Treisprezece ore până la decolare.

Privi în jurul lui. Închise ochii. Încercă să-și imagineze scena.

Un bărbat cu cagulă. Care nu scotea nicio vorbă deoarece știa că o să-i fie recunoscută vocea.

Un bărbat care îl vizitase pe Gusto acolo. Care nu-i luase altceva în afară de viață. Un bărbat care ura.

Glonțul fusese Makarov de 9x18 mm, deci cel mai probabil asasinul folosise un Makarov. Sau un Fort-12. Cel mult un Odessa, dacă devenise echipament standard în Oslo. Stătuse acolo. Trăsese. Plecase.

Harry ascultă, sperând ca încăperea să-i vorbească.

Secundele trecură și deveniră minute.

Se auzi un clopot de biserică.

Nu mai era nimic de descoperit acolo.

Harry se ridică și se pregăti să plece.

Ajunsese deja la ușă, când auzi un sunet între bătăile de clopot. Așteptă să se încheie suita de bătăi. Auzi din nou sunetul, o zgârietură ușoară. Făcu doi pași înapoi și privi în jur.

Se afla în pragul ușii, cu spatele la Harry. Un șobolan. Maroniu, cu o coadă lucioasă, cu urechi rozalii pe interior, cu câte o pată albă ciudată pe blană.

Harry habar n-avea de ce stătea șobolanul acolo. La urma urmei, un șobolan într-un asemenea loc nu era ceva neașteptat.

Petele albe erau bizare.

De parcă șobolanul ar fi trecut prin detergent. Sau…

Harry se uită iarăși în jurul lui. Scrumiera mare dintre saltele. Știa că avea o singură șansă, așa că își scoase pantofii, traversă încăperea în ciorapi în cursul următoarei bătăi a clopotului, înșfăcă scrumiera și rămase perfect nemișcat, la un metru și jumătate de șobolan, care încă nu-l simțise. Calculă, așteptă momentul. Când se auzi din nou clopotul, sări în față cu brațul întins. Reacțiile șobolanului se dovediră prea lente ca să evite să fie prins în vasul de ceramică. Harry auzi șuieratul furios și simți animalul izbindu-se înnebunit de pereții care îl țineau captiv. Împinse scrumiera pe podea către fereastră, unde se vedea un teanc de reviste, pe care le puse deasupra vasului. După care începu să caute.

Nu găsi niciun indiciu nici după ce răscoli prin diversele sertare și dulapuri din apartament.

Smulse preșul murdar de pe podea și îl răsuci ca pe o funie; fâșia lungă avea să fie suficientă. Îi făcu o buclă în capăt. După aceea, mută revistele și ridică scrumiera, suficient cât să-și bage mâna pe sub ea. Se pregăti pentru ceea ce știa că avea să urmeze. Când simți colții șobolanului înfigându-se în carnea moale dintre degetul mare și arătător, răsturnă scrumiera și prinse animalul cu cealaltă mână. Acesta șuieră când Harry culese câteva din fărâmele albe prinse în blană. Le puse pe limbă și gustă. Amar. Gust de papaya răscoaptă. Violină. Cineva își făcuse o rezervă pe-aici, pe undeva.

Harry prinse bucla funiei de coada șobolanului și o strânse bine la bază. Puse animalul pe podea și îi dădu drumul. Șobolanul țâșni din loc și trase după el funia improvizată printre degetele lui Harry. Porni glonț spre cuib.

Harry se luă după el până în bucătărie, unde șobolanul o tuli în spatele unei sobe slinoase. Harry înclină soba veche și grea pe roțile din spate, o trase și văzu o gaură cât pumnul în zidul prin care dispărea funia improvizată.

Până ce aceasta se opri.

Harry își vârî mâna deja mușcată prin gaură. Pipăi pe dinăuntru. Izolație la stânga și la dreapta. Pipăi deasupra găurii. Nimic. Izolația fusese roasă. Harry prinse capătul funiei sub un picior al sobei, se duse în baie, desprinse oglinda pătată cu salivă și flegme, o sparse de marginea chiuvetei și alese un ciob potrivit de mare. Apoi se duse într-unul dintre dormitoare, smulse o lampă de citit de pe perete și se întoarse în bucătărie. Așeză ciobul în gaură, apoi băgă lampa în priza de lângă sobă și o îndreptă spre oglindă. O mișcă spre perete până când ajunse în unghiul potrivit și o văzu.

Rezerva.

Era un sac de pânză, atârnat de un cârlig, la jumătate de metru deasupra podelei.

Deschizătura era prea îngustă ca să-și vâre mâna și să-și răsucească brațul ca să ajungă la sac. Harry își scormoni cu febrilitate mintea. Ce unealtă folosea proprietarul pungii ca să ajungă la ea? Deschisese mai multe sertare și dulapuri din apartament, așa că rememoră ce

găsise în ele.

Sârma.

Se întoarse în sufragerie. Acolo o văzuse prima dată, când intrase împreună cu Beate. Ieșind de sub saltea și îndoită la 90 de grade; doar proprietarul sârmei rigide ar fi știut care e scopul ei. Harry strecură sârma prin gaură și folosi capătul îndoit ca să desprindă sacul.

Era greu. Pe cât de greu sperase el să fie. Trebuia să-l strecoare afară.

Sacul fusese pus sus, ca să nu ajungă șobolanii, dar ei tot reușiseră să roadă o gaură. Harry scutură sacul, din care căzură câteva granule — așa se explica praful de pe blana șobolanului. Apoi Harry deschise sacul, din care scoase trei punguțe de violină, probabil sferturi. Nu văzu nicio trusă pentru droguri înăuntru, ci doar o lingură cu mâner îndoit și o seringă folosită.

Pe fundul sacului se mai afla ceva.

Harry folosi o cârpă de vase ca să nu lase amprente când scoase obiectul.

Era inconfundabil. Ciudat, vulgar, aproape comic. Foo Fighters. Era un Odessa. Harry adulmecă arma. Mirosul de praf de pușcă poate rămâne sesizabil luni bune după ce a fost folosit pistolul, dacă acesta nu este curățat și uns între timp, iar cu acesta se trăsese nu cu multă vreme în urmă. Verifică încărcătorul. Optsprezece cartușe. Două lipsă. Nu mai avu nicio îndoială.

Aceea era arma crimei.

Când intră în magazinul de jucării de pe Storgata, mai erau 12 ore până la decolare.

Magazinul avea două tipuri de echipamente pentru amprente, iar Harry îl alese pe cel mai scump, cu lupă, lumină LED, perie moale, pudră de contrast în trei culori, bandă adezivă pentru prelevarea amprentelor și un album pentru depozitarea amprentelor familiei.

— Pentru fiul meu, explică el la casă.

Casiera îi aruncă un zâmbet de rutină.

Harry se întoarse în Hausmanns gate și se apucă de treabă, căutând amprente cu ajutorul lămpiței ridicol de mici și a pudrei cu sclipici dintr-una dintre cutiuțele miniaturale. Peria era așa de mică, încât se simțea ca un uriaș din *Călătoriile lui Gulliver.*

Găsi amprente pe patul armei.

Și se vedea și una clară, probabil o amprentă de deget mare, pe pistonul seringii, unde erau vizibile și puncte negre care puteau fi orice, însă Harry bănuia că era reziduu de praf de pușcă.

Imediat ce reuși să transfere toate amprentele pe folie, le compară. Aceeași persoană ținuse arma și seringa. Harry verificase pereții și podeaua de lângă saltea și găsise destul de multe amprente, însă niciuna nu corespundea cu cea de pe pistol.

Deschise valiza de pânză și buzunarul interior al acesteia, scoase conținutul și îl puse pe masa din bucătărie. Aprinse lanterna.

Se uită la ceas. 11 ore până la plecare. Timp berechet.

Era ora 2 și Hans Christian Simonsen arăta complet deplasat când intră în Schrøder.

Harry stătea în colț, lângă fereastră, la masa lui favorită, unde veni și Hans Christian.

— Bună? întrebă el, dând din cap înspre cana cu cafea din fața lui Harry.

Harry clătină din cap.

— Mersi că ai venit.

— Nicio problemă. Sâmbăta e zi liberă. Zi liberă și nimic de făcut. Ce s-a întâmplat?

— Oleg poate să vină acasă.
Avocatul se lumină la față.
— Asta înseamnă...?

— Cei care puteau constitui un pericol pentru Oleg au dispărut.
— Dispărut?
— Da. Oleg e departe?
— Nu, la douăzeci de minute de oraș. În Nittedal. Cum adică „au dispărut“?
Harry ridică de pe masă cana cu cafea.
— Ești convins că vrei să știi, Hans Christian?
Avocatul se uită la Harry.
— Asta înseamnă că ai rezolvat și cazul?
Harry nu-i răspunse.
Hans Christian se aplecă în față.
— Știi cine l-a ucis pe Gusto, nu?
— Hmm.
— Cum?
— Câteva amprente care se potrivesc.
— Și cine...?
— Nu e important. Însă eu plec azi, așa că ar fi frumos să-mi iau rămas-bun de la Oleg.
Hans Christian zâmbi. Cam chinuit, dar era un zâmbet.
— Adică înainte să pleci cu Rakel?
Harry își învârti cana cu cafea.
— Deci ți-a spus?
— Am luat prânzul împreună. Am fost de acord să am grijă de Oleg câteva zile. Am înțeles că vor veni să-l ia niște oameni de-ai tăi din Hong Kong. Dar probabil că am înțeles ceva greșit. Vezi tu, credeam că ești în Bangkok.
— Am mai întârziat. Vreau să te rog ceva...
— A mai spus și altceva. A zis că ai cerut-o de soție.
— Da?
— Da, în felul tău, bineînțeles.
— Păi...
— Și a zis că s-a gândit.
Harry ridică o mână. Nu dorea să audă și restul.
— Concluzia gândurilor ei a fost *nu*, Harry.
Harry expiră.
— Bine.
— Așa că a zis că a încetat să se mai gândească la asta. În schimb, a început să simtă.
— Hans Christian...
— Răspunsul ei e *da*, Harry.
— Ascultă-mă, Hans Christian...
— Nu m-ai auzit? Vrea să se mărite cu tine, Harry. Ticălos norocos ce ești!

Fața lui Hans Christian lucea, ca de fericire, dar Harry știa că era strălucirea disperării.
— A spus că vrea să fie împreună cu tine până la sfârșitul zilelor voastre.
Mărul lui Adam se mișca în sus și în jos, iar vocea îi alterna între falset și răgușeală.
— A zis că va avea o viață groaznică și de-a dreptul catastrofală cu tine. Că va avea o viață ciudată cu tine. Și că va avea o viață fantastică cu tine.
Harry știa că Hans Christian o cita cuvânt cu cuvânt pe Rakel. Și știa și de ce făcea asta.

Deoarece fiecare cuvânt al ei i se întipărise în inimă.
— Cât de mult o iubești? întrebă Harry.
— O...
— O iubești suficient de mult ca să ai grijă de ea și de Oleg pentru tot restul vieții?
— Ce?
— Răspunde-mi.
— Da, bineînțeles, dar...
— Jură.
— Harry.
— Jură, am spus.
— Da... da, jur. Dar asta nu schimbă nimic.
Harry zâmbi amar.
— Ai dreptate. Nimic nu se schimbă. Nimic nu se poate schimba. Niciodată. Râul curge în aceeași nenorocită de matcă.
— Chestia asta n-are nicio noimă. Nu pricep.
— O să pricepi, zise Harry. Și o să priceapă și ea.
— Dar... vă iubiți. A zis clar. Tu ești dragostea vieții ei, Harry.
— Și ea e dragostea vieții mele. A fost mereu. Și va fi mereu.
Hans Christian se uită la Harry cu un amestec de uimire și ceva ce semăna a compasiune.
— Și, cu toate astea, nu o dorești?
— Nu doresc nimic mai mult pe lumea asta decât pe ea. Dar nu e deloc sigur că voi mai fi pe aici multă vreme. Iar dacă dispar, mi-ai promis ceva.
Hans Christian pufni.
— Nu ești cam melodramatic, Harry? Nici măcar nu știu dacă mă va accepta.
— Convinge-o.
Durerea din gât părea să-i îngreuneze respirația.
— Promiți?
Hans Christian dădu din cap și rosti:
— O să încerc.
Harry ezită. Apoi întinse mâna.
Își strânseră mâinile.
— Ești un om bun, Hans Christian. Te-am salvat în telefon la litera H.
Harry își ridică telefonul.
— L-ai înlocuit pe Halvorsen.

— Pe cine?
— Un fost coleg pe care sper să-l revăd cândva. Acum trebuie să plec.
— Ce-ai de gând să faci?
— Să mă întâlnesc cu ucigașul lui Gusto.
Harry se ridică, se întoarse către tejghea și o salută din cap pe Rita, care îi făcu semn cu mâna.
Ajuns afară, în timp ce traversa printre mașini, Harry simți o explozie în spatele ochilor și avu senzația că îi sfâșie ceva gâtul. Iar pe Dovregata îi veni să verse. Se îndoi de mijloc lângă gardul din mijlocul străzii liniștite și vomită șunca, ouăle și cafeaua de la Rita. Apoi se îndreptă de spate și porni mai departe către Hausmanns gate.

Până la urmă, fusese o decizie simplă, în ciuda tuturor evenimentelor.
Ședeam pe o saltea murdară și, când am sunat, îmi simțeam inima îngrozită bubuind.

Speram că o să răspundă la telefon, dar speram și să nu răspundă.

Când a răspuns, tocmai voiam să închid, dar am auzit vocea fără vlagă și limpede a fratelui meu adoptiv.

— Stein.

Uneori mă gândeam cât de potrivit era numele ăsta. Piatră. O suprafață impenetrabilă, cu un miez dur. Impasibil, greu, sumbru. Dar chiar și pietrele au un punct slab, un loc în care o lovitură ușoară cu barosul le poate sparge. În cazul lui Stein, era ușor de depistat.

Mi-am dres glasul.

— Sunt Gusto. Știu unde se află Irene.

Am auzit o respirație ușoară. Respirația lui Stein era întotdeauna ușoară.

— Unde?

— Asta e chestia, am zis eu. Știu unde, dar te va costa să afli.

— De ce?

— Pentru că am nevoie de bani.

L-am simțit că ia foc. Ba nu, că îngheață. Îi simțeam ura. L-am auzit înghițind în sec.

— Câți ...?

— Cinci mii.

— Bine.

— Adică zece.

— Ai spus cinci.

La dracu'.

— Dar e urgent, am zis eu, deși știam că sărise deja în picioare.

— Bine. Unde ești?

— Hausmanns gate 92. Broasca de la ușă e spartă. Etajul doi.

— Am plecat. Nu pleca de-acolo.

Unde să mă fi dus? Am luat două chiștoace de țigară din scrumiera din sufragerie și le-am aprins în bucătărie în liniștea asurzitoare a după-amiezii. La naiba, tare mai era cald! Am auzit ceva foșnind și am pornit după sunet. Iarăși șobolanul, care se furișa pe lângă perete.

Venea din spatele sobei. Avea o ascunzătoare faină acolo.

Am fumat chiștocul numărul doi.

Apoi am sărit în picioare.

Soba cântărea o nenorocită de tonă, până ce am descoperit că avea două rotițe în spate.

Gaura de șobolan era mai mare decât ar fi trebuit să fie.

Oleg, Oleg, dragul meu prieten. Oi fi tu isteț, dar șmecheria asta ai învățat-o de la mine.

M-am lăsat în genunchi. Am intrat în fibrilație chiar și cât mi-am făcut de lucru cu sârma. Degetele îmi tremurau așa de tare, că îmi venea să le retez cu dinții. Simțeam că am dat lovitura. Trebuia să fie violină. Trebuia!

După aia, în sfârșit, am dat peste ceva, și era ceva mare. Am tras-o afară. Un sac mare și greu de pânză. Am deschis-o. Trebuia să fie, trebuia!

Un tub de cauciuc, o lingură, o seringă. Și trei punguțe transparente. Praful alb dinăuntru era înspicat cu maro. Mi-am simțit inima cântând. Eram reunit cu singura mea prietenă și iubită pe care mă puteam baza întotdeauna.

Am băgat două punguțe în buzunar și am deschis-o pe a treia. Acum aveam destul pentru o săptămână dacă eram cumpătat, trebuia doar să o injectez și să îmi revin înainte să apară Stein sau altcineva. Am presărat niște praf pe lingură și am aprins bricheta. De obicei adăugam câteva picături de lămâie, genul pe care le cumperi la sticluță și le pui în ceai. Sucul de lămâie împiedica formarea cocoloașelor și puteai trage tot praful în seringă. Însă n-aveam nici lămâie și nici răbdarea necesară; acum conta un singur lucru: să-mi bag rahatul ăla în

sânge.

Mi-am înfășurat tubul în jurul brațului, am prins capătul cu dinții și am tras. Am găsit o venă mare și albastră. Am înclinat seringa ca să am cea mai bună țintă și să reduc tremuratul. Deoarece tremuram. Tremuram ca naiba.

Am ratat.

O dată. De două ori. Am inspirat adânc. Nu gândi prea mult acum, nu fii prea dornic, nu intra în panică.

Acul tremura. Am atacat viermele albastru.

Am ratat din nou.

M-am luptat cu disperarea. Mi-am zis că poate e mai bine să fumez puțină mai întâi, ca să-mi revin. Însă eu doream năvala, lovitura pe care o primeai când ajunge doza întreagă în sânge, se duce direct la creier, orgasmul, căderea liberă de la înălțime!

Căldura și lumina soarelui mă năuceau. M-am dus în sufragerie și m-am așezat în umbra peretelui. La naiba, acum nici nu mai vedeam nenorocita de venă! Ia-o ușor. Am așteptat să mi se dilate pupilele. Din fericire, brațele mele erau albe ca zăpada. Vena semăna cu un râu care curge pe o hartă a Groenlandei. Acum.

Am ratat.

Nu aveam energia necesară. Simțeam că îmi vine să plâng. Am auzit un scârțâit de pantof.

Mă concentrasem atât de tare, că nu-l auzisem intrând.

Iar când mi-am ridicat privirea, aveam ochii atât de plini de lacrimi, că formele erau distorsionate, ca într-o nenorocită de oglindă de bâlci.

— Salut, Hoțule.

Nu mai auzisem pe nimeni spunându-mi așa de secole.

Am clipit ca să alung lacrimile. Iar formele au devenit cunoscute. Da, acum recunoșteam totul. Chiar și arma. Nu fusese șterpelită din sala de repetiții de niște spărgători, așa cum crezusem.

Chestia ciudată era că nu-mi era frică. Absolut deloc. Dintr-odată, eram complet calm.

M-am uitat iarăși la venă.

— N-o face, a rostit vocea.

Mi-am cercetat mâna. Era fermă ca a unui hoț de buzunare. Acum era șansa mea.

— Te împușc...

— Nu cred, am zis eu. Deoarece atunci nu vei afla niciodată unde e Irene.

— Gusto!

— Fac ce trebuie să fac, am zis eu, și am înfipt acul.

Am nimerit vena. Mi-am ridicat degetul arătător ca să împing pistonul.

— Așa că fă și tu ce ai de făcut.

Clopotele bisericii au început să bată din nou.

Harry stătea în umbra peretelui. Lumina felinarului de afară cădea pe saltele. Se uită la ceas. Era 9. Trei ore până la zborul de Bangkok. Durerea din gât devenise brusc mai intensă. Cum simți căldura soarelui înainte să dispară după un nor. Însă în curând soarele avea să dispară de tot; în curând n-o să-l mai doară nimic. Harry știa cum trebuia să se sfârșească totul. Era inevitabil, cum fusese și întoarcerea lui în Oslo. Așa cum știa că nevoia omenească de ordine și coeziune însemna că o să-și manipuleze propriul creier ca să găsească o logică. Deoarece ideea că totul nu e decât haos rece, că nu există niciun sens, e mai greu de suportat decât cea mai îngrozitoare tragedie, chiar dacă de înțeles.

Căută în buzunarul hainei un pachet de țigări și simți cu degetele mânerul cuțitului. Își

zise că ar fi trebuit să se descotorosească de el. Cuțitul era blestemat. El era blestemat. Însă, oricum, asta nu avea nicio importanță; el fusese blestemat cu mult timp înainte de apariția cuțitului. Iar blestemul era mai rău decât orice cuțit; spunea că dragostea lui reprezenta o boală pe care el o purta peste tot. Așa cum Asaiev îi spusese că lama îi transmitea oricui era înjunghiat cu el suferința și boala proprietarului, toți cei care se lăsaseră iubiți de Harry fuseseră obligați să plătească. Fuseseră distruși, luați de lângă el. Rămăseseră doar fantomele. Toate. Iar în curând, Rakel și Oleg aveau să ajungă și ei fantome.

Harry deschise pachetul și se uită înăuntru.

Oare ce își imaginase? Că i se va îngădui să scape de blestem? Că va putea să zboare către cealaltă parte a globului împreună cu ei și să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți? La asta se gândea când se uită iar la ceas, întrebându-se cât de târziu ar putea să plece ca să prindă totuși avionul. Asculta acum de latura egoistă și lacomă a inimii lui.

Scoase la iveală poza de familie îndoită la colțuri și o privi din nou. Se uită la Irene. Și la fratele ei, Stein. Cel cu privirea sumbră. Când îl întâlnise, Harry își adusese aminte de două dăți când îl mai văzuse. Una era din fotografia asta. A doua, din noaptea când ajunsese la Oslo. Se dusese în Kvadraturen. Felul în care-l cercetase Stein îl făcuse să creadă întâi că era polițist, dar se înșelase. Foarte tare.

Auzi pași pe trepte.

Clopotul bisericii bătu, părând singuratic și fragil.

Truls Berntsen se opri pe ultima treaptă și se uită lung la ușă. Își simți inima bătând cu putere. Aveau să se revadă. Aștepta cu nerăbdare revederea și, totuși, îi era groază de ea. Trase adânc aer în plămâni.

Și apăsă butonul soneriei.

Își îndreptă cravata. Nu se simțea confortabil în costum. Însă își dăduse seama că n-avea cum să scape când îi spusese Mikael cine vine la petrecerea de inaugurare a casei. Toți șefii, de la comandantul în exercițiu al poliției și șefii de divizii până la vechiul lor rival de la divizia de infracțiuni, Gunnar Hagen. Aveau să fie acolo și politicieni. Vulpița de la consiliu la care se uitase în poze, Isabelle Skøyen. Și câteva vedete TV. Truls habar n-avea cum de ajunsese Mikael să le cunoască.

Ușa se deschise.

Ulla.

— Arăți bine, Truls, zise ea.

Zâmbet de gazdă. Ochi sclipitori. Însă își dădu imediat seama că ajunsese prea devreme.

Dădu doar din cap, incapabil să spună ce ar fi trebuit să spună, că și ea era atrăgătoare.

Ulla îl îmbrățișă scurt și îl pofti să intre. Aveau să primească oaspeții cu pahare cu șampanie, numai că nu le umpluse încă. Ulla zâmbi, își frânse mâinile și aruncă priviri semipanicate către scara care ducea la primul etaj, sperând probabil ca Mikael să coboare mai repede și să preia sarcina. Însă Mikael probabil că se schimba, privindu-se în oglindă și asigurându-se că fiecare fir de păr e la locul lui.

Ulla vorbea puțin prea repede despre oameni din copilăria lor din Manglerud. Oare Truls mai știa ce făceau?

Truls nu știa.

— Nu mai prea păstrez legătura cu ei, răspunse el.

Chiar dacă era destul de sigur că știa și ea că nu mai vorbise cu nimeni. Cu niciunul, nici cu Goggen, nici cu Jimmy, nici cu Anders sau Krøkke. Truls avea un singur prieten: pe Mikael. Care se asigurase că-l ține pe Truls la oarecare distanță în vreme ce urca treptele

ierarhiei sociale și profesionale.

Ajunseră în curând în pană de subiecte de conversație. Ea rămăsese în pană. El oricum n-avusese nimic de spus încă de la început. O pauză.

— Femei, Truls? Ceva nou?

— Nimic nou, nu.

Truls încercă să rostească vorbele cu același ton glumeț ca al ei. Chiar că i-ar fi prins bine băutura aia de bun-venit.

— Chiar nu e nimeni care să-ți răpească inima?

Își înclinase capul și îi făcu zâmbăreață cu ochiul, însă el își dădu seama că regreta deja că a întrebat. Poate din cauză că îi vedea chipul îmbujorat. Sau poate fiindcă știa deja răspunsul. Anume că doar tu, tu, tu, Ulla, mi-ai putea răpi inima. Truls mersese la trei pași în urma supercuplului Mikael și Ulla în Manglerud, fusese mereu prezent lângă ei, mereu la dispoziția lor, deși toate acestea erau contrazise de expresia îmbufnată, indiferentă, de genul sunt-plictisit-dar-nu-mi-s-a-oferit-nimic-mai-bun. Asta în timp ce inima lui bătea pentru ea, în timp ce îi observa cu coada ochiului fiecare mișcare sau expresie. Știa că nu o putea avea, era imposibil. Cu toate astea, o dorea așa cum își doresc oamenii să zboare.

Mikael coborî, în cele din urmă, treptele, trăgându-și în jos mânecile cămășii ca să se vadă butonii de sub smoching.

— Truls!

Suna ca exuberanța exagerată rezervată de obicei oamenilor pe care nu-i cunoști cu adevărat.

— Ce-i cu fața asta lungă, prietene? Avem de sărbătorit un palat!

— Credeam că sărbătorim funcția de șef al poliției, replică Truls, privind în jur. Am văzut la știri azi.

— O scurgere de informații. Încă nu s-a anunțat oficial. Dar o să sărbătorim azi și terasa făcută de tine, nu, Truls? Cum merge cu șampania, dragă?

— O torn imediat, zise Ulla, care scutură un fir invizibil de praf de pe umărul soțului ei și apoi se îndepărtă.

— O cunoști pe Isabelle Skøyen? întrebă Truls.

— Da, răspunse Mikael, zâmbind. Vine și ea în seara asta. De ce?

— Nimic.

Truls inspiră adânc. Trebuia să fie acum sau deloc.

— E ceva care mă preocupă.

— Da?

— Cu câteva zile în urmă am fost trimis într-o misiune să arestez un tip la Leon, la hotel, îl știi?

— Cred că îl știu, da.

— Și, în toiul arestării, au apărut alți doi polițiști pe care nu îi știam, care au vrut să ne aresteze pe amândoi.

— Dublă rezervare? râse Mikael. Vorbește cu Finn. El coordonează partea operațională.

Truls clătină încet din cap.

— Nu cred că a fost vorba de o dublă rezervare.

— Nu?

— Cred că m-a trimis cineva intenționat acolo.

— Vrei să spui că a fost un banc?

— Da, un banc, zise Truls, uitându-se în ochii lui Mikael, dar nu zări niciun indiciu că înțelegea ce spunea Truls *cu adevărat*.

Oare se înșelase? Truls înghiți în sec.

— Așa că m-am întrebat dacă știi ceva despre povestea asta, dacă n-ai fost cumva amestecat.

— Eu?

Mikael se dădu pe spate și izbucni în râs. Iar când Truls se uită la gura lui, își aduse aminte cum se întorcea mereu Mikael de la dentistul școlii fără nicio carie în gură. Nici măcar Karius și Bactus nu-l dovediseră.

— Aș vrea eu! Spune-mi, te-au trântit la podea și ți-au pus cătușe?

Truls se uită lung la Mikael. Își dădu seama că se înșelase. Așa că râse și el. Și de ușurare, și de imaginea cu el pus la podea de alți doi polițiști, dar și pentru că râsul molipsitor al lui Mikael îl făcea mereu să râdă și el. Nu, îl *obliga* să râdă și el. Însă acel râs îl și învăluia, îl încălzea, îl făcea să se simtă parte din ceva, un membru al unui grup, al unui duo format din el și Mikael Bellman. Prieteni. Își auzi propriul râs gutural în vreme ce râsul lui Mikael se domolea.

— Chiar ai crezut că am fost amestecat, Truls? întrebă Mikael cu o expresie gânditoare.

Zâmbind în continuare, Truls se uită la el. Se gândi cum ajunsese Dubai la el, se gândi la băiatul pe care îl bătuse el în arest, băiatul care orbise după aceea. Cine i-ar fi putut spune lui Dubai? Se gândi la sângele pe care-l descoperiseră criminaliștii sub unghia lui Gusto în Hausmanns gate și pe care îl contaminase înainte să fie făcute analizele ADN. Însă din care își păstrase o mostră. Astfel de probe se puteau dovedi valoroase pentru zilele negre. Și cum deasupra lui se adunau nori negri, se dusese în dimineața aceea la Patologie cu mostra. Primise rezultatul chiar înainte să vină la petrecere. Testul sugera deocamdată că era vorba de același sânge și fragmente de unghie cu cele primite de la Beate Lønn cu câteva zile înainte. Oare polițiștii ăia nu discutau între ei? Nu considerau că erau destule de făcut la Patologie? Truls își ceruse scuze și închisese. Sângele de sub unghiile lui Gusto Hanssen provenea de la Mikael Bellman.

Mikael și Gusto.

Mikael și Rudolf Asaiev.

Truls își trecu mâna peste nodul de la cravată. Nu tatăl lui fusese cel care îl învățase cum să-și facă nod, căci el nu era în stare să și-l facă nici pe al lui. Îl învățase Mikael, atunci când s-au dus la petrecerea de la încheierea școlii. El îi arătase lui Truls cum să facă un nod Windsor simplu, iar când Truls îl întrebase pe Mikael de ce nodul lui părea mai mare, acesta răspunsese că era un nod Windsor dublu, care nu i s-ar fi potrivit și lui.

Mikael îl privea; încă aștepta un răspuns la întrebare. De ce credea Truls că fusese și el amestecat în povestea aia?

Că fusese amestecat în decizia de a-i ucide pe el și pe Harry Hole la hotelul Leon.

Se auzi soneria, dar Mikael nu se mișcă.

Truls se prefăcu că se scarpină la frunte, dar își folosi degetele ca să-și șteargă transpirația.

— Nu, răspunse el, auzindu-și propriul râs gutural. Era doar o idee. Las-o baltă.

Treptele scârțâiau sub greutatea lui Stein Hanssen. Simțea fiecare pas și putea prezice fiecare scârțâit și pârâit. Se opri în capul scărilor. Bătu la ușă.

— Intră, auzi dinăuntru.

Stein Hanssen intră.

Primul lucru pe care-l văzu era valiza.

— Ai împachetat și ești gata? întrebă el.

O încuviințare scurtă din cap.

— Ai găsit pașaportul?

— Da.
— Am comandat un taxi să te ducă la aeroport.
— Vin acum.
— Bine.

Stein privi în jur. Așa cum făcuse și în celelalte încăperi. Își luă rămas-bun. Spuse că n-avea să se întoarcă. Și ascultă ecourile copilăriei. Vocea încurajatoare a tatălui. Vocea liniștitoare a mamei. Vocea entuziastă a lui Gusto. Vocea veselă a lui Irene. Singura voce pe care n-o auzea era a lui. El fusese tăcut.

— Stein?

Irene ținea o fotografie în mână. Stein știa ce fotografie e, pentru că Irene o pusese deasupra patului în seara în care o adusese avocatul ăla, Simonsen. Fotografia în care apărea alături de Gusto și Oleg.

— Da?
— Ai simțit vreodată dorința să-l ucizi pe Gusto?

Stein nu răspunse. Doar se gândi la seara aceea.

Telefonul de la Gusto, care îi spusese că știe unde e Irene. Goana către Hausmanns gate. Iar la sosire, mașinile de poliție. Vocile din jurul lui care spuneau că băiatul dinăuntru era mort, împușcat. Și sentimentul de entuziasm. Da, aproape de fericire. Iar după aceea, șocul. Durerea. Da, într-un fel plânsese după Gusto. În același timp nutrind speranța că Irene avea șanse să scape, în sfârșit, de droguri. Bineînțeles, speranța dispăruse pe măsură ce treceau zilele și își dădea seama că moartea lui Gusto însemna că ratase șansa de a o găsi.

Irene era palidă. Simptome de sevraj. Avea să fie greu. Însă aveau să se descurce. Aveau să se descurce împreună.

— Să...?
— Da, zise ea, deschizând sertarul noptierei.

Se uită la fotografie. Își lipi buzele de ea și o băgă înapoi în sertar, cu fața în jos.

Harry auzi ușa deschizându-se.

Ședea nemișcat în întuneric. Ascultă pașii care traversau podeaua sufrageriei și văzu mișcările de lângă saltele. Zări sârma lucind în lumina felinarului de afară. Pașii se duseră în bucătărie, unde se aprinse lumina. Harry auzi cum mută cineva soba.

Se ridică și se duse într-acolo.

Rămase în cadrul ușii urmărindu-l cum se așază în genunchi în fața găurii de șobolan și deschide punga cu mâini tremurânde. Cum așază obiectele unul lângă celălalt. Seringa, tubul de cauciuc, lingura, bricheta, arma. Pachetele cu violină.

Pragul scârțâi când Harry își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, însă băiatul nu auzi; își văzu mai departe de treabă cu febrilitate.

Harry știa că de vină era nevoia mistuitoare. Creierul era concentrat asupra unui singur lucru. Tuși.

Băiatul încremeni. Umerii i se lăsară, dar nu se întoarse. Rămase locului, cu capul plecat, uitându-se la marfă. Nu se întoarse.

— Așa mă gândeam și eu, zise Harry. Că aici ai să vii mai întâi. Ai crezut că de-acum nu te mai deranjează nimeni.

Băiatul tot nu se mișcă.

— Hans Christian ți-a spus că ți-am găsit-o pe fată, nu? Și totuși, trebuia să vii întâi aici.

Băiatul se ridică. Uimindu-l din nou pe Harry. Cât de mult se înălțase! Era aproape bărbat.

— Ce vrei, Harry?

— Am venit să te arestez, Oleg.
Oleg se încruntă.
— Pentru posesia câtorva punguțe cu violină?
— Nu pentru drog, Oleg. Pentru uciderea lui Gusto.

— N-o face! a repetat el.

Dar eu aveam acul înfipt adânc într-o venă, care trepida de nerăbdare.
— Credeam că o să fie Stein sau Ibsen, am zis eu. Nu tu.
Nu i-am văzut nenorocitul de picior venind. A izbit acul, care a țâșnit prin aer și a aterizat în spatele bucătăriei, lângă chiuveta plină cu vase.
— Fir-ar mama naibii, Oleg, am zis eu, uitându-mă la el.

Oleg îl țintui îndelung cu privirea.
Era o privire calmă, serioasă, care nu trăda nici cea mai mică surpriză. Mai degrabă era o privire care testa terenul, încercând să se orienteze.
Când vorbi, Oleg păru mai degrabă curios decât furios sau nedumerit.
— Dar m-ai crezut, Harry. Când ți-am spus că a fost altcineva, cineva cu o cagulă, m-ai crezut.
— Da, răspunse Harry. Te-am crezut. Deoarece *voiam* să te cred.
— Dar, Harry, rosti încet Oleg, aruncând o privire spre punga cu marfă pe care o desfăcuse, dacă nu-l crezi pe cel mai bun prieten al tău, pe cine să mai crezi?
— Dovezile, zise Harry, simțind un nod în gât.
— Ce dovezi? Am găsit explicații pentru dovezi, Harry. Noi doi, împreună, am găsit explicații pentru tot.
— Celelalte dovezi. Chestiile noi.
— Care chestii noi?
Harry arătă spre podea.

— Arma de acolo e o Odessa. Același calibru cu arma cu care a fost omorât Gusto, Makarov, 9x18 mm. Orice-ar fi, raportul balistic va confirma cu certitudine de sută la sută că asta de aici este arma crimei, Oleg. Și are amprentele tale pe ea. Doar pe ale tale. Dacă ar fi folosit-o altcineva după aceea și și-ar fi șters amprentele, le-ar fi șters și pe ale tale.
Oleg atinse arma, ca pentru a confirma că era cea despre care vorbeau.
— Și pe urmă, mai e și seringa, continuă Harry. Sunt multe amprente pe ea, probabil de la două persoane. Dar pe piston se află în mod clar amprenta degetului tău mare. Pistonul pe care trebuie să apeși când te injectezi. Iar pe amprentă sunt particule de praf de pușcă, Oleg.
Oleg își trecu un deget în lungul seringii.
— De ce au apărut dovezi noi contra mea?
— Pentru că ai spus în declarație că erai drogat când ai intrat în cameră. Însă particulele de praf de pușcă dovedesc că te-ai injectat *după*, pentru că aveai deja reziduurile pe mână. Dovedește că mai întâi l-ai împușcat pe Gusto, după care te-ai injectat. Nu erai drogat când s-au produs faptele, Oleg. A fost crimă cu premeditare.
Oleg dădu încet din cap.
— Iar tu ai verificat amprentele mele de pe armă și de pe seringă în baza de date a poliției. Așa că se știe deja că eu...
— Nu am contactat poliția. Sunt singurul care știe.
Oleg înghiți în sec, iar Harry văzu mișcările ușoare ale gâtului.

— De unde știi că sunt amprentele mele dacă nu le-ai verificat la poliție?
— Am avut alte amprente cu care să le pot compara.
Harry își scoase mâna din buzunarul hainei. Puse un Game Boy pe masa din bucătărie.
Oleg se uită lung la joc. Clipi de mai multe ori, ca și cum i-ar fi intrat ceva în ochi.
— Ce te-a făcut să mă bănuiești? întrebă el șoptit.
— Ura, răspunse Harry. Bătrânul, Rudolf Asaiev, a zis că ar trebui să merg pe urma urii.
— Cine mai e și ăsta?
— Cel căruia îi spuneai Dubai. Mi-a luat ceva vreme ca să-mi dau seama că se referea la propria lui ură. Ura față de tine. Ura pentru că i-ai ucis băiatul.
— Băiatul?
Oleg își înălță capul și se uită prostit la Harry.
— Da. Gusto era băiatul lui.
Oleg își plecă privirea, se lăsă pe vine și se uită fix la podea.
— Dacă...
Clătină din cap, apoi o luă de la capăt.
— Dacă e adevărat că Dubai era tatăl lui Gusto și dacă mă ura așa de tare, de ce nu s-a asigurat că sunt omorât atunci, în pușcărie?
— Pentru că erai exact unde voia el să fii. Deoarece pentru el închisoarea era mai rea decât moartea. Închisoarea îți distruge sufletul, moartea îl eliberează. Închisoare își dorea pentru cel pe care îl ura cel mai tare. Adică tu, Oleg. Și avea control total asupra faptelor tale acolo. Ai reprezentat un pericol abia după ce ai început să vorbești cu mine, așa că trebuia să se mulțumească să te omoare. Dar n-a reușit.
Oleg închise ochii. Rămase așa, nemișcat, sprijinit pe coapse. Ca și cum îl aștepta o cursă importantă, iar acum avea nevoie de liniște și concentrare.
Orașul își intona afară muzica: mașinile, un semnal de ceață în depărtare, o sirenă șovăitoare, zgomote care însumau activitatea umană, la fel ca freamătul veșnic și neobosit al unui mușuroi de furnici, monoton, adormitor și sigur ca o pilotă caldă.
Oleg se aplecă încet, fără să-și ia privirea de la Harry.
Harry clătină din cap.
Însă Oleg înșfăcă arma. Cu grijă, ca și cum s-ar fi temut să nu-i explodeze în mâini.

43

Truls fugise ca să fie singur pe terasă.

Stătuse o vreme departe de câteva discuții, sorbind șampanie, ciugulind din gustări și încercând să pară că locul lui e acolo. Câteva persoane bine-crescute încercaseră să-l includă și pe el în discuții. Îl salutaseră, îl întrebaseră cine e și cu ce se ocupă. Truls le dăduse răspunsuri scurte și nici nu-i trecuse prin minte să-i întrebe și el ceva. Ca și cum nu era în postura de a face așa ceva. Sau se temea că ar fi trebuit să știe cine sunt și ce nenorocite de slujbe importante aveau ei.

Ulla fusese ocupată să-i servească, să le zâmbească și să stea de vorbă cu ei, ca și cum ar fi fost cunoștințe vechi, iar Truls reușise s-o privească în ochi doar de câteva ori. Și apoi, cu un zâmbet, mimase ceva ce el bănuise că însemna că și-ar fi dorit să discute cu el, dar o împiedicau îndatoririle de gazdă. Se dovedise că niciunul dintre ceilalți băieți care lucraseră la casă nu putuse să vină și nici șeful poliției, nici șefii de departamente nu-l recunoscuseră pe Truls. Aproape că-i venea să le spună că el era polițistul care-l orbise pe băiat.

Însă terasa era minunată. Orașul se întindea licărind ca o bijuterie dedesubt.

Răcoarea serii de toamnă era însoțită de un câmp de presiune ridicată, iar la altitudini mai mari erau prognozate temperaturi sub zero grade. Auzi sirene în depărtare. O ambulanță. Și cel puțin o mașină de poliție. De undeva, din centru. Și-ar fi dorit să plece pe furiș și să pornească stația de emisie-recepție. Să audă ce se întâmpla. Să simtă pulsul orașului său. Să aibă sentimentul acela de apartenență.

Ușa terasei se deschise și Truls făcu automat doi pași în spate, trăgându-se în umbră, ca să evite să fie atras într-o conversație în care ar fi fost nevoit să se facă și mai mic.

Era Mikael. Și femeia de la consiliu. Isabelle Skøyen.

Ea era în mod clar amețită; în orice caz, Mikael o sprijinea. Femeia era înaltă; era mai înaltă decât Mikael. Se opriră lângă balustradă, cu spatele la Truls și în fața arcadei fără ferestre, ascunși de privirile oaspeților dinăuntru.

Mikael stătea în spatele ei, iar Truls aproape că se aștepta să vadă pe cineva scoțând o brichetă Zippo și aprinzând o țigară, dar nu era cazul. Iar când auzi foșnetul unei rochii și râsul grav, de protest, al lui Isabelle Skøyen, își dădu seama că era prea târziu să-și facă anunțată prezența. Zări o străfulgerare de coapsă albă, înainte ca tivul să fie tras în jos cu fermitate. Femeia se întoarse spre Mikael, iar trupurile și capetele li se uniră într-o singură siluetă pe fundalul orașului de dedesubt. Truls auzi plescăituri umede. Se întoarse cu fața spre salon și o văzu pe Ulla zâmbind și alergând printre oaspeți cu o tavă cu noi provizii. Truls nu pricepea. Nu pricepea nici de-al naibii. Nu că ar fi fost șocat, pentru că nu era prima dată când Mikael avea o aventură cu altă femeie, dar nu putea să înțeleagă cum de îi ardea de așa ceva. Cum de avea suflet pentru așa ceva. Când ai o femeie ca Ulla, când ai parte de un asemenea noroc incredibil, când ai dat lovitura, cum să fii dispus să riști totul pentru o partidă de călărie pe furiș? Oare să fie pentru că Dumnezeu, sau cine naiba era, te-a înzestrat cu chestiile pe care le doresc femeile de la bărbați — aspect, ambiție, o limbă pricepută care știe ce să spună — și ajungi să te simți obligat să-ți exersezi potențialul, cum s-ar zice? Așa cum oamenii care au peste 2,20 înălțime consideră că trebuie să joace baschet. Nu știa. Tot ce știa era că Ulla merita ceva mai bun. Pe cineva care să o iubească. Să o

iubească așa cum o iubise el dintotdeauna. Și cum avea s-o iubească mereu. Povestea cu Martine fusese o aventură frivolă, nimic serios, și oricum n-o să se repete. Se gândise adesea că trebuia să-i dea de știre Ullei, într-un fel sau altul, că, dacă era să-l piardă vreodată pe Mikael, el avea să fie mereu alături de ea. Numai că nu găsise niciodată vorbele potrivite. Ciuli urechile. Acum stăteau de vorbă.

— Știu doar că a dispărut, zise Mikael, iar Truls deduse după cum vorbea, un pic împleticit, că nici el nu era perfect treaz. Dar au fost găsiți ceilalți doi.

— Cazacii lui?

— Eu încă mai cred că toată povestea asta cu cazacii e o tâmpenie. Oricum, Gunnar Hagen de la divizia de infracțiuni m-a contactat și m-a întrebat dacă pot să-l ajut. Au fost folosite gaze lacrimogene și arme automate, așa că au o teorie că ar fi fost vorba de reglarea unor conturi mai vechi. Se întreba dacă Orgkrim are vreun potențial suspect. Mi-a zis că încă bâjbâie.

— Și ce i-ai zis?

— I-am răspuns că habar n-am cine putea fi, ceea ce e adevărat. Dacă e vorba de vreo bandă, atunci a reușit să acționeze cu discreție până acum.

— Crezi că e posibil ca moșul să fi fugit?

— Nu.

— Nu?

— Cred că trupul lui putrezește pe undeva acolo jos.

Truls zări o mână profilată pe cerul înstelat.

— Poate că o să-l găsim în curând, poate că n-o să-l găsim niciodată.

— Dar cadavrele ies întotdeauna la lumină, nu?

„Nu“, îi răspunse Truls în gând. Stătea cu greutatea corpului distribuită egal pe ambele picioare, pe care le simțea apăsând pe cimentul terasei. „Nu apar.“

— În fine, zise Mikael, cineva a făcut-o și e vorba de cineva nou. O să vedem în curând cine e noul rege al drogurilor din Oslo.

— Și ce crezi că o să însemne pentru noi?

— Nimic, dragostea mea.

Truls îl văzu pe Mikael Bellman punându-și palma pe ceafa femeii. De la distanță, părea că e pe punctul să o stranguleze. Isabelle se trase într-o parte.

— Am ajuns unde am vrut. Ne oprim aici. De fapt, n-ar fi putut exista un sfârșit mai bun ca ăsta. Nu mai aveam nevoie de moș și ținând cont cu ce ne avea el la mână pe noi doi în cursul… colaborării noastre, e…

— E?

— E…

— Ia mâna, Mikael.

Râs alcoolic, catifelat.

— Dacă acest nou rege al drogurilor nu ne-ar fi făcut treaba, poate că ar fi fost nevoie să o fac chiar eu.

— Adică să-l pui pe Beavis să o facă, nu?

Truls tresări la auzul poreclei pe care o ura. Mikael fusese primul care o folosise. Iar porecla prinsese. Lumea făcea legătura cu prognatismul lui și cu râsul gutural. Mikael îl consolase spunându-i că el se gândise mai degrabă la „percepția anarhistă a realității“ și la „moralitatea nonconformistă“ a personajului de desene animate de pe MTV. Făcuse să sune ca și cum îi acordase lui Truls un nenorocit de titlu de onoare.

— Nu, nu l-aș lăsa niciodată pe Truls să afle care a fost rolul meu.

— Eu tot cred că e ciudat că nu ai încredere în el. Nu sunteți voi prieteni vechi? Nu ți-a făcut el terasa asta?

— Ba da. De unul singur, în toiul nopții. Vezi ce vreau să spun? E vorba despre un om care nu e sută la sută previzibil. E înclinat spre tot felul de idei ciudate și minunate.

— Cu toate astea, l-ai sfătuit pe moșu' să-l recruteze pe Beavis ca „arzător"?

— Asta pentru că îl știu pe Truls din copilărie și știu că e corupt până în măduva oaselor și ușor de cumpărat.

Isabelle Skøyen izbucni într-un hohot puternic de râs, iar Mikael o șușui să tacă.

Truls nici nu mai respira. Se sufoca, de parcă ar fi avut un animal în stomac. Un animăluț care n-avea liniște și-și căuta o cale de ieșire. Îl gâdila și tremura, încercând să urce. Îl apăsa pe piept.

— Apropo, nu mi-ai spus niciodată de ce m-ai ales ca partener de afaceri, rosti Mikael.

— Pentru că ai un mădular așa de minunat, bineînțeles.

— Nu, vorbesc serios. Dacă nu aș fi fost de acord să lucrez cu tine și cu moșul, ar fi trebuit să te arestez.

— Să mă arestezi?

Femeia pufni.

— Tot ce am făcut a fost pentru binele orașului. Legalizarea marijuanei, distribuirea de metadonă, finanțarea unui spațiu pentru narcomani. Sau să deschid calea pentru un drog care provoacă mai puține decese din supradoză. Care-i diferența? Politicile legate de droguri înseamnă pragmatism, Mikael.

— Calmează-te, sunt de acord, e de la sine înțeles. Am făcut din Oslo un loc mai bun. *Skål* pentru asta.

Ea ignoră paharul lui ridicat.

— Oricum, nu m-ai fi arestat. Pentru că, în cazul ăsta, aș fi povestit oricui era dispus să asculte că m-am regulat cu tine pe la spatele dulceții tale de soție.

Femeia râse.

— *Chiar* pe la spatele ei. Ții minte prima dată când ne-am întâlnit la premiera aia și ți-am zis că mă poți regula? Nevastă-ta stătea chiar în spatele tău, aproape că ne putea auzi, dar tu nici măcar nu ai clipit. Mi-ai zis doar să te las un sfert de oră ca s-o trimiți acasă.

— Șșt, ești beată, zise Mikael, punându-i mâna pe spate.

— Atunci am știut că ești un bărbat după inima mea. Așa că atunci când moșul a zis că ar trebui să-mi găsesc un aliat cu aceleași ambiții ca mine, am știut exact pe cine să abordez. *Skål*, Mikael.

— Că veni vorba, mai avem nevoie de băuturi. Poate că ar trebui să intrăm și...

— Uită ce am zis după „inima mea". Nu există bărbați după inima mea, se uită toți după...

Un alt râset, pe ton coborât. Al ei.

— Haide, să mergem.

— Harry Hole!

— Șșt...

— Uite un bărbat după inima mea. Un pic tâmpit, bineînțeles, dar... hm. Unde crezi că e acum?

— După ce am scormonit orașul căutându-l atâta vreme, presupun că a plecat din țară. A obținut achitarea lui Oleg, așa că nu se mai întoarce.

Isabelle se clătină pe picioare, dar Mikael o prinse.

— Ești un ticălos, Mikael, iar noi, ticăloșii, ne merităm unul pe altul.

— Poate că da, dar ar trebui să ne întoarcem înăuntru, zise Mikael, uitându-se la ceas.

— Nu mai fi așa de stresat, băiete. Mă descurc cu băutura. Înțelegi?

— Înțeleg, dar intră tu prima, ca să nu pară totul atât de...

— Obscen?

— Ceva de genul ăsta.

Truls o auzi râzând tare și-i privi tocurile lovind și mai tare cimentul.

Isabelle plecase, iar Mikael rămase sprijinit de balustradă.

Truls așteptă câteva secunde. Apoi făcu un pas înainte.

— Bună, Mikael.

Prietenul lui din copilărie se întoarse. Avea ochii sticloși și fața un pic buhăită. După timpul de care avu nevoie ca să reacționeze cu un zâmbet, Truls presupuse că totul se datora băuturii.

— Aici erai, Truls. Nu te-am auzit când ai ieșit. E ceva mișcare înăuntru?

— La naiba, da.

Se uitară unul la celălalt. Iar Truls se întrebă care era momentul precis când uitaseră cum să vorbească unul cu altul, ce se întâmplase cu sporovăielile lipsite de griji, cu visurile pe care le nutriseră împreună, cu zilele când era în regulă să spui orice și să vorbești despre orice. Zilele când ei doi erau ca unul. Ca la începuturile carierelor, când se dăduseră la tipul care încercase să i-o pună Ullei. Sau ca în cazul nemernicului de curist care lucrase la Kripos și se dăduse la Mikael, și pe care îl duseseră câteva zile mai târziu în camera boilerului de la Bryn. Evitaseră fața, ca să nu fie prea evident, dar plângăciosul ăla tâmpit îl înfuriase atât de tare, încât îl lovise cu bastonul mai tare decât ar fi trebuit și Mikael abia reușise să-l potolească. Nu erau ceea ce se înțelegea de obicei prin amintiri frumoase, însă erau experiențe care-i legau pe oameni.

— Stăteam aici și admiram terasa, zise Mikael.

— Mersi.

— Mi-a trecut însă ceva prin minte. În noaptea când ai turnat cimentul…

— Da?

— Cred că ai zis că erai agitat și nu puteai dormi. Însă mi-am adus aminte că aia a fost noaptea când l-am arestat pe Odin și am făcut raidul în Alnabru. Iar ăla dispăruse — cum îl chema?

— Tutu.

— Tutu, da. Ar fi trebuit să fii cu noi în noaptea aia, dar erai bolnav, așa mi-ai zis. Iar după aia ai preparat ciment?

Truls rânji. Se uită la Mikael. Reuși să-i prindă privirea și rămase privindu-l în ochi.

— Vrei să auzi adevărul?

Mikael păru să ezite înainte de a răspunde:

— Mi-ar plăcea.

— Chiuleam.

Pe terasă se lăsă liniștea câteva secunde; nu se mai auzea decât vuietul îndepărtat al orașului.

— Chiuleai? râse Mikael.

Un râs sceptic, dar vesel. Lui Truls îi plăcea genul ăsta de râs. Toată lumea îl practica, bărbați și femei deopotrivă. Un râs care îți spunea că ești amuzant și simpatic, probabil și isteț, și meriți să primești un chicotit prietenesc.

— *Tu* să chiulești? Tu, care nu chiulești niciodată și ești înnebunit să arestezi pe cineva?

— Da, zise Truls. Nu-mi păsa. Am făcut-o.

Din nou, tăcere.

Apoi Mikael izbucni într-un râs homeric. Se lăsă pe spate și râse până rămase fără aer. Zero carii în gură. Se aplecă din nou în față și îl bătu tare pe Truls pe umăr. Era un râs atât de fericit și de eliberator, încât Truls nu se putu abține și râse și el câteva secunde.

— Regulezi și construiești o terasă, rosti gâfâind Mikael Bellman. Ești o figură, Truls. O figură pe cinste.

Truls simți că lauda îl face să revină la dimensiunile lui normale. Și, preț de o clipă, avu senzația că era aproape ca în vremurile bune. Nu, nu *aproape*, ci chiar ca în vremurile bune.

— Știi, rosti el, din când în când trebuie să faci totul pe cont propriu. N-ai cum să faci altfel o treabă ca lumea.

— Adevărat, zise Mikael, punându-și brațul în jurul umerilor lui Truls și bătând din ambele picioare în cimentul terasei. Numai că aici, Truls, e *foarte mult* ciment pentru un singur om.

„Da", își zise Truls, simțind râsul triumfător cum îi umple pieptul „Chiar este mult ciment pentru un singur om."

— Ar fi trebuit să păstrez jocul când mi l-ai adus, zise Oleg.

— Ar fi trebuit, replică Harry, sprijinindu-se de cadrul ușii. Așa ți-ai fi putut perfecționa tehnica la Tetris.

— Iar tu ar fi trebuit să scoți încărcătorul din arma asta înainte de a o lăsa aici.

— Poate că da.

Harry încercă să nu privească spre pistolul care era pe jumătate ațintit spre podea, pe jumătate spre el.

Oleg schiță un zâmbet.

— Presupun că am făcut amândoi niște greșeli. Nu?

Harry încuviință.

Oleg se ridicase în picioare și stătea lângă sobă.

— Dar n-am făcut doar greșeli, nu?

— Categoric nu. Ai făcut și multe lucruri bune.

— Cum ar fi?

Harry ridică din umeri.

— Cum ar fi să susții că te-ai aruncat în fața armei acestui ucigaș fictiv. Să zici că purta cagulă și n-a scos niciun cuvânt. A folosit doar gesturi. M-ai lăsat să trag concluziile evidente: că asta explica reziduurile de praf de pușcă de pe pielea ta și că ucigașul n-a vorbit deoarece se temea să nu-i recunoști vocea și să-ți dai seama că avea legătură cu traficanții de droguri sau cu poliția. Bănuiala mea e că ai zis de cagulă pentru că ai observat că polițistul cu care ai fost în Alnabru avea cagulă. În povestea ta, l-ai localizat în biroul învecinat deoarece era gol și deschis, astfel că oricine putea veni și pleca de acolo către râu. Mi-ai oferit indicii ca să-mi construiesc propria explicație convingătoare de ce *nu* l-ai ucis tu pe Gusto. O explicație cu care știai că poate să se împace creierul meu. Căci creierul nostru este întotdeauna dispus să lase emoțiile să ia decizii. Este întotdeauna dispus să găsească răspunsurile liniștitoare de care are nevoie inima.

Oleg dădu încet din cap.

— Dar acum tu ai toate celelalte răspunsuri. Pe cele corecte.

— În afară de unul, zise Harry. De ce?

Oleg nu răspunse. Harry își ridică mâna dreaptă, în vreme ce stânga și-o băgă încet în buzunarul de la pantaloni și scoase de acolo un pachet boțit de țigări și o brichetă.

— De ce, Oleg?

— Tu ce crezi?

— O vreme, am crezut că era vorba de Irene. Gelozie. Sau pentru că știai că o vânduse cuiva. Dar dacă el era singura persoană care știa unde se afla Irene, nu-l puteai omorî până nu-ți spunea și ție. Așa că trebuia să fi fost altceva. Ceva la fel de puternic ca iubirea pentru o femeie. Deoarece tu nu ești ucigaș, nu?

— Tu să-mi spui.

— Ești un om care are motivul clasic pentru care mulți oameni, oameni buni, inclusiv eu,

au comis fapte îngrozitoare. Ancheta a mers în gol. Nu ajungea nicăieri. Am ajuns înapoi de unde am pornit. De la povestea de dragoste. Cel mai rău tip de motiv.
— Ce știi tu despre așa ceva?
— Știu, pentru că am iubit aceeași femeie. Sau pe sora ei. E superbă noaptea și urâtă ca păcatul când te trezești lângă ea dimineața.

Harry își aprinse țigara neagră cu filtru auriu și vulturul imperial rusesc pe ea.
— Dar, când vine noaptea, uiți tot și ești din nou îndrăgostit. Și nimic nu poate concura cu acest gen de iubire, nici măcar Irene. Greșesc cumva?
Harry trase un fum și se uită la Oleg.
— Ce vrei să spun? Oricum știi totul.
— Vreau să te aud pe tine spunând.
— De ce?
— Pentru că vreau să te auzi tu singur spunând-o. Ca să îți dai seama cât de lipsit de sens și cât de bolnăvicios este.
— Cum? E rău să împuști pe cineva pentru că a încercat să-ți fure doza? Doza pentru care ți-ai vărsat mațele ca s-o obții?
— Nu-ți dai seama ce banalitate spui?
— Asta crezi tu!
— Da, cred eu. Am pierdut cea mai bună femeie din lume deoarece n-am putut rezista tentației. Iar tu ți-ai ucis cel mai bun prieten, Oleg. Spune-i numele.
— De ce?
— Spune-i numele.
— Arma e la mine.
— Spune-i numele.
Oleg rânji.
— Gusto. Ce...
— Încă o dată.
Oleg își înclină capul și se uită la Harry.
— Gusto.
— Din nou! țipă Harry.
— Gusto! țipă și Oleg.
— Încă o...
— Gusto!
Oleg inspiră adânc.
— Gusto! Gusto...
Vocea începu să-i tremure.

— Gusto!
Începea să cedeze.
— Gusto. Gus...
Un oftat
— ... to.
Începură să-i curgă lacrimile și miji ochii, șoptind:
— Gusto. Gusto Hanssen...
Harry făcu un pas în față, dar Oleg ridică arma.
— Ești tânăr, Oleg. Încă te poți schimba.
— Dar tu, Harry? Tu nu te poți schimba?
— Mi-aș dori să pot, Oleg. Mi-aș dori să o fi făcut deja, ca să fi avut mai multă grijă de voi

doi. Dar pentru mine e prea târziu. Sunt cine sunt.
— Adică? Un alcoolic? Un trădător?
— Un polițist.
Oleg râse.
— Asta ești? Polițist? Nu o persoană oarecare?
— În cea mai mare parte, polițist.
— În cea mai mare parte, polițist, repetă Oleg dând din cap. Și asta nu-i o banalitate?
— E banal și sordid, replică Harry, scoțându-și din gură țigara pe jumătate fumată și uitându-se cu dezaprobare la ea, ca și cum nu s-ar fi fumat cum trebuia. Deoarece asta înseamnă că n-am de ales, Oleg.
— De ales?
— Trebuie să mă asigur că îți primești pedeapsa.
— Nu mai ești în poliție, Harry. Ești neînarmat. Și nu mai știe nimeni altcineva că știi sau că ești aici. Gândește-te la mama. Gândește-te la mine! Măcar de data asta gândește-te la noi, la toți trei.

Avea ochii înlăcrimați, iar în voce se simțea un ton ascuțit, metalic, de disperare.
— De ce nu poți să pleci acum, și după aia o să uităm totul și o să spunem că nici nu s-a întâmplat?
— Mi-aș dori să fi putut, zise Harry. Dar m-ai pus la colț. Știu ce s-a întâmplat și trebuie să te opresc.
— Atunci de ce m-ai lăsat să iau arma?
Harry ridică din umeri.
— Eu nu te pot aresta. Trebuie să te predai singur. Asta e cursa ta.
— Să mă predau? De ce aș face-o? Tocmai am fost eliberat!
— Dacă te arestez, vă pierd și pe tine, și pe maică-ta. Iar fără tine, eu nu sunt nimic. Nu pot trăi fără tine. Înțelegi, Oleg? Sunt ca un șobolan încuiat pe dinafară, cu o singură cale de acces înăuntru. Care trece prin tine.
— Atunci dă-mi drumul! Hai să uităm toată povestea și să o luăm de la capăt!
Harry clătină din cap.
— Crimă premeditată, Oleg. Nu pot. Tu ești cel cu arma, cheia e la tine. Trebuie să te gândești la toți trei. Dacă mergem la Hans Christian, poate să aranjeze totul și pedeapsa va fi substanțial redusă.
— Dar va fi suficient de lungă ca s-o pierd pe Irene. Nimeni n-ar aștepta atâta vreme.
— Poate că da, poate că nu. Poate că ai pierdut-o deja.
— Minți! Mereu minți!
Harry îl privi cum clipește ca să alunge lacrimile.
— Ce-o să faci dacă refuz să mă predau?
— Atunci trebuie să te arestez acum.
Un geamăt ieși de pe buzele lui Oleg, un sunet între un icnet și un râs incredul.
— Ești nebun, Harry.
— Așa sunt eu făcut, Oleg. Fac ce trebuie să fac. Așa cum și tu faci ce trebuie să faci.
— *Trebuie*? Parcă ar fi un nenorocit de blestem.
— Poate.
— Pe dracu'!
— Atunci rupe blestemul, Oleg. Pentru că, de fapt, nu vrei să ucizi din nou, nu?
— Pleacă! strigă Oleg, iar arma îi tremură în mână. Du-te! Nu mai ești în poliție!
— Corect, replică Harry. Dar, așa cum am spus…
Strânse țigara neagră între buze și trase adânc din ea. Închise ochii, iar preț de două

secunde, rămase nemișcat, de parcă o savura. Apoi scoase aerul și fumul din plămâni:

— … sunt polițist.

Lăsă țigara să cadă pe podea. Călcă pe ea când porni spre Oleg. Ridică privirea. Oleg era aproape la fel de înalt ca el. Harry se uită în ochii băiatului, aflați în spatele armei ridicate. Îl văzu cum pune degetul pe trăgaci. Știa deja cum o să se termine. Îi stătea în cale, nici băiatul n-avea de ales; erau două necunoscute într-o ecuație fără soluție, două corpuri cerești pe o traiectorie care le ducea inevitabil la coliziune, un joc de Tetris pe care nu-l putea câștiga decât unul dintre ei. Doar unul dintre ei *voia* să învingă. Spera că Oleg o să aibă bunul-simț să se descotorosească după aceea de armă, că o să prindă avionul spre Bangkok, că n-o să-i sufle niciodată vreo vorbă lui Rakel, că n-o să se trezească niciodată în toiul nopții urlând, într-o încăpere plină de fantome din trecut, și că o să reușească să-și croiască o viață demnă de trăit. Pentru că viața lui nu era așa. Nu mai era. Se îmbărbătă singur și merse mai departe, simțindu-și greutatea trupului și văzând cum crește ochiul negru al armei. O zi de toamnă, Oleg, care avea zece ani, cu părul ciufulit de vânt, Rakel, Harry, frunzișul portocaliu, uitându-se toți la aparatul foto și așteptând țăcănitul declanșatorului. Dovada că reușiseră, fuseseră acolo, atinseseră culmea fericirii. Degetul arătător al lui Oleg, încordat când se îndoia pe trăgaci. Nu mai era cale de întoarcere. Nu avusese niciodată suficient timp ca să prindă avionul. Nu existase niciodată vreun avion, nici Hong Kong, ci doar ideea unei vieți pe care niciunul dintre ei nu o putuse trăi. Harry nu simțea frică. Doar amărăciune. Rafala scurtă păru un singur foc, care făcu geamurile de la fereastră să vibreze. Simți presiunea fizică a gloanțelor izbindu-l în mijlocul pieptului. Reculul făcu țeava să sară, iar al treilea glonț îl lovi în cap. Căzu. Sub el, doar beznă. Și se aruncă în ea. Până când îl înghiți și-l aruncă într-un nimic rece și lipsit de durere. „În sfârșit“, își zise Harry. Și acesta fu ultimul lui gând. Că era, în sfârșit, liber.

Mama șobolan ascultă. Țipetele pruncilor ei erau și mai limpezi acum, după ce clopotele bisericii bătuseră de ora zece și se cufundaseră în tăcere, iar sirena de poliție care se apropiase se stingea din nou în depărtare. Rămăseseră doar bătăile slabe de inimă. Undeva în memoria ei de șobolan, păstrase mirosul de praf de pușcă și cel al unui alt trup omenesc, mai tânăr, care zăcea și sângera pe aceeași podea de bucătărie. Însă asta fusese în vară, cu mult înainte să se nască pruncii. Iar corpul nu-i blocase drumul către cuib.

Descoperise că e mai greu să treacă prin stomacul omului decât crezuse, așa că trebuia să găsească altă variantă. Așa că se întoarse de unde plecase.

Mușcă o dată din pantoful de piele.

Linse din nou metalul, metalul sărat care ieșea dintre două degete de la mâna dreaptă.

Se cățără pe haina de la costum, care mirosea a sudoare, a sânge și mâncare, atâtea mirosuri de mâncare amestecate, că inul trebuie să fi stat într-un tomberon de gunoi.

Simți din nou. Molecule cu mirosul neobișnuit de puternic de fum care nu dispăruse complet. Și chiar și câteva molecule îi ardeau ochii, o făceau să lăcrimeze și să-i fie greu să respire.

Alergă în susul brațului, peste umăr, și dădu de un bandaj pătat de sânge în jurul gâtului, care o distrase câteva clipe. Apoi auzi din nou scâncetele puilor și o zbughi peste piept. Din cele două găuri rotunde din haina costumului venea în continuare miros puternic. Sulf, praf de pușcă. Un glonț trecuse prin inimă; în orice caz, șobolanul simți vibrațiile abia perceptibile ale acesteia. Încă bătea. Urcă mai departe către frunte și linse sângele care curgea într-un singur firicel din părul blond. Coborî până la buze, nări, pleoape. Pe obraz era o cicatrice. Creierul ei de șobolan funcționa așa cum funcționează creierele șobolanilor în experimentele cu labirinturi, cu eficiență și raționalitate uluitoare. Obrazul. Interiorul gurii. Gâtul, direct sub cap. După aia venea spatele. Viața de șobolan era

dură și simplă. Faci ce trebuie să faci.

Partea a cincea

44

Lumina lunii lucea pe apele râului Akerselva, transformând cursul murdar de apă ce traversa orașul într-un brâu auriu. Puține femei alegeau să meargă pe aleile pustii de lângă apă, însă Martine nu se număra printre ele. Avusese o zi lungă la Fyrlyset și era obosită. Dar în sensul bun al cuvântului. Fusese o zi lungă și bună. Un băiat se apropie de ea din umbră, îi zări fața în lumina lanternei, mormăi un „bună“ pe un ton coborât și se retrase.

Rikard o întrebase de câteva ori dacă acum, când era gravidă, n-ar fi trebuit să vină pe altundeva, însă ea răspunsese că ăsta era cel mai scurt drum către Grünerløkka. Și refuza să permită cuiva să-i fure orașul. În plus, îi cunoștea pe atât de mulți dintre cei care trăiau pe sub poduri, încât se simțea mai în siguranță acolo decât în cine știe ce bar la modă din vestul orașului. Trecuse de A&E și Schous plass și se îndrepta spre Blå, când auzi pași scurți și grei răsunând pe asfalt. Un tânăr înalt se apropia în fugă de ea. Aluneca prin beznă, luminând aleea în fața lui. Martine îi zări o clipă fața înainte să treacă de ea și îi auzi respirația gâfâită estompându-se în depărtare în urma ei. Era un chip cunoscut, pe care îl mai văzuse în Fyrlyset. Numai că erau multe chipuri cunoscute, iar uneori i se părea că vede oameni despre care colegii ei îi spuneau a doua zi că sunt morți de luni și chiar ani buni. Dar chipul acela o făcu, nu știa de ce, să se gândească din nou la Harry. Nu vorbise cu nimeni despre el, cu atât mai puțin cu Rikard, bineînțeles, însă Harry crease un mic spațiu înăuntrul ei, ca o cămăruță unde se putea duce din când în când să-i facă o vizită. Să fi fost Oleg? De-asta să-și fi adus acum aminte de Harry? Se întoarse și văzu spatele băiatului care alerga. Alerga de parcă ar fi fost urmărit de diavol, de parcă încerca să fugă de ceva. Dar nu văzu pe nimeni venind în urma lui. Se făcea tot mai mic. Și curând se pierdu în beznă.

Irene se uită la ceas. Unsprezece și cinci minute. Se lăsă pe spate pe scaun și se uită la monitorul de deasupra biroului. În câteva minute, pasagerilor avea să li se permită să se îmbarce. Taică-su îi scrisese că îi așteaptă în aeroportul din Frankfurt. Irene transpira și o durea tot corpul. N-o să fie ușor. Dar o să fie bine.

Stein o strânse de mână.

— Cum merge, dovlecel?

Irene zâmbi și-i strânse și ea mâna.

O să fie bine.

— O cunoaștem? șopti Irene.

— Pe cine?

— Pe bruneta care stă acolo de una singură.

Când ajunseseră ei, femeia stătea pe un scaun de la poarta de îmbarcare de vizavi. Citea o carte Lonely Planet despre Thailanda. Arăta bine, genul de frumusețe pe care n-o atenuează vârsta. Și radia ceva, un soi de fericire tăcută, ca și cum ar fi râs în sinea ei, chiar dacă era singură.

— N-o știu. Cine e?

— Nu știu. Dar îmi amintește de cineva.

— De cine?

— Nu știu.

Stein râse. Râsul calm, liniștitor, de frate mai mare. O strânse din nou de mână.

Se auzi un pocnet înfundat și o voce metalică anunță că începea îmbarcarea în avionul către Frankfurt. Oamenii se ridicară și porniră către ghișeu. Irene îl ținu pe loc pe Stein când dădu să se ridice.

— Ce e, dovlecel?

— Hai să așteptăm până mai scade coada.

— Dar…

— Nu mă simt în stare să stau în tunel așa de aproape de… oameni.

— Bine. A fost o prostie. Cum te simți?

— Încă bine.

— Bun.

— Pare singură.

— Singură?

Stein se uită la femeie.

— Te contrazic. Pare fericită.

— Da, dar singură.

— Fericită și singură?

Irene râse.

— Nu, am greșit. Poate că băiatul cu care seamănă ea e singur.

— Irene?

— Da?

— Îți amintești ce am stabilit? Gânduri vesele, bine?

— Corect. Noi doi nu suntem singuri.

— Nu, ne avem unul pe altul. Pentru totdeauna, corect?

— Pentru totdeauna.

Irene își luă fratele de braț și își lăsă capul pe umărul lui. Se gândi la polițistul care o găsise. Care îi spusese că îl cheamă Harry. La început, se gândise la Harry despre care tot vorbea Oleg. Și ăla era polițist. Dar din ce povestea Oleg, și-l imaginase mereu mai înalt, mai tânăr și poate mai arătos decât bărbatul destul de urât care o eliberase. Numai că și el se văzuse cu Stein, așa că acum știa că el fusese. Harry Hole. Și știa că avea să-l țină minte tot restul vieții. Fața lui cu cicatrice, rana din bărbie și bandajul mare din jurul gâtului. Și vocea. Oleg nu-i spusese că avea o voce atât de liniștitoare. Dintr-odată, fu convinsă de ceva, o certitudine clară, despre care habar n-avea de unde răsărise, dar care se i se înfipsese în minte: Totul o să fie bine.

După ce pleca din Oslo, putea lăsa totul în urmă. Nu avea să se atingă de nimic, nici de alcool, nici de droguri, asta îi explicaseră tatăl ei și doctorul la care se dusese. Violina avea să fie mereu acolo, dar trebuia să se țină departe de ea. Așa cum fantoma lui Gusto avea să o bântuie mereu. Fantoma lui Ibsen. Și toate sufletele amărâte cărora le vânduse moartea din prafuri. O să apară când o să apară. Iar peste câțiva ani, poate că fantomele o să pălească. Iar ea o să revină în Oslo. Cel mai important era că o să fie în regulă. O să reușească să-și croiască o viață care să merite a fi trăită.

Se uită la femeia care citea. Iar femeia ridică privirea, ca și cum sesizase că e privită. Îi aruncă un zâmbet fugar, după care își vârî la loc nasul în ghidul de călătorie.

— Plecăm, zise Stein,

— Plecăm, repetă Irene.

* * *

Truls Berntsen conducea prin Kvadraturen. Coborî înspre Tollbugata. Apoi pe Prinsens

gate. Pe Rådhusgata. Plecase devreme de la petrecere, se urcase în mașină și o luase încotro simțea impulsul de a merge. Era frig și senin, iar Kvadraturen era plin de viață în noaptea aceea. Prostituatele strigau după el — probabil că adulmecau testosteronul. Dealerii de droguri își furau clienții unii altora. Dintr-un Corvette parcat, se auzeau bubuind bașii. Un el și o ea se sărutau într-o stație de tramvai. Un bărbat alerga în josul străzii râzând în hohote, cu haina de la costum larg desfăcută și fluturând; un alt bărbat, cu un costum identic, fugea după el. În colț pe Dronningens gate, un singur tricou Arsenal. Truls nu-l mai văzuse, probabil că era nou. Stația radio pârâi. Iar Truls simți o stare ciudată de bine: sângele care-i curgea prin vene, bașii, ritmul evenimentelor, felul cum stătea și privea, văzând toate rotițele care nu știau nimic una de alta, și totuși le făceau pe celelalte să se învârtă. El era singurul care vedea, vedea ansamblul. Și exact așa trebuia să fie. Pentru că, acum, acesta era orașul lui.

Preotul de la biserica Gamlebyen descuie ușa și ieși. Ascultă foșnetul copacilor din cimitir. Se uită la lună. Era o seară frumoasă. Concertul avusese succes și publicul fusese numeros. Mai numeros decât avea să fie la slujba de dimineață. Oftă. Predica pe care avea să o țină în fața stranelor goale se referea la iertarea păcatelor. Coborî treptele și intră în cimitir. Hotărâse să folosească aceeași predică de la înmormântarea de vineri. Mortul, conform rudei sale cele mai apropiate — fosta soție —, fusese implicat în infracțiuni în ultima parte a vieții și, înainte de asta, dusese o viață atât de păcătoasă, încât cei care ar fi venit la înmormântare n-ar mai fi văzut nimic altceva în biserică. N-aveau de ce să-și fi făcut griji. Singurii îndoliați fuseseră fosta soție și copiii lor, plus o colegă care își trăsese nasul zgomotos tot timpul. Fosta soție îi mărturisise că probabil era singura însoțitoare de zbor din compania aeriană cu care nu se culcase răposatul.

Preotul trecu de o piatră funerară și văzu în lumina lunii o pată albă, ca și cum ar fi fost scris ceva cu cretă și apoi șters. Era piatra funerară de la mormântul lui Askild Cato Rud. Cunoscut și ca Askild Øregod. Din vremuri imemoriale, regula concesionării mormintelor era că după o generație contractul expira dacă nu era plătită o sumă suplimentară — un privilegiu rezervat bogaților. Însă, din motive necunoscute, mormântul sărăntocului Askild Cato Rud rămăsese neatins. Iar odată ce mormântul devenea cu adevărat vechi, era protejat. Poate că existase speranța optimistă că mormântul va deveni un obiectiv interesant: o piatră de mormânt din cel mai sărac cartier din estul orașului, unde rudele nefericite își permiseseră doar o piatră de mici dimensiuni și — cum pietrarul era plătit la literă — să inscripționeze doar inițialele înaintea numelui și datelor, fără niciun text dedesubt. O autoritate insistase chiar că prenumele corect de pe piatră era Ruud, dar rudele mai economisiseră un bănuț eliminând o literă. Și mai era și mitul că Askild Øregod încă bântuia. Numai că nu avusese niciodată vânt propice din pupa. Așa că Askild Øregod fusese uitat și lăsat — literalmente — să se odihnească în pace.

Când preotul se duse să încuie poarta cimitirului, din umbra zidului răsări o siluetă, iar el se încordă automat.

— Fie-vă milă, rosti o voce răgușită.

După care îi apăru în față o palmă mare, deschisă.

Preotul se uită la chipul de sub șapcă. Era un chip de bătrân, ridat, cu un nas masiv, urechi mari și doi ochi surprinzător de limpezi, albaștri și inocenți. Da, inocenți. Exact la asta se gândi preotul după ce îi dădu sărmanului o monedă de douăzeci de coroane și plecă mai departe spre casă. Ochii albaștri și inocenți ai unui nou-născut care încă nu are nevoie de iertare de păcate. Putea folosi asta în predica de a doua zi.

Am ajuns la final, tată.

Stau aici, iar Oleg e deasupra mea. Ține Odessa cu ambele mâini, ca și cum viața lui ar depinde de asta, ca de o creangă care cade. O ține strâns și țipă. Și-a ieșit complet din minți.

— Unde e? Unde-i Irene? Spune-mi, altfel… altfel…

— Altfel ce, drogatule? Oricum nu ești în stare să folosești arma. N-ai sânge în tine, Oleg. Tu ești un om bun. Haide, liniștește-te și împărțim doza. Bine?

— Pe naiba. Nu până nu-mi spui unde e.

— Atunci îmi rămâne mie toată doza?

— Jumătate. E ultima mea doză.

— S-a făcut. Lasă întâi arma jos.

Idiotul a făcut ce i-am spus. Slabă capacitate de învățare. Ușor de păcălit, ca prima dată, când ieșeam de la concertul Judas. S-a aplecat și a așezat arma aia ciudată pe podea în fața lui. Am văzut că pârghia laterală era pusă pe poziția C, ceea ce însemna că arma trăgea rafale. Cea mai ușoară apăsare pe trăgaci și…

— Deci unde e? m-a întrebat când se ridica.

Iar acum, acum, că nu mai aveam țeava îndreptată spre mine, am simțit cum mă apucă. Furia. Mă amenințase. Așa cum făcuse tatăl meu adoptiv. Iar dacă nu suport ceva, nu suport să fiu amenințat. Așa că, în loc să-i ofer versiunea frumoasă — se afla într-un centru secret de dezintoxicare din Danemarca, izolată, nu trebuia contactată de prieteni, care o puteau readuce pe calea drogurilor, bla, bla, bla —, am răsucit cuțitul în rană. Trebuia să-l răsucesc. Prin venele mele curge sânge rău, tată, așa că ține-ți gura. Adică ce-a mai rămas din sânge, pentru că deja cea mai mare parte e întinsă pe podeaua bucătăriei. Dar am răsucit cuțitul cât am putut, ca un idiot ce sunt.

— Am vândut-o, i-am zis. Pentru câteva grame de violină.

— Cum??

— Am vândut-o unui neamț în gara centrală. Nu știu cum îl cheamă sau unde stă. Poate în München. Poate că stă în apartamentul lui din München acum, împreună cu un amic, și Irene le-o suge amândurora cu gurița ei mică. Și e drogată ca naiba și nu mai știe cui îi suge scula, pentru că nu se poate gândi decât la dragostea ei adevărată. Și dragostea ei poartă numele…

Oleg rămăsese cu gura căscată și tot clipea. Părea la fel de tâmp ca atunci când îmi dăduse cinci sutare la taraba cu kebap. Am desfăcut brațele ca un nenorocit de magician.

— … violină!

Oleg tot clipea, așa de șocat, că n-a reacționat când m-am aruncat spre armă.

Sau așa credeam eu.

Deoarece uitasem ceva.

Mă urmărise o dată. Știuse că n-avea să guste niciun pic de metamfetamină. Avea și el talentele lui. Putea citi și mințile oamenilor. În orice caz, putea citi mintea unui hoț.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să mă mulțumesc cu jumătate de doză. A ajuns la armă înaintea mea. Poate că doar a atins trăgaciul. Era fixat pe C. I-am zărit chipul șocat înainte să cad la podea. Am auzit cum totul devine tăcut. L-am auzit pășind peste mine. Am auzit un zumzet scăzut, plângăreț, ca un motor la ralanti, ca și cum ar fi vrut să plângă, dar nu putea. După aia, s-a dus încet spre capătul bucătăriei. Un adevărat drogat face lucrurile într-o secvență cu priorități. A așezat seringa lângă mine. Ba chiar m-a întrebat dacă să împărțim doza. Suna bine, dar eu nu mai puteam vorbi. Puteam doar asculta. Și i-am ascultat pașii rari și grei pe scară când a plecat. După care am rămas singur. Mai singur decât fusesem vreodată.

Clopotele bisericii încetaseră să mai bată.

Cred că am spus povestea.

Acum nu mă mai doare așa de tare.

Ești acolo, tată?

Ești acolo, Rufus? M-ai așteptat?

Oricum, îmi amintesc ceva ce a zis moșu'. Moartea eliberează sufletul. Eliberează nenorocitul de suflet. Oare? Să fiu al naibii dacă știu. O să vedem.

Surse și mulțumiri

Audun Beckstrøm și Curt A. Lier, pentru ajutorul legat de activitatea poliției în general. Torgeir Eira, EB Marine, pentru chestiunile legate de scufundări. Are Myklebust și unitatea Orgkrim din Oslo, pentru zona de narcotice. Pål Kolstø — *Russia*. Ole Thomas Bjerknes și Ann Kristin Hoff Johansen — *Investigative Methods*. Nicolai Lilin — *Siberian Upbringing*. Berit Nøkleby — *Karl A. Martinsen's Life and Career.* Dag Fjeldstad, pentru limba rusă. Eva Stenlund, pentru limba suedeză. Lars Petter Sveen, pentru dialecte. Kjell Erik Strømslag, pentru farmaceutică. Tor Honningsvåg, pentru aviație. Jørgen Vik, pentru aspectele referitoare la cimitire. Morten Gåskjønli, pentru domeniul anatomiei. Øystein Eikeland și Thomas Halle-Velle, pentru zona de medicină umană. Birgitta Blomen, pentru zona de psihologie. Odd Cato Kristiansen, pentru *Oslo by night*. Kristin Clemet, pentru consiliul municipal din Oslo City. Kristin Gjerde, pentru cai. Julie Simonsen, pentru dactilografie. Mulțumiri tuturor de la Aschehoug Publishing House și de la Salomonsson Agency.